

Bestseller internațional publicat în 32 de țări

SUZANNE COLLINS

REVOLTA

al treilea volum din seria
JOCURILE FOAMEI

NEMIRA

n e m i r a
j u n i o r

De același autor,
la Editura Nemira au apărut primele volume ale seriei:

Jocurile Foamei
Sfidarea

SUZANNE COLLINS și-a început cariera în 1991 ca scenarist de televiziune. A participat la crearea mai multor emisiuni de succes ale postului Nickelodeon, printre care *The Mystery Files of Shelby Woo* și *Clarissa Explains it All*, nominalizate la Premiile Emmy. A scris mai multe episoade ale programelor pentru preșcolari *Little Bear* și *Oswald*, de asemenea nominalizate la Premiile Emmy. La imboldul lui James Proimos, autor de literatură pentru copii, a debutat cu romanul *Gregor the Overlander*, primul volum al îndrăgitei serii *Underland Chronicles*, răsplătite cu numeroase distincții și premii atât în Statele Unite, cât și în Marea Britanie.

Jocurile Foamei, primul volum din trilogia cu același nume, s-a bucurat de un succes enorm, atât de public, cât și de critică. A fost publicat în nu mai puțin de 32 de țări în doar șase luni de la lansare, devenind un bestseller instant *New York Times* și *USA Today*. Este recomandată de toate revistele de profil și de marile lanțuri de distribuție ca una dintre cele mai bune cărți ale anului 2008: *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Kirkus Review*, *School Library Journal*, *Booklist*, *LA Times*, Barnes&Noble, Borders și Amazon. Drepturile de adaptare pentru marele ecran au fost recent achiziționate de casa de producție Lionsgate, scenariul urmând a fi scris de Suzanne Collins, iar regia filmului îi va aparține Ninei Jacobson.

SUZANNE COLLINS

REVOLTA

Traducere din limba engleză

ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLINS, SUZANNE

Revolta / Suzanne Collins ; trad.: Ana-Veronica
Mircea. - București : Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-122-0

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111-31=135.1

Suzanne Collins
MOCKINGJAY
© 2010 by Suzanne Collins

© Nemira, 2010

Redactor: Oana DUMITRESCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-122-0

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

Pentru Cap, Charlie și Isabel

PARTEA ÎNTÂI

CENUŞA

Îmi privesc pantofii, urmărind cum se aşterne pe pielea uzată un strat fin de cenuşă. Aici fusese aşezat patul pe care îl împărţeam cu Prim, sora mea. Iar acolo fusese locul mesei de bucătărie. Cărămizile şemineului prăbuşit, acum un mor-man carbonizat, oferă un punct de referinţă pentru localizarea restului casei. Cum altfel m-aş putea orienta în marea acestor tonuri de gri?

Din Districtul 12 n-a mai rămas aproape nimic. Acum o lună, bombele incendiare ale Capitoliului au ras de pe suprafaţa pământului casele minerilor săraci din Filon, prăvăliile din oraş, până şi clădirea Justiţiei. Singurul loc care a scăpat de incinerare a fost Cartierul Învingătorilor. Nu ştiu exact de ce. Poate ca să existe o zonă locuibilă agreabilă pentru oricine din Capitoliu care este nevoit să vină în district cu afaceri.

Un reporter la vânătoare de știri ciudate. Un comitet însărcinat să aprecieze starea minelor de cărbune. Un detașament de Apărători ai Păcii în căutarea refugiaților întorși acasă.

Dar nu se întoarce nimeni, în afară de mine. Și asta numai pentru o scurtă vizită. Autoritățile din Districtul 13 au fost împotriva întoarcerii mele. Au considerat-o o aventură costisitoare și lipsită de sens, dat fiind faptul că sunt protejată de cel puțin o duzină de aeronave invizibile care mi se rotesc pe deasupra capului și că nu există nicio informație pe care aș putea s-o aflu. Însă trebuia să văd districtul. Era o nevoie atât de imperioasă, încât am transformat-o într-o condiție a cooperării mele la oricare dintre planurile lor.

În cele din urmă, Plutarch Heavensbee, șeful creatorilor-de-joc, cel care i-a organizat pe rebelii din Capitoliu, și-a azvârlit brațele în sus.

– Lăsați-o să se ducă. Mai bine să irosim o zi decât încă o lună. Poate că un mic tur al districtului e exact ceea ce-i trebuie ca să se convingă că suntem de aceeași parte.

De aceeași parte. Duc mâna la tâmpla stângă, în care simt o durere ascuțită. Exact în locul unde m-a lovit Johanna Mason cu bobina de sârmă. Amintirile mi se învârtesc când încerc să despart adevărul de neadevăr. Ce serie de evenimente

m-au condus aici, printre ruinele orașului meu? E greu să-mi răspund, fiindcă efectele comotiei provocate de Johanna n-au dispărut cu desăvârșire și gândurile mele încă mai au tendința să se amestece unele cu altele. Și medicamentele pe care le folosesc ca să-mi țină durerea sub control și să-mi îmbunătățească starea de spirit mă fac uneori să am vedenii. Așa cred. Încă nu sunt convinsă că în noaptea când podeaua camerei mele de spital s-a transformat într-un covor de șerpi contorsionați am avut halucinații.

Folosesc tehnica pe care mi-a sugerat-o unul dintre medici. Încep cu lucrurile cele mai simple, despre care știu că sunt reale, și mă îndrept treptat către cele mai complicate. Lista începe să mi se deruleze în minte...

Mă numesc Katniss Everdeen. Am șaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Am luat parte la Jocurile Foamei. Am evadat. Capitoliul mă urăște. Peeta a căzut prizonier. Se presupune că e mort. Cel mai probabil mort. Probabil e mai bine să fie mort...

– Katniss. Să cobor?

Vocea lui Gale, cel mai bun prieten al meu, ajunge la mine prin casca pe care-au insistat rebelii s-o port. El e sus, în aeronavă, urmărindu-mă cu atenție, gata să se năpustească dacă se întâmplă ceva rău. În acest moment realizez că stau

ghemuită, cu coatele sprijinite pe coapse, cu capul în mâini. Probabil par în pragul unui soi de epuizare totală. Asta n-o să se întâmple. Nu acum, când mă lasă în sfârșit să mă dezvăț de medicamente.

Mă ridic și îi resping oferta cu o fluturare de mână.

– Nu. Mă simt foarte bine.

Ca să-mi întăresc spusele, încep să mă îndepărtez de vechea mea casă, mergând spre centrul orașului. Gale a cerut să fie coborât în Doisprezece împreună cu mine, dar n-a forțat lucrurile când i-am refuzat compania. Înțelege că azi nu vreau pe nimeni alături. Nici măcar pe el. Există drumuri pe care trebuie să le faci singur.

În vara asta, vremea e arzătoare și foarte uscată. N-a căzut aproape niciun strop de ploaie care să răvășească mormanele de cenușă rămase în urma atacului. Își schimbă forma ici și colo, ca reacție la pașii mei. Nicio adiere nu le împrăștie. Urmăresc cu băgare de seamă ceea ce îmi amintesc că era drumul, fiindcă la început, când am aterizat pe Pajiște, n-am fost atentă și am nimerit cu piciorul direct într-un bolovan. Numai că nu era bolovan – era țeasta cuiva. S-a rostogolit și s-a tot rostogolit, apoi s-a oprit cu fața în sus. Și pentru multă vreme nu mi-am putut lua privirea de la dinți, întrebându-mă ai cui erau

și gândindu-mă că așa ar arăta și ai mei, în împrejurări similare.

Pașii mei urmează drumul din obișnuință, dar nu e o idee bună, fiindcă e plin de rămășițele celor care au încercat să fugă. Unii au fost incinerați pe de-a-ntregul. Însă ceilalți, probabil răpuși de fum, au scăpat de dezlănțuirea flăcărilor și acum zac, împrăștiind miasme, în diferite stadii ale descompunerii, stârvuri acoperite de muște, la discreția necrofagilor. *Eu te-am ucis*, mă gândesc, trecând pe lângă un morman. *Și pe tine. Și pe tine.*

Pentru că am făcut-o. Săgeata mea, îndreptată către fisura din câmpul de forță care înconjură arena, săgeata aia a stârnit furtuna de foc, ca represalii. Am aruncat întregul Panem în brațele haosului.

Îmi răsună în minte cuvintele președintelui Snow, rostite în dimineața când urma să-ncep Turneul Triumfal.

– Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupravegheată, se poate transforma într-un infern, distrugând Panemul.

Faptele au demonstrat că nici nu exagera, nici nu avea intenția să mă sperie. Poate încerca într-adevăr să-mi obțină ajutorul. Dar eu puseseam deja în mișcare ceva pe care nu mai aveam nicidecum puterea să-l țin sub control.

Arde. Încă mai arde, mă gândesc, amorțită. Focurile din minele de cărbuni își înalță fumul negru în depărtare. Însă n-a mai rămas nimeni căruia să-i pese. Mai bine de nouăzeci la sută din populația districtului e moartă. Cei în jur de opt sute de supraviețuitori sunt refugiați în Districtul 13 – dar, din punctul meu de vedere, asta e totuna cu a nu mai avea niciodată un cămin.

Știu că n-ar trebui să gândesc așa; știu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru modul în care am fost primiți. Bolnavi, răniți, înfometăți și cu mâinile goale. Însă nu pot trece niciodată peste faptul că Districtul 13 a jucat un rol în distrugerea Districtului 12. Ceea ce nu mă absolvă pe mine de vinovăție – se pot aduce învinuiri din belșug. Însă fără ei nici nu aș fi fost inclusă într-un plan mai amplu de distrugere a Capitoliului și n-aș fi avut mijloacele cu care s-o fac.

Locuitorii Districtului 12 n-au avut o mișcare de rezistență organizată de ei înșiși. N-au avut niciun cuvânt de spus în toată povestea asta. Dar, spre ghinionul lor, m-au avut pe mine. O parte dintre supraviețuitori cred totuși c-a fost noroc, fiindcă au scăpat în sfârșit din districtul nostru. Fiindcă au scăpat de foamea și de oprimarea fără de sfârșit, de riscurile din mine, de biciul lui Romulus Thread, ultimul șef al Apărătorilor Păcii.

Faptul că au cât de cât un nou cămin e privit ca o minune, de vreme ce, cu foarte puțin timp în urmă, nici măcar nu știuserăm că Districtul 13 încă mai exista.

Meritul pentru fuga supraviețuitorilor s-a revărsat direct asupra lui Gale, deși el nu e dispus să-l accepte. Imediat ce s-a încheiat Jubileul Pacificării – imediat ce am fost eu ridicată din arenă – în Districtul 12 s-a întrerupt curentul electric, ecranele televizoarelor s-au înnegrit și în Filon s-a lăsat o asemenea liniște încât oamenii își puteau auzi unii altora bătăile inimii. Nimeni n-a schițat vreun gest de protest, nimeni n-a sărbătorit cele petrecute în arenă. Însă, cincisprezece minute mai târziu, cerul era plin de aeronave și ploua cu bombe.

Gale a fost cel care s-a gândit la Pajiște, unul dintre puținele locuri în care nu se găseau case vechi de lemn, îmbâcsite de praf de cărbune. A condus într-acolo cât de mulți oameni a putut, inclusiv pe mama și pe Prim. A alcătuit o echipă care a dărâmat gardul – o simplă barieră inofensivă din plasă metalică în clipa aceea, când curentul electric fusese tăiat – și a călăuzit pe toată lumea în pădure. I-a dus în singurul loc la care s-a putut gândi, la lacul pe care mi-l arătase tata în copilărie. Și de acolo

au privit flăcările îndepărtate mistuind tot ce cunoșteau pe lume.

În zori bombardierele plecaseră de mult, focurile se stingeau și li se alăturau ultimii supraviețuitori răzlețiți. Mama și Prim adunaseră răniții într-o singură zonă și încercau să-i trateze cu orice puteau culege din pădure. Gale avea două arcuri și două tolbe cu săgeți, un cuțit de vânătoare, un năvod și de hrănit peste opt sute de oameni îngroziți. Cu ajutorul celor care scăpaseră teferi, a reușit să-i hrănească vreme de trei zile. Atunci a apărut pe neașteptate o aeronavă care să-i evacueze în Districtul 13, unde erau suficiente compartimente pentru locuit, curate, cu pereții albi, și o mulțime de haine, și unde se mânca de trei ori pe zi. Compartimentele aveau dezavantajul de a se afla sub pământ, hainele erau identice și mâncarea relativ lipsită de gust, dar pentru refugiații din Districtul 12 toate astea nu reprezentau decât niște inconveniente minore. Se aflau în siguranță. Li se purta de grijă. Erau în viață și fuseseră primiți cu efuziune.

Entuziasmul a trecut drept bunătate. Dar un bărbat pe nume Dalton, un refugiat din Districtul 10 care ajunsese în Treisprezece străbătând distanța pe jos, cu zece ani mai înainte, mi-a dezvăluit adevăratul motiv.

- Au nevoie de tine. De mine. De noi toți. Cu ceva vreme în urmă a izbucnit un soi de epidemie de variolă care a ucis o grămadă dintre ei și i-a lăsat pe încă și mai mulți sterili. Un nou lot de reproducători. Asta văd în noi.

Cu zece ani în urmă, a lucrat la o fermă de vite, unde s-a ocupat de menținerea diversității genetice a cirezii prin implantarea unor embrioni congelați pe termen lung. E foarte probabil să aibă dreptate în privința celor din Treisprezece, fiindcă prin preajmă nu par să fie destul de mulți copii. Și ce dacă? Nu suntem ținuți în țarcuri, suntem instruiți ca să putem munci, copiii noștri sunt educați. Cei de peste paisprezece ani primesc grade inferioare în armată și lumea li se adresează respectuos cu apelativul „Soldat“. Autoritățile din Treisprezece i-au acordat automat cetățenia fiecărui refugiat.

Și totuși simt ură față de ei. Însă, firește, eu urăsc acum aproape pe toată lumea. Pe mine mai mult decât pe oricine altcineva.

Suprafața de sub tălpile mele devine mai tare și simt sub covorul de cenușă pietrele pavajului din piață. E mărginită de dărâmături, acolo unde se înălțau prăvăliile. Un morman de moloz înnegrit a luat locul clădirii Justiției. Mă îndrept către locul unde apreciez că s-a aflat brutăria părinților

lui Peeta. N-a mai rămas nimic din ea, cu excepția cuptorului transformat într-o masă topită, înformă. Părinții lui Peeta, cei doi frați mai mari ai lui – niciunul dintre ei n-a reușit să ajungă în Districtul 13. Doar câțiva dintre așa-numiții oameni cu stare din district au scăpat de foc. Peeta n-ar mai avea, oricum, la cine să revină. În afară de mine...

Mă îndepărtez cu spatele de brutărie și dau peste ceva, îmi pierd echilibrul și mă pomenesc stând pe o bucată de metal încins de soare. Încerc să ghicesc ce-ar putea fi, apoi îmi aduc aminte de recentele îmbunătățiri aduse de Thread pieței. Butuci, stâlpi pentru biciuire și asta, ce-a mai rămas din spânzurătoare. Rău. Asta e rău. Îmi readuce în minte fluxul imaginilor care mă chinuie, când sunt trează sau când dorm. Peeta torturat – afundat în apă, ars, ciopârțit, supus șocurilor electrice, schilodit, bătut – în timp ce Capitoliul încearcă să-i smulgă informații despre rebeliune, care nici măcar nu-i sunt cunoscute. Închid ochii și strâng cu putere din pleoape, într-o încercare de a ajunge la el, străbătând sute și sute de kilometri, de a-i trimite telepatic gândurile mele, de a-i da de știre că nu e singur. Însă este. Și nu-l pot ajuta.

Alerg. Cât mai departe de piață și către singurul loc pe care nu l-a distrus focul. Trec pe

lângă ruinele casei primarului, unde a locuit prietena mea Madge. Nu știu nimic despre ea și despre familia ei. Au fost evacuați, duși la Capitoliu, din cauza poziției tatălui ei, sau au fost lăsați pradă flăcărilor? Cenușa tălăzuiește în jurul meu, și îmi ridic poalele cămășii peste gură. Nu mă întreb ce trag în nări, ci pe cine, cine amenință să mă sufoce.

Iarba e pârlolită și zăpada cenușie s-a așternut și aici, dar cele douăsprezece case frumoase din Cartierul Învingătorilor sunt nevătămate. Intru dintr-un salt în cea care mi-a servit drept locuință în ultimul an, trântesc ușa și mă sprijin cu spatele de ea. Locul pare neatins. Curat. Ireal de tăcut. De ce m-am întors în Doisprezece? Cum mă poate ajuta vizita asta să răspund la întrebările de care nu reușesc să scap?

– Ce-o să fac? șoptesc către pereți.

Pentru că pur și simplu nu știu.

Oamenii îmi tot vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc. Plutarch Heavensbee. Asistenta lui prevăzătoare, Fulvia Cardew. O amestecătură de lideri ai districtelor. Oficialități militare. Dar nu și Alma Coin, președinta Districtului 13, care se mulțumește să privească. Are în jur de cincizeci de ani și un păr cărunt care îi cade pe umeri ca un voal neted. Sunt oarecum fascinată de părul ei,

fiindcă e atât de uniform, fără nicio imperfecțiune, fără niciun smoc, fără niciun fir cu vârful despiciat. Are ochii cenușii, dar nu ca ai locuitorilor Filonului. Sunt foarte spălăciți, ca și cum pigmentul le-ar fi fost absorbit cu desăvârșire. Au culoarea zloatei, pe care îți dorești s-o vezi topită.

Ceea ce vor de la mine e să-mi asum cu adevărat rolul pe care mi l-au stabilit. Să fiu simbolul revoluției. Gaița Zeflemitoare. Nu e de ajuns tot ce-am făcut în trecut, sfidând Capitoliul la Jocuri, oferind un punct de concentrare a forțelor. Acum trebuie să devin adevăratul lider, chipul, vocea, întruparea revoluției. Persoana pe care pot conta districtele – dintre care cele mai multe sunt acum pe față în război cu Capitoliul – știind că le arată calea spre victorie. Nu trebuie s-o fac singură. Au o întreagă echipă de oameni care să mă machieze, să mă îmbrace, să-mi scrie discursurile, să-mi regizeze aparițiile – ca și cum asta nu mi-ar suna oribil de familiar – și eu nu trebuie să fac nimic altceva decât să-mi joc rolul. Uneori îi ascult, iar alteori mă mulțumesc să privesc linia perfectă a părului lui Coin, încercând să hotărâsc dacă e sau nu o perucă. În cele din urmă părăsesc încăperea fiindcă începe să mă doară capul, sau fiindcă e ora mesei, sau fiindcă dacă nu ies din subterane e posibil să-ncep să urlu.

Nu mă obosesc să spun ceva. Mă ridic pur și simplu și plec.

Ieri după-amiază, în timp ce se închidea ușa în urma mea, am auzit-o pe Coin:

– V-am spus c-ar fi trebuit să salvăm mai întâi băiatul.

Adică pe Peeta. N-aș putea să fiu de acord cu asta mai mult decât sunt. Peeta ar fi fost o portavoce excelentă.

Și pe cine-au pescuit în schimb din arenă? Pe mine, care nu cooperez. Pe Beetee, un inventator bătrân din Trei, pe care-l văd rar, fiindcă a fost atras în activitatea de perfecționare a armamentului imediat ce a putut să stea în capul oaselor. I-au împins literalmente patul de spital cu roțile într-o zonă strict secretă și acum nu-și mai face apariția decât ocazional, la orele de masă. E foarte inteligent și foarte dornic să ajute cauza, dar nu reprezintă cu adevărat ceea ce se înțelege printr-un instigator. Și mai e Finnick Odair, sex-simbolul din districtul pescarilor, cel care l-a ținut pe Peeta în viață atunci când eu n-am fost în stare s-o fac. Vor să-l transforme și pe el într-un lider al rebelilor, dar mai întâi vor trebui să-l păstreze treaz mai mult de cinci minute. Chiar și atunci când e conștient, trebuie să repeți totul de trei ori ca să-i ajungă la creier. Doctorii spun că e din cauza

șocului electric de care a avut parte în arenă, dar eu știu că e ceva mai complicat decât atât. Știu că Finnick nu se poate concentra asupra niciunui eveniment din Treisprezece fiindcă se străduiește din răsputeri să vadă ce se petrece la Capitoliu, cu Annie, fata nebună din districtul lui, singura ființă omenească din lume pe care-o iubește.

În ciuda rezervelor mele serioase, trebuie să-l iert pe Finnick pentru rolul său în conspirația care m-a adus aici. Măcar el are cât de cât idee prin ce trec eu. Și e nevoie de prea multă energie ca să-ți conservi furia împotriva cuiva care plânge atât de mult.

Cobor scările cu picioare de vânător care nu vrea să facă nici cel mai mic zgomot. Adun câteva amintiri: o fotografie a părinților mei din ziua nunții, o panglică albastră pentru părul lui Prim, cartea familiei cu plante medicinale și comestibile. Cartea cade, deschizându-se la o pagină cu flori galbene, și mă grăbesc s-o închid, fiindcă au fost pictate de pensula lui Peeta.

Ce-o să fac?

Are vreun rost să fac ceva? Mama, sora mea și familia lui Gale sunt în sfârșit în siguranță. Cât despre restul oamenilor din Doisprezece, sunt fie morți, ceea ce este ireversibil, fie protejați în Treisprezece. Nu mai rămân decât rebelii din

districte. Bineînțeles că urăsc Capitoliul, dar nu cred că asumându-mi rolul de Gaiță Zeflemitoare le pot aduce vreun folos celor care încearcă să-i vină de hac. Cum pot ajuta districtele, când ori de câte ori fac o mișcare provoc suferințe și pierderi de vieți? Bătrânul împușcat în Districtul 11 fiindcă a fluierat. Represiunile din Doisprezece după ce-am intervenit în timpul biciuirii lui Gale. Stilistul meu, Cinna, târât din Camera de Lansare înainte de Jocuri, însângerat și fără cunoștință. Informatorii lui Plutarch cred c-a fost ucis în timpul interogatoriului. Sclipitorul, enigmaticul, încântătorul Cinna e mort din cauza mea. Îmi alung gândul, fiindcă e insuportabil de dureros, nu-i pot face față fără să-mi pierd cu desăvârșire fragilul control asupra situației.

Ce-o să fac?

Să devin Gaiță Zeflemitoare... binele pe care l-aș aduce, oricare ar fi acela, ar putea compensa pagubele? În cine mă pot încrede, ca să-i iau drept bun răspunsul la această întrebare? Cu siguranță nu în echipa din Treisprezece. Jur că acum, când familia mea și a lui Gale sunt ferite din calea răului, aș putea să fug. Nu mi-a mai rămas decât o singură problemă nerezolvată. Peeta. Dacă aș fi sigură că e mort, aș putea să dispar în pădure

și să nu mă mai întorc niciodată. Dar până atunci sunt cu mâinile legate.

Mă răsucesc pe călcâie când aud un sâsâit. Cu spatele arcuit și urechile pleoștite, cel mai urât motan din lume stă în ușa bucătăriei.

– Buttercup, spun.

Au murit mii de oameni, dar el a supraviețuit și pare chiar să se hrănească foarte bine. Cu ce? Poate intra și ieși din casă prin fereastra cămării, pe care o lăsam întotdeauna întredeschisă. E posibil să mănânce șoareci-de-câmp. Refuz să iau în considerare alternativa.

Mă ghemuiesc și întind mâna.

– Vino-ncoace, băiete.

Puțin probabil. E supărat fiindcă a fost abandonat. În plus, nu-i ofer mâncare, iar talentul meu de a-i da resturi a fost întotdeauna singura modalitate prin care mi-am răscumpărat păcatele în ochii lui. O vreme, când ne întâlneam în casa veche, fiindcă niciunuia dintre noi nu-i era pe plac cea nouă, părea că era începutul unei relații. Dar e clar că s-a zis cu asta. Clipește din ochii ăia galbeni, nesuferiți.

– Vrei s-o vezi pe Prim? Îl întreb.

Numele îi atrage atenția. În afară de al lui, e singurul cuvânt care-i spune ceva. Scoate un miau răgușit și se apropie de mine. Îl iau în brațe și îi

mângâi blana, apoi deschid dulapul, scotocesc după geanta mea de vânătoare și îl îndes nece-remonios înăuntru. Nu există niciun alt mod de a-l duce la aeronavă și, pentru sora mea, mota-nul ăsta cântărește cât o lume întreagă. Capra ei, Lady, un animal într-adevăr de valoare, nu și-a făcut din nefericire apariția.

Aud în cască vocea lui Gale, spunându-mi că trebuie să ne-ntoarcem. Dar geanta pentru vânat mi-a adus aminte că mai vreau ceva. O agăț de spă-tarul unui scaun și urc în fugă scările spre dormito-rul meu. În dulap atârnă haina de vânătoare a tatei. Am adus-o aici din casa veche înainte de Jubileu, cu gândul că prezența ei ar fi putut să le aducă alinare mamei și lui Prim după moartea mea. Slavă Domnului, fiindcă altfel ar fi fost acum cenușă.

Contactul cu pielea moale pare liniștitor, și amintirea orelor pe care le-am petrecut purtând-o mă calmează pentru o clipă. Pe urmă, inexplica-bil, palmele încep să-mi transpire. O senzație stra-nie îmi cuprinde încet ceafa. Mă răsucesc brusc, întorcându-mă cu fața spre cameră, și descopăr că e pustie. Ordonată. Toate sunt la locul lor. N-am auzit niciun sunet alarmant. Atunci ce e?

Strâmb din nas. E mirosul. Greșos, artificial. O pată albă trage cu ochiul din vaza cu flori us-cate de pe măsuța mea de toaletă. Mă apropii cu

pași prudenți. Acolo, nelăsându-se ascuns de verii lui conservați, e un trandafir alb, proaspăt. Perfect. Cu toți ghimpii și cu petale mătăsoase.

Și înțeleg imediat cine mi l-a trimis.

Președintele Snow.

Când mirosul începe să-mi facă greață, mă retrag și ies din încăpere. De când e acolo? De o zi, de o oră? Rebelii au făcut o incursiune în Cartierul Învingătorilor, asigurându-se că nu e niciun pericol înainte de a mi se permite să vin aici, dar au căutat explozibili, microfoane, orice era neobișnuit. Dar poate trandafirul nu li s-a părut demn de luat în seamă. Doar pentru mine are un înțeles.

La parter, înșfac geanta de vânătoare, lovind-o de podea în mers, înainte de a-mi aminti că are un ocupant. Pe peluză, fac semne frenetice către aeronavă în timp ce Buttercup se zbate. Îl înghiontesc cu cotul, gest care nu reușește decât să-l înfurie. O aeronavă se materializează și lasă în jos o scară. Mă urc pe ea și curentul mă paralizează până când sunt ridicată la bord.

Gale mă ajută să mă desprind de scară.

– Te simți bine?

– Da, răspund, ștergându-mi sudoarea de pe față cu mâneca.

Mi-a lăsat un trandafir! Vreau s-o strig, dar nu sunt sigură că țin să-m împărtășesc o asemenea

informație când cineva ca Plutarch mă urmărește din priviri. În primul rând, fiindcă așa părea ne-bună. De parcă fie mi-aș fi imaginat totul, ceea ce e foarte posibil, fie așa avea reacții exagerate, fapt care mi-ar garanta o întoarcere în tărâmul viselor induse de medicamente, de unde mă străduiesc atât de mult să evaderez. Nimeni n-o să înțeleagă pe deplin – că nu e pur și simplu o floare, nici măcar o floare din partea președintelui Snow, ci făgăduiala răzbunării – fiindcă nimeni altcineva n-a stat în birou, alături de el, înainte de Turneul Triumfal, când m-a amenințat.

Așezat pe măsuța mea de toaletă, trandafirul alb ca zăpada¹ e un mesaj personal care îmi este adresat. Vorbește despre o poveste neterminată. Îmi șoptește: *Îți pot da de urmă. Pot ajunge la tine. Poate te supraveghez chiar acum.*

2

Se năpustesc aeronavele Capitoliului să ne doboare din cer? În timp ce zburăm pe deasupra Districtului 12, mă uit neliniștită după ceva care să indice un atac, dar nu ne urmărește nimic. După

---

¹ *Snow* – în lb. engleză (n. tr.).

mai multe minute, când aud un schimb de vorbe între Plutarch și pilot, care confirmă că spațiul aerian e liber, încep să mă mai relaxez puțin.

Gale dă din cap la auzul urletelor care ies din geanta mea de vânătoare.

– Acum știu de ce-a trebuit să te-ntorci.

– De parcă ar fi existat măcar o singură șansă să fie recuperat.

Arunc geanta pe un scaun, unde creatura dezgustătoare începe să mârâie gros, din gâtlej.

– Oh, mai taci, îi spun genții, afundându-mă în scaunul capitonat de lângă fereastră, în fața ei.

Gale se așază lângă mine.

– E rău acolo, jos?

– N-ar fi putut fi mai rău, îi răspund.

Mă uit în ochii lui și îmi văd reflexia propriei mele suferințe. Măinile noastre se găsesc una pe cealaltă, agățându-ne cu repeziciune de o parte a Districtului 12 pe care Snow n-a reușit cumva s-o distrugă. Rămânem tăcuți pentru tot restul călătoriei către Treisprezece, care nu durează decât patruzeci și cinci de minute. Un drum de o săptămână pe jos. Bonnie și Twill, refugiatele din Districtul 8 pe care le-am întâlnit iarna trecută în pădure, nu erau, la urma urmelor, chiar atât de departe de destinația lor. Însă, după toate aparențele, n-au reușit s-o atingă. Când am întrebat despre ele în

Treisprezece, nimeni n-a părut să știe despre ce vorbeam. Probabil au murit în pădure.

Din aer, Districtul 13 arată cam tot atât de vesel ca Doisprezece. Ruinele nu fumegă, așa cum ni le arată Capitoliul la televizor, dar deasupra pământului nu mai există aproape nicio urmă de viață. În cei șaptezeci și cinci de ani care s-au scurs din Zilele Întunecate – când se spune că Treisprezece ar fi fost ras de pe fața pământului în războiul dintre Capitoliu și districte – aproape toate construcțiile noi s-au făcut sub pământ. Acolo exista deja un complex subteran de mare întindere, îmbunătățit de-a lungul secolelor pentru a servi fie drept refugiu clandestin al liderilor guvernului în timp de război, fie ca ultim adăpost al omenirii pentru cazul în care la suprafață traiul ar fi fost imposibil. Și, cu mult mai important pentru locuitorii Districtului 13, era locul unde se desfășura programul de perfecționare a armamentului nuclear al Capitoliului. În timpul Zilelor Negre, rebelii din Treisprezece au preluat, prin luptă, controlul de la forțele guvernamentale, și-au îndreptat rachetele nucleare către Capitoliu și au propus un târg: intenționau s-o facă pe morții, cerând în schimb să fie lăsați în pace. Capitoliul mai avea un arsenal nuclear în vest, dar nu-i putea ataca decât ca răzbunare pentru

ceva anume. A fost silit să accepte înțelegerea propusă. A demolat toate rămășițele vizibile ale districtului și a distrus toate căile de acces din exterior. Poate liderii Capitoliului s-au gândit că, fără ajutor, Treisprezece avea să piară oricum. Și asta a fost cât pe ce să se întâmple, de mai multe ori, dar a reușit de fiecare dată să se salveze, datorită unei raționalizări severe a resurselor, unei respectări înverșunate a disciplinei și unei vigilențe neîntrerupte în privința altor atacuri ale Capitoliului.

Cetățenii districtului locuiesc acum aproape în exclusivitate sub pământ. Putem ieși afară, pentru exerciții fizice și ca să ne bucurăm de lumina soarelui, dar numai în momente foarte strict precizate în orarul nostru. N-ai cum să nu-ți cunoști orarul. În fiecare dimineață, trebuie să-ți introduci brațul drept într-o șmecherie din perete. Îți scrie pe partea interioară netedă a antebrațului programul zilei, cu o cerneală violetă spălăcită. 7:00 – *Micul dejun*. 7:30 – *De serviciu la bucătărie*. 8:30 – *Centrul educațional, Camera 17*. Și așa mai departe. Cerneala e de neșters până la 22:00 – *Baie*. Atunci dispare substanța aia, indiferent ce-o fi, care-o face rezistentă la apă și orarul se curăță în întregime. Luminile se sting la semnalul de la 22:30, când toată lumea care

nu lucrează în schimbul de noapte trebuie să fie în pat.

La început, când eram atât de bolnavă în spital, puteam să neglijez imprimarea orarului. Dar odată ce m-am mutat în Compartimentul 307, cu mama și sora mea, mi s-a cerut să mă încadrez în program. Totuși ignor în foarte mare măsură cuvintele de pe brațul meu, cu excepția orelor de masă. Mă întorc pur și simplu în compartimentul nostru, hoinăresc prin district sau adorm într-o ascunzătoare. Într-un canal de ventilație abandonat. În spatele țevilor de apă din spălătorie. Iar în Centrul educațional e un dulap excelent, fiindcă nimeni nu pare să aibă vreodată nevoie de rechizite. Aici se fac atât de multe economii, încât irosirea unui obiect e practic o infracțiune. Din fericire, oamenii din Districtul 12 n-au fost niciodată risipitori. Dar am văzut-o o dată pe Fulvia Cardew mototolind o foaie de hârtie pe care nu erau scrise decât două cuvinte și, după privirile care i-au fost adresate, ai fi zis că tocmai omorâse pe cineva. S-a îmbujorat ca o roșie, scoțându-și mai tare în evidență florile argintii incrustate în obrajii rotofei. O adevărată întrupare a excesului. Una dintre puținele mele plăceri din Treisprezece este să-i privesc pe cei câțiva „rebeli“ răzgâiați din Capitoliu puși în încurcătură când încearcă să se integreze.

Nu știu cât timp o să mai pot continua cu această desconsiderare totală a preciziei de cea-sornic cerute de gazdele mele. În momentul de față sunt lăsată în pace fiindcă sunt dezorientată mental – așa scrie pe brățara mea medicală din plastic – și toată lumea trebuie să-mi tolereze aberațiile. Dar asta nu poate dura la nesfârșit. Așa cum nu poate dura nici răbdarea lor în problema Gaiței Zeflemitoare.

Odată ajunși pe platoul de aterizare, eu și Gale coborâm mai multe șiruri de trepte, îndreptându-ne spre Compartimentul 307. Am putea lua liftul, numai că-mi aduce într-o prea mare măsură aminte de cel care m-a ridicat în arenă. Mă obișnuiesc cu foarte mare greutate să stau atât de mult sub pământ. Dar, după întâlnirea supranaturală cu trandafirul, coborârea mă face pentru prima oară să mă simt mult mai în siguranță.

Ezit în fața ușii marcate cu numărul 307, anticipând întrebările familiei mele.

– Ce-o să le spun despre Doisprezece? îl întreb pe Gale.

– Mă-ndoiesc că-ți vor cere amănunte. L-au văzut arzând. Sunt îngrijorate mai ales fiindcă nu știu cum o să suporti tu asta. Gale îmi atinge obrazul. Așa cum sunt și eu.

Îmi apăs pentru o clipă fața de mâna lui.

– O să supraviețuiesc.

Respir adânc și deschid ușa.

Mama și sora mea sunt acasă, pentru 18:00 – *Meditație*, jumătatea de oră de odihnă dinaintea mesei de seară. Le văd îngrijorarea de pe chipuri în timp ce încerc să-mi apreciez propria stare emoțională. Îmi golesc geanta de vânătoare și programul se schimbă în 18:00 – *Adorarea pisicii*. Prim stă pur și simplu pe podea, plângând și legănându-l în brațe pe afurisitul de Buttercup, care se oprește din tors numai ca să șuiere din când în când spre mine. Îmi adresează o privire deosebit de infatuată când îi leagă Prim la gât panglica albastră.

Mama strânge cu putere la piept fotografia din ziua nunții și o așază, alături de cartea cu plante, pe dulapul cu sertare furnizat de guvern. Eu atârnhaina tatei de spătarul unui scaun. Pentru o clipă, încăperea pare să semene cu casa noastră. Prin urmare, presupun că vizita mea în Doisprezece n-a fost în totalitate o pierdere de timp.

Coborâm către sala de mese pentru 18:30 – *Cina*, când începe să-i țiuielui Gale comunicatorul-manșetă. Seamănă cu un ceas supradimensionat, dar primește mesaje scrise. Permisuniunea de a deține un asemenea obiect e un privilegiu deosebit, rezervat persoanelor importante pentru

cauză, un statut câștigat de Gale fiindcă i-a salvat pe oamenii din Doisprezece.

– Au nevoie de noi doi la Comandament, spune el.

Îl urmez la o distanță de câțiva pași, încercând să mă adun înainte de a fi aruncată în ceea ce trebuie să fie, fără îndoială, o altă sesiune insistentă pe tema Gaiței Zeflemitoare. Șovăi în fața ușii Comandamentului, sala în care se țin ședințele/consiliile de război, dotată cu ultimele realizări din domeniul tehnicii de vârf, pereți computrizati vorbitori, hărți electronice reprezentând mișcările de trupe din diverse districte și o masă dreptunghiulară imensă, cu panouri de control pe care n-am voie să le ating. Însă nimeni nu mă observă, fiindcă sunt adunați cu toții în capătul opus al încăperii, unde se află un televizor care transmite fără întrerupere emisiunile Capitoliului. Mă gândesc că aș putea pleca pe furiș, când Plutarch, a cărui siluetă masivă ascunde ecranul, mă zărește cu coada ochiului și-mi face insistent semn să mă alătur celorlalți. Înaintez fără tragere de inimă, întrebându-mă de ce m-ar putea interesa emisiunea. Dau întotdeauna același lucru. Reportaje de război. Propagandă. Reluarea bombardamentelor din Districtul 12. Un mesaj amenințător al președintelui Snow. Așa că imaginea lui Caesar

Flickerman, eterna gazdă a Jocurilor Foamei, cu fața lui vopsită și cu costumul scânteietor, pregătindu-se să ne ofere un interviu, e aproape distractivă. Până când aparatul de filmat se retrage și văd că oaspetele lui e Peeta.

Îmi scapă un sunet. Aceeași combinație între icnet și geamăt care se aude când ești sub apă, atât de lipsit de oxigen încât ai ajuns în punctul dincolo de care începe durerea. Împing oamenii într-o parte și-n alta până când ajung exact în fața lui, cu mâna sprijinită de ecran. Îi cercetez ochii, căutând orice indiciu al durerii, orice reflexie a chinurilor torturii. Nu e nimic. Peeta pare sănătos, aproape robust. Pielea îi strălucește, fără niciun cusur, ca după un tratament de hidratare și îmborsărire. E calm și serios. Nu se potrivește cu imaginea băiatului bătut și însângărat care-mi bântuie visele.

Caesar se instalează mai confortabil în fotoliul din fața lui Peeta și îl privește lung.

– Așadar... Peeta... bine ai revenit.

El schițează un zâmbet.

– Caesar, credeai că m-ai intervievat pentru ultima oară, fac pariu.

– Mărturisesc că e așa, recunoaște Caesar. În noaptea dinaintea Jubileului Pacificării... ei bine, cine-ar fi crezut că te vom revedea?

– Nu făcea parte din planul meu, asta e sigur, spune Peeta, încruntându-se.

Caesar se apleacă ușor către el.

– Cred că toată lumea și-a dat foarte bine seama care era planul tău. Să te sacrifici în arenă, ca să poată supraviețui Katniss Everdeen și copilul vostru.

– Așa e. Clar și simplu. Degetele lui Peeta urmăresc modelul de pe brațul scaunului capitonat. Dar și alții aveau planuri.

Da, și alții aveau planuri, mă gândesc. Prin urmare Peeta a ghicit cum ne-au folosit rebelii drept pioni? Cum a fost pusă la cale de la bun început salvarea mea? Și, în cele din urmă, cum ne-a trădat Haymitch Abernathy, mentorul nostru, pe amândoi, pentru o cauză despre care pretindea că nu-l interesează?

În tăcerea care urmează, observ ridurile apărute între sprâncenele lui Peeta. A ghicit sau i s-a spus. Dar Capitoliul nu l-a ucis, nici măcar nu l-a pedepsit. Pe moment, asta îmi depășește cele mai nebunești speranțe. Îl sorb din ochi în întregul lui, îi sorb sănătatea trupului și a minții. Toate se scurg prin mine, ca morfina care mi se dă în spital, domolindu-mi durerea din ultimele săptămâni.

– Ce-ar fi să ne povestești despre ultima noapte în arenă? sugerează Caesar. Ca să ne-ajuti să lămurim niște lucruri.

Peeta dă din cap, dar începe să vorbească în voie, pe îndelete.

– Acea ultimă noapte... să povestesc despre ultima noapte... ei bine, la început trebuie să-ți imaginezi cum te simțai în arenă. Erai ca o insectă captivă într-un bol plin cu abur. Jur-împrejur, junglă... verde și vie și ticăind. Ticăitul unui ceas imens, mistuindu-ți viața. Fiecare oră promitea o nouă oroare. Trebuie să-ți imaginezi că în ultimele două zile muriseră șaisprezece oameni – unii dintre ei apărându-te. În ritmul în care mergeau lucrurile, noi, ultimii opt, aveam să fim morți până dimineață. Cu excepția unuia. A învingătorului. Și ai plănuit să nu fii tu acela.

Amintirea îmi umple trupul de sudoare. Mâna îmi alunecă de pe ecran și îmi atârnă moale pe lângă corp. Peeta n-are nevoie de o pensulă ca să picteze imagini din timpul Jocurilor. Se descurcă la fel de bine folosindu-se de cuvinte.

– Odată ce ești în arenă, restul lumii pare foarte departe, continuă el. Toți oamenii și toate lucrurile care ți-au fost dragi și care au avut importanță pentru tine aproape că încetează să mai existe. Cerul roz, monștrii din junglă și tributurile care

Îți vor sângele devin realitatea definitivă a vieții tale, singura care are importanță. Oricât de rău te-ai simți din cauza asta, ești nevoit să ucizi câțiva oameni, fiindcă în arenă nu ai decât o singură dorință. Și e foarte costisitoare.

– Te costă propria viață, spune Caesar.

– Oh, nu. Te costă mult mai mult decât viața. Uciderea unor nevinovați? ripostează Peeta. Te costă tot ce ești.

– *Tot ce ești*, repetă Caesar, cu voce scăzută.

În încăperea s-a lăsat tăcerea, și o simt răspândindu-se în întregul Panem. O întreagă națiune se înclină către ecrane. Fiindcă nimeni n-a mai spus vreodată ce simți de fapt în arenă.

Peeta continuă.

– Așa că te străduiești să-ți îndeplinești dorința. Și în noaptea aceea, da, dorința mea era s-o salvez pe Katniss. Dar, chiar și fără să fi știut despre rebeli, ceva nu părea în ordine. Totul era prea complicat. M-am pomenit regretând că nu fugisem cu ea în ziua aceea, ceva mai devreme, așa cum îmi propusese. Însă eram într-un punct de unde nu mai aveam cum să ne retragem.

– Erați prea implicați în planul lui Beetee de a electrifica lacul, spune Caesar.

– Eram prea ocupați să ne jucăm de-a aliații cu ceilalți. N-ar fi trebuit să-i las niciodată să ne despartă! izbucnește Peeta. Atunci am pierdut-o.

– Când ai rămas lângă copacul pe care-l lovea fulgerul, în timp ce ea și Johanna Mason au luat bobina de sârmă și au coborât către apă, lămurește Caesar lucrurile.

– Eu n-am fost de acord! Peeta se agită, sângele îi urcă în obraji. Dar n-am putut să-l contrazic pe Beetee fără să dau de înțeles că noi aveam de gând să ieșim din alianță. Când a fost tăiată sârma, totul s-a transformat într-o nebunie. Nu-mi amintesc decât fragmente disperate. Am încercat s-o gălesc. L-am văzut pe Brutus omorându-l pe Chaff. L-am ucis eu însumi pe Brutus. Știu că ea mă striga. Pe urmă fulgerul a lovit copacul ăla și câmpul de forță din jurul arenei... a sărit în aer.

– Katniss l-a aruncat în aer, Peeta, spune Caesar. Ai văzut filmul.

– N-a știut ce face. Niciunul dintre noi n-a reușit să-nțeleagă planul lui Beetee. Se vede că ea încerca să priceapă ce-avea de făcut cu sârma aia, ripostează Peeta.

– Bine. Doar că pare dubios, insistă Caesar. Ca și cum ar fi acționat tot timpul după planul rebelilor.

Peeta e în picioare, aplecat spre fața interviuatorului, cu mâinile încleștate de brațele scaunului lui.

– Serios? Și făcea parte din planul ei să fie aproape ucisă de Johanna? Să fie paralizată de șocul electric? Să declanșeze bombardamentul? Acum Peeta țipă. N-a știut, Caesar! Niciunul dintre noi n-a știut nimic, decât că încercam să ne păstrăm în viață unul pe altul!

Caesar îi atinge pieptul cu mâna, într-un gest deopotrivă autoprotector și conciliant.

– OK, Peeta, te cred.

– OK.

Peeta se îndepărtează de Caesar, își retrage mâinile, și le trece prin păr, răvășindu-și buclele blonde, elegant aranjate. Se prăbușește în scaun, distrat.

Caesar așteaptă o clipă, studiindu-l.

– Dar mentorul vostru, Haymitch Abernathy? Trăsăturile lui Peeta se înăspresc.

– Habar n-am ce știa Haymitch.

– E posibil să fi făcut parte din conspirație? întreabă Caesar.

– N-a pomenit niciodată despre asta, răspunde Peeta.

Caesar insistă.

– Dar ce-ți spune inima?

– Că n-ar fi trebuit să am încredere în el. Atâta tot.

Nu l-am mai văzut pe Haymitch de când l-am atacat, pe aeronavă, lăsându-i pe față urmele lungi ale unghiilor mele. Știu că pentru el e rău aici. Districtul 13 interzice cu strictețe producția și consumul oricărei băuturi alcoolice, până și spiritul pentru frecții din spital e ținut sub cheie. Haymitch e în sfârșit forțat să se lase de băutură, fără nicio rezervă secretă și fără nicio licoare pregătită în casă care să-i facă perioada de tranziție mai ușoară. L-au lăsat să stea izolat până când își termină cura de dezintoxicare și se consideră că nu e indicat să apară în public. Trebuie să fie cumplit, dar mi-am pierdut orice strop de simpatie pentru el de când mi-am dat seama că ne-a înșelat. Sper că se uită acum la emisiunea Capitoliului, ca să-și dea seama că și Peeta s-a lepădat de el.

Caesar îl bate ușor pe umăr.

– Putem să ne oprim acum, dacă vrei.

– Mai avem de vorbit și despre altceva? Întreabă confuz Peeta.

– Voiam să te întreb ce părere ai despre război, dar dacă ești prea tulburat..., începe Caesar.

– Oh, nu sunt prea tulburat ca să răspund la întrebarea asta. Peeta respiră adânc, apoi se uită

drept în aparatul de filmat. Vreau ca toată lumea care ne urmărește – indiferent dacă e de partea Capitoliului sau de partea rebelilor – să stea să se gândească o clipă ce ar putea însemna acest război. Pentru ființele umane. Mai înainte am ajuns aproape în pragul extincției luptându-ne unii cu alții. Acum suntem încă și mai puțini. Mediul în care trăim e încă și mai fragil. Vrem cu adevărat să facem asta? Să ne distrugem definitiv unii pe alții? Sperând – ce? Că o specie cu mai mult bun-simț va moșteni rămășițele fumegânde ale Pământului?

– De fapt, nu... nu sunt sigur că te pot urmări..., spune Caesar.

– Nu ne putem lupta unii cu alții, Caesar, îi explică Peeta. Nu vom rămâne destul de mulți ca să ne putem continua existența. Dacă nu lasă toată lumea armele jos – și vreau să spun că asta ar trebui să se-ntâmple *foarte curând* – se termină totul, oricum.

– Așadar... tu ceri o încetare a focului.

– Da. Cer o încetare a focului, spune obosit Peeta. Acum ce-ar fi să rugăm gărzile să mă conducă înapoi, în apartamentul meu, ca să pot construi încă o sută de castele din cărți de joc?

Caesar se întoarce spre camera de filmat.

– Perfect. Cred că asta încheie interviul. Reluăm programul nostru obișnuit.

Muzica le însoțește ieșirea, apoi o femeie citește lista obiectelor aflate într-o presupusă penurie la Capitoliu – fructe proaspete, baterii solare, săpun. O privesc cu o concentrare care nu mă caracterizează, fiindcă știu că toată lumea îmi așteaptă reacția la interviu. Dar nu reușesc să trec atât de repede totul prin prisma rațiunii – bucuria de a-l vedea pe Peeta viu și nevătămat, faptul că m-a apărut, susținând inocența mea în privința colaborării cu rebelii, și complicitatea lui cu Capitolul, incontestabilă acum, după ce a cerut încetarea focului. Oh, a spus-o ca și cum ar fi condamnat ambele tabere participante la război. Dar, în momentul de față, când rebelii au obținut numai câteva victorii minore, încetarea focului n-ar avea ca urmare decât întoarcerea noastră la statutul anterior. Sau chiar ceva mai rău.

Aud acuzațiile împotriva lui Peeta înfiri-pându-se în spatele meu. Cuvintele *trădător*, *mincinos* și *dușman* reverberează. De vreme ce nu pot nici să mă alătur indignării rebelilor, nici să o contracarez, hotărâsc că e cel mai bine să plec. Când ajung la ușă, vocea lui Coin se înalță deasupra celorlalte.

– Nu ți s-a permis să pleci, soldat Everdeen.

Unul dintre oamenii ei își pune mâna pe brațul meu. Gestul nu e nicidecum agresiv, dar, după ce am fost în arenă, am o reacție defensivă față de orice atingere nefamiliară. Îmi eliberez brațul dintr-o smucitură și ies în fugă pe coridor. Aud în urmă zgomotul unei încăierări, dar nu mă opresc. Minte mea face în grabă un inventar al micilor cotloane bizare în care-mi place să mă ascund și mă ghemuiesc în dulapul cu rechizite, încovrigându-mă lângă o ladă cu cretă.

– Trăiești, șoptesc, apăsându-mi palmele pe obraji și simțindu-mi zâmbetul atât de larg încât arată probabil ca o strâmbătură.

Peeta e viu. Și trădător. Dar pe moment nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce spune și de ce o spune, contează doar că mai e încă în stare să țină un discurs.

După o vreme, ușa se deschide și înăuntru se strecoară cineva. Gale își face loc lângă mine, cu sângele picurându-i din nas.

– Ce s-a-ntâmplat? întreb.

– Am nimerit în calea lui Boggs, răspunde el, cu o ridicare din umeri.

Mă folosesc de mânecă pentru a-i șterge nasul.

– Ai grija!

Încerc s-o fac cu mai multă blândețe. Tampo-
nez, nu șterg.

– Asta care e?

– Oh, știi. Lacheul de încredere al lui Coin. Cel care a-ncercat să te-oprească. Îmi îndepărtează mâna. Încetează! O să mă faci să sângerez de moarte.

Picăturile s-au transformat într-o șuviță neînteruptă. Renunț la încercările mele de prim ajutor.

– Te-ai bătut cu Boggs?

– Nu, am blocat doar ușa când a-ncercat să te urmărească. Cotul lui m-a nimerit în nas, spune Gale.

– Probabil că te vor pedepsi, zic eu.

– Au făcut-o deja.

Își ridică încheietura mâinii. Mă holbez la ea fără să înțeleg.

– Coin mi-a luat comunicatorul-manșetă.

Îmi mușc buza, străduindu-mă să nu râd. Dar pare atât de ridicol.

– Îmi pare rău, soldat Gale Hawthorne.

– Să nu-ți pară, soldat Katniss Everdeen. Rânjește. Oricum mă simțeam ca o lichea plimbându-mă pe-aici cu el. Izbucnim amândoi în râs. Cred c-a fost o adevărată avansare în grad.

Ăsta e unul dintre puținele lucruri bune din Treisprezece. Faptul că l-am recăpătat pe Gale. Presiunea căsătoriei aranjate de Capitoliu între mine și Peeta odată dispărută, am reușit să ne recâștigăm prietenia. El nu împinge lucrurile mai

departe – nu încearcă să mă sărute sau să vorbească despre dragoste. Fie fiindcă am fost atât de bolnavă, fie vrea să-mi lase toată libertatea, fie îşi dă seama că ar fi pur şi simplu o cruzime acum, cu Peeta în mâinile Capitoliului. Indiferent care ar fi adevărul, am din nou pe cineva căruia să-i pot spune toate secretele.

– Cine sunt oamenii ăştia? întreb.

– Suntem noi. Dacă am fi avut rachete nucleare în loc de câteva bucăţi de cărbune.

– Îmi place să cred că Doisprezece n-ar fi abandonat celelalte districte în Zilele Negre.

– Ar fi fost posibil. Dacă am fi avut de ales între a o face, a ne preda sau a începe un război nuclear, spune Gale. Într-un fel, e remarcabil c-au reuşit să supravieţuiască.

Poate e din cauză că încă mai am în pantofi cenuşa propriului district, dar e prima dată când le acord oamenilor din Treisprezece ceea ce le-am refuzat până acum: le recunosc meritele. Fiindcă au supravieţuit în pofida sorţilor potrivnici. Trebuie să fi fost cumplit în anii lor de început, când au stat înghesuiţi în încăperi subpământene după ce bombardamentele le transformaseră oraşul în pulbere. Cu populaţia decimată, fără niciun posibil aliat căruia să-i ceară ajutor. În ultimii şaptezeci şi cinci de ani, au învăţat să fie independenţi,

și-au transformat populația într-o armată și au construit o societate nouă fără ajutorul nimănui. Ar fi fost mult mai puternici dacă epidemia de variolă nu le-ar fi redus rata natalității și nu i-ar fi făcut să caute cu atâta disperare un nou fond de gene și reproducători. Poate că sunt militariști, exagerează cu programarea timpului și, într-un fel, le lipsește simțul umorului. Dar sunt aici. Și vor să-nfrângă Capitoliul.

– Totuși, spun, le-a luat cam mult timp până să se-arate.

– Nu le-a fost ușor. A fost nevoie să creeze o bază a rebelilor la Capitoliu și un soi de organizații subterane în districte, îmi explică el. Pe urmă au avut nevoie de cineva care să pună totul în mișcare. Au avut nevoie de tine.

– Au avut nevoie și de Peeta, dar par să fi uitat asta, zic eu.

Chipul lui Gale se înnegurează.

– E posibil ca Peeta să fi făcut foarte mult rău în seara asta. Bineînțeles că majoritatea rebelilor îi vor respinge imediat propunerea. Dar sunt districte în care rezistența e șubredă. Încetarea focului e evident ideea președintelui Snow. Dar venind din gura lui Peeta pare atât de rezonabilă.

Îmi e teamă de răspunsul lui Gale, dar îl întreb oricum:

– De ce crezi c-a spus-o?

– Poate c-a fost torturat. Sau convins. Eu presupun c-a făcut un soi de târg, ca să te protejeze. Lansează ideea încetării focului dacă Snow îl lasă să te prezinte drept o tânără gravidă derutată, care n-avea idee ce se petrece când a fost luată prizonieră de rebeli. În felul ăsta, dacă districtele pierd, pentru tine mai există încă șansa de fi privită cu indulgență. Dacă ți-o folosești cum trebuie. Probabil că par încă uluită, fiindcă Gale își rostește următoarea frază foarte lent. Katniss... el se străduiește în continuare să te păstreze în viață.

Să mă păstreze în viață? Și apoi înțeleg. Jocurile nu s-au încheiat. Am părăsit arena, dar, de vreme ce nici Peeta, nici eu n-am fost uciși, ultima lui dorință de a mă menține în viață continuă să stea în picioare. Intenția lui e să mă țină ascunsă, în siguranță și închisă, cât timp se desfășoară războiul. Pe urmă niciuna dintre părți nu va avea motiv să mă ucidă. Și el? Dacă înving rebelii, pentru el va fi un dezastru. Iar dacă învinge Capitoliul, cine știe? Poate ni se va îngădui să trăim amândoi – dacă eu mă port cum se cuvine – și să urmărim Jocurile, care vor continua...

Prin minte îmi fulgeră imagini: sulița străpungând trupul lui Rue în arenă, Gale atârând fără

cunoștință de stâlpul de biciuire, ținutul pustiit de acasă, presărat cu cadavre. Și pentru ce? Pentru ce? Pe măsură ce mi se înfierbântă sângele, îmi amintesc alte lucruri. Prima mea privire asupra revoltei din Districtul 8. Învingătorii ținându-se de mâini în noaptea dinaintea Jubileului Pacificării. Săgeata pe care-am tras-o în câmpul de forță din Arenă, ceea ce n-a fost un accident. Tăria cu care mi-am dorit să se-mplânte adânc în inima dușmanului meu.

Sar în sus, răsturnând o cutie cu o sută de creioane, care se împrăștie pe podea.

– Ce e? întreabă Gale.

– Nu poate fi vorba de o încetare a focului. Mă aplec și îndes pe băjbâite minele de grafit de un cenușiu întunecat în cutie. Nu putem da înapoi.

– Știu.

Gale adună un mănunchi de creioane și le lovește de podea ca să le-alinieze perfect.

– Indiferent ce motiv a avut Peeta ca să spună ce-a spus, s-a înșelat.

Creioanele idioate nu vor să intre în cutie și, în frustrarea mea, rup câteva.

– Știu. Dă-o încoace. Tu le faci pe toate bucăți.

Îmi trage cutia din mâini și o umple cu mișcări repezi, precise.

– El nu știe ce-au făcut în Doisprezece. Dacă ar fi văzut ce era pe pământ..., încep eu.

– Katniss, nu te contrazic. Dacă aș putea să apăs pe un buton și să ucid toată suflarea care lucrează pentru Capitoliu, aș face-o. Fără ezitare. Gale lasă ultimul creion să alunece în cutie și îi închide capacul. Problema e ce-ai de gând să faci tu.

Se dovedește că întrebarea care mă mistuie n-a avut niciodată decât un singur răspuns posibil. Dar a fost nevoie de trucul lui Peeta ca să-l recunosc.

Ce-o să fac?

Trag aer adânc în piept. Brațele mi se înalță ușor – de parcă și-ar aduce aminte de aripile alb-cu-negru pe care mi le-a creat Cinna –, apoi se lasă pe lângă trup.

– O să fiu Gaița Zeflemitoare.

3

Ochii lui Buttercup reflectă lumina palidă a becului de veghe de deasupra ușii în timp ce stă întins în îndoitura cotului lui Prim, din nou la datorie, apărând-o de noapte. Ea s-a cuibărit lângă mama. Adormite, arată exact ca în dimineața extragerii care m-a expediat la primele mele Jocuri. Eu am un alt pat fiindcă sunt în convalescență

și fiindcă oricum nimeni nu poate dormi alături de mine, am coșmaruri și mă zvârcolesc.

După ce mă zbucium și mă întorc de pe o parte pe alta ore în șir, accept în sfârșit că asta va fi o noapte fără somn. Sub ochii atenți ai lui Buttercup, traversez pe vârfuri dalele reci ale podelei, către comodă.

În sertarul din mijloc sunt hainele pe care mi le-a dat guvernul. Toată lumea e îmbrăcată la fel, cu o cămașă gri îndesată în pantaloni de aceeași culoare. Sub haine păstrez câteva lucruri pe care le-am avut asupra mea când am fost ridicată din arenă. Broșa cu gaița zeflemitoare. Simbolul lui Peeta, medalionul de aur care adăpostește fotografia mamei, pe a lui Prim și pe a lui Gale. O parașută argintie, de care atârnă o canea pentru găurit copacii și perla pe care mi-a dat-o Peeta cu câteva ore înainte de a arunca în aer câmpul de forță. Districtul 13 mi-a confiscat tubul cu unguent, ca să fie folosit în spital, și arcul cu săgeți, fiindcă numai paznicii au permisiunea să poarte arme. Sunt păstrate la loc sigur, în arsenal.

Caut parașuta pe băjbâite și îmi las degetele să alunece în interior până ce se închid în jurul perlei. Mă așez din nou în pat, cu picioarele încrucișate, și mă pomenesc frecând suprafața netedă și irizată a perlei de buzele mele, dintr-o parte

într-alta. Dintr-un anumit motiv, e ca o mângâiere. O sărut rece din partea celui care mi-a dăruit-o.

– Katniss? șoptește Prim. E trează, mă privește încordată prin întuneric. Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic. Doar un vis urât. Culcă-te.

E un reflex. Le protejez pe mama și pe Prim ținându-le departe de evenimente.

Prim coboară din pat încet, cu grijă ca să n-o trezească pe mama, îl ia pe Buttercup în brațe și se așază lângă mine. Îmi atinge mâna care mi s-a strâns în jurul perlei.

– Ești rece.

Ia o pătură de rezervă de la picioarele patului și ne înfășoară pe toți trei în ea, învăluindu-mă deopotrivă în căldura ei și într-a blănii motanului.

– Știi, ai putea să-mi spui. Mă pricep foarte bine când trebuie să păstrez un secret. Chiar și față de mama.

Așadar a dispărut cu adevărat. Fetița cu partea din spate a bluzei ieșind în afară ca o coadă de rață, fetița care-avea nevoie de ajutor ca s-ajungă la farfurii și care mă implora să ne uităm la prăjiturile cu glazură din vitrina brutăriei. Vremurile marcate de tragedii au silit-o să se maturizeze prea repede, cel puțin după gustul meu, transformând-o într-o tânără femeie care coase răni sângerânde și știe că mama noastră nu trebuie să audă orice.

– Măine dimineată o s-accept să fiu Gaița Zeflemitoare, îi spun.

– Fiindcă așa vrei sau fiindcă te simți obligată s-o faci? mă întreabă.

Îmi vine să râd.

– Cred că și una, și alta. Nu, vreau s-o fac. Trebuie, dacă o să-i ajute pe rebeli să-l înfrângă pe Snow. Strâng perla mai tare în pumn. E doar... Peeta. Mă tem că, dacă o să câștigăm, rebelii îl vor executa, ca trădător.

Prim se gândește la asta.

– Katniss, cred că nu-ți dai seama cât de importantă ești pentru cauză. Oamenii importanți obțin de obicei ce doresc. Dacă vrei să-l aperi pe Peeta de rebeli, poți.

Presupun că sunt importantă. Au trecut prin multe ca să mă salveze. M-au dus în Doisprezece.

– Adică... aș putea cere să i se acorde imunitate lui Peeta? Și vor fi nevoiți să accepte?

– Cred că tu poți să ceri aproape orice, și ei vor fi nevoiți să accepte. Dar cum o să știi că-și vor respecta cuvântul?

Îmi aduc aminte de toate minciunile pe care ni le-a spus Haymitch mie și lui Peeta, ca să facem ce dorea el. Ce i-ar putea împiedica pe rebeli să renege înțelegerea? O promisiune verbală în spatele ușilor închise, sau chiar o declarație

scrisă – astea s-ar evapora cu ușurință după război. Existența sau validitatea lor se poate nega. Orice martor din Comandament ar fi tot atât de inutil. De fapt, probabil că vor scrie ei înșiși condamnarea lui Peeta la moarte. Am nevoie de un grup mult mai mare de martori. Am nevoie de toți cei pe care-i pot găsi.

– Vor promite în public, răspund. Buttercup dă brusc din coadă, și eu văd în asta o încuviințare. O s-o pun pe Coin s-o facă în fața întregii populații din Treisprezece.

Prim zâmbește.

– Oh, așa e bine. Nu e o garanție, dar o să le fie mult mai greu să-și încalce promisiunea.

Simt acel gen de ușurare care urmează după ce găsești o soluție validă.

– Ar trebui să te trezesc mai des, rățușco.

– Aș vrea s-o faci, spune Prim. Mă sărută. Acum încearcă să dormi, da?

Și asta fac.

În dimineața următoare, observ că 7:00 – *Micul dejun* e urmat direct de 7:30 – *Comandament*, ceea ce perfect, de vreme ce îmi permite să pun lucrurile în mișcare. În sala de mese, îmi arăt ora-
rul, care conține și un soi de număr de identifi-
care, în fața unui senzor. În timp ce-mi împing tava
de-a lungul tejghelei metalice din fața cazanelor cu

mâncare, văd că micul dejun e consistent, ca de obicei – un castron de cereale fierbinți, o cană cu lapte și o cupă mică, cu fructe sau legume. Azi avem piure de napi. Totul provine din fermele subterane ale Districtului 13. Mă așez la masa rezervată pentru familiile Everdeen și Hawthorn și pentru alți câțiva refugiați și îmi mănânc repede porția, dorindu-mi un supliment, dar aici nu există niciodată așa ceva. Au ridicat alimentația la rang de știință. Primești un număr de calorii suficient până la masa următoare, nici mai mult, nici mai puțin. Porția e calculată pe baza vârstei tale, a înălțimii, a structurii corporale, a stării de sănătate și muncii fizice înscrise în orarul tău. Oamenii din Doisprezece primesc deja porții ceva mai mari decât nativii din Treisprezece, într-un efort de a fi aduși la greutatea normală. Presupun că soldații ciolănoși obolesc prea repede. Însă dă rezultate. În numai o lună, am început să arătăm mai sănătoși, mai ales copiii.

Gale își pune tava alături de mine și încerc să nu mă holbez la napii lui cu o figură prea jalnică, fiindcă vreau într-adevăr mai mulți și fiindcă e într-adevăr foarte iute când e vorba să-mi dea pe furis mâncarea lui. Deși îmi concentrez atenția asupra șervetului pe care mi-l împăturesc cu grijă,

în castronul meu își varsă conținutul o lingură plină de napi.

– Trebuie să încetezi cu asta, spun. Dar nu sunt prea convingătoare, fiindcă îmi duc deja suplimentul la gură. Serios. Probabil e ilegal, sau cam așa ceva.

Au reguli foarte stricte în privința mâncării. De exemplu, dacă nu termini de mâncat ceva și vrei să păstrezi restul pentru mai târziu, nu poți să-l scoți din sala de mese. S-ar părea că, în perioada de început, s-a petrecut un incident legat de stocarea hranei. Pentru niște oameni ca mine și Gale, care s-au ocupat ani de zile de rezervele de alimente ale familiilor lor, asta nu cade bine. Suntem obișnuiți să răbdăm de foame, dar nu și să ni se spună cum să ne gospodărim proviziile. Din anumite puncte de vedere, Districtul 13 ne controlează cu mai multă strictețe decât Capitoliul.

– Ce-ar putea să-mi facă? Mi-au luat deja comunicatorul-manșetă, spune Gale.

În timp ce îmi răzuiesc mâncarea din castron, curățându-l perfect, asupra mea coboară inspirația.

– Hei, poate-ar trebui să pun condiția asta ca s-accept rolul Gaiței Zeflemitoare.

– Vorbești despre permisiunea de a te hrăni cu napi din porția mea? face el.

– Nu, despre permisiunea de a merge la vânatoare. Ideea mea îi atrage atenția. Ar trebui să dăm totul la bucătărie. Însă am putea...

Nu trebuie să-mi închei fraza, fiindcă el știe. Am putea sta la suprafață. În pădure. Am putea fi din nou noi înșine.

– Fă-o, îmi spune. Acum e momentul. Ai putea să le ceri luna de pe cer și vor fi nevoiți să găsească o cale de a-ți face pe plac.

Nu știe că deja cer luna, pretinzându-le să cruțe viața lui Peeta. Înainte de a mă putea hotărî dacă să-i spun sau nu, un clopoțel anunță sfârșitul mesei pentru schimbul nostru. Mă gândesc că o voi înfrunta de una singură pe Coin și devin nervoasă.

– Ce ai în orar?

Gale își privește brațul.

– Cursul de Istorie Nucleară. Unde, apropo, absența ta a fost remarcată.

– Eu trebuie să merg la Comandament. Vii cu mine? îl întreb.

– Da. Dar s-ar putea să mă dea afară după cele petrecute ieri. În timp ce ne ducem tăvile la locurile lor, adaugă: Știi, ai face bine să-l pui și pe Buttercup pe lista ta de cerințe. Nu cred că aici le e cunoscut conceptul de animal de casă nefolositor.

– Oh, îi vor găsi ceva de făcut. O să-i imprime orarul pe lăbuță în fiecare dimineață, spun eu.

Dar îmi propun să nu uit să-l includ, de dragul lui Prim.

Când ajungem la Comandament, Coin, Plutarch și oamenii lor se află deja adunați acolo. Apariția lui Gale e întâmpinată cu câteva ridicări din sprâncene, dar nimeni nu-l dă afară. Tot ce mi-am propus să țin minte s-a transformat într-o harababură, prin urmare cer să mi se dea imediat o hârtie și un creion. Aparentul meu interes pentru dezbateri – manifestat pentru prima oară de când mă aflu aici – îi ia prin surprindere. Sunt schimbate mai multe priviri. Probabil că-mi pregătiseră un soi de predică suplimentară specială. Dar, în loc de asta, Coin îmi înmânează personal rechizitele și toată lumea așteaptă în tăcere în timp ce mă așez la masă și îmi scriu lista. *Buttercup. Vânătoare. Imunitatea lui Peeta. Anunț public.*

Asta e. Probabil singura mea șansă de a face un târg. *Gândește-te. Ce altceva mai vrei?* Atunci îl simt, stând lângă umărul meu. *Gale.* Îl adaug pe listă. Nu cred că mă pot descurca fără el.

Durerea de cap e pe cale să mă cuprindă și gândurile încep să mi se amestece. Închid ochii și pornesc să recit în tăcere:

Mă numesc Katniss Everdeen. Am șaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Am luat parte la Jocurile Foamei. Am evadat. Capitoliul mă urăște.

Peeta a căzut prizonier. Trăiește. E trădător, dar trăiește. Trebuie să-l păstrez în viață...

Lista. Continuă să mi se pară prea scurtă. Ar trebui să-ncerc să gândesc într-o perspectivă mai amplă, să privesc dincolo de situația din prezent, când mi se acordă cea mai mare importanță, să văd viitorul, când s-ar putea să nu mai valorez nimic. Ar trebui să cer mai mult? Pentru familia mea? Pentru rămășițele pământești ale oamenilor din districtul meu? Mă mănâncă pielea, simt atingerea cenușii morților. Simt impactul îngreșător dintre pantoful meu și craniu. Mirosul de sânge și de trandafiri îmi înțepă nările.

Creionul se mișcă pe pagină după bunul lui plac. Deschid ochii și văd literele inegale. *PE SNOW ÎL UCID EU*. Dacă e capturat. Vreau privilegiul ăsta.

Plutarch tușește discret.

– Ai terminat acolo?

Îmi ridic ochii și privesc ceasul. Stau la masă de douăzeci de minute. Finnick nu e singurul care are probleme de atenție.

– Da, răspund. Par răgușită, așa că îmi dreg glasul. Da, facem o înțelegere. O să fiu Gaița voastră Zeflemitoare.

Aștept să răsufle ușurați, să se felicite, să se bată pe spate unii pe alții. Coin e la fel de impasibilă

ca întotdeauna, mă privește fără să pară cătuși de puțin impresionată.

– Dar pun câteva condiții. Netezesc lista și încep. Familia mea își poate păstra pisica.

Cea mai mărunță dintre cererile mele stârnește o dispută. Rebelii din Capitoliu spun că asta e o falsă problemă – bineînțeles că-mi pot păstra animalul de casă – în timp ce reprezentanții Districtului 13 explică în detaliu ce dificultăți extreme sunt implicate. În cele din urmă se stabilește că familia mea se va muta pe nivelul de sus, care oferă luxul unei ferestre de douăzeci de centimetri, plasate deasupra solului. Buttercup va putea veni și pleca, să-și vadă de ale lui. Va trebui să se hrănească singur. Dacă nu apare la ora stingerii, va rămâne afară. Dacă ridică probleme legate de securitate, va fi împușcat pe loc.

Pare OK. Nu diferă prea mult de modul în care-a trăit după plecarea noastră. Mai puțin parte cu împușcatul. Dacă o să am impresia că e prea slab, o să-i pot strecura oricând niște măruntaie, cu condiția să mi se aprobe următoarea cerere.

– Vreau să vânez, spun. Cu Gale. În pădure. Asta amuțește pe toată lumea.

– N-o să mergem departe. O să ne folosim propriile arcuri. Veți primi carnea la bucătărie, adaugă Gale.

Mă grăbesc să continui, înainte de a spune cineva *nu*.

– E pur și simplu... Mă sufoc închisă aici, ca... O să mă descurc mai bine, o să fiu mai rapidă dacă... o să pot vâna.

Plutarch începe să explice care sunt piedicile – pericolele, măsurile suplimentare de pază, riscul de a mă răni – dar Coin îl întrerupe.

– Nu. Lasă-i. Le dăm două ore pe zi, scăzute din programul lor de instrucție. Pe o rază de patru sute de metri. Cu aparatură de comunicare și brățări de gleznă cu cip de urmărire. Ce urmează?

Ating ușor lista.

– Gale. Am nevoie să-mi fie alături când fac asta.

– În ce sens să-ți fie alături? Din culise? Să stea tot timpul lângă tine? Vrei să fie prezentat drept noul tău iubit? mă întreabă Coin.

N-a spus-o pe un ton deosebit de răutăcios – dimpotrivă, cuvintele ei sună foarte prozaic. Dar șocul mă lasă totuși cu gura căscată.

– Cum?

– Eu cred c-ar trebui să continuăm idila actuală. O renunțare rapidă la Peeta ar putea duce la pierderea simpatiei publicului, spune Plutarch. Mai ales de când se crede că poartă copilul lui.

– De acord. Atunci, pe ecran, Gale poate fi descris, pur și simplu, drept un camarad din rândul rebelilor. E în ordine? spune Coin.

Mă holbez pur și simplu la ea. Își repetă nerăbdătoare întrebarea.

– În privința lui Gale. O să fie suficient?

– Îl putem introduce oricând în scenariu, drept vărul tău, zice Fulvia.

– Nu suntem veri, ripostăm eu și Gale, într-un glas.

– Da, dar va trebui totuși să menținem povestea asta, pentru păstrarea aparențelor în fața camerelor, subliniază Plutarch. În culise, e al tău întru totul. Altceva?

Sunt năucită de întorsătura conversației. Aluziile la faptul că aș putea renunța cu ușurință la Peeta, că sunt îndrăgostită de Gale, toate astea au fost reale. Încep să-mi ardă obraji. Simpla idee că, în actualele circumstanțe, m-aș putea gândi pe cine să prezint drept iubitul meu e înjositoare. Îmi las furia să mă impulsioneze și îmi enunț cea mai importantă pretenție.

– La sfârșitul războiului, dacă vom câștiga, Peeta va fi iertat.

Tăcere deplină. Îl simt pe Gale încordându-se. Cred că ar fi trebuit să-i spun dinainte, dar nu

știam cu certitudine cum ar fi reacționat. Nu și atunci când e vorba de Peeta.

– Nu va fi pedepsit sub nicio formă, continui. Și îmi vine o nouă idee. Același lucru e valabil pentru celelalte tributuri capturate, Johanna și Enobaria.

Ca să fiu sinceră, puțin îmi pasă de Enobaria, tributul brutal din Districtul 2. De fapt nu pot s-o sufăr, dar mi se pare că nu e corect să fie exclusă.

– Nu, spune plat Coin.

– Ba da, ripostez. Nu e vina lor că i-ați abandonat în arenă. Cine știe ce le face Capitoliul?

– Vor fi judecați împreună cu alți criminali de război și tratați așa cum va decide tribunalul, spune ea.

– Li se va garanta imunitatea! Îmi dau seama că mă ridic în picioare, îmi aud vocea plină, rezonantă. O să-ți iei personal angajamentul ăsta, în fața întregii populații din Districtul 13 și a supraviețuitorilor din Doisprezece. Curând. Astăzi. Totul se va înregistra, spre știința generațiilor viitoare. Tu și guvernul tău vă veți asuma responsabilitatea pentru siguranța lor, sau vă veți găsi altă Gaiță Zeflemitoare!

Cuvintele mele atârnă în aer preț de o clipă îndelungată.

– Asta-i ea! o aud pe Fulvia șuierând la urechea lui Plutarch. Exact așa. În costum, cu focuri de armă în fundal, cu o singură dâră firavă de fum.

– Da, asta e ceea ce vrem, șoptește Plutarch.

Vreau să le arunc o privire aspră, dar simt că ar fi o greșeală să-mi abat atenția de la Coin. O văd socotind costurile ultimatumului meu, punându-le în balanță cu posibila mea valoare.

– Ce spuneți, doamnă președinte? întrebă Plutarch. Date fiind circumstanțele, ai putea emite un act oficial de grațiere. Băiatul... nici măcar nu e major.

– De acord, acceptă în cele din urmă Coin. Dar ai face bine să-ți intri în rol.

– O să intru, după ce faci anunțul, răspund.

– Convocați o adunare de siguranță națională astăzi, în timpul Meditației, ordonă ea. O să fac anunțul atunci. A mai rămas ceva pe lista ta, Katniss?

Hârtia e strânsă ghem în pumnul meu drept. O întind pe masă, o netezesc și citesc literеле rahitice.

– Un singur lucru. Pe Snow îl ucid eu.

Pentru prima oară de când o știu, văd pe buzele președintei umbra unui zâmbet.

– Când va sosi momentul vom da cu banul.

Poate că are dreptate. Cu siguranță nu sunt singura care dorește să ia viața președintelui. Și cred că pot conta pe ea când e vorba să-mi îndeplinească dorința.

– E rezonabil.

Privirea lui Coin alunecă grăbită spre propriul braț, apoi spre ceas. Și ea trebuie să respecte un orar.

– Atunci o las pe mâinile tale, Plutarch.

Părăsește încăperea urmată de echipa ei, lăsându-ne în urmă numai pe Plutarch, Fulvia, Gale și pe mine.

– Excelent. Excelent. Plutarch se afundă în scaun, cu coatele pe masă, frecându-se la ochi. Știți ce-mi lipsește? Mai mult decât orice? Cafeaua. Și vă întreb, ar fi chiar atât de neconceput să avem ceva care să ne-mpingă pe gât terciul și napii?

– Nu ne-am închipuit că aici o să fie chiar atâta strictețe, ne explică Fulvia, masând umerii lui Plutarch. Nu pentru cei din ierarhia superioară.

– Am crezut c-o să existe cel puțin posibilitatea unor mici acțiuni lăaturalnice, adaugă Plutarch. Adică, până și Doisprezece avea o piață neagră, nu?

– Da, Vatra, încuviințează Gale. Acolo ne făceam negoțul.

– Da, vedeți! Și uitate cât de morali sunteți amândoi! Practic incoruptibili. Plutarch oftează.

Oh, în fine, războaiele nu durează la nesfârșit. Așadar, mă bucur că vă avem în echipă.

Se întinde într-o parte, către Fulvia, care e deja pregătită să-i înmâneze un album de schițe legat în piele neagră.

– Katniss, știi, în general, ce îți cerem. Sunt conștient că ai sentimente amestecate în privința participării tale. Sper că asta o să fie de folos.

Împinge albumul către mine, de-a curmezișul mesei. În prima clipă îl privesc cu suspiciune. Pe urmă mă las înfrântă de curiozitate. Deschid coperta și dau peste un desen care mă înfățișează pe mine însămi, bătoasă și puternică, într-o uniformă neagră. Un singur om ar fi putut concepe un asemenea veșmânt, la prima privire strict utilitar, iar la a doua o operă de artă. Linia descendentă a coifului, curba platoșei, lărgimea în ușor exces a mânecilor, care le permite faldurilor albe de sub brațe să fie vizibile. În mâinile lui, sunt din nou Gaița Zeflemitoare.

– Cinna, șoptesc.

– Da. Mi-a cerut să-i promit că n-o să-ți arăt albumul ăsta decât după ce vei fi luat tu însăși hotărârea de a deveni Gaița Zeflemitoare. Crede-mă că am fost extrem de tentat, spune Plutarch. Continuă. Răsfoiește-l.

Întorc încet paginile, privind fiecare detaliu al uniformei. Straturile mulate pe corp ale armurii, armele ascunse în cizme și în centură, întăriturile speciale din zona inimii. Pe ultima pagină, sub schița broșei mele cu gaița zeflemitoare, Cinna a scris: *Pariez în continuare pe tine.*

– Când a...

Vocea nu mă ajută.

– Să vedem. Păi, chiar înainte de a se anunța Jubileul Pacificării. Poate cu câteva săptămâni înainte de Jocuri? Nu sunt numai schițele. Avem și uniforme tale. Oh, și Beetee are ceva cu adevărat deosebit, care te-așteaptă-n arsenal. Nu vreau să stric surpriza dându-ți indicii, zice Plutarch.

– O să fii cea mai bine îmbrăcată rebelă din istorie, zâmbește Gale.

Îmi dau brusc seama că și el a știut și nu mi-a spus. Ca și Cinna, a vrut să iau decizia singură, de la început până la sfârșit.

– Planul nostru e să lansăm un Asalt în Eter, spune Plutarch. Vrem să facem o serie de spot-prop-uri – ceea ce e o prescurtare pentru „spoturi propagandistice” – în care să le fii prezentată și să le difuzăm către întreaga populație din Panem.

– Cum? Capitoliul are controlul exclusiv al transmisiunilor, spune Gale.

– Iar noi îl avem pe Beetee. Acum vreo zece ani a reconfigurat, în esență, rețeaua subterană prin care se transmit toate programele. E de părere că șansele noastre de reușită sunt rezonabile. Bineînțeles că avem nevoie de ceva pe care să-l difuzăm. Prin urmare, Katniss, studioul e la dispoziția ta. Plutarch se întoarce spre asistenta lui. Fulvia?

– Eu și Plutarch ne-am tot gândit cum am putea demara treaba asta. Credem că e cel mai bine să te construim pe tine, lidera rebelilor, dinspre exterior către... interior. Cu alte cuvinte, să găsim cea mai senzațională înfățișare posibilă a Gaiței Zeflemitoare, apoi să ne ocupăm de personalitatea ta, făcând-o demnă de aspectul exterior! ne explică ea, radiind.

– Aveți deja uniforma, spune Gale.

– Da, dar ea e plină de cicatrice și de sânge? Are strălucirea focului rebeliunii? Cât de murdară poate fi, fără să dezguste publicul? În orice caz, trebuie să arate cumva. Adică, evident că asta – se apropie grăbită de mine și îmi încadrează fața între palme – nu se potrivește.

Îmi smucesc din reflex capul spre spate, dar ea e deja ocupată să-și adune lucrurile.

– Așadar, cu acest plan în minte, avem o altă mică surpriză pentru tine. Haideți, haideți.

Ne cheamă cu un semn al mâinii, iar eu și Gale ieșim pe coridor, în urma ei și a lui Plutarch.

– Atât de bine intenționată și totuși atât de insultătoare, îmi șoptește Gale la ureche.

– Bun venit la Capitoliu, îi răspund, mi-mând cuvintele.

Dar vorbele Fulviei n-au niciun efect asupra mea. Îmi înfășor strâns brațele în jurul albumului cu schițe și îmi permit să mă simt însuflețită de speranță. Asta trebuie să fie decizia corectă. Dacă așa a vrut Cinna.

Ne urcăm într-un lift și Plutarch își consultă notițele.

– Să vedem, e Compartimentul Trei-Nouă-Zero-Opt.

Apasă un buton pe care e inscripționat numărul treizeci și nouă, dar nu se întâmplă nimic.

– Probabil trebuie să folosești cheia, spune Fulvia.

Plutarch scoate cheia agățată de un lanț subțire, ascuns sub cămașă, și o introduce într-o fantă pe care n-am observat-o până acum. Ușile ascensorului încep să gliseze și se închid.

– Ah, s-a rezolvat.

Liftul coboară zece, douăzeci, treizeci și ceva de etaje, ajungând mult mai jos decât știam că se întinde Districtul 13. Ușa se deschide într-un

coridor lat și alb, mărginit de uși roșii, care arată aproape decorativ în comparație cu cele gri de la etajele superioare. Fiecare e marcată, simplu, cu câte un număr. 3901, 3902, 3903...

Când ies din lift, mă uit în urmă și îl văd închizându-se, dar, în plus față de ușile obișnuite, zăresc și un grilaj metalic care glisează la locul său. Când mă întorc, un paznic s-a materializat, făcându-și apariția dintr-o încăpere aflată în capătul opus al coridorului. Ușa se închide fără zgomot în spatele lui, în timp ce se apropie de noi cu pași mari.

Plutarch îi iese în întâmpinare, ridicând o mână în semn de salut, iar noi, ceilalți, îl urmăm. Am senzația că aici ceva nu e câtuși de puțin în ordine. E ceva mai mult decât liftul fortificat, sau decât senzația de claustrofobie stârnită de gândul că ne aflăm atât de adânc sub pământ, sau de mirosul caustic al antisepticului. Arunc o singură privire spre fața lui Gale și îmi dau seama că simte același lucru.

– Bună dimineața, tocmai căutam..., începe Plutarch.

– Ați greșit etajul, spune brusc paznicul.

– Oare? Plutarch își consultă din nou notițele. Aici scrie Trei-Nouă-Zero-Opt. Mă întreb dac-ai putea să dai un telefon sus, ca să...

– Mă tem că trebuie să vă cer să plecați. Ero-
rile de repartizare se pot anunța la Biroul Central.

E exact în fața noastră. Compartimentul 3908,
la numai câțiva pași distanță. Ușa pare incom-
pletă – ca, de altfel, toate celelalte. N-au mânere.
Probabil că se leagănă libere în balamale, ca aceea
de unde a apărut paznicul.

– Și ăsta unde e? Întreabă Fulvia.

– O să găsiți Biroul Central la Nivelul Șapte,
spune omul și își întinde brațul, gata să ne mâne
înapoi, spre lift.

De dincolo de ușa cu numărul 3908 se aude
un zgomot. Nimic altceva decât un scâncet firav.
Ca acela pe care l-ar scoate un cățel speriat, încer-
când să scape de o lovitură, numai că sună mult
prea uman și prea familiar. Ochii mi se întâlnesc
cu ai lui Gale pentru o singură clipă, dar e sufi-
cient pentru doi oameni care acționează așa cum
o facem noi. Las albumul de schițe să cadă pe
piciorul paznicului cu un pocnet sonor. La o se-
cundă după ce se apleacă să-l recupereze, Gale
face aceeași mișcare, lovindu-se intenționat cap
în cap cu celălalt.

– Oh, îmi cer scuze, spune, râzând ușor, și îl
prinde pe paznic de brațe, ca și cum ar încerca să-și
recapete echilibrul, răsucindu-l ca să-l îndepărteze
puțin de mine.

Asta e șansa mea. Mă reped pe lângă paznicul zăpăcit, împing ușa cu numărul 3908 și îi găsesc. Pe jumătate dezbrăcați, plini de vânătaii și încătușați de perete.

Sunt cei trei membri ai echipei mele pregătitoare.

4

Duhoarea de trupuri nespălate, de urină stătută și de infecție răzbate prin norul de antiseptic. Cei trei pot fi recunoscuți cu greu după cele mai izbitoare dintre preferințele lor în privința modei: tatuajele faciale aurii ale Veniei. Buclele spiralate, portocalii, ale lui Flavius. Pielea de un verde-veșnic palid a Octaviei, care atârnă acum prea lejer, de parcă trupul ei ar fi un balon ușor dezumflat.

La apariția mea, Flavius și Octavia se retrag spre pereții faianțați, de parcă ar anticipa un atac, deși eu nu i-am lovit niciodată. Gândurile nepoliticoase au fost singura ofensă pe care le-am adus-o, dar le-am ținut întotdeauna pentru mine, așa că, de ce se feresc?

Paznicul îmi ordonă să ies, dar, după pașii târșâiți care urmează, îmi dau seama că Gale

a reușit cumva să-l rețină. Pentru răspunsuri, traversez încăperea către Venia, care a fost întotdeauna cea mai puternică. Mă ghemuiesc și îi iau mâinile reci ca gheața, care le prind pe ale mele într-o strânsoare de menghină.

– Ce s-a-ntâmplat, Venia? o întreb. Ce e cu voi aici?

– Ne-au luat. Din Capitoliu, răspunde ea, cu voce răgușită.

Plutarch intră în urma mea.

– Ce naiba se petrece?

– Cine v-a luat? insist eu.

– Niște oameni, răspunde ea, vag. În noaptea când ai fugit.

– Ne-am gândit c-o să fie liniștitor pentru tine să ai echipa cu care ești obișnuită, spune Plutarch, în spatele meu. Cinna a cerut-o.

– Cinna a cerut *așa ceva*?

Mârâi la el. Fiindcă, dacă există un singur lucru pe care-l știu, atunci știu că el n-ar fi fost niciodată de acord să fie brutalizați acești trei oameni, pe care i-a condus întotdeauna cu blândețe și răbdare.

– De ce sunt tratați ca niște criminali?

– Ca să fiu sincer, nu știu.

În vocea lui e ceva care mă face să-l cred, iar paloarea de pe fața Fulviei îmi confirmă părerea.

Plutarch se întoarce spre paznic, care tocmai a apărut în ușă, cu Gale pe urmele lui.

– Mi s-a spus doar că sunt închiși. De ce sunt pedepsiți?

– Pentru c-au furat mâncare. Am fost nevoiți să-i închidem după o altercație, pentru niște pâine, răspunde paznicul.

Sprâncenele Veniei se unesc, de parcă încă ar mai încerca să dea sens celor întâmplare.

– Nimeni nu ne spunea nimic. Eram atât de înfometati. Ea n-a luat decât o singură felie.

Octavia începe să scâncească, înăbușind sunetul cu tunica ei zdrențuită. Îmi aduc aminte că, după ce-am supraviețuit prima oară în arenă, ea mi-a strecurat o chiflă pe sub masă, fiindcă nu putea suporta să mă vadă flămândă. Mă îndrept încet către silueta ei tremurătoare.

– Octavia?

O ating, iar ea se retrage cu o tresărire.

– Octavia? O să fie bine. O să vă scot de-aici, OK?

– Povestea asta pare exagerată, spune Plutarch.

– Și asta din cauză că au luat o felie de pâine? Întreabă Gale.

– S-au săvârșit infracțiuni repetate, care au condus aici. Au fost avertizați. Dar au continuat să ia pâine. Paznicul se întrerupe o clipă, de parcă

ar fi derutat de obtuzitatea noastră. Nu e permis să iei pâine.

N-o pot face pe Octavia să-și descopere fața, dar și-o înalță ușor. Cătușele de la încheieturile mâinilor i se lasă cu câțiva centimetri mai jos, dând la iveală carnea vie, inflamată.

– Vă duc la mama. Eliberează-i, îi spun apoi paznicului.

El clatină din cap.

– Eliberarea nu e autorizată.

– Eliberează-i! Acum! țip.

Bărbatul își pierde calmul. Cetățenii de rând nu i se adresează așa.

– N-am ordin să-i eliberez. Și n-ai autoritatea să...

– Fă-o sub autoritatea mea, spune Plutarch. Oricum am venit să-i luăm de-aici. E nevoie de ei pentru Apărarea Specială. Îmi asum întreaga responsabilitate.

Paznicul pleacă să dea un telefon. Se întoarce cu o legătură de chei. Pregătitorii au fost siliți să stea cu trupurile încordate atât de multă vreme încât, după ce le sunt scoase cătușele, nu sunt în stare să meargă. Eu, Gale și Plutarch trebuie să-i ajutăm. Piciorul lui Flavius se agață în grătarul metalic care acoperă o gaură rotundă din podea și mi se contractă stomacul când mă gândesc de

ce are încăperea nevoie de o scurgere. Urmele de dejecții umane au fost probabil spălate cu furtunul de pe plăcile de faianță albă...

La spital o găsesc pe mama, singura persoană în care am încredere ca să le poarte de grijă. Îi trebuie un minut ca să-i recunoască pe cei trei, dată fiind starea lor, dar privirea ei e deja consternată. Știu că nu e din cauză că vede oameni brutalizați, căci asta era treaba ei zilnică în Doisprezece, ci fiindcă își dă seama că așa ceva se întâmplă și în Treisprezece.

Mama a fost bine-venită la spital, dar e privită mai degrabă ca asistentă decât ca doctor, deși și-a petrecut o viață întreagă vindecând oameni. Însă nimeni nu intervine când îi conduce pe cei trei într-un cabinet pentru consultații, să vadă cât de grave le sunt rănilile. Mă postez pe o bancă în fața intrării în spital, așteptându-i verdictul. Va reuși să citească în trupurile lor ce suferințe li s-au provocat.

Gale se așază lângă mine și îmi cuprinde umerii cu brațul.

– O să-i facă bine.

Aprob din cap, întrebându-mă dacă se gândește la biciuirea lui brutală din Doisprezece.

Plutarch și Fulvia se instalează pe banca din fața noastră, dar nu fac niciun comentariu despre

starea echipei mele pregătitoare. Dacă n-au știut nimic despre maltratare, atunci cum interpretează această mișcare a președintei Coin? Mă hotărâsc să le dau o mână de ajutor.

– Presupun că am primit cu toții un avertisment.

– Cum? Nu. Ce vrei să spui? Întreabă Fulvia.

– Pedepsirea echipei mele pregătitoare e o avertizare, îi răspund. Nu numai pentru mine, ci și pentru voi. Este vorba despre persoana care deține într-adevăr controlul și despre ceea ce se întâmplă când nu i te supui. În locul vostru, eu aș renunța acum la iluzia că am vreo putere. După toate aparențele, descendența din cetățenii Capitoliului nu oferă aici nicio protecție. Poate e chiar condamabilă.

– Nu se poate face comparație între Plutarch, care a conceput pentru rebeli planul genial al evadării, și acești trei esteticieni, ripostează Fulvia cu răceală.

Ridic din umeri.

– Dacă spui tu, Fulvia. Dar ce-o să se-ntâmple dac-o să vă loviți de partea întunecată a lui Coin? Echipa mea pregătitoare a fost răpită. Cei trei au măcar speranța că într-o bună zi se vor întoarce la Capitoliu. Eu și Gale putem trăi în pădure. Dar voi? Unde-ați putea fugi?

– Poate că suntem mult mai necesari pentru războiul ăsta decât ne consideri tu, zice Plutarch, fără nicio umbră de îngrijorare.

– Bineînțeles că sunteți. Și tributurile erau necesare pentru Jocuri. Până când nu mai erau, spun. După care te puteai lipsi de ele cu mare ușurință – nu, Plutarch?

Asta pune capăt discuției. Așteptăm în tăcere până ne găsește mama.

– Își vor reveni, ne informează. N-au răni de nevindecat.

– Bun. Splendid, spune Plutarch. Cât de curând pot fi puși la lucru?

– Probabil de mâine, răspunde mama. Dar să v-așteptați la o oarecare instabilitate emoțională, după toate cele prin care au trecut. Au fost extrem de nepregătiți, după viața din Capitoliu.

– N-am fost cu toții așa? spune Plutarch.

Fie pentru că echipa mea pregătitoare nu e aptă de muncă, fie pentru că nervii sunt întinși la limită, Plutarch mă eliberează de îndatoririle mele de Gaiță Zeflemitoare pentru tot restul zilei. Eu și Gale mergem la masa de prânz, unde primim mâncare de fasole cu ceapă, o felie groasă de pâine și o cană cu apă. După povestea Veniei, pâinea îmi rămâne în gât, așa că strecor restul pe tava lui Gale. Niciunul dintre noi nu vorbește

În timpul mesei, dar, când castroanele sunt curate, el își ridică mâneca, descoperindu-și orarul.

– Urmează programul de instrucție.

Îmi trag mâneca în sus și îmi pun brațul lângă al lui.

– Și la mine.

Îmi aduc aminte că instrucția înseamnă acum vânătoare.

Nerăbdarea de a fugi în pădure, fie și numai pentru două ore, e mai puternică decât toate griile prezentului. O baie de verdeață și de raze de soare mă va ajuta cu siguranță să-mi pun gândurile în ordine. Odată ieșiți pe coridorul principal, eu și Gale alergăm spre arsenal ca niște copii și, când ajungem, am răsuflarea tăiată și sunt amețită. Ceea ce îmi aduce aminte că nu m-am refăcut pe deplin. Paznicii ne dau vechile noastre arme, precum și cuțite, un sac de pânză groasă, drept tolbă pentru vânat. Accept să mi se fixeze cipul de urmărire de gleznă și încerc să las impresia că ascult când mi se explică modul de utilizare al comunicatorului portabil. Singurul lucru care mă calcă pe nervi e faptul că are un ceas, că trebuie să ne întoarcem în Treisprezece la ora stabilită, sau privilegiile noastre de vânătoare vor fi revocate. E singura regulă pe care cred că mă voi strădui s-o respect.

Ieșim afară, în zona destinată antrenamentelor fizice, împrejmuită cu gard, aflată lângă pădure. Paznicii ne deschid fără comentarii porțile cu balamale bine unse. Ne-ar fi extrem de greu să trecem pe cont propriu de gardul ăsta – înalt de nouă metri, întotdeauna zumzăind de electricitate, cu ghimpi de oțel ascuțiți ca briciul în vârf. Înaintăm prin pădure până când nu-l mai vedem. Ne oprim într-un mic luminiș și ne lăsăm capetele pe spate, savurând căldura soarelui. Mă învârtesc cu brațele întinse, răsucindu-mă încet, ca să nu trimit lumea într-un vârtej.

Lipsa ploii pe care am remarcat-o în Doisprezece a distrus și aici plantele, lăsând în urmă frunze fragile și așternând covorul care ne scârțâie sub picioare. Ne scoatem pantofii. Ai mei nu-mi vin oricum prea bine, fiindcă, în spiritul nu-iroși-nimic-nu-ți-dori-nimic care domnește în Treisprezece, am primit unii care i-au rămas mici altcuiva. După toate aparențele, fie mersul meu, fie al primei posesoare e ciudat, fiindcă pielea a crăpat unde nu te așteptai.

Vânăm ca pe vremuri. Tăcuți, comunicând fără cuvinte, fiindcă aici, în pădure, ne mișcăm ca două părți ale aceleiași ființe. Anticipându-ne unul altuia gesturile, păzindu-ne unul altuia spațiile. Cât timp a trecut? Opt luni? Nouă? De când

n-am mai avut libertatea asta? Nu e exact același lucru, date fiind cele petrecute și cipurile de urmărire de la gleznele noastre și faptul că eu trebuie să mă odihnesc atât de des. Dar e atât de aproape de fericire pe cât cred că pot ajunge în prezent.

Animalele de aici nu sunt atât de suspicioase. Au nevoie de o clipă în plus ca să realizeze că mirosul nostru nefamiliar înseamnă moartea lor. Într-o oră și jumătate, am adunat o grămadă de capturi amestecate – iepuri, veverițe și curcani – și ne hotărâm să ne oprim și să petrecem timpul rămas lângă un lac alimentat probabil de un izvor subteran, fiindcă apa e rece și dulce.

Nu obiectez când Gale se oferă să curețe vânatul. Îmi lipesc câteva frunze de mentă de limbă, închid ochii și mă las pe spate, sprijinindu-mă de o piatră, apoi absorb sunetele și las soarele arzător al după-amiezii să-mi dogorească pielea, simțindu-mă aproape împăcată până când mă întrerupe vocea lui Gale.

– Katniss, de ce-ți pasă atât de mult de soarta echipei tale pregătitoare?

Deschid ochii să văd dacă glumește, dar el se-ncruntă la iepurele pe care-l jupoaie.

– De ce să nu-mi pese?

– Hm. Să vedem? Fiindcă și-au petrecut ultimul an pregătindu-te pentru măcel? sugerează el.

- E mult mai complicat. Îi cunosc. Nu sunt nici răi, nici cruzi. Nu sunt nici măcar inteligenți. Dacă îi faci să sufere, e ca și cum ai chinui niște copii. Ei nu înțeleg... vreau să spun că nu știu...

Mă împotmolesc în cuvinte.

- Ce nu știu, Katniss? Întreabă el. Că triburile - ele sunt adevărații copii implicați în povestea asta, nu cei trei ciudați ai tăi - sunt silite să lupte până la moarte? Că te duceai în arena aia ca să distrezi niște oameni? Țăsta era un mare secret la Capitoliu?

- Nu. Dar ei nu văd lucrurile așa cum le vedem noi, răspund. Așa au fost educați și...

- Tu chiar le iei apărarea?

Trage pielea de pe iepure dintr-o singură mișcare rapidă.

Replica lui mă atinge, fiindcă de fapt o fac, și e ridicol. Mă străduiesc să găsesc o atitudine logică.

- Cred că apăr pe oricine care e tratat așa fiindcă a luat o felie de pâine. Poate-mi amintește prea mult de ceea ce ți s-a întâmplat ție, din cauza unui curcan?

Totuși are dreptate. Măsura în care îmi fac griji pentru echipa mea pregătitoare pare bizară. Ar trebui să-i urăsc, să-mi doresc să-i văd spânzurați. Dar sunt atât de rupți de realitate și i-au aparținut lui Cinna, iar el era de partea mea, nu?

- Nu caut ceartă, spune Gale. Dar, după părerea mea, Coin nu ți-a trimis niciun mesaj important pedepsindu-i fiindcă au încălcat regulile districtului. Ea s-a gândit, probabil, c-o să vezi în asta o favoare. Îndeasă iepurele în sac și se ridică. Am face bine să plecăm dacă vrem s-ajungem înapoi la timp.

Ignor mâna lui întinsă în ajutor și mă ridic clătinându-mă.

- Perfect.

Niciunul dintre noi nu vorbește pe drumul de întoarcere, dar, odată ce trecem de poartă, în minte îmi vine altceva.

- În timpul Jubileului Pacificării, Octavia și Flavius au fost nevoiți să plece, fiindcă nu se puteau opri din plâns, știind că mă reîntorceam în arenă. Iar Venia abia a reușit să-și ia rămas-bun.

- O să-ncerc să țin minte asta în timp ce te vor... remodela, spune Gale.

- S-o faci, îi răspund.

La bucătărie îi dăm carnea lui Sae Unsuroasa. Îi place destul de mult în Districtul 13, deși e de părere că bucătarii sunt, cumva, lipsiți de imaginație. O femeie în stare să facă o fiertură gustoasă dintr-un câine sălbatic și din rubarbă trebuie să se simtă aici cu mâinile legate.

Istovită de vânătoare și de lipsa de somn, mă întorc în compartimentul meu și îl găsesc

gol-goluț, numai ca să-mi amintesc că am fost mutate din cauza lui Buttercup. Urc la etajul de sus și găsesc Compartimentul E. Nu se deosebește cu nimic de Compartimentul 307, cu excepția ferestrei – lată de șaizeci de centimetri și înaltă de douăzeci – plasate pe mijloc în partea de sus a peretelui exterior. Există o placă metalică grea care se fixează peste ea, dar în momentul ăsta e proptită ca să stea deschisă și o anumită pisică nu se vede nicăieri. Mă întind în pat și o rază a soarelui după-amiezii îmi dansează pe față. Următorul lucru pe care-l știu e că sora mea mă trezește pentru 18:00 – *Meditație*.

Prim îmi povestește că adunarea a fost anunțată încă de la prânz. Trebuie să ia parte întreaga populație, cu excepția celor de care e nevoie pentru îndeplinirea unor sarcini esențiale. Urmăm indicațiile care ne conduc spre Sala Comună, o încăpere imensă, unde încap cu ușurință miile de oameni care își fac apariția. Îți poți da seama că a fost construită pentru o adunare mai numeroasă, și poate că a și găzduit-o înainte de epidemia de variolă. Prim îmi arată în tăcere efectele secundare larg răspândite ale aceluia dezastru – cicatricele rămase pe trupurile oamenilor, copiii ușor desfigurați.

– Au suferit foarte mult aici, îmi spune.

După dimineața de astăzi, nu mai sunt dispusă să simt păreri de rău pentru Treisprezece.

– Nu mai mult decât noi, în Doisprezece, răspund.

O văd pe mama conducând un grup de pacienți deplasabili, încă în cămășile de noapte și în halatele date de spital. Finnick stă în mijlocul lor, năucit, dar superb. Ține în mâini o bucată de frânghie subțire, de nici treizeci de centimetri, atât de scurtă încât nici măcar el n-o poate transforma într-un ștreang utilizabil. Degetele lui leagă și dezleagă tot felul de noduri, cu mișcări iuți, automate, în timp ce se uită lung în jur. Probabil face parte din terapie. Traversez sala către el.

– Salut, Finnick, îi spun.

Nu pare să mă observe, așa că-l înghiontesc ca să-i atrag atenția.

– Finnick! Ce mai faci?

– Katniss, spune el, strângându-mă de mână. Cred că se simte ușurat la vederea unui chip familiar. De ce ne-am adunat aici?

– I-am spus lui Coin c-o să fiu Gaița ei Zeflemitoare, îi povestesc eu. Dar am făcut-o să promită c-o să le acorde imunitate celorlalte tributuri, dacă vor câștiga rebelii. În public, ca să fie foarte mulți martori.

– Oh. Bine. Fiindcă-mi făceam griji pentru asta în privința lui Annie. Că ar putea spune, fără să-și dea seama, ceva care să fie considerat trădare, zice Finnick.

Annie. Hait. De ea am uitat cu totul.

– Nu-ți face griji, m-am ocupat eu de asta.

Îl strâng de mână și mă duc drept spre podiul din partea din față a încăperii. Coin, care aruncă o privire fugară peste declarația ei, mă vede și se uită la mine ridicând din sprâncene.

– Trebuie s-o adaugi și pe Annie Cresta pe lista celor care capătă imunitate, îi spun.

Președinta se încruntă ușor.

– Asta cine mai e?

– E...

Ce e? Adevărul e că nu știu cum s-o numesc.

– E prietena lui Finnick Odair. Din Districtul 4. O altă învingătoare. A fost arestată și dusă la Capitoliu când a explodat Arena.

– Oh, fata nebună. Asta chiar nu e necesar, spune ea. N-avem obiceiul să pedepsim pe cineva atât de neputincios.

Mă gândesc la scena peste care am dat în dimineața asta. La Octavia încătușată de perete. La faptul că eu și Coin definim probabil nepuțința în două moduri extrem de diferite. Dar nu spun decât:

– Nu? Atunci adăugarea lui Annie n-ar trebui să fie o problemă.

– Bine, acceptă președinta, scriind numele. Vrei să urci aici, lângă mine, pentru anunț?

Clatin din cap.

– Nici nu mă gândeam c-ar trebui. Mai bine grăbește-te să te pierzi în mulțime. Sunt gata să-ncep.

Îmi croiesc drum înapoi, către Finnick.

Cuvintele sunt un alt lucru de care nu se face risipă în Treisprezece. Președinta solicită atenția participanților, apoi îi anunță că am consimțit să fiu Gaița Zeflemitoare, cu condiția să se garanteze iertarea deplină a tuturor neajunsurilor aduse cauzei rebelilor de ceilalți învingători – Peeta, Johanna, Enobaria și Annie. Disting protestul din murmurul mulțimii. Presupun că nimeni nu se-ndoia că vreau să fiu Gaița Zeflemitoare. Așa că anunțarea unui preț – a unuia care implică grațierea unor posibili dușmani – îi înfurie. Suport cu indiferență privirile ostile aruncate în direcția mea.

Președinta permite câteva momente de agitație, apoi continuă în stilul ei succint. Numai că acum cuvintele care îi ies dintre buze sunt o nouă tate pentru mine.

– Dar, în schimbul acestei cereri fără precedent, Katniss Everdeen a promis să se dedice cauzei

noastre. Ca urmare, orice abatere de la misiunea ei, ca intenție sau ca faptă, va fi considerată o încălcare a acestei înțelegeri. Imunitatea va fi ridicată și soarta celor patru învingători va fi hotărâtă conform legilor Districtului 13. Precum și soarta ei. Vă mulțumesc.

Cu alte cuvinte, dacă fac un pas greșit suntem morți cu toții.

5

O altă forță cu care trebuie să mă lupt. Un alt jucător puternic care s-a hotărât să mă folosească drept pion în jocul său, deși lucrurile par să nu meargă niciodată după plan. Mai întâi au fost creatorii-de-joc, care m-au făcut starul lor și s-au străduit apoi să mă redobândească după povestea cu mâna de fructe otrăvite. Pe urmă președintele Snow, care a vrut să mă folosească pentru a stinge flăcările rebeliunii, numai pentru ca fiecare dintre mișcările mele să devină incendiară. Apoi rebelii, care m-au prins în gheara metalică și m-au săltat din arenă, destinându-mi rolul Gaiței Zeflemitoare, pentru a fi nevoiți apoi să-și revină din șocul avut când au descoperit că s-ar putea să nu-mi doresc aripile. Și acum Coin, cu mănunchiul

ei de rachete nucleare și cu mașinăria bine unsă a districtului, care descoperă că e mai greu să ferechezuiești o Gaiță Zeflemitoare decât s-o prinzi. Însă ea a realizat cel mai repede că am propriile planuri și, ca urmărire, nu trebuie să mi se acorde încredere. A fost prima care m-a etichetat în public drept o amenințare.

Îmi trec degetele prin stratul gros de spumă din cadă. Baia nu e decât un pas preliminar al stabilirii noii mele înfățișări. Cu părul afectat de acid, cu pielea arsă de soare și cu cicatricele urâte, echipa de pregătire trebuie să mă facă mai întâi frumoasă și *apoi* să-mi adauge vătămări, arsuri de soare și cicatrice, într-un mod mult mai atrăgător.

– Remodelați-o până la Baza Zero a Frumuseții, a fost primul ordin al Fulviei din dimineața asta. O să pornim de-acolo.

Baza Zero a Frumuseții s-a dovedit a fi înfățișarea cuiva din momentul când se dă jos din pat, arătând fără cusur, dar natural. Înseamnă că unghiile mele au o formă perfectă, dar nu sunt lăcuite. Pielea mea e netedă și curată, dar nu e vopsită. Epilați părul de pe corp cu ceară și ștergeți cearcănele, dar nu faceți îmbunătățiri observabile. Presupun că au primit aceleași instrucțiuni și de la Cinna, în ziua când am sosit pentru prima oară ca tribut la Capitoliu. Numai că atunci era altceva,

de vreme ce mă număram printre concurenți. Ca rebelă, cred că ar trebui să semăn mai mult cu mine însămi. Însă s-ar părea că o rebelă televizată își are propriile standarde la înălțimea cărora trebuie să se ridice.

După ce mă spăl de spuma de pe corp, mă întorc și o văd pe Octavia așteptând cu un prosop. E atât de diferită de femeia pe care am cunoscut-o la Capitoliu, fără hainele țipătoare, fără machiajul puternic, fără vopselele, bijuteriile și fleacurile care îi împodobeau părul. Îmi aduc aminte că într-o zi a apărut cu bucle de un roz strălucitor presărate cu luminițe colorate, pălpâitoare, în formă de șoricei. Mi-a spus că avea mai mulți șoareci, ca animale de casă. Ideea mi-a repugnat în momentul respectiv, fiindcă pentru noi șoarecii sunt animale dăunătoare, atunci când nu îi gătim. Dar poate că Octaviei îi plăceau fiindcă sunt mici, catifelati și chițăie. Ca ea. În timp ce mă usucă tamponându-mă cu prosopul, încerc să mă obișnuiesc cu Octavia din Districtul 13. Culoarea naturală a părului ei se dovedește a fi un castaniu-roșcat, frumos. Fața e comună, dar de o dulceață incontestabilă. E mai tânără decât mi-am închipuit. Poate că n-are nici măcar douăzeci și cinci de ani. Lipsite de unghiile decorative, lungi de șapte centimetri și jumătate, degetele ei

par aproape butucănoase și nu se pot opri din tremurat. Vreau să-i spun că e OK, că o să am grijă să n-o mai pedepsească președinta Coin. Dar vântăile multicolore care înfloresc sub pielea ei verzuie nu fac decât să-mi aducă aminte cât de neputincioasă sunt.

Și Flavius pare palid fără rujul lui violet și fără hainele strălucitoare. A reușit totuși să-și aranjeze cât de cât buclele portocalii. Venia e cea care s-a schimbat cel mai puțin. Părul ei albastru-verzui cade lins în loc să fie aranjat cu țepi și i se văd rădăcinile cărunte. Însă tatuajele au fost întotdeauna caracteristica ei cea mai izbitoare și sunt la fel de aurii și de șocante ca întotdeauna. Se apropie și ia prosopul din mâinile Octaviei.

– Katniss n-o să ne facă niciun rău, îi spune, cu voce joasă, dar fermă. Nici măcar n-a știut că suntem aici. Acum o să fie mai bine.

Octavia dă ușor din cap, dar nu îndrăznește să mă privească în ochi.

Nu e simplu să mă aducă înapoi, la Baza Zero a Frumuseții, chiar și cu arsenalul complicat de produse, instrumente și gadgeturi luate din Capitoliu de prevăzătorul Plutarch. Echipa se descurcă destul de bine până ajung la brațul din care mi-a scos Johanna cipul de urmărire. Niciun medic din echipa care mi-a peticit gaura nu s-a concentrat

asupra esteticii. Acum am o cicatrice zgrunțuroasă, în zigzag, care se încrețește pe o suprafață de dimensiunile unui măr. Mâneca mi-o ascunde de obicei, dar, după cum a conceput Cinna costumul Gaiței Zeflemitoare, mânecile se opresc chiar deasupra cotului. Reprezintă o asemenea problemă încât Fulvia și Plutarch sunt chemați s-o discute. Jur că, la vederea cicatricei, Fulviei i se declanșează reflexul vomei. Pentru un creator-de-joc, e extrem de sensibilă. Însă presupun că e obișnuită să vadă lucruri neplăcute numai pe ecran.

– Toată lumea știe că am o cicatrice aici, spun eu, ursuză.

– Să știi de existența ei e una și s-o vezi e alta, subliniază Fulvia. E categoric respingătoare. Eu și Plutarch o să ne gândim la ceva în timpul mesei de prânz.

– O să fie bine, spune Plutarch, fluturându-și mâna într-un gest de respingere. Poate folosim o brasardă, ceva.

Dezgustată, mă îmbrac ca să pot merge la masă. Echipa pregătitoare e un mic grup îngrămădit lângă ușă.

– Vă vor aduce mâncare aici? întreb.

– Nu, răspunde Venia. Trebuie să mergem în sala de mese.

Oftez în sinea mea, imaginându-mă intrând acolo urmată de cei trei. Dar lumea se holbează oricum întotdeauna la mine. O să fie cam același lucru.

– Vă arăt unde e, spun. Haideți.

Privirile mascate și murmururile discrete pe care le stârnesc de obicei nu sunt nimic în comparație cu reacția la apariția echipei mele pregătitoare cu aspect bizar. Gurile căscate, degetele care arată spre ei, exclamațiile.

– Ignorați-i pur și simplu, le spun celor trei.

Cu ochii plecați și cu mișcări mecanice, merg în urma mea printre oamenii așezați la coadă, acceptând castroane cu pește cenușiu, mâncare de bame și câni cu apă.

Ne așezăm la masa mea, alături de un grup de locuitori din Filon. Sunt ceva mai reținuți decât cei din Treisprezece, deși motivul s-ar putea să fie jena. Leevy, care mi-a fost vecin în Doisprezece, le adresează membrilor echipei un salut timid, iar Hazelle, mama lui Gale, care știe probabil de înțemnițarea lor, își ridică lingura plină.

– Nu vă faceți griji, spune ea. E mai gustos decât s-ar părea.

Dar Posy, surioara de cinci ani a lui Gale, e de cel mai mare ajutor. Aleargă de-a lungul

banchetei către Octavia și îi atinge pielea verde cu un deget prudent.

– Ești verde. Ești bolnavă?

– E ceva care ține de modă, Posy. Ca rujul, îi explic eu.

– Înseamnă să fii frumoasă, șoptește Octavia, și îi zăresc lacrimile amenințând să i se reverse peste gene.

Posy îi cântărește răspunsul și spune, prozaic:

– Ești frumoasă cu orice culoare.

Pe buzele Octaviei se așterne cel mai firav dintre zâmbete.

– Mulțumesc.

– Dacă vrei într-adevăr s-o impresionezi pe Posy, va trebui să te vopsești într-un roz strălucitor, spune Gale, trântindu-și tava lângă mine. E culoarea ei preferată.

Posy chicotește și se strecoară înapoi, lângă mama ei. Cu un gest al capului, Gale arată către castronul lui Flavius.

– Eu n-aș lăsa chestia asta să se răcească. Nu-i îmbunătățește consistența.

Toată lumea începe să mănânce. Gustul mâncării de bame nu e rău, dar are ceva vâscos, de care nu poți scăpa. Ca și cum ar trebui să-nghiți fiecare îmbucătură de trei ori ca să alunece într-adevăr pe gât.

Gale, care de obicei nu vorbește prea mult în timpul meselor, se străduiește să-ntrețină conversația, punând întrebări despre machiaj. Știu că așa încearcă el să liniștească lucrurile. Ne-am certat aseară, după ce a sugerat că nu i-am lăsat lui Coin nicio altă opțiune în afară de a contracara condiția mea legată de siguranța învingătorilor cu o condiție impusă de ea.

– Katniss, ea conduce districtul ăsta. N-o poate face dacă lasă impresia că a cedat în fața voinței tale.

– Vrei să spui că nu poate accepta o altă părere, chiar dacă e corectă, am ripostat eu.

– Vreau să spun că ai pus-o într-o postură nefavorabilă. Ai făcut-o să le acorde imunitate lui Peeta și celorlalți, când tu nici măcar nu știi de ce natură e răul pe care-l pot provoca, a spus el.

– Adică ar fi trebuit pur și simplu să mă țin de plan și să las celelalte tributuri să se descurce cum pot? Nu că ar avea vreo importanță, fiindcă oricum asta facem toți!

În momentul acela i-am trântit ușa în nas. N-am stat cu el la micul dejun și, în dimineața asta, când l-a trimis Plutarch la programul lui de instrucție, l-am lăsat să plece fără să scot niciun cuvânt. Îmi dau seama că n-a vorbit așa decât fiindcă își face griji pentru mine, dar am cu adevărat

nevoie să-l știu de partea mea, nu de a lui Coin. Cum e posibil să nu priceapă?

După prânz, suntem programați amândoi să mergem jos, la Apărarea Specială, pentru o întâlnire cu Beetee. În ascensor, Gale vorbește în sfârșit:

– Încă mai ești supărată.

– Și ție încă nu-ți pare rău, ripostez.

– Încă susțin ce-am spus. Vrei să te mint în privința asta? mă întrebă.

– Nu, vreau să te gândești mai bine și s-ajungi la opinia corectă, spun.

Dar asta îl face pur și simplu să râdă. Trebuie s-o las baltă. Strădania de a-i impune ce să gândească e zadarnică. Ceea ce, ca să fiu sinceră, reprezintă unul dintre motivele pentru care am încredere în el.

Apărarea Specială e situată aproape tot atât de jos ca închisoarea unde am găsit echipa pregătitoare. E un stup de încăperi pline de computere, de laboratoare, de echipamente de cercetare și de zone destinate testelor.

Când întrebăm de Beetee, suntem conduși printr-un labirint, până ce ajungem în fața unei ferestre mari de sticlă. Dincolo de ea e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în Districtul 13: reproducerea unei pajiști pline de copaci adevărați și de plante cu flori și însuflețite de păsări

colibri. Beetea stă neclintit într-un scaun cu roțile aflat în centrul pajiștii, cu ochii la o pasăre de un verde primăvărată care stă suspendată, sorbind nectar dintr-o floare uriașă, portocalie. Când își ia zborul ca o săgeată, o urmărește cu privirea și ne descoperă. Ne face un semn prietenesc cu mâna, invitându-ne să intrăm.

Aerul e răcoros și respirabil, nu umed și înăbușitor de cald, cum m-am așteptat. Din toate părțile se aude zbârnâitul unor aripi minuscule, pe care în pădurea de acasă îl confundam de obicei cu bâzâitul insectelor. Nu pot să nu mă-ntreb ce soi de noroc a permis construirea unui loc atât de plăcut aici.

Beetea mai are încă paloarea unui convalescent, însă în spatele ochelarilor de mărime nepotrivită ochii îi strălucesc de entuziasm.

– Nu-i așa că sunt magnifice? Treisprezece le studiază aici aerodinamica de ani de zile. Zborul înainte și înapoi, și accelerarea până la nouăzeci și cinci de kilometri pe oră. Dacă ți-aș putea construi aripi ca astea, Katniss!

– Mă-ndoiesc că aș fi în stare să le folosesc, Beetea, râd eu.

– În clipa de față aici, dispărut în următoarea. Poți să dobori un colibri cu săgeata? mă întreabă.

- N-am încercat niciodată. N-au prea multă carne pe ei, îi răspund.

- Nu. Și tu nu ești omul care ucide ca să se distreze, spune el. Dar fac pariu că sunt greu de nimerit.

- În schimb le-ai putea atrage în capcană, intervine Gale. Și capătă privirea distantă pe care o are ori de câte ori rezolvă o problemă. Ia o plasă foarte fină. Închide o zonă, lăsând o deschidere de douăzeci de centimetri pătrați. Pune flori cu nectar înăuntru, ca momeală. În timp ce se hrănesc, închide brusc intrarea. Vor zbura la auzul zgomotului, dar numai ca să dea peste plasa din capătul opus.

- Ar merge? întreabă Beete.

- Nu știu. Nu e decât o idee, zice Gale. S-ar putea să fie prea inteligente pentru asta.

- S-ar putea. Dar te bazezi pe instinctul lor natural de a fugi când simt pericolul. Gândind așa cum gândește prada ta... îi descoperi părțile vulnerabile, spune Beete.

Îmi aduc aminte ceva la care nu-mi place să mă gândesc. Când mă pregăteam pentru Jubileul Pacificării, am văzut o înregistrare în care Beete, pe atunci încă un băietan, a conectat două sârme, electrocutând un grup de copii care-l urmărea. Trupurile cuprinse de convulsii,

expresiile grotești. Beetee, în momentele care au condus la victoria lui în Jocurile alea de demult, i-a privit pe alții murind. N-a fost vina lui. N-a fost decât legitimă apărare. Toți am acționat în legitimă apărare.

Îmi doresc brusc să plec din încăperea păsărilor colibri înainte de a instala cineva o capcană.

– Beetee, Plutarch spunea că ai ceva pentru mine.

– Da. Am. Un arc nou.

Apasă un buton de pe brațul scaunului și rulează afară din încăpere. În timp ce îl urmărm prin coridoarele cotite și întortocheate ale Apărării Speciale, ne dă explicații despre scaun.

– Acum pot să merg câte puțin. Numai că obolesc prea repede. Mi-e mai ușor să mă deplasez așa. Ce face Finnick?

– Are... are probleme de concentrare, răspund.

Nu vreau să spun că e afectat de o adevărată depresie, ca un dezastru nuclear.

– Probleme de concentrare, eh? Beetee zâmbește sumbru. Dacă ai ști prin ce-a trecut Finnick în ultimii câțiva ani, ți-ai da seama ce remarcabil e faptul că încă se mai află printre noi. Spune-i totuși că lucrez la un trident nou pentru el, vrei? E ceva care o să-l distragă puțin.

O distragere a atenției pare să fie ultimul lucru de care are nevoie Finnick, dar promit c-o să transmit mesajul.

Patru soldați păzesc intrarea într-un coridor pe a cărui ușă scrie ARMAMENT SPECIAL. Verificarea orarelor imprimare pe antebrațele noastre nu e decât o etapă preliminară. Avem parte și de o verificare a amprentelor și de scanarea ADN-ului și trebuie să trecem prin detectoare speciale de metale. Beetee trebuie să-și lase scaunul cu roțile afară, dar i se aduce un altul imediat de trecem de paznici. Totul mi se pare bizar, fiindcă nu-mi pot imagina că vreunul dintre oamenii crescuți în Districtul 13 poate reprezenta o amenințare de care ar trebui să se ferească guvernul. Oare s-a trecut la toate aceste precauții din cauza afluxului recent de imigranți?

La ușa arsenalului avem parte de o a doua rundă de verificări – de parcă ADN-ul meu s-ar fi putut schimba în timp ce parcurgeam un coridor de douăzeci de metri – și ni se permite în sfârșit să intrăm în sala colecției de arme. Trebuie să recunosc că arsenalul îmi taie răsufarea. Șiruri peste șiruri de arme de foc, lansatoare de rachete, explozibili, vehicule blindate.

– Bineînțeles că Divizia de Aviație e găzduită în alt loc, spune Beetee.

– Firește, încuviințez, ca și cum ar fi ceva de la sine înțeles.

Nu știu unde și-ar putea găsi locul un simplu arc cu săgeți în mijlocul acestor echipamente de înaltă tehnicitate, însă apoi dăm peste un perete plin de arme mortale pentru uzul arcașilor. La antrenamente m-am jucat cu o mare parte dintre armele Capitoliului, dar niciuna nu era concepută pentru o înfruntare armată. Îmi concentrez atenția asupra unui arc cu aspect letal, atât de încărcat cu aparatură optică și de control încât sunt sigură că nici nu-l pot ridica, ca să nu mai spun că n-aș fi în stare să-l folosesc.

– Gale, poate-ar trebui să-ncerci câteva arcuri, spune Beetee.

– Vorbești serios? întreabă Gale.

– Pentru luptă vei primi până la urmă o pușcă, firește. Dar, dacă o să apari ca membru al echipei lui Katniss în prop-uri, unul din astea o să fie mai de efect. M-am gândit că ți-ar plăcea să alegi unul care să ți se potrivească, răspunde Beetee.

– Da, mi-ar plăcea.

Mâinile lui Gale strâng chiar arcul care mi-a atras atenția cu o clipă mai devreme, apoi și-l ridică la umăr. Îl îndreaptă spre ținte din întreaga încăpere, uitându-se prin lunetă.

– Nu mi se pare tocmai corect față de cerb, spun eu.

– N-o să-l folosesc împotriva unui cerb, nu? ripostează el.

– Mă-ntorc imediat, zice Beete.

Tastează un cifru pe un panou și se deschide o ușa de dimensiuni reduse. Îl urmăresc cu privirea până ce dispare și ușa se închide în urma lui.

– Adică așa ți-ar fi mai ușor? Dacă l-ai folosi împotriva oamenilor? întreb.

– N-am spus asta. Gale lasă mâna cu arcu să-i atârne pe lângă trup. Dar dacă aș fi avut o armă care să-mpiedice ceea ce ai văzut că s-a-ntâmplat în Doisprezece... aș fi folosit-o.

– Și eu, recunosc.

Dar nu știu ce să-i spun despre urmările uciderei unei ființe omenești. Despre modul în care cei uciși nu te părăsesc niciodată.

Beete se întoarce cu o cutie dreptunghiulară înaltă, neagră, plasată cu stângăcie între suportul pe care-și sprijină picioarele și umărul lui. Se oprește și o înclină în direcția mea.

– Pentru tine.

Culc cutia pe podea și îi desfac închizătorile laterale. Capacul se deschide rotindu-se în balamale silențioase. Înăuntru, pe un așternut de catifea încrețită, maronie, stă un arc negru, uimitor.

– Oh, șoptesc, cuprinsă de admirație.

Îl ridic cu delicatețe în aer, ca să-i admir echilibrarea desăvârșită, designul elegant și curbura extremităților care sugerează cumva aripile întinse ale unei păsări în zbor. Și încă ceva. Trebuie să-l țin foarte strâns ca să fiu sigură că nu e doar imaginația mea. Nu, arcul e viu în mâinile mele. Mi-l lipesc de obraz și simt murmurul ușor care-mi străbate oasele feței.

– Ce face? întreb.

– Te salută, îmi explică Beete, zâmbind. Ți-a auzit vocea.

– Îmi recunoaște vocea? întreb.

– Recunoaște *numai* vocea ta. Știi, îmi povestește el, au vrut să concep un arc care să țină cont numai de aspect. Ca parte a costumului tău, înțelegi? Dar eu m-am tot gândit: *ce irosire*. Adică, dac-o să ai vreodată nevoie de el? Nu numai ca accesoriu de modă? Așa că i-am păstrat exteriorul simplu și am lăsat interiorul pe seama imaginației mele. Însă totul se poate explica mai bine în practică. Vreți să-ncercați arcurile?

Vrem. Pentru noi s-a pregătit deja un poligon. Săgețile create de Beete nu sunt mai puțin remarcabile decât arcul. Împreună, mă ajută să ținesc cu precizie la o distanță de peste o sută de metri. Diversitatea săgeților – ascuțite ca briciul,

incendiare, explozive – transformă arcul într-o armă multifuncțională. Se deosebesc după culorile diferite ale cozilor. Am întotdeauna la dispoziție opțiunea comenzii prioritare prin voce, dar nu văd de ce aş folosi-o. Ca să dezactivez proprietățile ieșite din comun ale arcului, nu trebuie decât să-i spun „noapte bună“. După care adoarme, până când e trezit de sunetul vocii mele.

Sunt binedispusă când mă-ntorc la echipa pregătitoare, lăsându-i în urmă pe Beete și Gale. Aștept răbdătoare să-mi termine restul machiajului și îmi pun costumul, care include acum un bandaj însângerat, plasat peste cicatrice, sugerând că am fost rănită într-o luptă recentă. Venia îmi prinde broșa cu gaița zeflemitoare deasupra inimii. Îmi iau arcul și tolba plină cu săgeți obișnuite pe care mi le-a făcut Beete, știind că n-o să mi se permită niciodată să mă foiesc încoace și încolo cu cele speciale. Apoi suntem afară, pe platoul izolat fonic, unde am impresia că stau ore întregi până ce sunt ajustate machiajul meu, lumina și cantitatea de fum. În cele din urmă, ordinele primite prin intercom de la oameni invizibili, plasați în cabine misterioase, cu pereți de sticlă, sunt din ce în ce mai puține. Fulvia și Plutarch își petrec mai mult timp studiind decât făcând modificări legate de persoana mea. Într-un târziu,

pe platoul de filmare se lasă liniștea. Vreme de cinci minute sunt pur și simplu evaluată. Pe urmă Plutarch spune:

– Cred că așa e bine.

Mi se arată un monitor. Sunt rulate ultimele momente ale înregistrării și o privesc pe femeia de pe ecran. Trupul ei pare mai masiv, mai impunător decât al meu. Are fața murdară, dar sexi. Sprâncenele negre formează un unghi sfidător. Șuvițe de fum – sugerând fie că tocmai a scăpat din foc, fie că e gata să izbucnească în flăcări – i se înalță din haine. Nu știu cine e femeia asta.

Finnick, care s-a tot foit în jurul platoului vreme de câteva ore, vine în spatele meu și spune, cu o umbră din vechiul lui umor:

– Vor dori fie să te ucidă, fie să te sărute, fie să se afle-n pielea ta.

Toți sunt atât de entuziasmați, atât de mulțumiți de rezultatul muncii lor. E aproape timpul să ne întrerupem pentru cină, dar ei insistă să continuăm. Mâine ne vom concentra asupra discursurilor și a interviurilor și vom pretinde că iau parte la luptele rebelilor. Astăzi nu vor decât un singur slogan, o singură replică de care să se ocupe, prezentându-i-o apoi lui Coin sub forma unui scurt prop.

„Popor al Panemului, luptăm, cutezăm, ne potolim setea de dreptate!“ Asta e replica. După

felul în care mi-o arată, pot spune că au lucrat la ea luni întregi, sau poate chiar ani, și că sunt cu adevărat mândri de rezultat. Însă mie mi se pare o frază îmbârligată, greu de pronunțat. Și într-un limbaj de lemn. Nu mă pot imagina rostind-o în viața reală – decât dacă o pronunț cu accentul din Capitoliu și o iau în râs, ca pe vremea când o imitam pe Effie Trinket împreună cu Gale: „Și fie sorții întotdeauna de partea voastră!“ Dar Fulvia stă chiar în fața mea, descriindu-mi o luptă la care tocmai am luat parte, descriindu-i pe camarazii mei de arme care zac morți în jur și explicându-mi cum să mă întorc spre cameră și să strig replica, strângând în jurul meu rândurile supraviețuitorilor!

Sunt împinsă la locul meu și e pornită mașina de scos fum. Cineva cere să se facă liniște, camerele încep să filmeze și aud strigându-se:

– Motor!

Așa că îmi ridic arcul deasupra capului și zbier cu toată furia pe care reușesc s-o adun:

– *Popor al Panemului, luptăm, cutezăm, ne potolim setea de dreptate!*

Pe platou e o liniște de mormânt. Și se prelungește. Tot mai mult.

În cele din urmă, intercomul pâraie și studioul se umple de râsul mușcător al lui Haymitch.

Reușește să se stăpânească exact atât cât e nevoie ca să spună:

– Dragii mei prieteni, așa moare o revoluție!

6

Șocul pe care l-am avut ieri, auzind vocea lui Haymitch și aflând nu numai că e bine sănătos, dar și că-mi poate controla din nou viața într-o oarecare măsură, m-a înfuriat la culme. Am părăsit imediat studioul, iar astăzi am refuzat să țin cont de comentariile lui din cabină. Cu toate astea, am știut imediat că avea dreptate în privința interpretării mele.

I-a luat toată dimineața ca să le arate celorlalți care-mi sunt limitele. Ca să-i convingă că n-o pot scoate la capăt. Nu pot să stau într-un studio de televiziune, costumată și machiată, într-un nor de fum fals, și să mobilizez districtele, conducându-le la victorie. E într-adevăr uluitor cât de mult am reușit să supraviețuiesc în fața camerelor. Dar pentru asta meritul îi aparține, bineînțeles, lui Peeta. De una singură nu pot fi Gaița Zeflemitoare.

Ne adunăm în jurul mesei uriașe din sala Comandamentului. Coin și oamenii ei. Plutarch, Fulvia și echipa mea pregătitoare. Un grup de

douăsprezece persoane, din care fac parte Haymitch și Gale, dar și alții, cum ar fi Leevy și Sae Unsuroasa, a căror prezență nu mi-o pot explica. În ultimul minut, Finnick împinge înăuntru scaunul lui Beetee, fiind urmat de Dalton, expertul în creșterea vitelor din Districtul 10. Presupun că președinta Coin a adunat acest ansamblu bizar pentru a fi martore la eșecul meu.

Însă Haymitch e acela care întâmpină pe toată lumea și din vorbele lui înțeleg că i-a invitat el însuși. De când l-am zgâriat, acum ne aflăm pentru prima oară în aceeași încăpere. Evit să-l privesc direct, dar îi întrezăresc imaginea reflectată într-una dintre consolele lucioase de control de pe pereți. E ceva cam galben la față și a pierdut din greutate, lăsând impresia că s-a contractat. Pentru o clipă, mă tem că e pe moarte. Sunt nevoită să-mi reamintesc că puțin îmi pasă.

Primul lucru pe care-l face Haymitch e să ne arate filmul abia înregistrat. S-ar părea că, sub îndrumarea lui Plutarch și a Fulviei, am reușit să ating un nou nivel, și mai scăzut. Atât vocea, cât și trupul meu au ceva spasmodic, de marionetă manipulată de forțe nevăzute.

– Bun, spune Haymitch la încheierea vizionării. Vrea cineva să ne demonstreze că filmul ăsta ne e de vreun folos ca să câștigăm războiul?

Nimeni n-o face.

– Asta ne economisește timpul. Acum să păstrăm tăcerea pentru un minut. Vreau să vă gândiți cu toții la un incident în timpul căruia Katniss Everdeen v-a impresionat cu adevărat. Nu atunci când i-ați invidiat coafura, sau când i-a luat foc rochia, sau când a tras cu precizie o săgeată. Nu când v-a făcut Peeta s-o îndrăgiți. Vreau să aud în ce moment v-a trezit *ea* un sentiment real.

Tăcerea se prelungește și încep să cred că se va întinde la nesfârșit, când Leevy începe să vorbească.

– Când s-a oferit voluntar în locul lui Prim, la extragere. Fiindcă atunci a crezut c-o să moară, sunt sigur.

– Bun. Excelent exemplu, spune Haymitch. Ia un marker violet și scrie pe un blocnotes. S-a oferit voluntar în locul surorii ei la extragere. Își rotește privirea în jurul mesei. Altcineva.

Sunt surprinsă când următorul care vorbește e Boggs, pe care-l credeam un soi de robot muscular, la ordinele lui Coin.

– Când a cântat. În timp ce murea fetița.

Undeva, în mintea mea, iese la suprafață imaginea lui Boggs cu un băiețel pe genunchi. Cred că în sala de mese. La urma urmelor, poate nu e un robot.

– Cine n-a simțit atunci un nod în gât, nu-i așa? zice Haymitch, notând.

– Eu am plâns când l-a drogat pe Peeta ca să poată pleca după medicamentul lui, și când l-a sărutat de rămas-bun! izbucnește Octavia.

Pe urmă își duce mâna la gură, de parcă ar fi făcut cu siguranță o mare greșeală.

Dar Haymitch se mulțumește să aprobe cu o înclinare a capului.

– Oh, da. Îl droghează pe Peeta ca să-i salveze viața. Foarte frumos.

Momentele încep să fie enumerate, în succesiune rapidă și nu într-o ordine anume. Când mi-am luat-o pe Rue ca aliată. Când i-am întins mâna lui Chaff, în noaptea interviului. Când am încercat s-o car pe Mags. Și, iarăși și iarăși, când am întins mâna cu fructele acelea care au însemnat, pentru diverse persoane, lucruri diferite. Dragoste pentru Peeta. Refuzul de a ceda în fața unei sorți inacceptabile. Sfidare față de cruzimea Capitoliului.

Haymitch înalță blocnotesul.

– Așadar, întrebarea este ce au toate astea în comun.

– I-au aparținut lui Katniss, răspunde Gale cu voce scăzută. N-a sfătuit-o nimeni ce să facă sau ce să spună.

– Au fost spontane, da, zice Beete. Se întinde și mă bate pe mână. Așa că n-ar trebui decât să te lăsăm de capul tău, nu?

Toată lumea râde. Până și eu zâmbesc ușor.

– Bine, toate astea sunt foarte frumoase, dar n-ajută foarte mult, spune iritată Fulvia. Din nefericire, ocaziile în care poate fi admirabilă sunt mai degrabă puține aici, în Treisprezece. Așa că, dacă nu cumva sugerezi s-o aruncăm în mijlocul luptei...

– Da, *exact* asta sugerez, spune Haymitch. Duceți-o pe câmpul de luptă și lăsați pur și simplu aparatele de filmat în funcțiune.

– Dar lumea crede că e gravidă, subliniază Gale.

– O să răspândim vestea c-a pierdut copilul din cauza șocului electric din arenă, răspunde Plutarch. Foarte trist. Un mare ghinion.

Ideea de a mă trimite în luptă stârnește o controversă. Dar Haymitch are argumente solide. Dacă îmi joc bine rolul numai în situații reale, atunci trebuie să mă aflu în astfel de situații.

– De fiecare dată când o sfătuim sau îi scriem replicile, cel mai bun lucru pe care-l putem spera e să iasă OK. Trebuie să pornească de la ea. La asta reacționează oamenii.

– Chiar dacă suntem foarte atenți, nu-i putem garanta că o să fie în siguranță, spune Boggs. O să fie o țintă pentru toată...

– Vreau să merg, mă amestec eu. Aici nu sunt de niciun folos pentru rebeli.

– Și dacă ești ucisă? mă întreabă Coin.

– Asigurați-vă că se filmează. O să vă prindă bine oricum, îi răspund.

– Perfect, spune ea. Dar haideți s-o luăm pas cu pas. Să găsim cea mai puțin periculoasă situație în care poți fi spontană. Se plimbă în jurul sălii, studiind hărțile luminoase ale districtelor, cu pozițiile trupelor antrenate în prezent în luptă. Duceți-o în Opt în după-amiaza asta. Azi-dimineață au fost bombardati puternic, dar raidul pare să se fi încheiat. Echipa de camera-manii la sol. Haymitch, tu rămâi în aer și ții legătura cu Katniss. Să vedem ce se-ntâmplă acolo. Mai are cineva ceva de spus?

– Spălați-i fața, sugerează Danton. Toată lumea se întoarce spre el. E încă o copilă, și voi o faceți să arate de treizeci și cinci de ani. Nu cade bine. Ca și cum ar fi opera Capitoliului.

Când Coin încheie ședința, Haymitch o întreabă dacă-mi poate vorbi între patru ochi. Toți ceilalți se retrag, în afară de Gale, care continuă să stea, nesigur, alături de mine.

– Pentru ce-ți faci griji? îl întreabă Haymitch. Eu sunt cel care are nevoie de gardă de corp.

– E OK, îi spun lui Gale, iar el pleacă.

Și nu se mai aud decât bâzâitul instrumentelor și murmurul sistemului de ventilație, torcând monoton. Haymitch se așază pe scaunul din fața mea.

– O să fim nevoiți să lucrăm din nou împreună. Așa că dă-i drumul. Spune ce-ai de spus.

Mă gândesc la schimbul de cuvinte plin de cruzime din aeronavă, când mi-am arătat colții. La amărăciunea care a urmat. Dar nu spun decât:

– Nu-mi vine să cred că nu l-ai salvat pe Peeta.

– Știu, răspunde el.

Am senzația că lipsește ceva. Și nu fiindcă nu și-a cerut scuze. Fiindcă noi doi am fost o echipă. Și ne-am înțeles să-l salvăm pe Peeta. Am făcut o înțelegere nerealistă, la beție, în miez de noapte, dar totuși o înțelegere. Și, în adâncul inimii mele, știu că am dat greș amândoi.

– Acum spune tu, îi cer.

– Nu-mi vine să cred că l-ai scăpat din vedere în noaptea aia, zice el.

Încuviințez din cap. Asta era.

– Derulez totul în minte, iarăși și iarăși. Ce-aș fi putut să fac ca să-l păstrez lângă mine, fără să rup alianța. Dar nu-mi vine nicio idee.

– N-ai avut de ales. Și chiar dacă l-aș fi putut convinge pe Plutarch să rămână ca să-l salveze pe el în noaptea aia, aeronava s-ar fi prăbușit. Abia am reușit să plecăm așa.

Întâlnesc în sfârșit ochii lui Haymitch. Ochi din Filon. Cenușii, adânci și înconjurați de cearcănele nopților nedormite.

– Încă nu e mort, Katniss.

– Suntem încă în joc.

Încerc s-o spun cu optimism, dar vocea mi se frânge.

– Da. Iar eu încă mai sunt mentorul vostru. Haymitch îndreaptă markerul spre mine. Când ești pe câmpul de luptă, ține minte că eu sunt sus, în aer. De acolo se vede mai bine, așa că fă ce-ți spun.

– O să vedem, îi răspund.

Mă întorc la Remodelare și privesc dărele de fard dispărând în gaura de scurgere când îmi spăl fața. Chipul din oglindă e neîngrijit, cu tenul neuniform și cu ochi obosiți, dar seamănă cu mine. Îmi smulg brasarda, lăsând să se vadă cicatricea urâtă din locul unde am avut cipul. Așa. Și asta seamănă cu mine.

Fiindcă mă voi afla într-o zonă de luptă, Beetee mă ajută să-mi pun armura creată de Cinna. Un coif din fibre metalice împletite, care îmi acoperă bine capul. Materialul e suplu ca o țesătură și poate fi lăsat pe spate, cum îți lași gluga, dacă nu vreau să-l port tot timpul. O vestă care le oferă organelor mele vitale mai multă protecție. O cască

mică, albă, atașată de guler cu un cablu subțire. Beetea îmi prinde de centură o mască pe care nu trebuie s-o port decât în cazul unui atac cu gaze.

– Dacă vezi pe cineva prăbușindu-se din motive pe care nu ți le poți explica, o pui imediat, spune el.

La final, îmi atârnă pe spate o tolă cu săgeți, împărțită în trei compartimente cilindrice.

– Ține minte. În dreapta, foc. În stânga explozibili. În mijloc, săgeți obișnuite. N-ar trebui să ai nevoie de ele, dar e mai bine să le cari degeaba decât să le cauți degeaba.

Intră Boggs, gata să mă escorteze jos, la Divizia de Aviație. Exact în clipa când sosește liftul, își face apariția Finnick, foarte agitat.

– Katniss, nu mă lasă să vin! Le-am spus că mă simt foarte bine, dar nu mă lasă nici măcar să urc în aeronavă!

Îl cuprind cu privirea – picioarele goale vizibile între cămașa de noapte de spital și papuci, claia de păr încâlcit, frânghia răsucită între degete, privirea sălbatică – și îmi dau seama că m-aș strădui degeaba să-l conving. Așa că mă plesnesc cu palma peste frunte.

– Oh, am uitat. Din cauza comoției ăsteia idiote. Trebuia să-ți spun să te prezinți la Beetea,

la arsenalul cu Armament Special. Ți-a proiectat un trident nou.

La auzul cuvântului trident, vechiul Finnick pare să iasă la suprafață.

– Serios? Ce știe să facă?

– Habar n-am. Dar, dacă e ca arcul meu cu săgeți, cred c-o să fii încântat, îi spun. Numai c-o să ai totuși nevoie de niște antrenamente.

– Corect. Am înțeles. Cred că e mai bine să mă duc acolo, jos.

– Finnick? zic eu. Poate niște pantaloni?

Își privește picioarele de parcă ar vedea pentru prima oară cu ce e îmbrăcat. Își smulge cămașa de spital și rămâne în chiloți.

– De ce? Crezi că asta – ia o poziție ridicol de provocatoare – distrage atenția?

Nu mă pot împiedica să râd, fiindcă situația e amuzantă, iar amuzamentul sporește fiindcă-l face pe Boggs să pară atât de stânjenit, și sunt fericită pentru că Finnick vorbește în sfârșit ca tipul pe care l-am cunoscut la Jubileul Pacificării.

– Nu sunt decât o ființă omenească, Odair.

Urc înainte de a se închide ușile ascensorului.

– Îmi cer scuze, îi spun lui Boggs.

– N-ai pentru ce. Cred că... te-ai descurcat bine, zice el. Oricum mai bine decât să fi fost eu nevoit să-l arestez.

– Da, răspund.

Îl studiez pe furiș, cu o privire piezișă. Are probabil în jur de patruzeci și cinci de ani, părul încărunțit tuns scurt, ochii albaștri. Atitudinea e incredibilă. Vorbele lui m-au făcut azi de două ori să mă gândesc că am putea fi mai degrabă prieteni decât dușmani. Poate-ar trebui să-i dau o șansă. Dar pare să țină atât de bine pasul cu Coin...

Aud o serie de pocnete sonore. Liftul se oprește pentru scurt timp, apoi începe să se deplaseze în lateral, către stânga.

– Merge într-o parte? întreb.

– Da. Sub Treisprezece e o întreagă rețea de trasee de ascensor, îmi explică el. Țasta e exact deasupra benzii de transport către a cincea platformă de ridicare a aeronavelor. Ne duce în Hangar.

Hangarul. Închisoarea. Apărarea Specială. Undeva cresc plante comestibile. Aerul și apa sunt purificate.

– Treisprezece e mai mare decât am crezut.

– Fii sigură că e încă și mai mare, spune Boggs. În esență, noi am moștenit locul. E nevoie de tot ce ne stă-n puteri ca să-l menținem în funcțiune.

Pocnetele reîncep. Coborâm din nou, pentru scurtă vreme – cu numai două niveluri mai jos – și ușile se deschid în Hangar.

– Oh, exclam fără să vreau la vederea flotei.

Șir după șir de aeronave, de tot soiul.

– Și pe-astea le-ați moștenit?

– Pe unele le-am construit noi. Altele făceau parte din forțele aeriene ale Capitoliului. Au fost modernizate, firește, răspunde Boggs.

Simt din nou împunsătura urii față de Treisprezece.

– Vasăzică ați avut tot ce se vede și ați lăsat restul districtelor fără apărare în fața Capitoliului.

– Nu e chiar atât de simplu, mi-o întoarce el. Până de curând, nu ne-am aflat pe o poziție care să permită lansarea unui contraatac. După ce i-am detronat și i-am executat pe oamenii Capitoliului, numai câțiva dintre noi știau cum să le piloteze. Am fi putut să-i atacăm cu rachete nucleare, da. Dar există întotdeauna o întrebare mai cuprinzătoare: dacă ne angajam într-un asemenea război cu Capitoliul, ar mai fi rămas vreun om în viață?

– Asta seamănă cu ce ceea ce a spus Peeta. Și l-ați numit cu toții trădător, ripostez.

– Fiindcă a cerut încetarea focului, spune Boggs. Vezi că niciuna dintre părți n-a lansat în luptă arme nucleare. Rezolvăm conflictul în stil vechi. Pe aici, soldat Everdeen.

Îmi arată una dintre aeronavele mai mici.

Urcăm scara și o găsim ticsită de oamenii din echipa de televiziune și de echipamentele lor.

Toată lumea poartă salopetele militare cenușii ale Districtului 13, chiar și Haymitch, deși pare nemulțumit din cauza gulerului prea strâmt.

Fulvia Cardew se apropie în grabă și scoate un sunet de frustrare când îmi vede fața curată.

– Atâta muncă aruncată pe gaura de scurgere. Nu te învinovățesc pe tine, Katniss. Numai că foarte puțini oameni se nasc cu fețe gata pregătite pentru aparatul de filmat. Ca el. Îl înhață pe Gale, care stă de vorbă cu Plutarch, și îl răsuțește către noi. Nu-i așa că e chipeș?

Cred că Gale arată extraordinar în uniformă. Dar întrebarea ne pune într-o situație jenantă pe amândoi, dată fiind istoria noastră. Încerc să mă gândesc la o replică spirituală, când Boggs spune, pe neașteptate:

– Ei, nu te aștepta din partea noastră să fim prea impresionați. Tocmai l-am văzut pe Finnick Odair în chiloți.

Mă hotărâsc să merg înainte și să-mi placă Boggs.

Suntem avertizați că urmează să decolăm și îmi pun centura de siguranță după ce mă așez pe locul de lângă Gale, cu fața către Haymitch și Plutarch. Alunecăm printr-o serie de tunele care ne conduc spre o platformă. Un soi de elevator ridică încet aeronava parcurgând toate nivelurile. Și ne trezim deodată afară, pe un câmp deschis

din mijlocul pădurii, apoi ne ridicăm de pe platformă și suntem învăluiți de nori.

Activitatea febrilă care a pregătit terenul pentru misiune odată încheiată, îmi dau seama că n-am nici cea mai mică idee cu ce-o să mă confrunt în această incursiune în Districtul 8. De fapt, nu știu prea multe despre situația actuală din război. Sau de ce anume ar fi necesar ca să învingem. Sau ce s-ar întâmpla dacă am învinge.

Plutarch încearcă să-mi descrie totul în termeni simpli. În primul rând, în momentul de față la războiul împotriva Capitoliului iau parte toate districtele, în afară de Doi, care a fost întotdeauna favorizat în relația cu dușmanii noștri, în pofida includerii sale în Jocurile Foamei. Locuitorii primesc mai multă mâncare și trăiesc în condiții mai bune. În Zilele Negre, după presupusa distrugere a Districtului 13, Doi a devenit noul centru al apărării Capitoliului, deși în mod public trece drept țara carierelor de piatră ale națiunii, exact așa cum era cunoscut Treisprezece pentru minele sale de grafit. Districtul 2 nu numai că fabrică arme, dar îi și antrenează pe Apărătorii Păcii, furnizând chiar și oameni pentru rolul ăsta.

– Vrei să spui că... unii dintre Apărătorii Păcii sunt născuți în Doi? îl întreb. Eu am crezut întotdeauna că vin cu toții din Capitoliu.

Plutarch dă din cap.

– Asta și trebuia să crezi. Iar unii sunt într-adevăr de acolo. Dar populația Capitoliului n-ar putea susține niciodată o asemenea forță. Și e o problemă să recrutezi cetățeni din Capitoliu pentru o viață anostă și plină de privațiuni în districte. Un angajament de douăzeci de ani în rândurile Apărătorilor Păcii, fără permisiunea de a se căsători sau de a avea copii. Unii se implică pentru că se simt onorați, alții acceptă funcția ca alternativă la o pedeapsă. De exemplu, dacă te alături Apărătorilor Păcii, ți se anulează datoriile. Mulți oameni sunt afundați în datorii față de Capitoliu, dar nu toții sunt apti pentru serviciul militar. Așa că Districtul 2 e locul de unde ne recrutăm trupele adiționale. Pentru oamenii lor, e un mod de a scăpa de sărăcie și de viața în carierele de piatră. Copiilor li se imprimă o mentalitate de războinici. Ai văzut ce dornici sunt să se ofere drept tributuri.

Cato și Clove. Brutus și Enobaria. Le-am văzut înverșunarea și, totodată, setea de sânge.

– Dar toate celelalte districte sunt de partea noastră? Întreb.

– Da. Ținta noastră este să le preluăm pe toate, rând pe rând, încheind cu Districtul 2, și să tăiem astfel lanțul de aprovizionare a Capitoliului. Pe

urmă, odată ce e slăbit, îl invadăm, spune Plutarch. Ceea ce va reprezenta un cu totul alt tip de provocare. Dar toate la timpul lor.

– Dacă învingem, cine-o să facă parte din guvern? Întreabă Gale.

– Toată lumea, răspunde Plutarch. Avem de gând să formăm o republică în care oamenii din toate districtele și din Capitoliu să-și aleagă reprezentanți, trimiși să fie vocea lor într-un guvern centralizat. Nu vă uitați cu atâta neîncredere; înainte a mers.

– În cărți, bombăne Haymitch.

– În cărțile de istorie, spune Plutarch. Și, dacă strămoșii noștri au putut s-o facă, atunci putem și noi.

Ca să fiu sinceră, strămoșii noștri nu par tocmai demni de laudă. Adică, uite în ce stare ne-au lăsat, cu războaie și cu planeta distrusă. E clar că nu le-a păsat ce-avea să se întâmple cu urmașii lor. Dar această idee a republicii pare o îmbunătățire față de stilul nostru actual de guvernare.

– Și dacă pierdem? Întreb.

– Dacă pierdem? Plutarch se uită în sus, către nori, și gura i se strâmbă într-un zâmbet ironic. Atunci mă aștept ca Jocurile Foamei de anul viitor să fie într-adevăr de neuitat. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva. Scoate un flacon din buzunarul

vestei și îl scutură ca să-și răstoarne în palmă câteva pilule de un violet intens, pe care ni le întinde. Le-am numit *lacătul-întunericului*, în cinstea ta, Katniss. Rebelii nu-și pot permite să fie capturat vreunul dintre noi acum. Dar vă promit că va fi fără nici cea mai mică durere.

Iau o capsulă, neștiind unde s-o pun. Plutarch bate cu palma un loc de pe umărul meu, în partea din față a mânecii stângi. Îl privesc și descopăr un buzunar minuscul, care protejează și în același timp ascunde pilula. Chiar și cu mâinile legate, aş putea să-mi aplec capul și s-o prind în dinți.

După cum se pare, Cinna s-a gândit la toate.

7

Aeronava coboară rapid, în spirală, pe un drum larg de la periferia Districtului 8. Ușa se deschide aproape imediat, scările alunecă la locul lor și suntem expulzați pe asfalt. În clipa când a debarcat ultima persoană, echipamentul se retrage. Apoi nava se înalță și dispare. Rămân cu o gardă de corp alcătuită din Gale, Boggs și alți doi soldați. Din echipa de televiziune fac parte doi cameramani voinici din Capitoliu, cu camere mobile grele, care le încorsetează trupurile aidoma carapacelor

unor insecte, o regizoare pe nume Cressida, pe al cărei cap ras sunt tatuați lujeri verzi, și asistentul ei, Messalla, un bărbat tânăr, cu mai multe perechi de cercei. Uitându-mă mai bine, observ că și limba i-a fost străpunsă și că e împodobită cu un buton cu o mărgea argintie, de dimensiunile biluțelor de sticlă din jocurile pentru copii.

Boggs ne grăbește să părăsim drumul, conducându-ne către un șir de depozite, în timp ce aterizează o a doua aeronavă. Aduce lăzi cu medicamente și o echipă de șase medici – îi recunosc după îmbrăcămintea lor specifică, de culoare albă. Îl urmărim cu toții pe Boggs de-a lungul aleii dintre două depozite cenușii. Pereții metalici plini de urme de lovituri nu sunt întrerupți decât ocazional de câte o scară de acces pe acoperiș. Când ieșim în stradă, e ca și cum am fi pătruns într-o altă lume.

Răniții din bombardamentul de azi-dimineață sunt duși înăuntru. Pe târgi improvizate, în roabe, în cărucioare, atârânănd pe umeri sau ținuți strâns în brațe. Sângerând, cu un braț sau un picior lipsă, inconștienți. Împinși de oameni disperați într-un depozit cu un *H* șleampăt trasat cu vopsea deasupra ușii. E ca o scenă din fosta mea bucătărie, unde trata mama muribunzii, dar e multiplicată de zece, de cincizeci, de o sută de ori.

Mă așteptam la clădiri bombardate și mă văd confruntată în schimb cu trupuri omenești mutilate.

Aici au de gând să mă filmeze? Mă întorc spre Boggs.

– N-o să meargă, spun. N-o să fiu bună de nimic în locul ăsta.

Probabil că îmi vede panica din ochi, fiindcă se oprește o clipă și îmi pune mâinile pe umeri.

– O să fii. Lasă-i pur și simplu să te privească. O să le facă mai mult bine decât orice doctor din lume.

O femeie care îndrumă pacienții nou-veniți ne zărește, pare oarecum surprinsă, apoi se apropie cu pași mari. Are ochii de un căprui întunecat umflați de oboseală și miroase a metal și a transpirație. Bandajul din jurul gâtului ei ar fi trebuit schimbat de vreo trei zile. Cureaua armei automate care-i atârnă de-a curmezișul spatelui îi intră în carne, iar ea o re pozi ționează printr-o mișcare din umăr. Le ordonă medicilor să intre în depozit, însoțindu-și vorbele de o zvâcnire a degetului mare. Ei se supun fără să comenteze.

– Comandanta Paylor, din Opt, spune Boggs. Comandante, soldat Katniss Everdeen.

Pare tânără pentru un comandant. Până-n treizeci și cinci de ani. Dar vocea are un ton autoritar, te face să înțelegi că numirea ei n-a fost

arbitrară. În extraordinarul meu costum nou, curat și strălucitor, mă simt alături de ea ca o pui-cuță abia ieșită din ou, proaspătă și abia învățând care e mersul lumii.

– Da, știu cine e, spune. Deci trăiești. Nu eram siguri.

Mă înșel, sau în glasul ei e o notă de reproș?

– Nici eu nu sunt încă sigură, răspund.

– A fost în convalescență. Boggs își bate tâmpla cu vârfurile degetelor. O comoție urâtă. Își coboară pentru o clipă vocea. A pierdut sarcina. Dar a insistat să vină aici, să vadă răniții.

– Ei, din ăștia avem destui, spune Paylor.

– Credeți că e o idee bună? Întreabă Gale, privind încruntat spitalul. Să vă adunați astfel răniții laolaltă?

Eu nu cred. Orice boală contagioasă se poate răspândi în locul ăsta ca focul grecesc.

– Cred că e ceva mai bine decât să-i lăsăm să moară, răspunde Paylor.

– N-am vrut să spun așa ceva, vine replica lui Gale.

– Ei, în momentul de față, pentru mine asta e cealaltă opțiune. Dar dacă veniți cu o a treia și o convingeți pe Coin s-o susțină, sunt numai urechi. Paylor îmi face semn către ușă. Intră, Gaiță Zeflemitoare. Și ia-ți și prietenii, bineînțeles.

Arunc o privire în urmă, către spectacolul bizar oferit de grupul meu, îmi iau inima-n dinți și intru în spital pe urmele ei. Pe toată lungimea clădirii atârnă un soi de draperie grea, de uz industrial, creând un culoar lat. Cadavrele zac unul lângă altul, cu capetele măturate de draperie și cu fețele ascunse sub bucăți de pânză albă.

– Am început să facem gropi comune la câteva cvartale spre vest de aici, dar încă n-am oameni de care să mă pot lipsi ca să transporte morții, ne explică Paylor.

Descoperă o despicătură a draperiei și o deschide larg.

Îl strâng pe Gale de încheietura mâinii.

– Să nu pleci de lângă mine, îi șoptesc.

– Sunt aici, se grăbește el să-mi răspundă.

Trec dincolo de draperie și simțurile îmi sunt asaltate. Primul impuls mă îndeamnă să-mi astup nasul ca să scap de duhoarea de bandaje murdare, carne în putrefacție și vomă, toate părând să dea în pârg în căldura din depozit. Au deschis lucarnele din acoperișul metalic, dar aerul care reușește să pătrundă nu poate străbate prin aburul de dedesubt. Razele firave de soare sunt singura sursă de lumină și, pe măsură ce mi se obișnuiesc ochii, deslușesc răniții, șiruri peste șiruri, în paturi de campanie, pe saltele de paie sau pe podea,

fiindcă e atât de multă nevoie de spațiu. Bâzâitul muștelor negre, gemetele oamenilor chinuiți de durere și suspinele celor dragi, aflați alături de ei, se amestecă într-un cor care-ți frânge inima.

În districte n-avem spitale adevărate. Murim acasă, ceea ce pare pe moment o alternativă cu mult mai dezirabilă decât ceea ce văd aici. Apoi îmi aduc aminte că mulți dintre acești oameni au rămas probabil fără case în urma bombardamentelor.

Sudoarea începe să mi se scurgă pe spate și îmi umple palmele. Respir pe gură, încercând să atenez mirosul. În câmpul vizual îmi plutesc puncte negre și cred că am mari șanse să leșin. Însă în clipa următoare o zăresc cu coada ochiului de Paylor, care mă studiază îndeaproape, așteptând să vadă din ce sunt făcută și dacă au avut dreptate să-și închipuie că pot conta pe mine. Așa că îi dau drumul lui Gale și îmi impun să înaintez spre inima depozitului, să merg pe intervalul îngust dintre două șiruri de paturi.

– Katniss? croncăne o voce în stânga mea, desprinzându-se de larma din jur. Katniss?

O mână se întinde către mine din ceață. Mă agăț de ea ca să mă susțin. La celălalt capăt al mâinii e o femeie tânără, cu o rană la picior. Sângele i s-a infiltrat în bandajele groase, peste care mișună muștele. Pe față i se citește durerea, dar și

altceva, care pare să nu se potrivească nicidecum cu situația ei.

– Ești într-adevăr tu?

– Da, eu sunt, reușesc să spun.

Bucurie. Asta e expresia de pe chipul ei. Radiază la auzul vocii mele, își alungă pe moment suferința.

– Trăiești! Noi nu știam. Lumea spunea că ești în viață, dar noi nu știam! exclamă, entuziasmată.

– Am fost destul de mutilată. Dar mă simt mai bine, spun. Așa cum o să te simți și tu.

– Trebuie să-i spun fratelui meu! Femeia se străduiește să se salte în capul oaselor și strigă către cineva aflat la câteva paturi distanță. Eddy! Eddy! E aici! E Katniss Everdeen!

Un băiat, probabil de vreo doisprezece ani, se întoarce către noi. Bandajele îi ascund jumătate din față. Acea parte a gurii pe care i-o pot vedea se deschide ca să articuleze o exclamație. Mă duc lângă el, îi îndepărtez de pe frunte buclele castanii, jilave. Murmur un salut. Nu poate vorbi, dar ochiul lui teafăr mă privește intens, ca și cum ar vrea să-mi memoreze toate detaliile chipului.

Îmi aud numele pulsând prin aerul încins, răspândindu-se prin spital.

– Katniss! Katniss Everdeen!

Răsunetul durerii și al amărăciunii începe să se stingă, înlocuit de cuvinte de speranță. Vocile mă cheamă din toate părțile. Mă pun în mișcare, strângând mâinile întinse către mine, atingând părțile tefere ale celor prea neputincioși ca să-și miște mâinile, spunând salut, cum te simți, sunt încântată să te cunosc. Nimic important, nicio frază uimitor de inspirată. Dar n-are importanță. Boggs a avut dreptate. Apariția mea, în carne și oase, asta e inspirația.

Degete lacome mă devorează, dornice să-mi atingă pielea. Când un bărbat grav rănit îmi cuprinde fața în palme, trimit o mulțumire tăcută către Dalton, care a sugerat să-mi spăl machiajul. Cât de ridicolă și cât de perversă m-aș fi simțit arătându-le acestor oameni o mască pictată de Capitoliu. Cicatricele, oboseala, imperfecțiunile. Așa mă recunosc, de aceea le aparțin.

În ciuda controversatului interviu luat de Caesar, mulți mă întreabă de Peeta, îmi garantează că, după cum știu ei, a vorbit sub constrângere. Fac tot ce pot ca să par optimistă în privința viitorului nostru, dar oamenii sunt cu adevărat dezolați când află că am pierdut copilul. Vreau să mărturisesc adevărul și să-i spun unei femei înlăcrimate că totul n-a fost decât o păcăleală, o mutare în joc, dar dacă l-aș prezenta acum pe

Peeta ca pe un mincinos nu i-aș face niciun bine imaginii sale. Sau imaginii mele. Sau cauzei.

Încep să înțeleg pe deplin de ce am fost protejată cu orice preț. Ce înseamnă pentru rebeli. Lupta mea în plină desfășurare împotriva Capitoliului, care mi s-a părut atât de des o aventură solitară, nu e purtată pe cont propriu. De partea mea sunt mii și mii de oameni din districte. Am devenit Gaița lor Zeflemitoare cu mult înainte de a accepta rolul.

În mine încolțește o senzație nouă. Dar nu reușesc s-o definesc decât în momentul în care mă urc pe o masă, fluturându-mi mâna într-un ultim rămas-bun către oamenii care îmi psalmodiază numele cu glasuri răgușite. Putere. Am un soi de putere despre care n-am știut niciodată că-mi aparține. Snow a știut, în clipa când mi-am înălțat căușul mâinii plin cu fructe. Plutarch a știu când m-a salvat din arenă. Iar Coin o știe acum. Într-o asemenea măsură încât a simțit nevoia să facă o declarație publică, reamintindu-le oamenilor ei că nu sunt eu aceea care deține controlul.

Când ajungem din nou afară, mă sprijin de peretele depozitului, trăgându-mi răsufierea, și accept bidonul cu apă oferit de Boggs.

– Te-ai descurcat excelent, îmi spune.

Ei bine, n-am leșinat, n-am vărsat și nici n-am luat-o la fugă urlând. În cea mai mare parte, am reușit să mă mențin pe creasta valului de emoții rostogolit prin clădire.

– Am obținut niște materiale frumoșele, spune Cressida.

Mă uit la cameramanii-insecte, cu transpirația prelingându-li-se de sub echipamente. Messalla ia notițe. Uitasem că mă filmau.

– N-am făcut mare lucru, serios, le spun.

– Ți-ai demonstrat meritul pentru ceea ce ai făcut înainte, zice Boggs.

Ce am făcut înainte? Mă gândesc la șirul de distrugerii rămas în urma mea – mi se înmoaie genunchii și mă las să alunec până ce stau pe asfalt.

– N-a fost decât un talmeș-balmeș.

– Ei, nu ești nici pe departe perfectă. Dar, vremurile fiind așa cum sunt, va trebui să te descurci, spune Boggs.

Gale se așază lângă mine, clătinând din cap.

– Nu-mi vine să cred că i-ai lăsat pe oamenii ăia să te atingă. M-am tot așteptat să te văd alergând spre ușă.

– Taci din gură, ripostez râzând.

– Mama ta o să fie foarte mândră când o să vadă filmul, zice el.

– Mama nici măcar n-o să mă observe. O să fie prea scandalizată de condițiile din spital. Așa e în toate districtele? îl întreb pe Boggs.

– Da. Cele mai multe sunt atacate. Încercăm să le venim în ajutor oriunde putem, dar nu e suficient.

Se întrerupe pentru un minut, distras de ceea ce i se spune în cască. Îmi dau seama că n-am auzit vocea lui Haymitch nici măcar o singură dată și îmi duc mâna la a mea, întrebându-mă dacă s-o fi defectat.

– Trebuie să mergem la aerodrom. Imediat, spune Boggs, săltându-mă în picioare cu o singură mână. Avem o problemă.

– Ce fel de problemă? întreabă Gale.

– Vin bombardierele, răspunde Boggs. Întinde mâna spre ceafa mea și-mi trage coiful lui Cinna pe cap dintr-o smucitură. Să mergem!

Neînțelegând prea bine ce se petrece, o iau la fugă de-a lungul fațadei depozitului, îndreptându-mă spre alea care duce la aerodrom. Dar nu simt nicio amenințare imediată. Cerul e pus-tiu, albastru, fără nicio urmă de nor. Strada e goală, cu excepția oamenilor care transportă răniții la spital. Nu există niciun dușman, nicio alarmă. Pe urmă încep să urle sirenele. Peste câteva secunde, deasupra capetelor noastre își fac apariția

aeronavele Capitoliului, zburând jos, în V, și încep să cadă bombe. Suflul mă doboară, izbindu-mă de peretele depozitului. Simt o durere arzătoare, chiar deasupra scobiturii genunchiului drept. M-a lovit ceva și în spate, dar se pare că n-a trecut prin vestă. Încerc să mă ridic, dar Boggs mă împinge din nou jos, acoperindu-mi trupul cu al lui. Pământul pulsează sub mine când explodează bombele căzute rând pe rând din avioane.

E oribil să te simți pironit de zid în timp ce plouă cu bombe. Cum spunea tata când vorbea despre o pradă ușoară? *Ca și cum ai împușca pești în butoi*. Noi suntem peștii, strada e butoiul.

– Katniss!

Tresar auzind vocea lui Haymitch în ureche.

– Ce e? Da, ce e? Sunt aici, răspund.

– Ascultă-mă. Nu putem ateriza în timpul bombardamentului, dar e absolut necesar să nu fii observată, spune el.

– Adică ei nu știu că sunt aici?

Am presupus că pedeapsa a fost atrasă de prezența mea, ca de obicei.

– Spionii spun că nu. Că raidul ăsta era deja programat, răspunde Haymitch.

Acum se aude vocea lui Plutarch, calmă, dar energică. Vocea unui șef al creatorilor-de-joc, dând ordine sub presiune.

– La trei clădiri distanță de voi e un depozit albastru-deschis. Are un buncăr în capătul opus, către nord. Puteți ajunge acolo?

– O să facem tot ce ne stă în puteri, promite Boggs.

Probabil că pe Plutarch îl aude toată lumea, pentru că garda mea de corp și echipa de televiziune se ridică. Ochii mei îl caută instinctiv pe Gale, și văd că e în picioare, aparent nevătămat.

– Aveți probabil patruzeci și cinci de secunde până la următorul val, spune Plutarch.

Gem de durere când piciorul drept îmi preia greutatea corpului, dar nu mă opresc. Nu e timp să-mi examinez rana. Și e oricum mai bine să n-o văd acum. Din fericire, port pantofii creați de Cinna. Se lipesc de asfalt la contact și se desprind imediat când slăbesc apăsarea. N-aș fi avut nicio șansă cu perechea aceea care nu-mi vine bine, repartizată de Districtul 13. Boggs e în frunte, dar nimeni altcineva nu mă depășește. Își potrivesc în schimb pasul cu al meu, păzindu-mi flancurile, spațele. Mă silesc să sprintez pe măsură ce se scurg secunde. Trecem de al doilea depozit cenușiu și alergăm pe lângă o clădire de un cafeniu murdar. Drept înainte văd o fațadă de un albastru spălăcit. Locul unde se află buncărul. Am ajuns la o altă alee, nu mai trebuie decât s-o traversăm ca să fim

în fața ușii, când începe să cadă al doilea val de bombe. Plonjez din instinct pe alee și mă rostogolesc către peretele albastru. De data asta Gale e cel care se aruncă peste mine, oferindu-mi încă un strat protector împotriva bombardamentului. Pare să dureze mai mult, dar ne aflăm mai departe.

Mă salt pe o parte și mă pomenesc privind drept în ochii lui Gale. Pentru o clipă, lumea se pierde în depărtare și nu mai rămân decât fața lui îmbujorată, pulsul lui vizibil pe tâmplă, buzele lui ușor întredeschise în timp ce încearcă să-și recapete răsuflarea.

– Ești teafără? mă întreabă, cu vocea acoperită de o explozie.

– Da, nu cred că m-au văzut, răspund. Adică, nu ne urmăresc.

– Nu, au altă țintă, spune Gale.

– Știu, dar acolo nu e nimic altceva decât...

Revelația ne izbește pe amândoi în același timp.

– Spitalul.

Gale sare imediat în picioare și strigă către ceilalți.

– Ținta lor e spitalul!

– Nu e problema voastră, spune ferm Plutarch. Intrați în buncăr.

– Dar acolo nu se găsește nimic altceva decât răniți, insist eu.

- Katniss!

Aud avertismentul din vocea lui Haymitch și știu ce urmează.

- Nici măcar să nu te gândești...!

Îmi smulg casca din ureche și o las s-atârne de fir. Acum, când nu-mi mai distrage atenția, aud un alt sunet. Rafale de mitralieră de pe acoperișul depozitului de un maroniu murdar de vizavi. Cineva răspunde cu foc. Înainte de a putea fi reținută, mă reped către o scară de acces și încep să urc. Mă cațăr. E unul dintre lucrurile pe care le fac cel mai bine.

- Nu te opri!

Îl aud pe Gale în urma mea. Apoi îi aud cizma lovind pe cineva în față. Dacă fața îi aparține lui Boggs, Gale o să plătească scump pentru asta mai târziu. Ajung la acoperiș și mă salt pe suprafața gudronată. Mă opresc atât cât e nevoie ca să-l trag pe Gale lângă mine, apoi alergăm spre șirul de mitraliere plasate în partea dinspre stradă. Fiecare pare să fie manevrată de câțiva rebeli. Ne strecurăm într-un cuib unde se află doi soldați și ne ghemuim în spatele baricadei.

- Boggs știe că sunteți aici, sus?

O văd în stânga mea pe Paylor, în spatele uneia dintre mitraliere, privindu-ne întrebător.

Încerc să fiu evazivă fără să spun o minciună grosolană.

– Știe unde suntem, fără nicio îndoială.

Paylor râde.

– Fac pariu că da. Ați fost instruiți să folosiți așa ceva?

Bate cu palma în patul armei.

– Eu da. În Treisprezece, răspunde Gale. Dar aș prefera să folosesc armele mele.

– Da, avem arcurile noastre. Îl ridic pe al meu, apoi realizez cât de decorativ trebuie să pară. E cu mult mai letal decât arată.

– Ar trebui să fie, zice Paylor. Bun. Ne așteptăm la încă trei valuri, cel puțin. Trebuie să renunțe la scuturile pentru invizibilitate înainte de a-și arunca bombele. Asta e șansa noastră. Nu vă ridicați în picioare!

Iau poziție ca să trag dintr-un genunchi.

– Mai bine să-ncepem cu incendiarele, spune Gale.

Aprob din cap și scot o săgeată din dreapta tolbei. Dacă ne ratăm țintele, săgețile astea vor cădea undeva – probabil pe depozitele de vizavi. Un foc poate fi stins, dar stricăciunile făcute de o explozie pot fi ireparabile.

Apar dintr-odată pe cer, la două cvartale distanță, poate la o sută de metri deasupra noastră. Șapte bombardiere mici, în formație de V.

– Gâște! îi strig lui Gale.

O să-nțeleagă exact ce vreau să spun. În anotimpul migrațiilor, când vânăm păsări, le împărțim după sistemul nostru, ca să nu ochim amândoi aceeași zburătoare. Eu iau în primire latura mai îndepărtată a V-lui, el o ia pe cea dinspre noi, și tragem alternativ în pasărea din centru. Nu e timp pentru alte discuții. Estimez viteza de deplasare a aeronavelor și îmi lansez săgeata. Nimeresc partea interioară a aripii uneia dintre ele, făcând-o să izbucnească în flăcări. Gale tocmai o ratează pe cea din vârful. Flăcările înfloresc pe un depozit gol de vizavi. El înjură pe șoptite.

Bombardierul pe care l-am lovit iese din formație, dar își aruncă totuși bombele. Și nu dispare. Așa cum nu dispare nici cel lovit, mai mult ca sigur, de mitraliere. Probabil că avaria împiedică reactivarea scutului.

– Bună lovitură, spune Gale.

– Nici măcar nu l-am țintit pe ăla, bombăn eu. Îl alesesem pe cel din fața lui. Sunt mai rapide decât lasă impresia.

– Ochiți! strigă Paylor.

Deja apare următorul val de bombardiere.

– Incendiarele nu sunt bune, spune Gale.

Eu dau din cap și încărcăm amândoi săgeți cu vârfuri explozive. Depozitele de peste drum par oricum părăsite.

În timp ce aeronavele se apropie în tăcere, iau o altă decizie.

– Mă ridic, îi strig lui Gale și sar în picioare.

E poziția din care țintesc cel mai bine. Trag mai devreme, o nimeresc pe cea din vârf și explozia îi găurește pântecul. Gale spulberă coada alteia. Aeronava se leagănă și se prăbușește pe stradă, declanșând o serie de detonații când îi sare în aer încărcătura.

A treia formație în V se dezvăluie fără niciun avertisment. De data asta, Gale nimereste în plin bombardierul din vârf. Eu retez aripa celui de al doilea, făcându-l să se rotească și să-l izbească pe cel din spatele lui. Cad împreună pe acoperișul depozitului aflat în fața spitalului. Un al patrulea se prăbușește ciuruit de gloanțe.

– Bun, asta a fost, spune Paylor.

Flăcările și fumul gros și negru al epavelor ne obturează vederea.

– Au lovit spitalul?

– Probabil, răspunde ea, cu un aer sumbru.

În timp ce alerg spre scările din capătul opus al depozitului, sunt surprinsă de apariția lui Messalla și a uneia dintre insecte, care ies din spatele unei conducte de ventilație. Credeam că sunt încă ghemuiți jos, pe alee.

- Îmi devin din ce în ce mai simpatici, spune Gale.

Cobor pe una dintre scări. Când ating pământul cu picioarele, dau de una dintre gărzile de corp, de Cressida și de celălalt cameraman, în expectativă. Mă aștept să mi se împotrivească, dar Cressida se mulțumește să arate către spital cu o fluturare a mâinii.

- Puțin îmi pasă, Plutarch! o aud strigând. Mai dă-mi cinci minute!

Fiindcă nu e nimeni care să-mi stea în cale, ies în stradă.

- Oh, nu, șoptesc când văd spitalul.

Ceea ce a fost spitalul. Alerg pe lângă răniți, pe lângă epavele în flăcări, cu atenția concentrată asupra dezastrului din fața mea. Oamenii țipă, fugind înnebuniți în toate părțile, dar n-au cum să ajute. Bombele au dărâmat acoperișul și clădirea a luat foc, blocând pur și simplu pacienții înăuntru. S-a format un grup de salvatori, încearcă să elibereze o cale de acces spre interior. Dar știu deja ce vor găsi. Dacă sfărâmurile prăbușite și flăcările n-au ucis răniții, atunci i-a omorât fumul.

Gale e alături de mine. Faptul că nu acționează în niciun fel îmi confirmă bănuielile. Minerii nu părăsesc locul unui accident decât atunci când nu mai există speranțe.

– Haide, Katniss. Haymitch zice că acum pot trimite o aeronavă după noi, îmi spune.

Dar se pare că nu mă pot mișca.

– De ce-au făcut asta? De ce și-au ales drept țintă niște oameni care erau deja pe moarte? Îl întreb.

– Ca să-i îngrozească pe ceilalți. Ca să-i împiedice pe răniți să primească ajutor. Oamenii ăia cu care te-ai întâlnit erau bunuri de consum. Asta erau pentru Snow. Dacă învinge, la ce-i trebuie Capitoliului o ceată de sclavi schilozi? spune Gale.

Îmi amintesc de toți anii în care l-am ascultat, în pădure, vorbind cu patos împotriva Capitoliului. Eu, care nu-i dădeam cine știe ce atenție. Mă întrebam de ce se ostenea să-i disece motivele. De ce avea importanță să gândești cum gândește dușmanul. E limpede că azi ar fi avut importanță. Când a pus la îndoială durata spitalului, nu se gândea la o molimă, ci la asta. Fiindcă el nu subestimează niciodată cruzimea celor pe care-i înfruntăm.

Mă întorc încet cu spatele la spital și o văd pe Cressida, flancată de cele două insecte, la doi metri în fața mea. Netulburată. Calmă, echilibrată.

– Katniss, îmi spune. Președintele Snow a cerut să fie transmis bombardamentul în direct. Apoi și-a făcut apariția ca să anunțe că ăsta e modul

lui de a le transmite rebelilor un mesaj. Dar tu? N-ai vrea să le spui nimic rebelilor?

– Ba da, șoptesc. Lumina roșie care clipește pe una dintre camere îmi atrage privirea. Știu că sunt înregistrată. Ba da, repet, cu mai multă putere.

Toată lumea se îndepărtează de mine – Gale, Cressida, insectele – lăsându-mi la dispoziție toată scena. Dar eu continui să mă concentrez asupra luminii roșii.

– Vreau să le spun rebelilor că sunt în viață. Că sunt chiar aici, în Districtul 8, unde Capitolul tocmai a bombardat un spital plin cu oameni neînarmați – bărbați, femei și copii. Nu vor exista supraviețuitori.

Șocul pe care l-am simțit începe să se preschimbe în furie.

– Și vreau să le mai spun ceva: dacă vă imaginați, fie și pentru o singură secundă, că vom avea parte de un tratament corect din partea Capitolului în cazul unei încetări a focului, atunci vă amăgiți singuri. Pentru că știți cine sunt și ce fac.

Mâinile mi se întind automat, de parcă aș vrea să arăt întreaga oroare din jurul meu.

– Asta fac ei! Iar noi trebuie să ripostăm!

Mă apropiu de cameră, purtată de furie.

– Președintele Snow spune că ne trimite un mesaj? Ei bine, am și eu unul pentru el. Puteți să

ne torturați, să ne bombardați și să ne ardeți districtele din temelii, dar vedeți asta?

Una dintre camere mă urmărește când arăt către avioanele în flăcări de pe acoperișul depozitului de vizavi. Stema Capitoliului de pe aripi strălucește clară printre vâlvătai.

– Focul se răspândește! țip eu, fiindcă am hotărât că Snow nu trebuie să piardă niciun cuvânt. Dacă noi ardem, voi ardeți împreună cu noi!

Ultimele mele cuvinte atârnă în aer. Mă simt suspendată în timp. Purtată spre înălțimi de un val de aer încins, care nu se ridică din jurul meu, ci din propria mea ființă.

– Stop!

Vocea Cressidei mă readuce la realitate dintr-o smucitură, îmi stinge focul. Ea se uită la mine dând aprobator din cap.

– Filmul e gata.

8

Boggs își face apariția și mă prinde de braț cu fermitate, dar acum n-am de gând să fug. Mă uit către spital – exact la timp ca să văd restul clădirii prăbușindu-se – și spiritul combativ mă părăsește. Toți acei oameni, sutele de răniți, rudele lor,

medicii din Treisprezece nu mai sunt. Mă întorc spre Boggs, văd umflătura lăsată pe fața lui de cizma lui Gale. Nu sunt expertă, dar nu mă îndoiesc că are nasul spart. Însă vocea lui e mai degrabă resemnată decât furioasă.

– Înapoi la pista de aterizare.

Fac supusă un pas înainte și tresar când devin conștientă de durerea din spatele genunchiului drept. Năvala adrenalinei care o anihila s-a încheiat și părțile trupului meu se unesc într-un cor de vaiete. Sunt rănită și însângărată și cineva pare să bată în tâmpla mea stângă din interiorul țestei. Boggs îmi examinează în grabă fața, apoi mă saltă pe brațe și aleargă spre pistă. La jumătatea drumului, vărs pe vesta lui antiglonț. Pentru că găfâie, mi-e greu să-mi dau seama care e adevărul, dar cred că oftează.

Pe pistă așteaptă o aeronavă mai mică, diferită de cea care ne-a adus aici. În secunda în care toată echipa mea e la bord, decolăm. De data asta nu există locuri confortabile și ferestre. Se pare că ne aflăm într-un soi de navă pentru transport de mărfuri. Boggs le dă oamenilor primul ajutor, ca să reziste până ajungem în Treisprezece. Vreau să-mi scot vesta, fiindcă pe ea se găsește o cantitate serioasă de vomă, dar e prea frig. Zac pe podea, cu capul în poala lui Gale. Ultimul lucru

pe care mi-l amintesc e Boggs, întinzând peste mine doi saci de pânză groasă.

Când mă trezesc, mi-e cald și sunt bandajată, în vechiul meu pat de spital. Mama e acolo, îmi verifică semnele vitale.

– Cum te simți?

– Ceva cam învinețită, dar bine, răspund.

– Nouă nu ne-a spus nimeni unde te duci, decât după ce ai plecat, zice ea.

Simt împunsătura unui sentiment de vinovăție. Când familia ta a fost nevoită să te trimită de două ori la Jocurile Foamei, asta nu e genul de detaliu pe care să-l treci cu vederea.

– Îmi pare rău. Nu s-au așteptat la atac. Nu trebuia decât să vizitez pacienții, îi explic. Data viitoare o să le spun să-ți ceară permisiunea.

– Katniss, nimeni nu-mi cere mie permisiunea, pentru nimic, zice ea.

E adevărat. Nici măcar eu n-o fac. Nu de când a murit tata. De ce m-ascund după deget?

– Bine, o să le spun să... te-anunțe, oricum.

Pe noptieră e bucata de șrapnel pe care mi-au scos-o din picior. Medicii sunt îngrijorați mai degrabă din cauza vătămarilor pe care este posibil să le fi suferit creierul meu în timpul exploziilor, de vreme ce, în primul rând, urmările comoției mele nu au dispărut pe deplin. Dar nu văd dublu,

sau altceva de genul ăsta, și pot gândi destul de limpede. Am dormit toată seara și toată noaptea și sunt lihnită de foame. Micul meu dejun e dezamăgitor de sărac. Doar câțiva dumicați de pâine înmuiți în lapte cald. Am fost chemată la o întrunire matinală, la Comandament. Dau să mă ridic, când îmi dau seama că au de gând să-mi împingă patul de spital până acolo. Vreau să merg pe jos, dar asta se exclude, așa că negociez deplasarea mea într-un scaun cu roțile. Mă simt bine, într-adevăr bine. Cu excepția capului și a piciorului, a vânătăilor dureroase și a greței care mă apucă la două minute după ce mănânc. Poate scaunul cu roțile e o idee bună.

În timp ce sunt transportată, începe să mă neliniștească gândul la ceea ce urmează să înfrunt. Eu și Gale am nesocotit ieri pe față ordinele, și Boggs are o rană care o poate dovedi. Vor exista repercusiuni, cu siguranță, dar oare Coin va merge până la anularea înțelegerii în privința imunității învingătorilor?

Când ajung la Comandament, singurii sosiți înaintea mea sunt Cressida, Messalla și insectele. Messalla radiază.

– Iat-o pe mica noastră vedetă! exclamă el, iar ceilalți zâmbesc cu atâta sinceritate încât nu mă pot împiedica să le întorc zâmbetul.

M-au impresionat în Opt, când m-au urmat pe acoperiș în timpul bombardamentului și când l-au ignorat pe Plutarch ca să poată filma ceea ce doreau. Nu-și fac doar meseria, sunt mândri de munca lor. Cum era Cinna.

Prin minte îmi trece un gând straniu: dacă am fi fost împreună în arenă, i-aș fi ales drept aliați. Pe Cressida, pe Messalla și pe... pe...

– Nu trebuie să vă mai numesc „insectele“, mă trezesc spunându-le cameramanilor.

Le explic că nu le știam numele, dar costumația lor m-a dus cu gândul la niște creaturi chitinoase. Comparația nu pare să-i deranjeze. Seamănă foarte bine unul cu altul, chiar și fără camerele-carapace. Cel cu unghiile roase din carne se prezintă pe sine însuși drept Castor și pe celălalt, care îi e frate, drept Pollux. Aștept ca Pollux să spună ceva, dar el se mulțumește să dea din cap. La început îmi închipui că e timid sau zgârcit la vorbă. Dar ceva mă izbește – poziția buzelor lui, efortul suplimentar pe care-l face ca să-nghită – și știu înainte de a-mi spune Castor. Pollux e un avox. I-au tăiat limba, ca să nu mai poată vorbi niciodată. Și nu mai trebuie să mă-ntreb ce-l face să riște totul ca s-ajute la dărâmarea Capitoliului.

Pe măsură ce se umple încăperea, îmi adun forțele pentru o întâmpinare mai puțin cordială.

Dar singurii oameni la care remarc vreun soi de negativism sunt Haymitch, oricum întotdeauna cu capsă pusă, și Fulvia Cardew, cu fața ei acră. Boggs poartă o mască de culoarea pielii, de deasupra buzei de sus până la sprâncene – am avut dreptate în privința nasului spart – așa că expresia feței lui e greu de descifrat. Coin și Gale sunt în toiul unui schimb de cuvinte fără nicio îndoială amical.

– Îți faci prieteni noi? îl întreb, când se strecoară pe locul de alături.

Ochii lui se îndreaptă cu repeziciune spre președintă și înapoi.

– Ei, unul dintre noi trebuie să fie accesibil. Îmi atinge cu blândețe tâmpla. Cum te simți?

Probabil că legumele servite la micul dejun au fost usturoi fiert și dovlecei. Cu cât se adună mai mulți oameni, cu atât mai puternice sunt mirosurile. Mi se răsuțește stomacul și lumina pare dintr-odată prea puternică.

– Oarecum amețită, răspund. Dar tu?

– Excelent. Mi-au scos două frânturi de șrapnel. N-a fost mare lucru, spune el.

Coin solicită atenția adunării.

– Asaltul în Eter a fost lansat oficial. Pentru cei care-au pierdut cele două mii de emisii ale primului nostru prop – sau cele șaptesprezece redifuzări

pe care a reușit Beetee să le transmită de atunci – îl vom relua acum.

Îl vor relua? Prin urmare, nu numai că au înregistrări utilizabile, s-au și grăbit să le monteze într-un prop și să-l emită în repetate rânduri. Palmele mi se umezesc, anticipând momentul în care mă voi vedea la televizor. Dacă sunt în continuare groaznică? Dacă sunt la fel de țeapănă și de nesărată ca în studio și au renunțat pur și simplu la ideea de a obține ceva mai bun? Ecranele individuale culisează, înălțându-se din tăblia mesei, lumina își pierde din intensitate și în încăpere se lasă liniștea.

La început, ecranul meu e negru. Pe urmă în centru pâlpâie o scânteie minusculă. Înflorește, se răspândește, înghite negura în tăcere, până când flăcările umplu cadrul și focul pare atât de real și de puternic încât am senzația că simt căldura pe care-o împrăștie. Apare imaginea broșei mele cu gaița zeflemitoare, strălucind într-un roșu-auriu. O voce profundă, rezonantă, care îmi bântuie visele, începe să vorbească. Claudius Templesmith, prezentatorul oficial al Jocurilor Foamei, spune:

– Katniss Everdeen, fata care a fost în foc, a luat foc.

Și apar acolo, dintr-odată, înlocuind gaița zeflemitoare, în fața flăcărilor adevărate și a fumului din Districtul 8.

– Vreau să le spun rebelilor că sunt în viață. Că sunt chiar aici, în Districtul 8, unde Capitoliul tocmai a bombardat un spital plin cu oameni neînarmați – bărbați, femei și copii. Nu vor exista supraviețuitori.

Apare imaginea spitalului surpându-se în el însuși, e surprinsă disperarea privitorilor, în timp ce eu continui să vorbesc din afara cadrului.

– Și vreau să le mai spun ceva: dacă vă imaginați, fie și pentru o singură secundă, că vom avea parte de un tratament corect din partea Capitoliului în cazul unei încetări a focului, atunci vă amăgiți singuri. Pentru că știți cine sunt și ce fac.

Aparatul de filmat revine asupra mea când îmi înalț brațele ca s-arăt atrocitatea din jur.

– Asta fac ei! Iar noi trebuie să ripostăm!

Iar acum urmează un montaj cu adevărat fantastic al luptei. Căderea primelor bombe, noi alergând, fiind trântiți la pământ – un prim-plan al rănii mele, care pare serioasă și însângерată – urcând pe acoperiș, aruncându-ne în cuiburile de mitraliere, și câteva lovituri uimitoare trase de rebeli, de Gale și mai ales de mine, de mine, eu doborând aeronavele din cer.

Imaginea se schimbă brusc, reapar eu, înaintând spre aparatul de filmat.

– Președintele Snow spune că ne trimite un mesaj? Ei bine, am și eu unul pentru el. Puteți să ne torturați, să ne bombardați și să ne ardeți districtele din temelii, dar vedeți asta?

Ne deplasăm odată cu camera, zărim aeronavele care ard pe acoperișul depozitului. Prim-plan cu stema Capitoliului de pe aripă, care se dizolvă, înlocuită de imaginea chipului meu, ținând către președinte:

– Focul se răspândește! Dacă noi ardem, voi ardeți împreună cu noi!

Flăcările înghit din nou ecranul și peste ele se suprapun, cu litere negre, masive, vorbele mele:

DACĂ NOI ARDEM,
VOI ARDEȚI ÎMPREUNĂ CU NOI.

Cuvintele iau foc și întreaga imagine explodează, înnegrindu-se.

Urmează un moment de încântare tăcută, apoi izbucnesc aplauze, urmate de cereri de a revedea filmul. Coin apasă cu îngăduință pe butonul RELUARE și, de data asta, de vreme ce știu ce se întâmplă, încerc să-mi închipui că mă uit la televizor acasă, în Filon. Că văd o declarație

anti-Capitoliu. La televizor nu s-a mai difuzat niciodată așa ceva. Oricum, nu în timpul vieții mele.

În clipa când imaginea explodează, înnegrindu-se pentru a doua oară, trebuie să aflu mai multe.

- A rulat în întregul Panem? L-au văzut și la Capitoliu?

- La Capitoliu nu, spune Plutarch. N-am putut să ne suprapunem peste sistemul lor de difuzare, dar Beetee lucrează la asta. Dar a ajuns în toate districtele. Chiar și în Doi, care, în acest moment al jocului, s-ar putea să valoreze mai mult decât Capitolul.

- Claudius Templesmith e de partea noastră? întreb.

Ceea ce îl face pe Plutarch să izbucnească într-un râs sănătos.

- Numai vocea lui. Iar alegerea replicii ne aparține. Nici măcar n-a fost nevoie de vreo prelucrare specială. A spus-o chiar în forma asta, la primele tale jocuri. Bate cu palma în masă. Ce-ai zice de o nouă rundă de aplauze pentru Cressida, pentru uimitoarea ei echipă și, firește, pentru talentul nostru din fața camerei?

Mă alătur aplauzelor, până când îmi dau seama că eu sunt talentul din fața camerelor și că e poate dezgustător să mă aplaud singură, dar nimeni nu

pare să dea vreo atenție. Însă nu am cum să nu observ fața crispată a Fulviei. Mă gândesc cât de greu trebuie să-i fie când vede ideea lui Haymitch încununată de succes, în regia Cressidei, în timp ce abordarea ei din studio a fost un asemenea fiasco.

Coin pare să-și fi epuizat toată îngăduința față de manifestările mulțumirii de sine.

– Da, aplauze binemeritate. Rezultatul ne depășește așteptările. Dar trebuie să pun sub semnul întrebării marja mare de risc a condițiilor în care ați fost dispuși să acționați. Știu că raidul aerian a fost neprevăzut. Totuși, date fiind circumstanțele, cred c-ar trebui să punem în discuție decizia de a o trimite pe Katniss cu adevărat în luptă.

Decizia? De a mă trimite în luptă? Atunci nu știe că am nesocotit în mod flagrant ordinele, că mi-am smuls casca, că m-am strecurat printre degetele gărzilor de corp? Ce altceva i-au mai ascuns?

– A fost o hotărâre dificilă, spune Plutarch, încruntându-se. Dar toată lumea a căzut de acord că n-o să obținem nimic utilizabil dac-o închidem într-un buncăr ori de câte ori se descarcă o armă.

– Și ție îți convine treaba asta? întrebă președinta.

Gale trebuie să-mi dea un picior pe sub masă ca să-mi dau seama că mie mi s-a adresat.

– Oh! Da, îmi convine într-un tot. Mă simt bine. Măcar fac și eu ceva.

– Ei, să fim totuși puțin mai raționali în ceea ce privește expunerea ei. Mai ales acum, când Capitoliul știe ce poate face, spune Coin.

Din jurul mesei se ridică un murmur aprobator.

Nimeni nu ne-a turnat, pe Gale și pe mine. Nici Plutarch, căruia i-am ignorat autoritatea. Nici Boggs, cu nasul lui spart. Nici insectele pe care le-am condus în foc. Nici Haymitch – ba nu, stați o clipă. Haymitch îmi adresează un zâmbet ucigaș și spune cu dulceață:

– Mda, n-am vrea să o pierdem pe micuța noastră Gaiță Zeflemitoare tocmai acum, când a-nceput în sfârșit să cânte.

Îmi propun să n-ajung cumva de una singură în aceeași încăpăre cu el, fiindcă e clar că pune la cale o răzbunare pentru idioțenia aia de cască.

– Atunci, ce altceva aveți în plan? întreabă președinta.

Plutarch dă din cap către Cressida, care își consultă notițele.

– Avem câteva scene excelente cu Katniss la spitalul din Opt. Ar trebui să ne iasă un alt prop cu tema „Pentru că știți cine sunt și ce fac“.

O să ne concentrăm asupra lui Katniss interacționând cu pacienții, mai ales cu copiii, asupra bombardării spitalului și a ruinelor. Messalla face montajul. Ne gândim și la o compoziție cu Gaița Zeflemitoare. Evidențiem câteva dintre cele mai bune momente ale lui Katniss, intercalând scene din revoltele rebelilor și filmări din război. O să intitulăm asta „Se aprinde focul“. Iar Fulvia a venit cu o idee într-adevăr genială.

Expresia dinți-strepeziți a Fulviei dispare brusc, dar își regăsește controlul.

– Ei, nu știu cât de genială este, dar mă gândeam că am putea face o serie de prop-uri numită „Ne aducem aminte“. În fiecare am descrie câte unul dintre tributurile moarte. Micuța Rue din Unsprezece, sau bătrâna Mags, din Patru. Ideea e că ne-am putea adresa fiecărui district cu ceva foarte personal.

– Un tribut pentru tributurile voastre, ca să spun așa, zice Plutarch.

– E genial, Fulvia, intervin eu, cu toată sinceritatea. E modul ideal de a le reaminti oamenilor pentru ce luptă.

– Cred că s-ar putea să meargă, spune ea. M-am gândit că l-am putea folosi pe Finnick ca să prezinte și să spună povestea din fiecare spot. Dacă sunteți interesați de asta.

– Sincer vorbind, nu văd cum ar putea un prop „Ne aducem aminte“ să fie vreodată de prisos, oricât de multe am avea, zice Coin. Puteți începe să le produceți astăzi?

– Bineînțeles, răspunde Fulvia, evident alinată de reacția la ideea ei.

Prin gestul său, Cressida a aplanat lucrurile în departamentul creativ. A lăudat-o pe Fulvia pentru ceea ce reprezintă, de fapt, o idee într-adevăr bună și totodată și-a netezit drumul, ca să-și continue propriul tabloul televizat al Gaiței Zeflemitoare. Partea interesantă e că Plutarch nu pare să simtă nevoia de a i se atribui o parte a meritului. Nu-și dorește decât ca Asaltul în Eter să funcționeze. Îmi aduc aminte că el e șeful creatorilor-de-joc, nu un membru al echipei. Nici un pion în Jocuri. De aceea munca lui nu e definită de un singur element, ci de succesul producției, în ansamblul său. După câștigarea războiului va sosi momentul în care își va primi partea de aplauze. Și își va aștepta recompensa.

Președinta trimite pe toată lumea înapoi, la lucru, așa că Gale îmi împinge scaunul cu roțile către spital. Râdem puțin de modul în care am fost acoperiți. Gale zice că nimeni n-a vrut să facă impresie proastă recunoscând că n-a fost în stare să ne țină sub control. Eu sunt mai blândă, spun

că pesemne n-au vrut să-și pună în pericol șansa de a ne scoate din nou din district, acum, când au obținut niște filme mulțumitoare. Probabil că ambele variante sunt adevărate. Gale are în orar o întâlnire cu Beetee, jos, la Armamentul Special, așa că eu încerc să ațipesc.

Am impresia că n-am închis ochii decât pentru câteva minute, dar, când îi deschid, tresar la vederea lui Haymitch, așezat cam la un metru distanță de patul meu. Așteaptă. Probabil de mai multe ore, dacă merge bine ceasul. Mă gândesc să strig, să chem pe cineva ca martor, dar oricum va trebui să-l înfrunt, mai curând sau mai târziu.

El se apleacă spre mine și îmi leagănă în fața ochilor ceva legat de un cablu alb, subțire. Mi-e greu să-mi focalizez privirea asupra obiectului, dar sunt foarte sigură că știu ce e. Haymitch îl lasă să cadă pe cearșaf.

– E casca ta. Îți mai dau exact o singură șansă s-o porți. Dacă o scoți din nou din ureche, o să am grijă să ți se pună asta.

Saltă în aer un soi de ham metalic, pe care îl botez instantaneu *cătușă pentru cap*.

– E o unitate audio alternativă care se fixează în jurul capului și sub bărbie și nu se poate scoate decât după ce-o descui cu cheia. Și singura cheie e la mine. Iar dacă ești cumva destul de inteligentă

ca să o scoți din uz – Haymitch lasă cătușa pentru cap să cadă pe pat și scoate brusc un cip minuscul, argintiu – o să-i autorizez să-ți implanteze chirurgical emițătorul ăsta în ureche, ca să-ți pot vorbi douăzeci și patru de ore pe zi.

Haymitch non-stop în capul meu. Groaznic.

– O să țin casca în ureche, murmur.

– Poftim? face el.

– O să țin casca în ureche! repet, destul de tare ca să trezesc jumătate din spital.

– Ești sigură? Fiindcă pe mine oricare dintre cele trei opțiuni mă face la fel de fericit.

– Sunt sigură.

Încrețesc cablul căștii, strângându-l în pumn cu un gest protector, și, cu mâna liberă, îi azvârl cătușa pentru cap în față, dar el o prinde cu ușurință. Probabil bănuia că o s-o arunc.

– Altceva?

Haymitch se ridică să plece.

– În timp ce așteptam... ți-am mâncat prânzul.

Ochii mei asimilează imaginea castronului de tocană, acum gol, și a tăvii de pe noptieră.

– O să-ți fac raport, mormăi, cu nasul în pernă.

– Neapărat, iubito.

Pleacă, simțindu-se în siguranță, fiindcă știe că nu sunt genul care face rapoarte.

Vreau să adorm din nou, dar sunt agitată. Imaginile din ziua de ieri încep să se reverse în prezent. Bombardamentul, prăbușirile avioanelor în flăcări, fețele răniților, care nu mai există. Îmi imaginez moartea în toate felurile. Ultimul moment înainte de a vedea un proiectil lovind pământul, senzația că aeronava mea a rămas fără o aripă și amețitoarea cădere în uitare, cu botul avionului înainte, acoperișul depozitului prăbușindu-se peste mine când sunt ținută în pat, neajutorată. Lucruri pe care le-am văzut cu ochii mei sau în înregistrare. Lucruri pe care le-am provocat, întinzând coarda arcului. Lucruri pe care nu mi le voi putea șterge nicio dată din memorie.

La cină, Finnick îmi aduce tava la pat, ca să ne putem uita împreună la televizor când se difuzează ultimul prop. A primit o cameră pe nivelul unde am stat eu, dar are atât de multe căderi nervoase încât locuiește de fapt în spital. Rebelii difuzează prop-ul „Pentru că știți cine sunt și ce fac“, montat de Messalla. În film sunt intercalate clipuri scurte, din studio, în care Gale, Boggs și Cressida descriu incidentul. Mi-e greu să privesc cum am fost primită la spitalul din Opt, știind ce urmează. Când începe să plouă cu bombe peste acoperiș, îmi îngrop fața în pernă,

ridicându-mi privirea abia în timpul scurtului clip din final, în care apar eu, când toate victimele sunt deja moarte.

Cel puțin Finnick nici nu aplaudă, nici nu se poartă ca și cum ar fi în culmea încântării după ce se termină. Nu spune decât:

– Era necesar să afle oamenii ce s-a întâmplat. Și acum știu.

– Să-l închidem, Finnick, înainte să repete prop-ul, îl îndemn. Dar în clipa când mâna lui se îndreaptă spre telecomandă, strig: Așteaptă!

Capitoliul introduce o emisiune specială, și ceva mi se pare familiar. Da, e Caesar Flickerman. Și pot ghici cine va fi invitatul lui.

Înfățișarea lui Peeta e atât de schimbată încât mă șochează. Băiatul sănătos, cu ochi limpezi, pe care l-am văzut acum câteva zile, a pierdut cel puțin șapte kilograme și a căpătat un tremur nervos al mâinilor. L-au ferchezuit și de data asta. Dar sub machiajul care nu-i poate ascunde pungile de sub ochi și sub hainele de bună calitate care nu-i pot ascunde durerea simțită la fiecare mișcare e un om extrem de vătămat.

Mintea mi se învâртеjește, încercând să găsească o explicație. Abia l-am văzut! Acum patru – nu, cinci – cred că au fost cinci zile. Cum de i

s-a înrăutățit starea atât de rapid? Ce-au putut să-i facă într-un timp atât de scurt? Apoi înțeleg. Îmi derulez în minte cât de mult sunt în stare din primul interviu pe care i l-a luat Caesar, căutând ceva care să-l plaseze în timp. Nu e nimic. Ar fi putut să-nregistreze interviul ăla la o zi sau două după ce am aruncat arena în aer și să-i facă apoi tot ce-au vrut, începând de atunci.

– Oh, Peeta..., șoptesc.

Cei doi schimbă câteva replici fără importanță, apoi Caesar îl întreabă pe Peeta despre prop-urile pe care se zvonește că le-nregistrez eu pentru districte.

– Se folosesc de ea, evident, spune Peeta. Ca să-i stârnească pe rebeli. Mă-ndoiesc că ea știe într-adevăr ce se-ntâmplă în război. Care e miza.

– Ai vrea să-i spui ceva? întreabă Caesar.

– Da, răspunde Peeta. Se uită drept spre cameră, drept în ochii mei. Nu fi proastă, Katniss. Gândește singură. Te-au transformat într-o armă care ar putea contribui la distrugerea omenirii. Dacă ai cu adevărat influență, folosește-o ca să oprești asta. Folosește-o ca să pui capăt războiului înainte de a fi prea târziu. Întreabă-te dacă ai cu adevărat încredere în oamenii cu care lucrezi. Știi într-adevăr ce se petrece? Iar dacă nu știi... află.

Ecran negru. Stema Panemului. Spectacolul s-a încheiat.

Finnick ia telecomanda, apasă butonul de închidere a televizorului. Într-un minut, aici vor sosi oameni dornici să aprecieze răul făcut de starea în care se află Peeta și de cuvintele pe care le-a spus. Va trebui să-i resping. Dar adevărul e că n-am încredere în rebeli, sau în Plutarch, sau în Coin. Nu sunt sigură că-mi spun adevărul. Nu voi reuși s-o ascund. Se aud pași apropiindu-se.

Finnick mă strânge cu putere de braț.

– Noi n-am văzut asta.

– Ce? îl întreb.

– Nu l-am văzut pe Peeta. Numai prop-ul din Opt. Pe urmă-am închis televizorul, fiindcă imaginile te-au tulburat. Ai înțeles?

Dau din cap.

– Termină-ți cina.

Reușesc să mă adun atât cât e nevoie ca să am gura plină cu pâine și varză în clipa când intră Plutarch și Fulvia. Finnick începe să vorbească despre Gale, spune ce bine s-a descurcat în fața camerei. Îi felicităm pentru prop. Le dăm clar de înțeles c-a fost atât de impresionat încât am închis imediat televizorul. Par ușurați. Ne cred.

Nimeni nu rostește numele lui Peeta.

Nu mai încerc să adorm după ce primele mele tentative sunt întrerupte de coșmaruri de nedescris. Apoi mă mulțumesc să zac nemișcată și respir ca prin somn ori de câte ori vine cineva să vadă ce fac. Dimineață mi se dă drumul din spital și sunt sfătuită să mă feresc de eforturi. Cressida mă roagă să înregistrez câteva replici pentru un nou prop cu Gaița Zeflemitoare. La prânz continui să aștept să se vorbească despre apariția lui Peeta, dar nimeni nu spune nimic. Trebuie să-l mai fi văzut cineva, în afară de Finnick și de mine.

În orarul meu scrie instrucție, dar, Gale fiind programat să lucreze cu Beetee la arme, sau cam așa ceva, primesc permisiunea să-l iau pe Finnick cu mine în pădure. Hoinărim o vreme, apoi ne aruncăm comunicatoarele sub un tufiș. Când ajungem la o distanță sigură, ne așezăm și discutăm despre emisiunea cu Peeta.

– N-am auzit nici măcar o vorbă despre asta. Nu ți-a spus nimeni nimic? mă întreabă Finnick.

Clatin din cap. El face o pauză înainte de a adăuga:

– Nici măcar Gale?

Mă agăț de o speranță zdrențuită, gândindu-mă că Gale nu știe într-adevăr nimic despre mesajul lui Peeta. Dar am presentimentul urât că nu e așa.

– Poate caută un moment potrivit ca să ți-o spună între patru ochi.

– Poate.

Păstrăm tăcerea o vreme atât de îndelungată încât o capră apare în bătaia săgeții. O dobor. Finnick o trage către gard.

La cină avem în mâncare carne tocată, de vânat. După masă, Gale mă conduce la Compartimentul E. Când îl întreb ce se mai petrece, continuă să nu pomenească de Peeta. Imediat ce adorm mama și sora mea, iau pe furiș perla din sertar și petrec o a doua noapte fără somn strângând-o în mână și repetându-mi în gând cuvintele lui Peeta:

– Întreabă-te dacă ai cu adevărat încredere în oamenii cu care lucrezi. Știi într-adevăr ce se petrece? Iar dacă nu știi... află.

Află. Ce? De la cine? Și cum ar putea să știe Peeta ceva, în afară de ceea ce-i spune Capitoliul? Nu e decât un prop de-al lor. Zarvă în plus. Dar, dacă Plutarch crede că nu e decât o replică impusă de Capitoliu, de ce nu-mi spune nimic? De ce pe mine și pe Finnick nu ne anunță nimeni?

Sub această dezbatere se ascunde adevăratul motiv al îngrijorării mele: Peeta. Ce i-au făcut?

Și ce îi fac acum? E clar că Snow n-a crezut că noi doi n-am știut nimic despre rebeliune. Și îmi imaginez că suspiciunile lui sunt mai puternice acum, când am ieșit la lumină, fiind Gaița Zeflemitoare. Peeta nu poate decât să facă presupuneri despre tactica rebelilor, sau să inventeze lucruri pe care să le spună torționarilor lui. Iar minciunile, odată descoperite, sunt probabil pedepsite sever. Cât de abandonat trebuie să se simtă! În primul interviu, a încercat să mă apere de Capitoliu și de rebeli deopotrivă, iar eu nu numai că n-am reușit să-l protejez, dar am și abătut mai multe orori asupra lui.

Dimineața odată sosită, îmi introduc brațul în gaura din perete și mă holbez năucită la programul zilei. Imediat după micul dejun, am în orar Studioul de Producție. În sala de mese, în timp ce îmi lichidez cerealele cu lapte fierbinte și sfecla pasată, observ un comunicator-manșetă la încheietura mâinii lui Gale.

– Când l-ai primit pe ăsta înapoi, soldat Hawthorne? întreb.

– Ieri. S-au gândit că ar putea reprezenta un sistem de comunicare de rezervă, când sunt alături de tine pe câmpul de luptă, răspunde el.

Mie nu mi-a oferit nimeni un comunicator-manșetă. Oare mi s-ar da, dacă l-aș cere?

– Ei, unul dintre noi trebuie să fie accesibil, spun, pe un ton ușor tăios.

– Ce vrea să-nsemne asta?

– Nimic. Am repetat pur și simplu vorbele tale. Și sunt total de acord că tu trebuie să fii cel accesibil. Nu sper decât c-o să fii accesibil și pentru mine.

Ochii ni se întâlnesc și realizez câtă furie mi-a stârnit Gale. Și că nu cred nici măcar pentru o secundă că n-a văzut prop-ul cu Peeta. Că mă simt cu desăvârșire trădată fiindcă nu mi-a spus nimic despre asta. Ne cunoaștem mult prea bine ca să nu-și dea seama în ce dispoziție sunt și ca să nu ghicească de ce.

– Katniss..., începe el.

Recunoașterea vinovăției i se simte deja în tonul vocii.

Îmi înșfac tava, traversez sala către zona de depozitare și o trântesc pe raft. În momentul când ies pe coridor, Gale m-a ajuns deja din urmă.

– De ce n-ai spus nimic? mă întreabă, prinzându-mă de braț.

– *Eu?* Îmi eliberez mâna dintr-o smucitură. De ce n-ai spus tu, Gale? Și, apropo, eu am făcut-o, aseară, când te-am întrebat ce se mai întâmplă.

– Îmi cer scuze. Bine? N-am știut ce să fac. Am vrut să-ți spun, dar toată lumea se temea că la

vederea prop-ului cu Peeta și s-ar fi putut face rău, zice el.

– Au avut dreptate. Mi s-a făcut. Dar nu atât de rău cum mi se face când mă minți fiindcă așa vrea Coin. Comunicatorul lui manșetă începe să țiuiască. Asta e ea. Ai face bine să te grăbești. Ai ce să-i raportezi.

Pentru o clipă, pe fața lui se întrezărește expresia sinceră a durerii. Pe urmă e înlocuită de o furie rece. Se răsucesce pe călcâie și pleacă. Poate că-am fost prea răutăcioasă, nu i-am lăsat destul timp să se explice. Poate că toată lumea din jur încearcă să mă protejeze mințindu-mă, spre binele meu. Fiindcă de fapt e mai ales spre binele lor. Mințiți-o pe Katniss în privința rebeliunii, ca să nu facă vreun gest nebunesc. Trimiteți-o în arenă fără niciun indiciu, ca să-o putem pescui de acolo. Nu-i spuneți despre prop-ul lui Peeta fiindcă s-ar putea îmbolnăvi, și din partea ei ne alegem și așa destul de greu cu o interpretare decentă.

Mă simt într-adevăr bolnavă. De deznădejde. Și prea obosită pentru o zi în studioul de producție. Dar sunt deja la Remodelare, așa că intru. Aflu că azi ne vom întoarce în Districtul 12. Cresida vrea să înregistreze niște interviuri neregizate cu mine și Gale, atrăgând atenția asupra orașului nostru distrus.

– Dacă sunteți amândoi dispuși s-o faceți, adaugă ea, cercetându-mi îndeaproape fața.

– Contează pe mine, răspund.

Stau în picioare, morocănoasă și rigidă, un simplu manechin, în timp ce echipa pregătitoare mă îmbracă, îmi aranjează părul și îmi aplică fardul pe față. Nu destul de mult ca să fie vizibil, dar suficient ca să-mi atenueze cearcănele de sub ochii pe care nu i-am închis toată noaptea.

Boggs mă escortează până jos, în Hangar, dar, în afară de un salut, nu schimbăm nicio vorbă. Sunt recunoscătoare fiindcă mă scutește de o altă discuție despre insubordonarea mea din Opt, mai ales fiindcă masca lui arată atât de jenant.

În ultima clipă, îmi aduc aminte să-i trimit mamei un mesaj, anunțând-o că plec din district și subliniind că n-o să fie niciun pericol. Ne îmbarcăm pentru scurta călătorie până în Doisprezece și sunt condusă la un scaun de lângă masa unde Plutarch, Gale și Cressida studiază cu atenție o hartă. Plutarch dă pe-afară de satisfacție când ne arată situația anterioară și efectul primelor două prop-uri. Rebelii, care abia își mențineau câte un avanpost într-o serie de districte, s-au regroupat. Au preluat efectiv controlul în Trei și în Unsprezece – cel din urmă fiind de o importanță crucială, de vreme ce e principalul furnizor

de hrană al Panemului – și au făcut totodată incursiuni în mai multe alte districte.

– Încurajator. Cu adevărat foarte încurajator, spune Plutarch. Fulvia o să termine în seara asta primul set de spoturi „Ne aducem aminte“, așa că ne putem adresa fiecărui district în parte, vorbindu-i despre morții săi. Finnick e absolut superb.

– De fapt e dureros să te uiți, subliniază Cressida. I-a cunoscut personal pe foarte mulți dintre ei.

– De aceea e totul atât de eficient, precizează Plutarch. Vine direct din inimă. Vă descurcați minunat, cu toții. Coin nici n-ar putea fi mai mulțumită.

Înseamnă că Gale nu le-a spus. Că mă prefac că nu l-am văzut pe Peeta și că sunt furioasă fiindcă-mi ascund adevărul. Dar presupun că asta-nseamnă prea puțin și că e prea târziu, pentru că tot nu reușesc să trec peste cele petrecute. Nici el nu-mi vorbește.

Abia după ce aterizăm pe Pajiște îmi dau seama că Haymitch nu e printre noi. Când îl întreb pe Plutarch ce e cu el, se mulțumește să clatine din cap și să spună:

– N-a putut să suporte.

– Haymitch? Nu poate să suporte ceva? Cred mai degrabă că și-a dorit o zi liberă, zic eu.

– Cred că adevăratele lui cuvinte au fost: „Nu pot suporta fără o sticlă“, adaugă Plutarch.

Îmi dau ochii peste cap, fiindcă m-am săturat de mult de mentorul meu, de slăbiciunea lui pentru băutură, de ceea ce poate sau nu poate suporta. Dar, la cinci minute după reîntoarcerea în Doisprezece, îmi doresc să fi avut eu însămi o sticlă. Credeam că m-am împăcat cu moartea Districtului 12 – am auzit de ea, am văzut-o din aer, am mers prin cenușă. Așa că de ce atrage asta după sine un nou spasm de suferință? Oare înainte am fost pur și simplu prea ruptă de realitate ca să percep în totalitate pierderea lumii mele? Sau atrocitatea pare cu totul nouă când văd chipul lui Gale în timp ce măsoară lumea distrusă de la picioarele sale?

Cressida călăuzește echipa, cu intenția de a începe cu mine, în vechea mea casă. O întreb ce vrea să fac.

– Orice simți că ai vrea să faci, îmi răspunde.

Stând din nou în bucătărie, nu simt nevoia să fac nimic. De fapt, mă trezesc concentrându-mă asupra cerului – singurul acoperiș rămas – fiindcă mă sufocă prea multe amintiri.

– E perfect, Katniss, spune după o vreme Cressida. Să mergem mai departe.

Gale nu scapă la fel de ușor la vechea lui adresă. Cressida îl filmează în tăcere pentru câteva minute,

dar chiar în clipa când scoate din cenușă singura rămășiță a vieții sale anterioare – un vătrai contorsionat – începe să-i pună întrebări despre familia și despre slujba lui, despre viața în Filon. Îl face să se întoarcă în noaptea căderii bombelor incendiare și să o reconstituie, pornind din casa lui și continuând cu drumul către Pajiște și apoi prin pădure, către lac. Eu rămân în urma echipei de filmare și a gărzilor de corp, cu senzația că prezența lor e o violare a mult îndrăgitei mele păduri. Care e un loc intim, un sanctuar, deja întinat de ticăloșia Capitoliului. Chiar și după ce trecem de buturugile carbonizate din preajma gardului, continuăm să mergem printre cadavre în descompunere. Trebuie să-nregistrăm asta, ca să vadă toată lumea?

Când ajungem la lac, Gale pare să-și fi pierdut darul vorbirii. Șiroim cu toții de sudoare – mai ales Castor și Pollux, în carapacele lor de insecte – și Cressida cere să facem o pauză. Îmi umplu pumnii cu apă din lac, dorindu-mi să mă pot afunda și să ies apoi la suprafață, singură, dezbrăcată și nesupravegheată. Hoinăresc o vreme prin jur. Când mă întorc la căsuța de beton de lângă lac, mă opresc în cadrul ușii și îl văd pe Gale sprijinind vătraiul strâmb de peretele de lângă vatră. Pentru o clipă, am viziunea unui străin singuratic, cândva, într-un viitor îndepărtat, rătăcind pierdut

în sălbăticie și ajungând în acest mic refugiu, cu stiva de lemne tăiate, cu vătraiul și cu vatra. Întrebându-se cum de există. Gale se întoarce, îmi întâlnește privirea, și știu că se gândește la ziua când am fost pentru ultima oară aici, împreună. Când întrebarea dacă să fugim sau nu s-a transformat în ceartă. Dacă am fi plecat, Districtul 12 ar fi continuat să existe? Cred că da. Dar și Capitoliul ar fi continuat să conducă Panemul.

Sunt împărțite sendvișuri cu brânză și le mâncăm la umbra copacilor. Mă așez intenționat la marginea grupului, alături de Pollux, ca să nu fiu nevoită să vorbesc. De fapt, nimeni nu vorbește prea mult. În aceste momente de tăcere, păsările pun din nou stăpânire pe pădure. Îl înghiontesc pe Pollux cu cotul și îi arăt o mică pasăre neagră, moțată. Sare pe o altă creangă, deschizându-și pentru o clipă aripile și dezvăluindu-și peticele albe. Pollux arată către broșa mea și ridică întrebător din sprâncene. Dau din cap, confirmând că e o gaiță zeflemitoare. Ridic un deget, pentru a spune: *Așteaptă, o să-ți arăt*, și fluier, imitând chemarea unei păsări. Gaița zeflemitoare își lasă capul pe-o parte și îmi răspunde cu un tril identic. Apoi, spre surprinderea mea, Pollux fluieră el însuși câteva note. Zburătoarea îi dă imediat răspunsul. Fața lui se destinde într-o expresie de încântare și schimbă

mai multe replici melodice cu pasărea. Presupun că e prima conversație pe care-o poartă, după ani buni. Muzica atrage gaițele zeflemitoare precum atrag florile albinele și, în scurt timp, pe crengile de deasupra noastră sunt cocoțate cam o duzină. El mă bate pe braț și se folosește de o nuia ca să scrie un cuvânt în țărână. *CÂNȚI?*

În mod normal, aș refuza, dar e într-un fel imposibil să-i spun *nu* lui Pollux, date fiind circumstanțele. În plus, când cântă, vocile gaițelor zeflemitoare sunt diferite de fluierăturile lor, și mi-ar plăcea să le audă. Așa că, înainte de a-mi da cu adevărat seama ce fac, intonez cele patru note ale lui Rue, cele prin care anunța sfârșitul zilei de muncă în Unsprezece. Notele care au sfârșit prin a se transforma în fundalul muzical al uciderii ei. Păsările preiau fraza simplă și o transmit de la una la alta într-o armonie suavă. Exact așa cum au făcut în timpul Jocurilor Foamei, înainte de a năvăli mutanții printre copaci, urmărindu-ne către Cornul Abundenței și mușcând încetul cu încetul din Cato, pentru a-l transforma într-un terci însângerat...

– Vrei să le auzi cântând un cântec adevărat? răbufnesc eu.

Orice, numai să pun capăt amintirilor. Sunt în picioare, pătrund printre copaci, îmi sprijin

palma de trunchiul aspru al unui arțar cu cren-
gile pline de păsări. N-am mai cântat „Copacul
spânzuratului“ cu voce tare de zece ani, pentru
că e interzis, dar îmi amintesc fiecare cuvânt.
Încep încet, cu voce dulce, așa cum făcea tata.

– *Te întreb de-ai vrea să vii*
La copacul răzlețit
Unde-au spânzurat un om, ce-alți trei
a căsăpit.

Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreșit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

Gaițele zeflemitoare încep să-și schimbe cân-
tecul pe măsură ce își dau seama că le fac o nouă
propunere.

– *Te întreb de-ai vrea să vii*
La copacul răzlețit
De-unde omul mort iubita să se-ascundă
și-a vestit.

Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreșit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

Acum e sigur că am atras atenția păsărilor.
După încă o strofă vor memora fără îndoială cântecul, care e simplu și se repetă de patru ori, cu o mică deosebire.

– *Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzlețit
Unde ți-am tot spus să fugi, spre-a fi liberi,
în sfârșit.*
*Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreșit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.*

Tăcere pe crengi. Doar foșnet de frunze și vânt. Nu se aud nici gaițele zeflemitoare, nici alte păsări. Peeta a avut dreptate. Amuțesc când cânt eu. Așa cum amuțeau ca să-l asculte pe tata.

– *Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzlețit
C-un colier dintr-o frânghie, cu colanul
meu leit.*
*Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreșit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.*

Păsările așteaptă să continui. Dar asta e tot. Ultimul vers. În tăcerea din jur, îmi amintesc scena. Mă întorsesem acasă, după o zi petrecută în pădure, cu tata. Stăteam pe podea, cu Prim, care nu era decât un țânc, cântând „Copacul spânzuratului“. Ne făceam coliere din bucăți de frânghie veche, așa cum spunea cântecul, fără să pricepem adevăratul sens al cuvintelor. Însă melodia era simplă și ușor de cântat în acord, iar pe atunci puteam să rețin aproape orice ținea de muzică, după ce mi se cânta de două ori. Mama ne-a smuls pe neașteptate colierele de sfoară și ne-am trezit că țipa la tata. Eu am început să plâng, fiindcă mama nu țipa niciodată, iar Prim plângea în hohote și eu am fugit afară, să m-ascund. Fiindcă aveam numai o singură ascunzătoare – pe Pajiște, sub o tufă de caprifoi – tata m-a găsit imediat. M-a liniștit și mi-a spus că totul era perfect, dar că am face bine să nu mai cântăm niciodată cântecul ăla. Mama voia să-l uit. Așa că, bineînțeles, fiecare cuvânt mi s-a întipărit în memorie, imediat și pentru totdeauna.

Nu l-am mai cântat, nici eu, nici tata, și nici măcar n-am mai vorbit despre el. După moartea lui, îmi revenea foarte des în minte. Fiind mai mare, am început să-nțeleg versurile. La început lăsa impresia că un tip vrea să-și convingă iubita

să vină la o întâlnire secretă, la miezul nopții. Dar e un loc ciudat de întâlnire pentru doi îndrăgostiți, un copac folosit drept spânzurătoare, unde a fost spânzurat un bărbat pedepsit pentru omor. Iubita criminalului avea probabil o legătură cu crima, sau poate aveau de gând s-o pedepsească oricum, pentru că leșul lui i-a dat de veste să se ascundă. Cadavrul vorbitor e evident bizar, dar „Copacul spânzuratului“ începe să te sperie abia când ajungi la a treia strofă. Îți dai seama că povestea e istorisită chiar de criminalul mort. E încă spânzurat de copac. Și, deși i-a spus iubitei lui să se ascundă, continuă să-i ceară să vină la o întâlnire. Fraza *Unde ți-am tot spus să fugi, spre-a fi liberi, în sfârșit* e cea mai derutantă, fiindcă mai întâi te gândești că i-a spus să fugă pentru a se pune la adăpost. Însă apoi te întrebi ce-a vrut să spună cerându-i să alerge la el. Să alerge spre moarte. În ultima strofă, e clar ce așteaptă bărbatul. Vrea să-și vadă iubita, cu colierul ei de sfoară, spânzurată de același copac.

Pe vremuri, mă gândeam că omul ăla era cel mai dezgustător individ imaginabil. Acum, după două excursii la Jocurile Foamei, mă hotărâsc să nu-l judec fără să știu mai multe detalii. Poate iubita lui era deja condamnată și el încerca să-i facă moartea mai ușoară. S-o anunțe că o aștepta.

Sau poate se gândea că locul în care o lăsase era mai rău decât moartea. Eu n-am vrut să-l ucid pe Peeta cu o seringă ca să-l salvez de Capitoliu? Oare aceea era într-adevăr singura mea opțiune? Probabil că nu, dar în momentul respectiv nu m-am gândit la altceva.

Presupun că mama a considerat că toată istoria era totuși prea întortocheată pentru un copil de șapte ani. Mai ales pentru unul care își făcea propriile coliere de sfoară. Nu se poate spune că spânzurarea e ceva care se petrece numai în povești. În Doisprezece erau executați astfel o mulțime de oameni. Puteți paria că nu voia să cânt melodia aia în fața clasei, la ora de muzică. Și probabil că nu i-ar fi plăcut s-o fac nici măcar aici, pentru Pollux, dar bine cel puțin că – o clipă, nu, mă înșel. Când mă uit într-o parte, văd că am fost înregistrată de Castor. Toată lumea mă privește cu mare atenție. Și pe obrajii lui Pollux curg lacrimi, fără îndoială efectul cântecului meu bizar, care i-a adus aminte de vreun incident cumplit din propria viață. Grozav. Oftez și mă sprijin de copac. Moment în care încep gaițele zeflemitoare să interpreteze „Copacul spânzuratului“, în versiunea lor. Și sună de-a dreptul minunat. Conștientă că sunt filmată, stau liniștită până ce-o aud pe Cressida strigând:

– Stop!

Plutarch traversează pajiștea către mine, râzând.

– De unde-ai scos chestia asta? Dacă am fi inventat-o, nimeni n-ar fi crezut că există așa ceva în realitate!

Își aruncă brațele în jurul meu și mă sărută zgomotos pe creștet.

– Ești aur curat!

– N-am cântat pentru camere, spun.

– Atunci noroc că erau în funcțiune, ripostează el. Haideți, cu toții, ne întoarcem în oraș!

Târșâindu-ne picioarele prin pădure, ajungem la o lespede de piatră, unde eu și Gale ne întoarcem capetele în aceeași direcție, ca doi câini care adușmecă un miros purtat de vânt. Cressida observă și ne întreabă ce e în partea aia. Recunoaștem, vorbind fiecare fără să realizeze că o face și celălalt, că e vechiul nostru loc de întâlnire. Ea vrea să-l vadă, chiar și după ce-i spunem că de fapt nu e nimic de văzut.

Nimic altceva decât un loc unde-am fost fericită, mă gândesc.

De pe stânca noastră se zărește toată valea. Poate că e ceva mai puțin verde decât de obicei, dar crengile tufelor de mure sunt îngreunate de fructe. Aici au început nenumărate zile de vânătoare și de pus capcane, de pescuit și de cules,

de hoinărit împreună prin pădure, dezvăluindu-ne gândurile în timp ce ne umpleam tolbele cu vânat. Era ușa către subzistență și către echilibrul minții, în aceeași măsură.

Nu mai există niciun District 12 din care să fugim, niciun Apărător al Păcii pe care să-l păcălim, nicio gură flămândă pe care s-o hrănim. Capitoliul ne-a luat toate astea și sunt pe punctul de a-l pierde și pe Gale. Nevoia pe care o aveam unul de celălalt e legătura care ne-a unit atât de strâns în toți acești ani și care acum se dizolvă. Peste golurile dintre noi nu sunt petice luminoase, ci întunecate. Cum e cu puțință ca astăzi, când avem în fața ochilor moartea oribilă a Districtului 12, să fim atât de supărați încât nici măcar să nu ne vorbim?

E aproape ca și cum Gale m-ar fi mințit. Ceea ce e de neacceptat, chiar dacă și-a făcut griji pentru sănătatea mea. Însă scuzele lui mi s-au părut totuși sincere. Și i le-am aruncat în față, alături de o insultă, ca să fiu sigură că ustură. Ce se ntâmplă cu noi? De ce ne certăm acum întruna? Totul e o harababură, dar simt, cumva, că, dacă aş reuși s-ajung la rădăcinile problemelor noastre, aş descoperi că acțiunile mele le stau la bază. Chiar vreau să-l îndepărtiez pe Gale?

Cuprind cu degetele o mură și o smulg. O rostogolesc cu delicatețe între degetul mare și arătător. Mă întorc brusc și o arunc în direcția lui.

– Și fie sorții..., spun.

O arunc foarte sus, ca să-i dau timp să se hotărască dacă o azvârle cât colo sau acceptă.

Ochii lui mă urmăresc pe mine, nu mura, dar își deschide gura și o prinde în ultima clipă. O mestecă, o înghite și face o pauză îndelungată înainte de a spune:

– ...întotdeauna de partea voastră!

Dar o spune.

Cressida ne așază în nișa dintre stânci, unde e imposibil să nu ne atingem, și ne convinge să vorbim despre vânătoare. Ce ne-a adus în pădure, cum ne-am cunoscut, momentele preferate. Devenim mai prietenoși și chiar râdem puțin în timp ce ne povestim pățaniile cu albine, cu câini sălbatici și cu sconși. Când discuția alunecă spre ceea ce am simțit folosind îndemânarea cu care mânuim armele în timpul bombardamentului din Opt, eu amuțesc. Iar Gale spune:

– Ar fi trebuit s-o facem mai demult.

În momentul când ajungem în piața orașului, după-amiaza se afundă în întunericul serii. O duc pe Cressida la dărâmăturile brutăriei și o rog să

filmeze ceva. Sigura emoție pe care reușesc să mi-o mobilizez e epuizarea.

– Peeta, asta e casa ta. De familia ta nu se mai știe nimic, din ziua bombardamentului. Doisprezece nu mai există. Ceri încetarea focului? Privirea mea străbate pustietatea. N-a mai rămas nimeni care să te-audă.

În timp ce stăm în fața mormanului de metal care-a fost spânzurătoarea, Cressida întreabă dacă vreunul dintre noi a fost torturat. Gale își saltă cămașa și se întoarce cu spatele către cameră. Mă holbez la urmele biciuirii și aud din nou șuierul biciului, văd silueta însângărată atârând inconștientă în legăturile de la încheieturile mâinilor.

– Sunt moartă de oboseală, îi anunț. Ne întâlnim în Cartierul Învingătorilor. E ceva... pentru mama.

Presupun că am mers până aici, dar următorul lucru de care sunt conștientă e că stau pe dușumea, în fața dulapurilor din bucătăria casei noastre din Cartierul Învingătorilor. Și aliniez cu meticulozitate vase de ceramică și sticle într-o cutie. Pun între ele bandaje curate de bumbac, ca să nu se spargă. Înfășor în hârtie buchete de flori uscate.

Îmi amintesc brusc de trandafirul de pe măsuța mea de toaletă. A fost real? Și, dacă da, e încă

acolo, sus? Trebuie să rezist tentației de a verifica. Dacă este, n-o să facă altceva decât să mă sperie din nou de moarte. Mă grăbesc cu împachetatul.

Când dulapurile sunt goale, mă ridic și descopăr că Gale s-a materializat în bucătăria mea. Aparițiile lui lipsite de zgomot sunt tulburătoare. Se sprijină de masă, cu degetele răsfirate pe fundalul fibrelor tăbliei de lemn. Așez cutia între noi doi.

– Îți aduci aminte? întreabă el. Aici m-ai sărutat.

Așadar doza puternică de morfină administrată după biciuire n-a fost suficientă ca să-i scoată sărutul din memorie.

– Nu mi-am imaginat c-o să-ți amintești, spun.

– Ar trebui să fiu mort ca să uit. Și poate nici atunci. Poate c-o să fiu ca bărbatul din „Copacul spânzuratului“. Încă în așteptarea unui răspuns.

Gale, pe care nu l-am văzut niciodată plângând, are lacrimi în ochi. Ca să le împiedic să se reverse, mă întind spre el și-l sărut. Avem gust de arșiță, de cenușă și de suferință. O aromă surprinzătoare pentru un gest atât de delicat. El mă îndepărtează mai întâi și apoi îmi adresează un zâmbet strâmb.

– Știam c-o să mă săruți.

– De unde? întreb.

Fiindcă nici eu însămi nu știam.

– Fiindcă sufăr, răspunde el. E singurul mod în care am parte de atenția ta.

Saltă în brațe cutia.

– Nu-ți face griji, Katniss. O să treacă.

Pleacă înainte de a apuca să-i răspund.

Sunt prea obosită ca să pot pricepe pe de-a-ntregul ultima învinuire. În timpul scurtei călătorii până în Treisprezece stau încovrigată pe un scaun, încercând să-l ignor pe Plutarch, care continuă să vorbească despre unul dintre subiectele sale favorite – armele pe care nu le mai are omenirea la dispoziție. Avioanele capabile să zboare la altitudini mari, sateliții militari, dezintegratoarele de celule, navele aeriene teleghidate, armele biologice cu termen de garanție. Dispărute din cauza distrugerii atmosferei, a lipsei de resurse sau a unei morale excesiv de sensibile. În voce i se simte regretul șefului creatorilor-de-joc care nu poate decât să viseze la asemenea jucării, fiind nevoit să se descurce cu aeronavele noastre, cu rachetele sol-sol și cu vechile arme simple.

După ce-mi scot costumul de Gaiță Zeflemitoare, intru direct în pat, fără să mănânc. Chiar și așa, Prim trebuie să mă zgâlțâie ca să mă trezesc în dimineața următoare. După micul dejun, îmi ignor orarul și trag un pui de somn în dulapul cu

rechizite. Când îmi vin în fire și ies târându-mă printre cutiile cu cretă și creioane, e din nou ora cinei. Primesc o porție supradimensionată de supă de mazăre și mă îndrept din nou spre Compartimentul E când Boggs îmi taie calea.

– E o întrunire la Comandament. Ți-ai neglijat programul de azi, spune el.

– Așa e, răspund.

– Nu l-ai respectat deloc, toată ziua? mă întreabă, exasperat.

– Cine știe? Sufăr de dezorientare mentală. Îmi ridic încheietura mâinii ca să-i arăt brățara mea medicală și-mi dau seama c-a dispărut. Vezi? Nu sunt în stare nici măcar să-mi aduc aminte că mi-au luat brățara. De ce vor să vin la Comandament? Am pierdut ceva?

– Cressida voia să-ți arate prop-urile din Doisprezece, așa cred. Dar presupun c-o să le vezi în momentul difuzării.

– De orarul ăsta am nevoie. Al difuzării prop-urilor, spun.

El îmi aruncă o privire, însă nu mai face alte comentarii.

La Comandament e înghesuială, dar mi-au păstrat un loc între Finnick și Plutarch. Pe ecranele deja ridicate deasupra mesei rulează programul obișnuit al Capitoliului.

– Ce se-ntâmplă? Nu vă uitați la prop-urile din Doisprezece? întreb.

– Oh, nu, răspunde Plutarch. Adică, poate. Nu știu exact ce filme are Beetee de gând să folosească.

– Beetee crede c-a găsit o cale de pătrundere în fluxul transmisiunilor televizate în toată țara, spune Finnick. Așa că prop-urile noastre vor fi difuzate și la Capitoliu. El e jos, la Apărarea Specială, de asta se ocupă acum. Urmează o emisiune în direct. O să-l vedem pe Snow, probabil. Cred că-ncepe.

Apare stema Capitoliului, susținută de imn. Pe urmă mă holbez direct în ochii de șarpe ai președintelui Snow. Pare baricadat în spatele pupitrului său oratoric, dar trandafirul alb de la rever e în întregime vizibil. Camera se retrage, cuprinzându-l în cadru pe Peeta, aflat în lateral, în fața proiecției unei hărți a Panemului. Stă pe un scaun înalt, cu pantofii sprijiniți de un suport metalic. Talpa piciorului protezat bate tactul, într-un ritm bizar de dezordonat. Stratul de pudră de deasupra buzelor și de pe frunte i-a fost brăzdat de broane de sudoare. Însă privirea lui – furioasă, dar nefocalizată – e cea care mă sperie cel mai mult.

– E mai rău, șoptesc.

Finnick mă strânge de mână, oferindu-mi o ancoră, și încerc să mă agăț de ea.

Peeta începe să vorbească pe un ton frustrat despre necesitatea unei încetări a focului. Scoate în evidență stricăciunile provocate unor elemente-cheie din diverse districte și, în timp ce vorbește, anumite porțiuni ale hărții se luminează, arătând imagini ale distrugerilor. Un baraj spart în Șapte. Un tren deraiat, cu o baltă de deșeuri toxice revărsându-se din vagoanele-cisternă. Un siloz prăbușindu-se după un incendiu. Și pune totul pe seama acțiunilor întreprinse de rebeli.

Bum! Fără niciun avertisment, pe ecran sunt dintr-odată eu, pe ruinele casei lui Peeta.

Plutarch se ridică dintr-un salt.

– A reușit! Beetee a pătruns!

Încăperea zumzăie de reacțiile privitorilor, când reapare Peeta, derutat. M-a văzut pe monitor. Încearcă să-și reia discursul trecând la bombardarea unei uzine de purificare a apei, dar e înlocuit de un clip în care Finnick vorbește despre Rue. Și apoi totul se transformă într-o luptă pentru controlul emisiei, cu cei mai buni tehnicieni ai Capitoliului străduindu-se să pareze atacul lui Beetee. Dar sunt luați pe nepregătite, iar el, care, după toate aparențele, a anticipat că nu-și va putea menține controlul, are la dispoziție un arsenal de clipuri de câte cinci până la zece secunde.

Urmărim prezentarea oficială dezintegrându-se, presărată cu prop-urile alese.

Plutarch e cuprins de un delir al încântării și aproape toată lumea îl ovaționează pe Beetee, însă Finnick rămâne alături de mine, nemișcat și tăcut. Întâlnesc ochii lui Haymitch, aflat în partea opusă a încăperii, și îmi văd reflexia propriilor spaime. Recunoașterea faptului că Peeta ne alunecă tot mai mult printre degete, cu fiecare ovație.

Stema Capitoliului ia în stăpânire ecranul, acompaniată de un semnal audio uniform. Se menține preț de vreo douăzeci de secunde, după care reapar Snow și Peeta. Pe scenă e agitație. Auzim discuțiile frenetice ale personalului din cabine. Imaginea lui Snow se apropie, președintele spune că încercarea rebelilor de a întrerupe difuzarea informațiilor e acum evidentă. Emisiunea va fi reluată după refacerea sistemelor de protecție. Îl întreabă pe Peeta dacă, având în vedere demonstrația din seara asta, are anumite gânduri pe care ar vrea să i le împărtășească lui Katniss Everdeen.

La auzul numelui meu, trăsăturile i se contorșionează într-un efort.

- Katniss... cum crezi că se vor sfârși toate astea? Ce-o să mai rămână? Nimeni nu e în siguranță. Nici în Capitoliu. Nici în districte. Iar tu... în Treisprezece...

Respiră adânc, de parcă s-ar lupta pentru fiecare gură de aer; capătă privirea unui nebun.

– Moartă până dimineață!

Din afara cadrului se aude ordinul lui Snow.

– Opriți!

Beetee preschimbă totul în haos, difuzând din trei în trei secunde un stop-cadru cu mine în fața spitalului. Dar, printre imagini, avem ocazia să urmărim acțiunea desfășurată în direct pe podium. Peeta încercând să-și continue discursul. Aparatul de filmat trântit, redând acum mozaicul alb de pe podea. Zgomot de luptă. Impactul unei lovituri, inseparabil de strigătul de durere al lui Peeta.

Și sângele lui împrășcând dalele.

PARTEA A DOUA

ATACUL

Țipătul pornește din partea de jos a spatelui și își croiește drum prin trupul meu numai ca să mi se oprească în gâtleej. Sunt o avox mută, mă sufoc cu propria durere. Chiar dacă mi-aș putea relaxa mușchii gâtului, dacă aș putea lăsa sunetul să sfâșie spațiul, l-ar auzi cineva? În încăperea e un adevărat vacarm. Întrebări și răspunsuri deopotrivă de zgomotoase, încercând să descifreze cuvintele lui Peeta.

– Iar tu... în Treisprezece... moartă până dimineață!

Însă nimeni nu întreabă nimic despre mesagerul al cărui sânge de pe ecran a fost înlocuit de paraziți.

O voce solicită atenția celorlalți.

– Liniște!

Toate privirile se îndreaptă către Haymitch.

- Nu e niciun mare mister! Băiatul ne spune c-o să fim atacați. Aici. În Treisprezece.

- De unde-ar putea avea o asemenea informație?

- De ce-ar trebui s-avem încredere în el?

- De unde știi?

Haymitch mârâie, frustrat.

- Îl bat până la sânge în timp ce vorbește. Ce altă dovadă vă mai trebuie? Katniss, dă-mi o mână de ajutor.

Trebuie să mă scutur singură ca să-mi eliberez cuvintele.

- Haymitch are dreptate. Nu știu de unde-a aflat Peeta informația. Sau dacă e adevărată. Dar el crede că este. Și îl...

Nu sunt în stare să spun cu voce tare ce-i face Snow.

- Voi nu-l cunoașteți, i se adresează Haymitch lui Coin. Noi da. Pregătește-ți oamenii.

Președinta nu pare nici alarmată, nici cătuși de puțin nedumerită de această întorsătură a evenimentelor. Cântărește cuvintele, bătând încet darabana pe marginea pupitrului de control din fața ei. Apoi îi vorbește lui Haymitch cu voce monotonă.

- Ne-am pregătit pentru un asemenea scenariu, firește. Deși avem în spate decenii care susțin presupunerea că atacurile directe asupra Districtului 13 ar fi contraproductive pentru Capitoliu. Rachetele

nucleare ar elibera radiații în atmosferă, cu efecte imprevizibile asupra mediului. Chiar și un bombardament obișnuit ar avaria foarte grav complexul nostru militar, pe care știm că speră să-l redobândească. Și bineînțeles că ar fi o invitație la contraatac. E de imaginat că, dată fiind actuala noastră alianță cu rebelii, toate acestea ar putea fi considerate riscuri acceptabile.

– Crezi? Întreabă Haymitch.

Vocea îi sună ceva cam prea sincer, însă ironiile subtile sunt adesea irosite în Treisprezece.

– Da. În orice caz, o să trecem în avans la un exercițiu de evacuare de nivel cinci, spune Coin. Declanșăm procedura de blocare.

Tastează cu repeziciune, autorizând punerea deciziei în practică. În clipa în care își înalță fruntea, începe.

De când sunt în Treisprezece, au avut loc două exerciții de evacuare de rang inferior. Nu-mi amintesc prea multe despre primul. Eram la spital, la reanimare, și presupun că pacienții au fost exceptați, căci toate complicațiile impuse de deplasarea noastră în cadrul unei asemenea simulări atârnavă în balanță mai greu decât beneficiile. Percepeam vag vocea cu inflexiuni metalice care instruia populația să se adune în zonele galbene. În timpul celui de-al doilea, o evacuare de nivel

doi la care se recurge în cazul unor situații de criză minore – cum ar fi o carantină temporară, în timpul unei epidemii de gripă, pentru a se afla cine e contagios și cine nu – trebuia să ne întoarcem cu toții în compartimentele noastre. Eu am rămas în spatele unei țevi din spălătorie, ignorând țiuitul intermitent generat de sistemul acustic și privind un păianjen care își construia plasa. Niciuna dintre aceste experiențe nu m-a pregătit pentru înfricoșătorul urlet fără cuvinte al sirenelor care străbate acum districtul, perforând timpanele. Nimeni nu poate nesocoti un asemenea sunet, ce pare să fi fost conceput ca să-nnebunească populația. Dar aici suntem în Treisprezece și așa ceva nu se întâmplă.

Boggs ne conduce pe mine și pe Finnick afară din Comandament, de-a lungul coridorului, trecând printr-o ușă și apoi pășind pe treptele unei scări largi. Șuvoaie de oameni converg, dând naștere unui fluviu care curge numai în jos. Nimeni nu țipă și nu încearcă să înainteze împingându-se. Nici măcar copiii nu opun rezistență. Coborâm palier după palier, fără nicio vorbă, fiindcă niciun cuvânt nu s-ar putea auzi, înălțându-se deasupra urletului. Mă uit după mama și după Prim, dar e imposibil să văd pe cineva, în afara celor din imediata mea apropiere. Însă

În noaptea asta lucrează amândouă la spital, așa că n-au cum să rateze evacuarea.

Urechile îmi păcăne și îmi simt ochii grei. Suntem la adâncimea unei mine de cărbune. Singura parte bună e că, pe măsură ce ne retragem tot mai mult către adâncul pământului, sirenele devin din ce în ce mai puțin stridente. De parcă ar fi fost menite să ne îndepărteze fizic de suprafață, ceea ce presupun că se și întâmplă. Diverse grupuri de oameni încep să se desprindă, dispărând dincolo de uși marcate, dar Boggs mă conduce tot mai jos, până ce scările se opresc, în sfârșit, la marginea unei caverne imense. Vreau să intru direct, dar el mă oprește, îmi arată că trebuie să-mi plasez orarul în fața unui scaner, ca să fiu înregistrată. Fără îndoială că informațiile ajung undeva, într-un computer, ca să existe certitudinea că nu s-a rătăcit nimeni.

Caverna pare să nu fi fost în stare să se decidă dacă vrea să fie naturală sau construită de mâna omului. Anumite porțiuni ale pereților sunt de piatră, în timp ce altele sunt consolidate din belșug cu grinzi de oțel și cu beton. În pereții de stâncă sunt cioplite priciuri. Există o bucătărie, camere de baie, un punct de prim ajutor. Locul ăsta a fost conceput pentru o ședere îndelungată.

În jurul cavernei sunt plasate, din loc în loc, marcaje albe, cu litere sau numere. În timp ce

Boggs ne spune, mie și lui Finnick, că trebuie să ne prezentăm în zona corespunzătoare compartimentului unde locuim – în cazul meu E, de la Compartimentul E – Plutarch se apropie agale. Evenimentele recente au avut un efect insignifiant asupra dispoziției sale. Încă mai radiază, încântat de succesul lui Beetee din Asaltul în Eter. Stă cu ochii pe pădure, nu pe copaci. Nici pe pedeapsa lui Peeta, nici pe iminenta bombardare a Districtului 13.

– Katniss, asta e, evident, un moment nefavorabil pentru tine, din cauza declinului lui Peeta, dar trebuie să fii conștientă că alții nu te vor scăpa din ochi.

– Cum? întreb.

Nu-mi vine să cred că a redus situația cumplită în care se află Peeta la un declin.

– Ceilalți oameni din buncăr vor lua reacțiile tale drept indicii de comportament. Dacă ești calmă și curajoasă, vor încerca să fie la fel. Dacă intri în panică, asta s-ar putea răspândi ca focul grecesc, îmi explică. Îl privesc pūr și simplu cu ochii holbați. Focul e contagios, ca să zic așa, continuă el, de parcă aș fi înceată la minte.

– Ce-ar fi să mă prefac că sunt în fața camerelor de luat vederi, Plutarch? spun eu.

– Da! Perfect. Oamenii sunt întotdeauna mai curajoși când au spectatori. Uite de cât curaj a dat dovadă Peeta!

Fac tot ce-mi stă în puteri ca să nu-l plesnesc.

– Trebuie să mă-ntorc la Coin înainte de blocare. Continuă să faci treabă bună! mă îndeamnă, apoi se îndepărtează.

Traversez încăperea către un *E* mare, plasat pe perete. Spațiul nostru constă dintr-un pătrat de patru pe patru metri, delimitat prin linii trasate cu vopsea pe podeaua de stâncă. În perete sunt cioplite două priciuri – una dintre noi va dormi pe jos – și, la nivelul solului, un cub pentru depozitare. Pe o bucată de hârtie albă, plastifiată, scrie *REGULAMENTUL BUNCĂRULUI*. Mă uit țintă la micile pete negre de pe hârtie. Pentru o vreme, sunt obturate de picăturile de sânge rămase pe care nu mi le pot șterge din fața ochilor. Reușesc treptat să-mi focalizez privirea asupra cuvintelor. Prima secțiune se intitulează „La sosire“.

1. Asigură-te că toți membrii compartimentului tău au fost luați în evidență.

Mama și Prim n-au sosit încă, dar eu mă număr printre primii oameni care au ajuns în buncăr.

Probabil că ajută amândouă la evacuarea pacienților din spital.

2. Mergi la Punctul de aprovizionare și procură câte un pachet pentru fiecare membru al Compartimentului tău. Amenajează-ți Spațiul de locuit. Înapoiază ambalajele.

Cercetez caverna din priviri până când descopăr Punctul de aprovizionare, o încăpere săpată în perete, scoasă în evidență de o tejghea. Oamenii așteaptă în spatele ei, dar încă nu se remarcă printr-o activitate intensă. Mă apropiu, spun litera compartimentului nostru și cer trei pachete. Un bărbat bifează pe o foaie de hârtie, scoate pachetele prestabilite din rafturi și le așază pe tejghea. După ce trag de unul ca să mi-l pun în spate și le prind pe celelalte două în mâini, mă întorc și dau cu ochii de un grup care ia rapid proporții în spatele meu.

– Dați-mi voie, spun, cărându-mi proviziile.

E vorba de sincronizare? Sau Plutarch are dreptate? Toți oamenii ăștia își modelează comportamentul după al meu?

Odată întoarsă în spațiul nostru, desfac unul dintre pachete și găsesc o saltea subțire, așternuturi, două seturi de haine gri, o periuță de dinți,

un pieptene și o lanternă. Examinez și conținutul celorlalte două și nu descopăr decât o singură diferență sesizabilă, faptul că amândouă conțin atât haine gri, cât și haine albe. Sunt pentru mama și Prim, în caz că vor avea îndatoriri de natură medicală. După ce aștern paturile, depozitez hainele și înapoiez ambalajele, nu mai am nimic de făcut în afară de a citi ultima regulă.

3. Așteptați alte instrucțiuni.

Mă așez pe podea cu picioarele încrucișate și aștept. Un flux neîntrerupt de oameni începe să umple încăperea, luându-și în primire spațiile și aducându-și proviziile. N-o să mai treacă mult până când buncărul va fi plin. Mă întreb dacă mama și Prim vor sta peste noapte în locul unde sunt duși pacienții spitalului. Dar nu, nu cred. Sunt trecute pe lista de aici. Tocmai încep să-mi fac griji, când apare mama. Mă uit în spatele ei, într-o mare de străini.

– Unde e Prim? întreb.

– Nu e aici? se miră ea. Trebuia să coboare direct din spital. A plecat cu zece minute înaintea mea. Unde e? Unde s-ar fi putut duce?

Strâng cu putere din pleoape pentru o clipă, încercând să-i iau urma, ca pe a unui vânat. O văd

reacționând la sunetul sirenelor, grăbindu-se să ajute bolnavii, dând din cap când aceștia îi fac semn să coboare în buncăr și apoi ezitând pe scări. Schimbând dintr-odată direcția. Dar de ce?

Deschid brusc ochii.

– Motanul! S-a dus după el!

– Oh, nu, spune mama.

Știm amândouă că am dreptate. Ne facem loc prin fluxul de oameni care intră, încercând să ieșim din buncăr. Chiar în fața noastră, îi văd pregătindu-se să închidă ușile groase, de metal. Rotesc încet, către interior, roțile metalice din ambele părți. Știu, cumva, că odată ce vor fi închise etanș, nimic în lume n-o să-i mai convingă pe soldați să le deschidă. Poate că nici n-o să mai stea în puterea lor. Împing oamenii la nimereală într-o parte, strigându-le soldaților să aștepte. Spațiul dintre uși se micșorează la un metru, la un sfert de metru; au mai rămas doar câțiva centimetri când îmi împing mâna în crăpătură.

– Deschideți! strig. Lăsați-mă să ies!

Cu fețe consternate, soldații învârtesc ușor roțile în sens invers. Prea puțin ca să pot ieși, dar destul ca să nu-mi strivească degetele. Profit de ocazie și îmi îndes umărul în deschidere.

– Prim! urlu în susul scărilor.

Mama insistă pe lângă soldați în timp ce eu încerc să ies șerpuindu-mi corpul.

– Prim!

Și atunci aud. Un zgomot slab de pași pe scări.

– Venim! răsună strigătul surorii mele.

– Nu-nchideți ușa!

Ăsta a fost Gale.

– Vin! le spun soldaților, și ei fac ușile să gliceze, mărimd deschiderea la treizeci de centimetri.

Dar nu-ndrăznesc să mă mișc – mă tem că ne vor lăsa pe toți pe-afară – până când nu apare Prim, cu obrajii îmbujorați de alergare, cărându-l pe Buttercup. O trag înăuntru și Gale o urmează, răsucindu-și într-o parte brațul încărcat cu bagaje ca să poată pătrunde în buncăr. Ușile se închid cu un ultim zăngănit sonor.

– Ce-a fost în capul tău?

O zgâlțâi furioasă pe Prim și apoi o îmbrățișez, turtindu-l pe Buttercup între noi.

Ea are explicația deja pe buze.

– N-am putut să-l abandonez, Katniss. Nu pentru a doua oară. Ar fi trebuit să-l vezi cum umbla prin cameră urlând. S-a-ntors să ne apere.

– OK. OK.

Mă liniștesc după ce respir adânc de câteva ori, fac un pas înapoi și îl salt pe Buttercup de ceafă.

– Ar fi trebuit să te-nec când am avut ocazia.

Își pleoștește urechile și ridică o lăbuță. Scot un sâsâit înainte de a apuca el să o facă, ceea ce pare să-l supere puțin, deoarece consideră că e vorba de un sunet asupra căruia are drept de proprietate când e vorba să-și exprime nemulțumirea. Ca răzbunare, emite un miorlăit de pisoiaș neajutorat, ceea ce o mobilizează imediat pe sora mea în ajutorul lui.

– Oh, Katniss, nu-l necăji, spune ea, cuprinzându-l din nou în brațe. E deja atât de supărat.

Ideea că am rănit sentimentele de pisoiaș ale animalului cere, pur și simplu, alte sâcâieli. Dar Prim își face într-adevăr griji pentru el. Așa că vizualizez în schimb o pereche de mânuși căptușite cu blana lui, imaginea care m-a ajutat să-l suport de-a lungul anilor.

– OK, îmi pare rău. Locul nostru e sub *E*-ul mare de pe perete. Mai bine instalează-l acolo până nu-și iese din fire.

Prim pleacă în grabă și rămân față-n față cu Gale. Ține în brațe cutia cu leacuri din bucătăria noastră din Doisprezece. Locul ultimei noastre conversații, al sărutului, al manifestării efectelor sale secundare și tot așa. Geanta mea de vânătoare îi atârnă de umăr.

– Dacă Peeta are dreptate, astea n-aveau șanse să scape întregi, spune.

Peeta. Sângele ca stropii de ploaie pe geam.
Ca noroiul umed pe cizme.

– Îți mulțumesc pentru... tot. Preiau lucrurile din mâinile lui. Ce făceai sus, în compartimentul nostru?

– O simplă verificare de siguranță, îmi răspunde. Suntem în Patruzeci și Șapte, dacă ai nevoie de mine.

Când s-au închis ușile, practic toată lumea s-a retras în spațiul repartizat, așa că traversez încăperea către noua locuință, fiind urmărită de cel puțin cinci sute de oameni. Încerc să par extraordinar de calmă, compensând frenezia demențială cu care m-am înghesuit prin mulțime. Ca și cum asta ar păcăli pe cineva. S-a zis cu rolul meu de model pentru alții. Oh, cui îi pasă? Oricum toată lumea mă crede deja țicnită. Un bărbat pe care am impresia că l-am trântit la podea îmi surprinde privirea și își freacă umărul cu ranchiună. Aproape că sâsâi și la el.

Prim l-a instalat pe Buttercup pe priciul de jos, înfășurat într-o pătură, astfel încât nu i se vede decât fața. Așa îi place să stea când tună, sau când se-ntâmplă alte lucruri care-l îngrozesc. Mama își pune cutia cu grijă în cub. Mă ghemuiesc, cu spatele lipit de perete, să văd ce-a reușit Gale să salveze în geanta mea. Cartea cu plante,

haina de vânătoare, fotografia de la nunta părinților mei și obiectele personale din comodă. Broșa mea cu gaiță zeflemitoare e prinsă acum de costumul creat de Cinna, dar aici sunt medalionul de aur și parașuta argintie cu caneaua și cu perla lui Peeta. O înnod pe aceasta din urmă într-un colț al parașutei și o îndes adânc într-un cotlon al genții, de parcă ar fi însăși viața lui și nimeni nu i-ar putea-o lua atâta vreme cât o am în pază.

Sunetul slab al sirenelor încetează brusc. Sistemul acustic al districtului emite vocea lui Coin, care ne mulțumește tuturor pentru evacuarea exemplară a nivelurilor superioare. Subliniază faptul că nu e vorba de un exercițiu, deoarece e posibil ca Peeta Mellark, învingătorul din Districtul 12, să fi făcut în emisiunea televizată în direct o referire la un atac asupra Districtului 13, în noaptea asta.

E momentul în care lovește prima bombă. Începe cu o senzație de impact, urmată de o explozie care îmi rezonază în cele mai profunde zone ale trupului, în mucoasa intestinelor, în măduva oaselor și în rădăcinile dinților. *O să murim cu toții*, îmi spun. Îmi ridic ochii și mă aștept să văd crăpături imense întinzându-se pe plafon și bucăți masive de stâncă prăvălindu-se în ploaie peste noi, dar buncărul în sine nu face altceva

decât să se cutremure ușor. Luminile se sting și trăiesc experiența dezorientării din bezna deplină. În aerul greu de emoții dansează sunete nearticulate – țipete spontane, respirații întretăiate, plânsete de bebeluși, linia melodică a unui hohot demential. Urmează zumzetul unui generator, iar lumina puternică, unul dintre standardele din Treisprezece, e înlocuită de o strălucire palidă, pâlpâitoare. E mai apropiată de ceea ce aveam în casele noastre din Doisprezece, unde lumânările și focul ardeau anemic în nopțile de iarnă.

În lumina crepusculară, mă întind după Prim, mă prind cu mâna de piciorul ei și mă trag către ea. Vocea îi rămâne domoală în timp ce fredonează încet, pentru Buttercup.

– E în ordine, iubitele, e în ordine. Suntem OK aici, jos.

Mama ne cuprinde pe amândouă cu brațele. Îmi permit să mă simt pentru o clipă ca o fetiță și îmi pun capul pe umărul ei.

– A fost o nimica toată față de bombele din Opt, spun.

– Probabil o rachetă antibuncăr, zice Prim, păstrându-și, pentru binele motanului, același glas dulce. Am învățat despre ele la cursurile de integrare pentru noii cetățeni. Sunt proiectate să pătrundă adânc în pământ înainte de a exploda.

Fiindcă acum e lipsit de sens să bombardezi Districtul 13 la suprafață.

– Sunt nucleare? Întreb, simțind cum mă străbate un fior.

– Nu neapărat, răspunde ea. Unele sunt pur și simplu pline cu o grămadă de explozibil. Dar... cred că ar putea fi de ambele tipuri.

În semiîntuneric, e greu să vezi ușile masive de metal din capătul buncărului. Oferă cât de cât o protecție împotriva unui atac nuclear? Și, chiar dacă împiedică pătrunderea radiațiilor cu o eficiență de sută la sută, fapt cu adevărat improbabil, o să mai putem părăsi vreodată locul ăsta? Ideea de a-mi petrece indiferent cât mi-a mai rămas din viață în cripta asta de piatră mă îngrozește. Vreau să alerg nebunește la ușă, să cer să fiu eliberată, să ajung deasupra, indiferent ce s-ar afla acolo. Dar n-are rost. Nu m-ar lăsa niciodată să ies și aș putea declanșa un soi de streche colectivă.

– Ne aflăm la o adâncime atât de mare, încât nu mă-ndoiesc că suntem în siguranță, spune mama, cu voce stinsă.

Oare se gândește la tata, care s-a făcut praf și pulbere în mină?

– Însă am scăpat ca prin urechile acului. Slavă Domnului că Peeta a avut posibilitatea să ne-anunțe.

Posibilitatea. Un termen general, care include, cumva, tot ce i-a fost necesar ca să dea alarma. Informația, oportunitatea, curajul. Plus altceva, pe care nu-l pot defini. Peeta părea să poarte o bătălie în propria-i minte, luptându-se să exprime mesajul. De ce? Ușurința cu care jonglează cu cuvintele e marele lui talent. Dificultatea aceea era cumva o urmare a torturii? Sau ceva mai mult? Ca nebunia?

Vocea lui Coin, poate o idee mai aspră, umple buncărul, iar lumina clipește la fiecare variație a volumului.

– După toate aparențele, informația oferită de Peeta Mellark a fost corectă și îi datorăm recunoștința noastră, într-o foarte mare măsură. Conform indicațiilor senzorilor, prima rachetă n-a fost nucleară, dar a fost foarte puternică. Ne așteptăm să fie urmată de altele. Pe toată durata atacului, cetățenii vor rămâne în spațiile care le-au fost atribuite, cu excepția cazului în care primesc alte indicații.

Un soldat o anunță pe mama că e nevoie de ea la punctul de prim ajutor. N-o trage inima să plece, deși n-o să se afle decât la treizeci de metri distanță.

– O să fim în siguranță, serios, îi spun. Crezi că poate trece ceva de el?

Arăt spre Buttercup, care îmi răspunde cu un sâsâit atât de lipsit de vlagă încât niciuna dintre noi nu poate să nu râdă puțin. Până și mie mi-e milă de el.

– Ce-ar fi să te urci lângă el, Prim? sugerez, după plecarea mamei.

– Știu că e o prostie... dar mă tem că priciul s-ar putea prăbuși peste noi în timpul atacului, răspunde ea.

Dacă s-ar prăbuși priciurile, ar însemna că întregul buncăr a cedat și c-o să fim îngropați sub dărâmături, dar decid că acest gen de raționament n-o să fie practic de niciun folos. În schimb, golesc cubul de depozitare și îi fac lui Buttercup un culcuș înăuntru. Pe urmă trag în fața lui o saltea, ca s-o împart cu Prim.

Primim permisiunea să folosim baia în grupuri mici și să ne spălăm pe dinți, dar dușul de azi e anulat. Mă fac covrig pe saltea, alături de Prim, sub două rânduri de pături, fiindcă grota emană o răcoare umedă. Nefericit, în ciuda atenției neîntrerupte pe care i-o oferă Prim, Buttercup se ghemuiește în cub și răsufierea lui de pisică mă izbește în față.

În pofida condițiilor detestabile, mă bucur că am timp pentru sora mea. Tot ce m-a preocupat în exces de când am ajuns aici – nu, de fapt

de când am ajuns prima oară la Jocuri – mi-a lăsat prea puțin timp în care să-i acord atenție. N-am vegheat asupra ei așa cum ar fi trebuit, așa cum obișnuiam. La urma urmelor, Gale a fost cel care s-a dus să verifice compartimentul nostru, nu eu. Trebuie să mă revanșez.

Îmi dau seama că nici măcar nu m-am oboșit s-o întreb pe sora mea cum a trecut peste șocul sosirii în districtul ăsta. Și fac o încercare:

– Ei, cum îți place în Treisprezece, Prim?

– În clipa asta? Întreabă ea.

Râdem amândouă.

– Uneori mi-e tare dor de casă. Apoi îmi amintesc că nu mai am de ce să-mi fie dor. Mă simt mai în siguranță aici. Nu ne mai facem griji pentru tine. În fine, nu în același fel. Tace, apoi un zâmbet timid îi înflorește pe buze. Cred că vor să fiu instruită ca să devin medic.

E prima oară când aud asta.

– Ei, e firesc. Ar fi o prostie să n-o facă.

– M-au urmărit când am dat ajutor la spital. Merg deja la cursuri de medicină. Nu sunt decât niște chestii pentru începători. Pe multe le știu, de acasă. Însă mai am destul de învățat, îmi povestește.

– E minunat, îi spun.

Prim, medic. În Doisprezece nici măcar n-ar fi putut visa una ca asta. Întunecimea din sufletul

meu e luminată de ceva mic, tăcut, ca flacăra unui chibrit. Iată genul de viitor pe care-l poate aduce o rebeliune.

– Dar tu, Katniss? Cum te descurci? Degetele ei îl mângâie pe Buttercup între ochi cu mișcări scurte, delicate. Și să nu-mi spui că totul e perfect.

E adevărat. Opusul termenului *perfect* mi se potrivește, indiferent care ar fi. Așa că îi dau drumul și încep să-i povestesc despre Peeta, îi spun că pe ecran arată din ce în ce mai rău, că mă gândesc cum e ucis chiar în clipa asta. Buttercup trebuie să se bizuie pe el însuși pentru o vreme, fiindcă Prim își îndreaptă acum toată atenția asupra mea. Mă trage mai aproape, degetele ei îmi dau părul după urechi. Tac, fiindcă de fapt nu mai e nimic de zis, și simt un soi de durere ascuțită în locul unde îmi e inima. Poate am chiar un atac de cord, dar nu mi se pare că ar merita să pomenesc despre asta.

– Katniss, nu cred că președintele Snow o să-l ucidă pe Peeta, zice Prim.

Bineînțeles că o spune; așa crede ea că mă poate liniști. Dar următoarele ei cuvinte sunt o surpriză.

– Dacă o face, n-o să mai rămână nimeni la care ții. N-o să mai aibă cum să te rănească.

Îmi amintesc brusc de o altă fată, care a avut parte de tot răul pe care i-l putea oferi Capitoliul.

Johanna Mason, tributul din Districtul 7, la ultimele jocuri. Încercam s-o previn să nu intre în junglă, în locul unde gaițele-limbute imitau vocile celor dragi, făcându-te să crezi că sunt torturați, când m-a respins, spunând:

– *Mie nu-mi pot face rău. Nu sunt ca voi. Nu mi-a mai rămas nimeni pe care să-l iubesc.*

Și atunci știu că Prim are dreptate, că Snow nu poate irosi viața lui Peeta, mai ales acum, când Gaița Zeflemitoare face un asemenea prăpăd. Președintele l-a omorât deja pe Cinna. Mi-a distrus căminul. Nu poate ajunge la familia mea, la Gale și nici măcar la Haymitch. Peeta e tot ce i-a rămas.

– Și ce crezi că i-ar putea face? întreb.

Când vorbește, Prim pare să aibă o mie de ani.

– Orice e necesar ca să te zdrobească.

11

Ce m-ar putea zdrobi?

Iată întrebarea care mă mistuie în următoarele trei zile, în timp ce așteptăm să fim eliberați din închisoarea noastră sigură. Ce m-ar putea sfărâma într-un milion de bucăți, astfel încât să nu mai pot fi vindecată, să nu mai pot fi folosită?

Nu vorbesc cu nimeni despre asta, dar mă consumă în orele de veghe și îmi bântuie coșmarurile.

De-a lungul întregii perioade cad alte patru bombe antibuncăr, toate foarte puternice, foarte distrugătoare, dar atacul se desfășoară pe îndelete. Bombele sunt aruncate la intervale foarte mari, așa că, tocmai atunci când îți spui că raidul s-a încheiat, o altă explozie își trimite undele de șoc în măruntaiele tale. Se pare că vor mai degrabă să ne țină blocați, nu să decimeze populația. Da, vor să paralizeze districtul. Să le dea oamenilor o grămadă de lucru ca să repună totul în funcțiune. Dar vor să-l distrugă? Nu. Coin a avut dreptate în privința asta. Nu distrugi ceea ce intenționezi să dobândești în viitor. Presupun că, pe termen scurt, vor de fapt să oprească Asaltul în Eter și să mă țină departe de televiziunea din Panem.

Nu primim aproape nicio informație despre ceea ce se petrece. Ecranele noastre nu se luminează niciodată și nu avem parte decât de scurte știri audio, de la Coin, despre natura bombelor. Războiul continuă cu siguranță, dar suntem în beznă când e vorba de evoluția lui.

În buncăr, cooperarea e cuvântul la ordinea zilei. Respectăm un program foarte strict în ceea ce privește mesele, accesul la baie, exercițiile fizice

și somnul. Sunt permise scurte perioade de socializare, ca să alunge plictiseala. Spațiul nostru devine un loc foarte popular, fiindcă atât copiii, cât și adulții sunt fascinați de Buttercup. Își dobândește statutul de celebritate cu jocul de seară, de-a Pisica Nebună. L-am creat din întâmplare, cu câțiva ani în urmă, în timpul unei pene de curent dintr-o zi de iarnă. Plimbi pur și simplu raza unei lanterne în zigzag pe podea și Buttercup încearcă s-o prindă. Sunt destul de josnică pentru ca asta să mă amuze, fiindcă în felul acesta îl fac să pară prost. În mod inexplicabil, toți ceilalți găsesc că e inteligent și încântător. Primesc chiar și un set suplimentar de baterii – o risipă enormă – ca să le folosesc în același scop. Cetățenii din Treisprezece sunt cu adevărat însetați de distracție.

În cea de-a treia noapte, în timpul jocului, găsesc răspunsul la întrebarea care mă macină. Pisica Nebună devine o metaforă a situației în care mă aflu. Eu sunt Buttercup. Peeta, cel pe care doresc atât de mult să-l știu în siguranță, e lumina. Atâta vreme cât simte că are șansa să prindă lumina derutantă sub labe, agresivitatea zbârlește blana motanului. (Așa sunt eu, de când am părăsit arena, știind că Peeta e în viață.) Când lumina se stinge cu desăvârșire, Buttercup e înnebunit și confuz pentru câteva clipe, dar își revine și își

îndreaptă atenția spre altceva. (Asta s-ar întâmpla dacă ar muri Peeta.) Însă micul animal intră cu adevărat în vrie atunci și numai atunci când las lumina aprinsă, dar o plasez într-un loc fără speranță să-l atingă, sus, pe perete, unde nu poate ajunge, în ciuda salturilor sale abile. Se plimbă pe lângă perete, miorlăie jalnic, nu poate fi liniștit sau distras. Nu e bun de nimic până când nu sting lumina. (Asta încearcă Snow să-mi facă mie acum, numai că nu știu ce formă îmbracă jocul lui.)

Poate faptul că am înțeles asta e tot ce dorea Snow. Era rău să știu că Peeta e în mâinile lui și că e torturat ca să dezvăluie informații despre rebeli. Dar gândul că e torturat cu scopul de a mă face pe mine să nu mai fiu în stare de nimic e de nesuportat. Și, sub greutatea acestei revelații, încep într-adevăr să mă simt zdrobită.

După jocul cu Pisica Nebună, suntem trimiși la culcare. Curentul electric pornește și se oprește; uneori becurile strălucesc cu întreaga lor putere, alteori ne privim unii pe alții cu ochii mijiiți în lumina împuținată din cauza căderii de tensiune. Când sosește ora de culcare lămpile sunt stinse, lăsând buncărul aproape cufundat în beznă, și sunt aprinse luminile de veghe din fiecare spațiu. Prim, care a decis că pereții vor rezista, se ghemuiește alături de Buttercup pe priciul de jos. Mama

se culcă pe cel de sus. Mă ofer să dorm eu pe unul dintre priciuri, dar ele mă conving să rămân pe salteaua de pe podea, fiindcă mă zvârcolesc atât de mult în timpul somnului.

Însă acum stau nemișcată, cu mușchii crispați de încordare, străduindu-mă să n-o iau razna. Durerea de deasupra inimii reîncepe și îmi imaginez că de acolo pornesc fisuri minuscule care mi se întind apoi în tot corpul. Pe trunchi, de-a lungul brațelor și picioarelor, peste față, lăsându-mă plină de crăpături întretăiate. Încă o rachetă antibuncăr, zguduindu-ne zdravăn, și m-aș putea sparge în cioburi stranii, ascuțite ca briciul.

Când marea majoritate a oamenilor neliniștiți și agitați se cufundă în somn, ies de sub pătură și străbat caverna în vârful picioarelor până ce îl găsesc pe Finnick, fiindcă, dintr-un motiv nedefinit, simt c-o să mă înțeleagă. Stă sub lumina de veghe din spațiul lui, înnodându-și frânghia, fără să facă nici măcar efortul de a pretinde că se odihnește. În timp ce îi povestesc în șoaptă că am descoperit cum plănuiește Snow să mă zdrobească, mi se limpezește mintea. Strategia președintelui nu e o noutate pentru Finnick. Așa a fost zdrobit el însuși.

– Asta-ți fac ție folosindu-se de Annie, nu-i așa? îl întreb.

– Ei, n-au arestat-o fiindcă o cred un tezaur de informații despre rebeli, răspunde el. Știu că nu mi-aș asuma niciodată riscul să-i împărtășesc astfel de lucruri. Pentru propria ei protecție.

– Oh, Finnick, îmi pare atât de rău.

– Nu, mie-mi pare rău. Pentru că nu te-am avertizat cumva, spune el.

O amintire se ridică brusc la suprafață. Sunt legată de pat, după salvarea din arenă, înnebunită de furie și de mâhnire. Finnick încearcă să mă consoleze în privința lui Peeta.

– *Se vor convinge repede că nu știe nimic. Și nu-l vor ucide dacă se vor gândi că-l pot folosi împotriva ta.*

– M-ai avertizat, totuși. În aeronavă. Numai că, atunci când mi-ai spus că-l vor folosi pe Peeta împotriva mea, am crezut că te gândeai la o meală. Ca să mă ademenească într-un fel sau altul la Capitoliu.

– N-ar fi trebuit să-ți spun nici măcar atât. Era prea târziu ca să-ți mai poată fi de folos. De vreme ce nu te-am prevenit înainte de Jubileul Pacificării, ar fi trebuit să-mi țin gura, să nu povestesc despre modul în care operează Snow. Finnick trage de capătul frânghiei și un nod complicat se preschimbă din nou într-o bucată netedă de sfoară. Numai că n-am înțeles, în momentul

când ne-am cunoscut. După prima participare a voastră la Jocuri, am crezut că întreaga idilă nu era decât teatru. Ne așteptam, cu toții, să continuați cu aceeași strategie. Însă, abia când Peeta a lovit câmpul de forță și a fost cât pe ce să moară, am știut...

Finnick ezită.

Îmi aduc aminte ce s-a-ntâmplat în arenă. Cum am plâns când l-a resuscitat Finnick pe Peeta. Privirea mirată din ochii lui Finnick. Felul în care a găsit o scuză pentru purtarea mea, dând vina pe presupusa sarcină.

– Ce ai știut?

– Că te judecasem greșit. Că îl iubești cu adevărat. Nu pot să spun în ce mod. Poate nici tu nu știi. Dar oricine te-a urmărit cu atenție și-a putut da seama cât de mult ții la el, îmi răspunde, cu blândețe.

Oricine? Când m-a vizitat, înainte de Turneul Învingătorilor, președintele m-a provocat să-i spulber îndoielile în privința iubirii mele pentru Peeta.

– *Convinge-mă pe mine*, a spus Snow.

S-ar părea că, sub cerul acela roz și fierbinte, cu Peeta în pragul morții, am reușit în sfârșit să-l conving. Și i-am oferit astfel arma de care-avea nevoie ca să mă zdrobească.

Stau alături de Finnick vreme îndelungată, în tăcere, privind cum apar și dispar nodurile, înainte de a fi în stare să-l întreb:

– Cum reușești să treci peste asta?

El mă privește nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Nu reușesc, Katniss! E evident că nu. Mă târăsc să ies din coșmaruri în fiecare dimineață și descopăr că trezirea nu-mi aduce nicio ușurare. Ceva din expresia mea îl oprește. Mai bine să nu cazi în starea asta. Ca să te-aduni îți trebuie de zece ori mai mult timp decât e nevoie ca să te prăbușești.

Ei, probabil că el știe. Respir adânc, impunându-mi să mă simt din nou întreagă.

– Cu cât îți poți distra mai mult atenția, cu atât e mai bine, spune el. Măine începem prin a-ți face rost de propria ta bucată de frânghie. Până atunci, ia-o pe asta.

Îmi petrec restul nopții pe salteaua mea, făcând obsedată noduri și ridicându-le pentru inspecție spre Buttercup. Dacă vreunul arată dubios, îl pocnește zdravăn și îl mușcă de câteva ori, asigurându-se că e mort. În zori am degetele amorțite, dar nu mă opresc.

Odată ce în urmă ni se aștern douăzeci și patru de ore de liniște, Coin anunță în sfârșit că putem

părăsi buncărul. Locuințele noastre au fost distruse de bombe. Toată lumea trebuie să urmeze cu strictețe indicațiile, pentru a-și găsi noile compartimente. Facem curățenie în spațiile utilizate, așa cum ni s-a cerut, și ne înșirăm ascultători pe traseul către ușă.

Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, apare Boggs și mă scoate din rând. Le face semn lui Gale și Finnick să ni se alăture. Oamenii se dau deoparte, făcându-ne loc. Unii îmi zâmbesc chiar, fiindcă s-ar părea că jocul de-a Pisica Nebună m-a făcut mai simpatică. Ieșim, urcăm scările, mergem pe un culoar către unul dintre ascensoarele cu deplasare multidirecțională și ajungem în final la Apărarea Specială. Pe tot traseul nu e nimic avariât, dar continuăm să ne aflăm la o adâncime destul de mare.

Boggs ne conduce într-o încăpere care nu se deosebește realmente prin nimic de Comandament. Coin, Plutarch, Haymitch, Cressida par extenuați, de fapt, toată lumea așezată în jurul mesei. Cineva a scos în sfârșit cafeaua de la păstrare – deși sunt sigură că e considerată doar un stimulent pentru cazuri de urgență – și Plutarch și-a cuprins cana cu amândouă mâinile, de parcă i-ar putea fi luată în orice clipă.

Nu pierdem vremea cu vorbe de prisos.

– Vreau să vă puneți toți patru costumele și să urcați la suprafață, ne anunță președinta. Aveți

la dispoziție două ore pentru un film care s-arate stricăciunile produse de bombardament și să demonstreze atât că unitatea militară din Treisprezece e nu numai funcțională, ci și dominantă, cât și, cu mult mai important, că Gaița Zeflemitoare e în viață. Aveți întrebări?

– Putem primi câte-o cafea? spune Finnick.

Ni se înmânează cani aburinde. Privesc degustată lichidul lucios și negru, după care nu m-am dat niciodată în vânt, dar mă gândesc că m-ar putea ajuta să mă țin pe picioare. Finnick îmi trânteste niște frișcă în cană, împrôscând cafeaua, și întinde mâna spre zaharniță.

– Vrei un cub de zahăr? mă întreabă, pe vechiul lui ton seducător.

Așa ne-am cunoscut, mi-a oferit zahăr. Înconjurați de cai și de care, costumați și machiați pentru apariția în fața mulțimii, înainte de a fi aliați. Când n-aveam idee ce-l însuflețește cu adevărat. Amintirea reușește chiar să mă facă să zâmbesc.

– Poftim, îi dă gust mai bun, spune, cu vocea lui adevărată, aruncându-mi cu zgomot trei cuburi în ceașcă.

La întoarcere, când mă duc să mă costumez în Gaița Zeflemitoare, îl surprind pe Gale urmărindu-ne pe mine și pe Finnick cu o expresie nefericită. Acum ce mai e? Chiar își imaginează că e

ceva între noi? Poate m-a văzut la Finnick noaptea trecută. E posibil să fi trecut pe lângă spațiul familiei Hawthorne în drum spre el. Asta l-a condus, probabil, către o presupunere greșită. Eu, căutând compania lui Finnick în loc s-o caut pe-a lui. Ei, bine. Frânghia mi-a jupuit degetele, abia-mi pot ține ochii deschiși, iar echipa de filmare se așteaptă să fac ceva genial. Și Snow îl are pe Peeta. Gale n-are decât să creadă ce vrea.

În noua mea cabină de remodelare de la Apărarea Specială, echipa pregătitoare îmi pune în grabă costumul de Gaiță Zeflemitoare, îmi aranjează părul și îmi aplică un machiaj minimal atât de repede, încât nici măcar nu mi se răcește cafeaua. Peste zece minute, actorii și echipa de filmare a noilor prop-uri se îndreaptă spre suprafață pe o cale ocrotitoare. Pe drum îmi sorb cu zgomot cafeaua, descoperind că frișca și zahărul îi oferă un gust mult mai bun. Când dau peste cap zățul depus pe fund, am senzația că prin vene îmi aleargă ceva zumzăind ușor.

După ce urcăm ultimele trepte, Boggs apasă pârghia care deschide o trapă. Aerul proaspăt dă buzna înăuntru. Îl inspir cu lăcomie și îmi permit pentru primă oară să simt cât de mult am detestat buncărul. Ieșim în pădure și îmi trec

măinile prin frunzele de deasupra capului. Unele tocmai încep să-și schimbe culoarea.

– În cât suntem azi?

Nu întreb pe cineva anume. Boggs îmi spune că săptămâna viitoare începe luna septembrie.

Septembrie. Asta înseamnă că Snow îl are pe Peeta în gheare de cinci sau chiar șase săptămâni. Studiez frunza pe care o țin în palmă și văd că tremur. Nu-mi pot impune să mă opresc. Dau vina pe cafea și încerc să mă concentrez asupra încetirii respirației, care e mult prea rapidă pentru ritmul în care merg.

Solul pădurii începe să fie presărat cu moloz. Ajungem la primul crater, cu un diametru de treizeci de metri și nu pot aprecia cât de adânc. Foarte adânc. Boggs spune că oricine s-ar fi aflat pe primele zece niveluri ar fi fost ucis. Ocolim groapa și ne continuăm drumul.

– Puteți reconstrui? întreabă Gale.

– Nu prea curând. Bomba asta n-a distrus cine știe ce. Câteva generatoare de rezervă și o fermă de păsări, spune Boggs. O să izolăm pur și simplu locul.

Copacii dispar când intrăm în zona din interiorul gardului. În jurul craterelor, dărâmăturile noi se contopesc cu cele vechi. Înainte de bombardament, deasupra solului se afla o foarte

mică parte a actualului District 13. Câteva posturi de pază. Zona pentru antrenamente fizice. Cam treizeci de centimetri din etajul de sus al clădirii noastre – unde răspundea în afară fereastra lui Buttercup – cu un strat de oțel de un metru și ceva deasupra. Care nu fusese gândit decât pentru a face față unui atac superficial.

– Ce avantaj v-a oferit avertismentul băiatului? întreabă Haymitch.

– Cam zece minute în plus față de momentul în care ar fi detectat sistemele noastre de avertizare rachetele, spune Boggs.

– Dar v-a fost de folos, nu? zic eu.

N-o să pot suporta dacă spune *nu*.

– Indiscutabil, răspunde Boggs. Evacuarea civililor a fost completă. În timpul unui atac contează orice secundă. Zece minute înseamnă vieți salvate.

Prim, mă gândesc. *Și Gale*. Au ajuns în buncăr cu numai două minute înainte de a lovi prima rachetă. E posibil ca Peeta să-i fi salvat. Adaug numele lor pe lista lucrurilor pentru care nu voi înceta niciodată să-i fiu datoare.

Cressida are ideea să mă filmeze în fața vechii clădiri a Justiției, ceea ce e un fel de glumă, de vreme de Capitoliul o folosește de ani de zile drept fundal pentru știrile false din emisiunile

sale, pentru a arăta astfel că districtul nu mai există. Acum, după atac, clădirea se află la vreo zece metri distanță de marginea unui nou crater.

Când ne apropiem de ceea ce era intrarea principală, Gale arată ceva și întregul grup își încetinește pașii. La început nu știu ce s-a întâmplat, apoi văd că pe pământ sunt presărați trandafiri proaspeți, roz și roșii.

– Nu-i atingeți! țin. Sunt pentru mine!

Mirosul îngreșător de dulce îmi izbește nările și inima începe să-mi lovească pieptul ca un ciocan. Așadar n-a fost doar în imaginația mea. Trandafirul de pe măsuța de toaletă. A doua livrare a lui Snow mi se așterne la picioare. Frumuseți roz și roșii, cu tulpini lungi, exact ca acelea de pe scena unde am dat eu și Peeta primul interviu după victorie. Flori ce nu-i sunt destinate unei singure persoane, ci unei perechi de îndrăgostiți.

Le explic celorlalți cât de bine pot. Cercetate îndeaproape, florile par inofensive, deși îmbunătățite prin metode genetice. Două duzini de trandafiri. Ușor veștejiți. Cel mai probabil aruncați după primul bombardament. O echipă în costume speciale îi adună și îi transportă într-un cărucior. Sunt totuși sigură că nu vor descoperi nimic extraordinar. Snow știe exact ce-mi face. E ca atunci când a pus să fie bătut măr Cinna, în timp ce

priveam scena din cilindrul meu de tribut. Vrea să mă dezechilibreze.

Ca și atunci, încerc să mă controlez și să ripostez. Dar, în timp ce Cressida îi plasează pe Castor și Pollux la locul potrivit, simt cum îmi sporește neliniștea. Sunt atât de obosită, de încordată și, de când am văzut trandafirii, atât de incapabilă să mă gândesc la altceva în afară de Peeta. Cafeaua a fost o greșeală imensă. Un stimulent era exact ceea ce nu-mi trebuia. Trupul îmi tremură vizibil și nu reușesc să-mi trag răsuflarea. După zilele petrecute în buncăr, strâng din ochi indiferent în ce direcție m-aș uita, iar lumina îmi provoacă durere. În ciuda vântului răcoros, sudoarea mi se prelinge pe obraji.

– Așadar, de data asta ce mai e nevoie să fac? întreb.

– Vrem câteva replici scurte, care să arate că ești în viață și continui să lupți, spune Cressida.

– OK.

Îmi ocup locul și mă holbez la lumina roșie. O privesc. O privesc.

– Îmi pare rău. Nu-mi vine nimic în minte. Cressida se apropie de mine.

– Te simți bine?

Dau din cap. Ea scoate din buzunar o batistă mică și-mi șterge fața.

– Ce zici de vechiul truc întrebare-răspuns?

– Da. Ar ajuta. Cred.

Îmi încrucișez brațele ca să-mi ascund tremurul. Mă uit la Finnick, care face semn ridicând degetul mare. Dar pare el însuși destul de slăbit.

Cressida s-a reîntors la locul ei.

– Așadar, Katniss. Ai supraviețuit bombardamentului Capitoliului asupra Districtului 13. Cum ți s-a părut, în comparație cu ceea ce ai simțit fiind la suprafață, în Opt?

– De data asta ne-am aflat sub pământ, la o adâncime atât de mare încât n-a existat niciun pericol real. Districtul 13 e viu și teafăr, așa cum sunt și...

Vocea mi se stinge cu un sunet sec, ascuțit.

Inspir, încercând să-mping forțat aerul către diafragmă.

– Districtul e viu, așa cum...

Nu, am greșit.

Jur că mai simt încă mirosul trandafirilor.

– Katniss, numai replica asta, și-ai terminat pe ziua de azi. Ți promit, spune Cressida. Districtul 13 e viu și teafăr, așa cum sunt și eu.

Îmi legăn brațele, încercând să mă destind. Îmi sprijin pumnii pe șolduri. Apoi îi las să coboare pe lângă trup. Saliva îmi umple gura într-un ritm ridicol și îmi simt voma ajunsă în fundul gâtlejului.

Înghit cu greutate și îmi întredeschid buzele, ca să pronunț replica aia stupidă și să plec să mă ascund în pădure și... în momentul ăsta încep să plâng.

E imposibil să fiu Gaița Zeflemitoare. Imposibil să închei până și această singură frază. Fiindcă acum știu că tot ce spun se răsfrânge direct asupra lui Peeta. Rezultatul e torturarea lui. Dar nu și moartea, nu, nimic atât de milostiv. Snow o să se-asigure că viața lui e mai rea decât moartea.

– Stop, o aud pe Cressida spunând cu voce scăzută.

– Ce e cu ea? întreabă Plutarch, pe șoptite.

– A înțeles cum îl folosește Snow pe Peeta, spune Finnick.

Dinspre semicercul de oameni răsfirat în jurul meu se aude ceva ca un oftat colectiv, plin de regrete. Pentru că acum știu asta. Pentru că nu va exista niciodată o cale prin care s-ajung din nou să nu știu. Pentru că, mai presus de pierderea Gaiței Zeflemitoare, care atrage după sine dezavantaje de natură militară, eu sunt zdrobită.

Mai multe perechi de brațe ar putea să mă cuprindă, singurul om de la care aș vrea cu adevărat să primesc alinare e Haymitch, pentru că îl iubește pe Peeta. Întind mâna spre el și spun ceva care sună ca numele lui și el e aici, ținându-mă în brațe și bătându-mă pe spate.

– E OK. O să fie OK, iubito.

Mă așază pe o coloană de marmură, spartă și căzută la pământ, și mă cuprinde cu brațul în timp ce plâng cu sughituri.

– Nu pot să fac asta, îi spun.

– Știu, răspunde el.

– Singurul lucru la care pot să mă gândesc e... ce-i face lui Peeta... pentru că eu sunt Gaița Zeflemitoare! izbucnesc.

– Știu, spune Haymitch, și brațul lui mă strânge mai tare.

– Ai văzut? Ai văzut ce straniu s-a purtat? Ce îi... fac? Între suspine mi se taie respirația, dar reușesc să mai articulez o ultimă propoziție. E vina mea!

Și apoi trec dincolo de un hotar, mă cuprinde isteria, simt un ac înfigându-mi-se în braț și lumea alunecă, îndepărtându-se.

Indiferent ce mi-au injectat, e probabil foarte puternic, fiindcă trece o zi întreagă înainte de a mă trezi. N-am avut un somn liniștit, am impresia că ies dintr-o lume a întunericului, din locuri bântuite, prin care am călătorit de una singură. Haymitch stă pe un scaun, lângă patul meu, cu pielea ca de ceară, cu ochii injectați. Îmi aduc aminte de Peeta și-ncep din nou să tremur.

Haymitch întinde mâna și mă strânge de umăr.

– E în ordine. Încercăm să-l eliberăm pe Peeta.

– Cum?

Asta n-are niciun sens.

– Plutarch trimite o echipă de salvare. Are oameni în interior. Crede că-l putem recupera pe Peeta, viu, spune el.

– De ce n-am făcut-o mai devreme? întreb.

– Pentru că ne costă prea scump. Dar toată lumea e de acord că asta avem de făcut. E aceeași hotărâre pe care-am luat-o și în arenă. Să facem orice e necesar ca să te păstrăm în viață. Nu putem pierde Gaița Zeflemitoare acum. Iar tu nu ești în stare să-ți joci rolul decât dacă știi că Snow nu se poate răzbuna pe Peeta. Haymitch îmi întinde o cană. Poftim, bea ceva.

Mă ridic încet și iau o înghițitură de apă.

– Cum adică, ne costă prea scump?

El ridică din umeri.

– Acoperiri spulberate. S-ar putea să moară oameni. Dar ține minte că mor oameni în fiecare zi. Și nu e doar Peeta. O s-o aducem și pe Annie, pentru Finnick.

– El unde e? întreb.

– Dincolo de draperie, doarme până trece efectul sedativului. Și-a pierdut controlul imediat

după ce te-am adormit pe tine, îmi povestește Haymitch.

Zâmbesc ușor, simt că nu mai sunt chiar atât de nevolnică.

– Da, a ieșit o filmare într-adevăr excelentă. Voi doi cu mintea razna și Boggs plecat să ducă la îndeplinire misiunea de salvare a lui Peeta. În versiune oficială, ne ocupăm de redifuzări.

– Ei, dacă o conduce Boggs, atunci e un atu în plus, spun eu.

– Oh, ține totul sub control. A alcătuit grupul numai pe bază de voluntariat, dar s-a făcut că nu mă vede fluturându-mi mâna în aer. Vezi? A dat deja dovadă de o judecată sănătoasă.

Ceva nu e în ordine, Haymitch se străduiește cam prea mult să mă înveselească. Nu e tocmai în stilul lui.

– Cine altcineva s-a mai oferit voluntar?

– Cred c-au fost șapte cu toții, răspunde el, evaziv.

Un presentiment urât îmi strânge stomacul.

– Cine altcineva, Haymitch? insist.

El renunță în sfârșit la rolul tipului blajin.

– Știi cine, Katniss. Știi cine-a făcut primul un pas înainte.

Bineînțeles că știu.

Gale.

Azi i-aș putea pierde pe amândoi.

Încerc să-mi imaginez o lume în care vocile lui Gale și Peeta au amuțit deopotrivă. Mâinile le-au înțepenit. Ochii lor nu mai clipesc. Stau lângă trupurile lor, le arunc o ultimă privire, părăsesc încăperea în care zac. Iar când deschid ușa și ies afară, în lume, nu mai găsesc decât un vid înspăimântător. În viitorul meu nu mai există decât cenușiul spălăcit al neantului.

– Vrei să cer să fie sedat până când se termină totul? întreabă Haymitch.

Nu e o glumă. O spune un bărbat care și-a petrecut viața de adult pe fundul unei sticle, încercând să se anestezieze ca să poată ignora crimele Capitoliului. Băiatul de șaisprezece ani care a câștigat al doilea Jubileu al Pacificării trebuie să fi ținut la cineva – la familie, la prieteni, poate avea și o iubită – la care s-a străduit să se-ntoarcă. Unde sunt cu toții acum? Cum se face că în viața lui nu exista nimeni înainte de a da buzna eu și Peeta?

– Nu, îi răspund. Vreau să merg la Capitoliu. Vreau să iau parte la misiunea de salvare.

– Au plecat, zice el.

– Acum cât timp? I-aș putea ajunge din urmă.
Aș putea...

Ce? Ce-aș putea face?

Haymitch clatină din cap.

– Asta n-o să se-ntâmple niciodată. Ești prea valoroasă și prea vulnerabilă. S-a discutat despre trimiterea ta în alt district, ca să distragem atenția Capitoliului în timp ce e salvat Peeta. Dar nimeni n-a avut impresia că ai putea face față.

– Te rog, Haymitch! Acum îl implor. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau pur și simplu locului, așteptând să aflu dac-au murit sau nu.

– Bine. Mă duc să vorbesc cu Plutarch. Tu rămâi aici.

Dar nu pot. Ecoul pașilor lui Haymitch încă mai răsună pe coridor când bâjbâi în căutarea deschiderii din draperia care ne desparte și îl găsesc pe Finnick dormind pe burtă, cu picioarele depărtate și cu mâinile contorsionate sub pernă. Deși dau dovadă de lașitate – ba chiar de cruzime – scoțându-l din lumea întunecată și mută a drogului ca să-l readuc pe tărâmul dezolant al realității, nu mă pot opri, o fac, pentru că nu sunt capabilă să înfrunt asta de una singură.

Îi explic ce se petrece și agitația lui inițială dispare treptat, misterios.

– Katniss, nu-ți dai seama că asta o să hotărască lucrurile? Până la sfârșitul zilei, fie vor fi morți, fie alături de noi. E... e mai mult decât puteam spera!

Ei, iată o imagine optimistă a situației noastre. Dar ideea că acest chin s-ar putea încheia are totuși ceva liniștitor.

Draperia se deschide dintr-o smucitură și apare Haymitch. Are ceva de făcut pentru noi, dacă ne putem aduna. Încă mai au nevoie de prop-uri despre Districtul 13 după bombardament.

– Dacă le facem în următoarele câteva ore, Beetee o să le difuzeze, pregătind terenul pentru salvare, și poate reușim s-abatem atenția Capitoliului în altă parte.

– Da, ca diversiune, spune Finnick. Un fel de capcană.

– De fapt, trebuie să fie atât de captivante încât nici măcar președintele Snow să nu se poată dezlipi de televizor. Găsiți așa ceva? Întreabă Haymitch.

Primirea unei însărcinări care poate veni în ajutorul salvatorilor îmi redă brusc puterea de concentrare. În timp ce dau gata micul dejun și sunt luată în primire de echipa pregătitoare, mă gândesc ce-aș putea spune. Președintele Snow se întreabă probabil ce efect au avut asupra mea

podeaua improșcată cu sânge și trandafirii lui. Dar nu cred că-l voi convinge de ceva strigând două replici sfidătoare în fața camerei. Și nici n-aș câștiga timp pentru grupul de salvatori. Răbufnirile sunt scurte. Poveștile durează mult.

Habar n-am dacă o să meargă, dar odată ce echipa de televiziune e pe poziții la suprafață, îi propun Cressidei să-nceapă cu întrebări despre Peeta. Mă așez pe aceeași coloană răsturnată pe care mă aflam când am avut căderea psihică și aștept deopotrivă lumina roșie și întrebarea Cressidei.

– Cum l-ai cunoscut pe Peeta?

Și apoi fac ceea ce ar fi vrut Haymitch să se întâmple încă de la primul meu interviu. Îmi deschid sufletul.

– Când l-am cunoscut pe Peeta aveam unsprezece ani și eram aproape moartă.

Vorbesc despre ziua îngrozitoare în care-am încercat să vând hainele de bebeluș în ploaie, povestesc cum m-a gonit mama lui Peeta din ușa brutăriei și cum a mâncat el bătaie fiindcă mi-a adus acele pâini care ne-au salvat viețile.

– Nu ne vorbiserăm niciodată. Am schimbat primele vorbe în trenul care ne-a adus la Jocuri.

– Dar el era deja îndrăgostit de tine, spune Cressida.

– Cred că da.

Îmi îngădui să zâmbesc ușor.

– Cum suporti despărțirea? Întreabă ea.

– În niciun caz bine. Știu că președintele Snow îl poate ucide în orice clipă. Mai ales de când a avertizat Districtul 13 despre bombardament. E cumplit să trăiești cu asta, spun eu. Dar, din cauza suferințelor pe care i le provoacă, nu mai am niciun fel de rezerve. Adică sunt gata de orice ca să distrug Capitoliul. Sunt în sfârșit liberă.

Îmi ridic privirea spre cer și urmăresc un șoim care străbate văzduhul.

– Vorbind despre Capitoliu, președintele Snow a recunoscut o dată, în fața mea, că e fragil. În momentul ăla n-am înțeles ce voia să spună. E greu să vezi limpede când ești atât de speriat. Acum nu mai sunt. Capitoliul e fragil fiindcă depinde de districte pentru orice. Districtele îi oferă mâncare și energie, din districte vin până și Apărătorii Păcii, cei care ne supraveghează. Dacă ne declarăm independența, Capitoliul se prăbușește. Mulțumită ție, președinte Snow, eu o declar astăzi oficial pe a mea.

M-am descurcat bine, dacă n-am fost cumva chiar impresionantă. Toată lumea e încântată de povestea cu pâinile. Dar mesajul meu către președintele Snow pune în funcțiune roțițele din mintea lui Plutarch. Se grăbește să-i ia pe Finnick și

pe Haymitch deoparte și au o discuție scurtă, dar animată, care nu pare să-l facă fericit pe Haymitch. S-ar părea că Plutarch are câștig de cauză – în final, Finnick e palid, dar dă aprobator din cap.

Și se duce să-și ocupe locul în fața camerei, timp în care Haymitch i se adresează.

– Nu ești obligat s-o faci.

– Ba da. Dacă vreau s-o ajut. Finnick strânge frânghia ghemotoc în pumn. Sunt gata.

Nu știu la ce să m-aștept. La o poveste de dragoste despre Annie? La o relatare a abuzurilor din Districtul 4? Dar Finnick Odair pornește pe un cu totul alt traseu.

– Președintele Snow îmi... vindea... trupul, asta e, începe el, pe un ton plat, distant. Nu eram singurul. Dacă un învingător e considerat dezirabil, președintele îl oferă ca recompensă, sau permite să fie cumpărat contra unei sume exorbitante. Dacă refuzi, ucide pe cineva care ți-e drag. Așa că o faci.

Atunci asta explică totul. Parada amantelor și a amanților lui Finnick din Capitoliu. De fapt erau altceva. Oameni de soiul lui Cray, fostul comandant al Apărătorilor Păcii din districtul nostru, care cumpăra fete disperate, devorându-le și apoi aruncându-le, fiindcă stătea în puterea lui s-o facă. Vreau să-ntrerup filmarea și să-l implor

pe Finnick să mă ierte pentru toate părerile greșite pe care le-am avut vreodată despre el. Dar acum trebuie să ne îndeplinim misiunea și simt că rolul lui va fi mult mai eficient decât al meu.

– Nu eram singurul, dar aveam cel mai mare succes, adaugă el. Și eram, poate, cel mai lipsit de apărare, fiindcă oamenii pe care-i iubeam erau atât de lipsiți de apărare. Ca să se simtă mai bine, patronii mei îmi ofereau daruri în bani și în bijuterii, dar eu am găsit o formă mult mai valoroasă de plată.

Secrete, mă gândesc. Așa mi-a spus Finnick că era plătit, dar îmi închipuisem că întregul aranjament fusese alegerea lui.

– *Secrete*, continuă el, ca un ecou al gândurilor mele. Și acum vreau să fii foarte atent, președinte Snow, fiindcă foarte multe sunt despre tine. Dar să-ncepem cu câteva dintre tainele altora.

Finnick începe să țeară o tapiserie atât de bogată în detalii încât nu te poți îndoi de autenticitatea ei. Povești despre preferințe sexuale bizare, trădări în dragoste, lăcomie fără margini și jocuri însângerate ale puterii. *Secrete* de bețivi, șoptite pe fețe de pernă transpirate în miez de noapte. Finnick era un tip cumpărat și vândut. Un sclav din districte. Unul foarte frumos, cu siguranță, dar în realitate inofensiv. Cui i-ar fi putut

povesti? Și, chiar dacă ar fi povestit, cine l-ar fi crezut? Iar unele secrete sunt prea delicioase ca să nu fie împărtășite. Nu-i cunosc pe oamenii despre care vorbește – toți par să fie cetățeni de vază ai Capitoliului – dar, ascultând flecărelile echipei mele pregătitoare, mi-am dat seama în ce mare măsură poate capta atenția cea mai mică diferență de opinie. Dacă o tunsoare prost făcută poate conduce la ore întregi de bârfe, ce urmări au acuzațiile de incest, trădare, șantaj și incendiere? În timp ce valurile șocului și ale acuzațiilor reciproce se rostogolesc peste Capitoliu, oamenii așteaptă, așa cum aștept și eu, să afle secretele președintelui.

– Și acum, despre bunul nostru președinte Coriolanus Snow, spune Finnick. Atât de tânăr când s-a ridicat la putere. Și atât de abil când a fost vorba s-o păstreze. Vă-ntrebați cum a reușit? E de-ajuns un singur cuvânt. Spune tot ce trebuie să știți de fapt. *Otravă*.

Finnick se întoarce la ascensiunea politică a lui Snow, despre care eu nu știu nimic, și îi urmărește drumul către președinție înșirând, una după alta, morțile misterioase ale adversarilor săi sau, și mai rău, ale aliaților cu suficient potențial ca să se transforme în amenințări. Oameni căzând morți în toiul banchetelor, sau declinul lent și inexplicabil al altora, pe durata mai multor

luni. Totul pus pe seama moluștelor toxice, a virușilor derutanți sau a unei sensibilități neglijate a aortei. Snow bea el însuși din cupa otrăvită, ca să devieze suspiciunile. Dar antidoturile nu dau întotdeauna rezultatele dorite. Se spune că de asta poartă trandafirii, cu parfumul lor puternic. Se spune că așa ascunde mirosul de sânge al rănilor pe care le are în gură și care nu se vor vindeca niciodată. Se spune, se spune, se spune... Snow are o listă și nimeni nu știe cine va fi următorul.

Otravă. Arma perfectă pentru un șarpe.

Deoarece părerea mea despre Capitoliu și despre nobilul său președinte e deja atât de proastă, nu pot spune că afirmațiile lui Finnick mă șochează. Par să aibă mult mai mult efect asupra rebelilor strămutați din Capitoliu, ca Fulvia și echipa mea pregătitoare – chiar și Plutarch e uneori surprins, probabil întrebându-se cum de i-a scăpat o anumită bîrfă picantă. Când termină Finnick, camerele rulează pur și simplu mai departe, până într-un târziu, când e nevoit să spună el însuși „Stop“.

Echipa de televiziune pleacă în grabă să prelucreze materialul, iar Plutarch îl ia pe Finnick deoparte pentru o discuție, probabil ca să vadă dacă nu cumva știe mai multe povești. Eu rămân cu Haymitch printre dărâmături, întrebându-mă

dacă soarta lui Finnick n-ar fi ajuns într-o bună zi să fie și a mea. Și de ce nu? Snow ar fi obținut un preț într-adevăr bun pentru fata din foc.

– Asta ți s-a întâmplat și ție? îl întreb pe Haymitch.

– Nu. Mama și fratele meu mai mic. Iubita mea. La două săptămâni după ce-am fost încoronat ca învingător, erau morți cu toții. Din cauza trucului meu cu câmpul de forță, răspunde el. Snow n-a avut pe cine să folosească împotriva mea.

– Mă surprinde că nu te-a ucis pe tine, spun eu.

– O, nu. Eu am fost exemplul. Omul expus în fața unor tineri ca Finnick, sau Johanna sau Cashmere. Ca să le demonstreze ce i se poate întâmpla unui învingător care creează probleme. Dar știa că n-are nicio putere asupra mea.

– Până când am apărut eu și Peeta, spun, cu blândețe.

Nu primesc drept răspuns nici măcar o ridicare din umeri.

Misiunea noastră odată încheiată, eu și Finnick nu mai putem face nimic altceva decât să așteptăm. Încercăm să umplem minutele care se târăsc mergând la Apărarea Specială. Facem noduri. Ne învărtim mâncarea de prânz în castroane. Spulberăm obiecte în poligonul de tragere. Ca să nu fie detectată, echipa de salvare nu trimite niciun

mesaj. La 15:00, ora stabilită, stăm încordați și tăcuți în partea din spate a unei încăperi pline cu ecrane și computere și îi urmărim pe Beetee și pe membrii echipei sale în timp ce se străduiesc să domine eterul. Neatenția și neastâmpărul care îl caracterizează sunt înlocuite de o hotărâre de care nu l-am mai văzut dând dovadă vreodată. Cea mai mare parte a interviului meu nu reușește să ajungă în emisie, dar restul e suficient ca să se demonstreze că sunt vie și încă sfidătoare. Povestea lubrică și sângeroasă spusă de Finnick despre Capitoliu e aceea care ne aduce victoria. Oare Beetee e din ce în ce mai abil? Sau adversarii lui din Capitoliu sunt ceva mai fascinați decât ar trebui și nu vor să-l blocheze pe Finnick? În următoarele șaizeci de minute, în rețeaua de televiziune a Capitolului pătrund, alternativ, obișnuita ediție de știri a după-amiezii, Finnick și încercările de a întrerupe cu desăvârșire emisia. Dar echipa de tehnicieni a rebelilor reușește să înfrângă până și aceste tentative și, ca un adevărat triumf, păstrează controlul pe aproape întreaga durată a atacului împotriva lui Snow.

– Gata! spune Beetee, azvârlindu-și brațele în sus, și abandonează transmisia, lăsând Capitoliul să reia controlul. Dacă n-au plecat de-acolo până acum, sunt morți. Se răsuțește în scaun, vrând să

vadă reacția mea și a lui Finnick la cuvintele sale. Însă a fost un plan bun. Vi l-a arătat Plutarch?

Bineînțeles că nu. Beetee ne duce într-o altă încăpere și ne demonstrează cum va încerca – a încercat – echipa, cu ajutorul rebelilor din interior, să-i elibereze pe învingători dintr-o închisoare subterană. Se pare că asta presupune folosirea unui gaz paralizant distribuit prin sistemul de ventilație, o întrerupere de curent, detonarea unei bombe într-o clădire guvernamentală aflată la câțiva kilometri distanță de închisoare și acum întreruperea emisiunilor televizate. Beetee e încântat fiindcă planul lui ni se pare greu de urmărit, gândindu-se că nu-l pot urmări nici dușmanii.

– Așa cum s-a-ntâmpnat și cu capcana ta din arenă, cu electricitatea? îl întreb.

– Exact. Și-ai văzut ce bine-a mers? zice el.

Ei... nu tocmai, mă gândesc.

Eu și Finnick încercăm să rămânem la Comandament, unde va sosi cu siguranță prima veste despre salvare, dar nu ni se permite, fiindcă se discută probleme grave de război. Refuzăm să plecăm de la Apărarea Specială și sfârșim prin a aștepta noutățile în încăperea cu păsările colibri.

Facem noduri. Facem noduri. Niciun cuvânt. Facem noduri. Tic-tac. Țsta e un ceas. Nu te gândi la Gale. Nu te gândi la Peeta. Facem noduri. Nu

vrem să mergem la cină. Degetele lui Finnick sunt jupuite și sângerează. În cele din urmă renunță și se strânge ghem, în poziția pe care a luat-o în arenă, în timpul atacului gaițelor-limbute. Eu îmi perfecționez ștreangul miniatural. Cuvintele din „Copacul spânzuratului“ mi se derulează în minte. Gale și Peeta. Peeta și Gale.

– Te-ai îndrăgostit de Annie la prima vedere, Finnick? întreb.

– Nu.

Și se scurge o bună bucată de timp înainte de a adăuga:

– S-a apropiat de mine pe furiș.

Îmi cercetez inima, dar pe moment singura ființă pe care-o simt apropiindu-se pe furiș de mine e Snow.

Trebuie să fie miezul nopții, trebuie să fi început deja ziua următoare, când Haymitch deschide ușa.

– S-au întors. Suntem așteptați la spital.

Gura mi se deschide într-un potop de întrebări pe care el îl întrerupe, spunând:

– Asta e tot ce știu.

Vreau s-o rup la fugă, dar Finnick se poartă atât de ciudat, de parcă n-ar mai ști să meargă, așa că îl iau de mână și-l conduc ca pe un copilaș. Prin compartimentul de Apărare Specială, în

liftul care merge în toate părțile și în aripa care găzduiește spitalul. Locul e un adevărat vacarm, cu doctori urlând ordine și cu răniți transportați pe coridoare în paturile lor cu roțile.

Suntem atinși în treacăt de o targă împinsă pe lângă noi, purtând o femeie tânără, inconștientă, slabă moartă și cu capul ras. Are pielea plină de vânătăi și de răni supurânde. Johanna Mason. Care știa într-adevăr secretele rebelilor. Cel puțin pe cel despre mine. Și asta e ceea ce a primit în schimb.

Printr-o ușă deschisă, îl întrezăresc pe Gale, dezbrăcat până în talie și cu transpirația șiroindu-i pe față în timp ce un doctor îi extrage ceva de sub claviculă, cu o pensetă lungă. Rănit, dar în viață. Îl strig și mă îndrept spre el, până când o asistentă mă-mpinge înapoi și-mi închide ușa în nas.

– Finnick!

E ceva între un țipăt strident și un strigăt de bucurie. O femeie tânără, frumoasă, deși cumva murdară – păr negru încâlcit, ochi verzi ca marea – aleargă spre noi, fără alte haine în afara unui cearșaf.

– Finnick!

Și, dintr-odată, e ca și cum în lume n-ar mai exista nimeni în afară de ei doi, prăvălindu-se prin spațiu ca să ajungă unul la altul. Se ciocnesc,

se cuprind, își pierd echilibrul și se izbesc de un perete, unde și rămân. Agățându-se unul de altul. Inseparabili.

Simt împunsătura geloziei. Nu sunt geloasă nici pe Finnick, nici pe Annie, ci pe certitudinea legăturii lor. Oricine îi vede nu se-ndoiește că se iubesc.

Boggs, arătând cam obosit, dar fără nicio rană, ne găsește pe mine și pe Haymitch.

– I-am scos pe toți. Cu excepția Enobariei. Dar, fiindcă e din Doi, ne îndoim oricum că mai e reținută. Peeta e la capătul culoarului. Efectele gazului tocmai dispar. Ar trebui să fiți acolo când se trezește.

Peeta.

Viu și sănătos – poate nu tocmai sănătos, dar viu și aici. Departe de Snow. În siguranță. Aici. Cu mine. Peste un minut îl pot atinge. Îi pot vedea zâmbetul. Îi pot auzi râsul.

Haymitch mă privește rânjind.

– Haide, atunci, îmi spune.

Sunt amețită, îmi vâjâie capul. Ce-o să spun? Oh, cui îi pasă ce spun? Peeta o să fie în extaz, indiferent ce-aș face. Probabil c-o să mă sărute oricum. Mă întreb dacă o fie la fel ca ultimele sărutări de pe plaja din arenă, cele la care n-am îndrăznit să mă gândesc până în clipa asta.

Peeta s-a trezit deja, stă pe marginea patului, părând năucit în vreme ce trei doctori îl încurajează, îi proiectează fascicule luminoase în ochi, îi iau pulsul. Sunt dezamăgită fiindcă fața mea nu i-a apărut prima în fața ochilor, în momentul trezirii, dar o vede acum. Citesc pe chipul lui că nu-i vine să-și creadă ochilor și mai deslușesc și altceva, mai intens, pe care nu-l pot defini. Dorință? Disperare? Cu siguranță amândouă, fiindcă îi împinge pe doctori într-o parte, sare în picioare și se îndreaptă spre mine. Alerg să-i ies în întâmpinare, brațele mi se întind să-l strângă la piept. Și mâinile lui se întind spre mine și mă gândesc că vrea să-mi mângâie obraji.

Buzele mi se întredeschid, începând să-i pronunțe numele, când degetele lui mi se strâng în jurul gâtului.

13

Gulerul rece mi se freacă de gât și îmi face tremurul încă și mai greu de ținut sub control. Cel puțin nu mai sunt în tubul claustrofobic, cu mașinării pocnind și bâzâind, ascultând o voce fără trup care-mi spune să stau nemișcată în timp ce eu încerc să mă conving că încă mai pot respira.

Chiar și acum, după ce am fost asigurată că nu s-a întâmplat nimic iremediabil, sunt însetată de aer.

Temerea principală a echipei de medici – vătămarea măduvei spinării, a tractului respirator, a venelor și a arterelor – s-a diminuat. Vânătaile, răgușeala, durerea din laringe, ușoara tuse stranie – pentru toate astea nu trebuie să-și facă griji. O să-mi revin întru totul. Gaița Zeflemitoare n-o să-și piardă vocea. Dar aș vrea să-ntreb unde e medicul care poate stabili dac-o să-mi pierd sau nu mințile. Numai că acum n-am voie să vorbesc. Nu pot nici măcar să-i mulțumesc lui Boggs, care vine să vadă ce mai fac. Să mă examineze și să-mi spună că soldații se aleg cu răni mult mai grave în timpul antrenamentelor, când învață să-și sugrume dușmanii.

Boggs a fost cel care l-a doborât pe Peeta dintr-o singură lovitură înainte de a-mi face vreun rău ireparabil. Știu că Haymitch ar fi sărit în apărarea mea dacă n-ar fi fost luat întru totul prin surprindere. Nu se-ntâmplă prea des să ne prindă cineva, pe mine și pe Haymitch, cu garda jos în același timp. Dar am fost atât de mistuiți de grija salvării lui Peeta, atât de torturați de gândul că e în mâinile Capitoliului, încât încântarea de a-l avea din nou alături ne-a orbit. Dacă m-aș fi întâlnit cu Peeta între patru ochi, m-ar fi ucis. Acum, când e alienat mintal.

Nu, nu alienat, îmi readuc aminte. Viespchestrat. Åsta e termenul folosit de Plutarch și Haymitch, i-am auzit când targa pe care eram transportată de-a lungul culoarului a fost împinsă pe lângă ei. *Viespchestrat.* Nu știu ce-nseamnă.

Prim, care și-a făcut apariția la câteva secunde după atac și de atunci a stat atât de aproape de mine cât a fost cu putință, mă învelește cu încă o pătură.

– Cred că-ți vor scoate gulerul în curând, Katniss. Atunci n-o să-ți mai fie atât de frig.

Mama, care participă la o operație complicată, n-a fost încă anunțată de atacul lui Peeta. Prim îmi ia una dintre mâini, care are pumnul strâns, și mi-o masează până când mi se descleștează degetele și sângele reîncepe să-mi curgă prin ele. Tocmai e pe cale să facă același lucru cu al doilea pumn, când apar doctorii, îmi scot gulerul și-mi injectează un medicament împotriva durerii și a inflamațiilor. Stau întinsă, cu capul nemișcat, așa cum am fost instruită, ca să nu-mi agravez rănila din gât.

Plutarch, Haymitch și Beetee au așteptat pe coridor până ce le-au permis medicii să mă viziteze. Nu știu dacă i-au spus lui Gale, dar, de vreme ce nu e aici, presupun că n-au făcut-o. Plutarch îi conduce pe doctori afară și încearcă să-i ordone lui Prim să plece, dar ea rămâne.

– Nu. Dacă mă obligi să plec, mă duc direct la chirurgie și-i povestesc mamei tot ce s-a-ntâmpat. Și te avertizez că n-are o părere prea bună despre un creator-de-joc care vrea să dirijeze viața lui Katniss. Mai ales când nici măcar nu-i poartă de grijă așa cum ar trebui.

Plutarch pare ofensat, dat Haymitch chicotește.

– Eu aş lăsa-o baltă, Plutarch, spune el.

Prim rămâne.

– Așadar, Katniss, starea lui Peeta a fost un șoc pentru noi toți, îmi explică Plutarch. La ultimele două interviuri, n-am avut cum să nu remarcăm că i se-nrăutățise sănătatea. Era evident că fusese maltratat și noi am luat asta drept explicație a stării lui psihologice. Acum credem c-a fost subiectul unei tehnici de tortură mai degrabă neobișnuite, cunoscută sub numele de *viespchestrare*. Beetee?

– Îmi pare rău, Katniss, dar nu-ți pot descrie toate caracteristicile, spune Beetee. Capitoliul păstrează cu foarte mare grijă secretul în privința acestei forme de tortură și cred că rezultatele sunt contradictorii. Asta o știm. E un soi de condiționare prin frică. Termenul e o combinație a cuvintelor *viespe* și *sechestrare*. Credem c-a fost preferat pentru că tehnica implică folosirea veninului de viespoi-copoi. Te-au înțepat la primele tale

Jocuri ale Foamei, așa că, spre deosebire de cei mai mulți dintre noi, tu știi din proprie experiență care sunt efectele veninului.

Groază. Halucinații. Viziuni de coșmar ale pierderii celor dragi. Fiindcă veninul afectează acea parte a creierului care adăpostește frica.

– Sunt sigur că-ți aduci aminte cât de nspăimântător a fost. Ai suferit și de confuzie mentală, ca efect întârziat? mă întreabă Beetee. Ai avut senzația că nu poți aprecia ce era adevărat și ce nu? Cei mai mulți dintre oamenii înțepați care-au supraviețuit ca să povestească spun că li s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

Da. Întâlnirea aceea cu Peeta. Chiar și după ce mi s-a limpezit mintea n-am fost sigură dacă-mi salvase viața înfruntându-l pe Cato sau așa îmi imaginasem.

– E foarte greu să-ți amintești, fiindcă amintirile pot fi schimbate. Beetee se bate cu degetul pe frunte. Sunt aduse în partea din față a minții, modificate și imprimare încă o dată sub noua formă. Acum imaginează-ți că te fac să-ți reamintești ceva – fie prin sugestie verbală, fie impunându-ți să privești înregistrarea unui anumit eveniment – și, în timp ce îți e împrăștiată memoria, îți injectez o doză de venin de viespoi-copoi. Nu atât de puternică încât să-ți provoace

pierderea cunoștinței pentru trei zile. Suficientă doar ca să-ți infiltreze în amintirea respectivă spaima și îndoiala. Și asta reține creierul tău, pe termen lung.

Simt cum mi se face greață. Prim pune întrebarea pe care-o am în gând.

– Asta i-au făcut lui Peeta? I-au luat amintirile cu Katniss și le-au distorsionat, ca să fie înspăimântătoare?

Beetee dă din cap.

– Atât de înspăimântătoare încât să creadă că ea îi amenință viața. Și să-ncerce s-o ucidă. Da, în prezent, asta e teoria noastră.

Îmi acopăr fața cu brațele, fiindcă așa ceva nu se poate întâmpla. Nu e cu puțință. Să-l facă pe Peeta să uite că mă iubește... nimeni n-ar izbuti.

– Dar puteți inversa procesul, nu? spune Prim.

– Ăă... știm foarte puține despre asta, răspunde Plutarch. De fapt, nimic. Dacă s-au făcut vreodată încercări de refacere după *viespchestrare*, noi n-avem acces la informațiile respective.

– Bine, dar aveți de gând să încercați, nu-i așa? insistă Prim. N-o să-l lăsați pur și simplu să sufere, închis într-o cameră capitonată?

– Bineînțeles c-o să încercăm, Prim, spune Beetee. Numai că nu știm în ce măsură vom reuși. Dacă o să reușim. Eu presupun că întâmplările

Îngrozitoare sunt cel mai dificil de scos din memorie. La urma urmelor, sunt cele pe care ni le reamintim, în mod firesc, cel mai bine.

– Și încă nu știm ce altceva au mai falsificat, în afară de amintirile despre Katniss, spune Plutarch. Alcătuim o echipă de specialiști în probleme de sănătate mintală și de militari de profesie, ca să găsească o metodă de contracarare. Eu unul sunt optimist și cred c-o să-și revină pe deplin.

– Serios? întreabă Prim, cu sarcasm. Și *tu* ce crezi, Haymitch?

Îmi mișc ușor brațele, ca să-i pot vedea expresia feței prin golul îngust dintre ele. E obosit și descurajat când recunoaște:

– Cred că ar putea ajunge într-o stare cumva mai bună, dar... cred că n-o să mai fie niciodată același.

Îmi lipesc din nou brațele, astupând golul, lăsându-i pe toți pe dinafară.

– Cel puțin e în viață, spune Plutarch, de parcă și-ar fi pierdut răbdarea cu noi. Snow i-a executat în seara asta pe stilista lui Peeta și pe membrii echipei lui pregătitoare, într-o emisiune în direct. N-avem idee ce s-a-ntâmplat cu Effie Trinket. Peeta nu e nevătămat, dar e aici. Cu noi. Ceea ce reprezintă o îmbunătățire certă a situației sale,

petrecută în ultimele douăsprezece ore. Să ținem minte asta, da?

Încercarea lui Plutarch de a-mi ridica moralul – întrețesută cu vestea despre patru sau poate chiar cinci crime – are cumva un efect nedorit. Portia. Echipa pregătitoare a lui Peeta. Effie. Gâtlejul îmi pulsează din cauza efortului de a-mi reține lacrimile, până când mi se taie din nou răsuflarea. În cele din urmă, n-au de ales și sunt nevoiți să mă sedeze.

Când mă trezesc, mă întreb dacă ăsta va fi de-acum încolo singurul mod în care voi reuși să dorm, cu medicamente injectate în braț. Mă bucur că n-am voie să vorbesc în următoarele câteva zile, fiindcă nu vreau să spun nimic. Nici să fac nimic. De fapt, sunt un pacient model, letargia mea fiind luată drept stăpânire de sine, drept respectare a indicațiilor medicilor. Nu mai simt nevoia să plâng. De fapt, nu sunt în stare decât să-mi păstrez în minte un singur gând simplu: o imagine a feței lui Snow, însoțită de o șoaptă din capul meu. *O să te ucid.*

Mama și Prim mă îngrijesc cu schimbul, convingându-mă să mănânc bucățele de hrană moale. Oamenii vin din când în când să-mi spună nouități despre starea lui Peeta. Cantitatea masivă de venin de viespoi-copoi e eliminată din organism.

E tratat numai de străini, localnici din Treisprezece – nimănui de acasă sau din Capitoliu nu i se permite să-l vadă – pentru a se împiedica declanșarea unor amintiri periculoase. O echipă de specialiști lucrează, cu program prelungit, la elaborarea unei strategii de recuperare.

Nu e de așteptat să fiu vizitată de Gale, care e ținut la pat de o rană la umăr. Dar, în a treia noapte, după ce mi s-au dat medicamentele și intensitatea luminii a fost redusă pentru somn, el se strecoară fără zgomot în rezerva mea. Nu vorbește, își plimbă doar degetele peste vânătaile de pe gâtul meu, atingându-le cu delicatețea aripilor de fluture, mă sărută între ochi și dispare.

În dimineața următoare sunt externată, cu indicația de a mă mișca încet și de a vorbi cât mai puțin. Nu mi s-a imprimat niciun orar, așa că hoinăresc fără nicio țință până când se învoiește Prim de la spital și mă conduce în ultimul compartiment repartizat familiei noastre, 2212. Identic cu precedentul, dar fără fereastră.

Lui Buttercup i s-au alocat o rație zilnică de hrană și o cratiță cu nisip, plasată sub chiuveta din baie. Când mă instalează Prim în pat, îmi sare pe pernă, concurând cu mine ca să-i atragă atenția. Ea îl ia în brațe, dar rămâne concentrată asupra mea.

– Katniss, știi că toată povestea asta cu Peeta e groaznică pentru tine. Dar ține minte că Snow s-a ocupat de el vreme de mai multe săptămâni, pe când noi nu-l avem decât de câteva zile. Există o șansă ca vechiul Peeta, cel care te iubește, să fie încă înlăuntrul lui. Încercând să se-ntoarcă la tine. Nu renunța la el.

Mă uit la surioara mea și mă gândesc că a moștenit cele mai bune calități pe care i le-a putut oferi familia noastră: mâinile vindecătoare ale mamei, mintea echilibrată a tatei și combativitatea mea. Dar mai este și altceva, ceva care-i aparține în întregime. O abilitate de a privi în harababura derutantă a vieții și de a vedea lucrurile drept ceea ce sunt. E posibil să aibă dreptate? Să se-ntoarcă Peeta la mine?

– Trebuie să plec din nou la spital, spune ea, așezându-l pe Buttercup pe pat, alături de mine. Voi doi țineți-vă companie unul altuia, OK?

Motanul sare din pat și o urmează către ușă, plângându-se zgomotos când e abandonat. Compania pe care ne-o ținem unul altuia nu face nici măcar două parale. După nici treizeci de secunde, știu că nu pot suporta să fiu închisă în celula subterană și îl las pe Buttercup de capul lui. Mă rătăcesc de mai multe ori, dar în cele din urmă reușesc să găsesc drumul către Apărarea Specială.

Toți cei pe care-i întâlnesc se holbează la vânătăile mele și mă simt rușinată într-o asemenea măsură, încât îmi trag gulerul în sus, până la urechi.

Probabil că și Gale a ieșit din spital în dimineața asta, fiindcă îl găsesc într-una dintre sălile de cercetare, alături de Beetee. Sunt absorbiți, fac o măsurătoare cu capetele aplecate asupra unui desen. Alte versiuni ale acestuia sunt împrăștiate pe masă și pe podea. Iar alte desene de un anume fel sunt fixate de stratul izolator care acoperă pereții sau umplu ecranele mai multor computere. Privind liniile trase la repezeală ale unuia dintre ele, recunosc lațurile de vânătoare folosite de Gale.

– Ce sunt astea? întreb, cu voce răgușită, distrăgându-le atenția de la coala de hârtie.

– Ah, Katniss, ne-ai descoperit, spune vesel Beetee.

– Cum? Țsta e un secret?

Știu că Gale își petrece foarte mult timp aici, jos, lucrând împreună cu Beetee, dar îmi închipuiam că-și pierde timpul cu arcuri și puști.

– Nu tocmai. Dar mă simt oarecum vinovat. Ți l-am răpit pe Gale atât de multă vreme, recunoaște Beetee.

Fiindcă în marea majoritate a timpului petrecut în Treisprezece am fost dezorientată, îngrijorată, furioasă, la machiaj sau în spital, nu pot

sustine că absențele lui Gale au fost un inconvenient. Și nici nu ne-am aflat în armonie, în sensul exact al cuvântului. Dar îl las pe Beetee să creadă că-mi e dator.

– Sper că i-ai folosit bine timpul, îi spun.

– Vino să vezi, mă îndeamnă el, arătându-mi ecranul unui computer cu o fluturare a mâinii.

Vasăzică asta fac ei. Iau ideile de la baza capcanelor lui Gale și le adaptează la armele împotriva oamenilor. E vorba mai ales de bombe. Și nu preiau atât mecanismele care pun cursele în funcțiune, cât psihologia aflată în spatele lor. Minarea unei zone în care se află ceva esențial pentru supraviețuire. O sursă de apă sau de hrană. Însălmântarea prăzii, astfel încât un număr foarte mare de indivizi să fugă către ceva cu mult mai distrugător. Punerea puilor în pericol, atrăgând astfel adulții, care sunt adevărata țintă. Atragea victimelor într-un aparent paradis lipsit de primejdii – unde le așteaptă moartea. La un moment dat, Gale și Beetee lasă deoparte instinctele sălbăticiunilor și se concentrează asupra unor impulsuri mult mai omenești. Cum e compasiunea. Explodează o bombă. Urmează un răgaz în care oamenii aleargă în ajutorul răniților. Și atunci o a doua bombă, mult mai puternică, îi ucide pe toți.

– Asta pare să treacă dincolo de un soi de limită, spun eu. Adică e permis orice?

Se holbează amândoi la mine – Beetee cu îndoială, Gale cu ostilitate.

– Presupun că nu există un cod de legi, cu o listă a acțiunilor inacceptabile, dacă se îndreaptă împotriva altei ființe umane.

– Bineînțeles că există. Eu și Beetee am respectat același cod de legi folosit de președintele Snow când l-a *viespchestrat* pe Peeta, ripostează Gale.

Crud, dar direct la țintă. Plec fără alte comentarii. Trebuie să ies neapărat în aer liber, am senzația că altminteri mă transform în rachetă balistică, dar sunt încă la Apărarea Specială când mă acostează Haymitch.

– Haide, îmi spune. Avem nevoie de tine la spital.

– Pentru ce? întreb.

– Facem o încercare cu Peeta, răspunde el. Trimitem înăuntru cea mai inofensivă persoană din Doisprezece pe care-o putem găsi. Căutăm pe cineva cu care-mpărtășește Peeta amintiri din copilărie, dar nimic prea intim. Acum e trecută în revistă toată lumea.

Știu că va fi o sarcină dificilă, fiindcă toți cei care au amintiri din copilărie comune cu ale lui Peeta sunt probabil din centrul orașului, o zonă

în care n-a scăpat aproape nimeni de flăcări. Dar, când intrăm în salonul transformat în spațiu de lucru pentru echipa de recuperare a lui Peeta, acolo e cineva care pălăvrăgește cu Plutarch. Delly Cartwright. Așa cum se întâmplă de obicei, îmi zâmbește ca și cum i-aș fi cea mai bună prietenă din lume.

– Katniss! exclamă ea.

– Salut, Delly, îi răspund.

Am auzit că ea și fratele ei mai mic au supraviețuit. Părinții lor, negustori de încălțăminte, n-au fost la fel de norocoși. În hainele anoste din Treisprezece, care nu avantajează pe nimeni, pare mai bătrână, cu părul blond și lung împletit într-o coadă care a luat, practic, locul buclelor. E ceva mai slabă decât mi-o aduc aminte, ea fiind una dintre puținii copii din Doisprezece cu vreo două kilograme în plus. Dieta de aici, stresul, durerea pricinuită de pierderea părinților și-au adus probabil contribuția, ajutând-o să scape de ele.

– Cum îți merge? o întreb.

– Oh, au fost atâtea schimbări dintr-odată. Ochii i se umplu de lacrimi. Dar toată lumea e cu adevărat drăguță aici, în Treisprezece, nu crezi?

Delly vorbește serios. Ei îi plac sincer oamenii. Toți oamenii, nu doar câțiva aleși, în privința cărora s-a hotărât după ani de zile.

– Fac eforturi ca să ne simțim bine-veniți, îi răspund. Mi se pare o afirmație corectă, fără exagerări. Tu ești cea pe care-au ales-o ca să-l vadă pe Peeta?

– Cred că da. Bietul Peeta. Și biata de *tine*. N-o să înțeleg niciodată Capitoliul, zice ea.

– Poate că e mai bine să nu-l înțelegi, îi spun.

– Delly îl cunoaște pe Peeta de foarte multă vreme, zice Plutarch.

– Oh, da! Fața lui Delly strălucește. Ne-am jucat împreună încă de când eram foarte mici. Obişnuiam să le spun oamenilor că e fratele meu.

– Ce părere ai? mă întreabă Haymitch. Crezi că există ceva care i-ar putea declanșa o amintire despre tine?

– Am fost cu toții în aceeași clasă. Dar n-am avut niciodată prea multe în comun.

– Katniss a fost întotdeauna atât de uluitoare. Nici măcar n-am visat vreodată c-o să mă remarce, zice Delly. Felul în care vâna, vizitele ei în Vatră, și tot restul. Toată lumea o admira așa de mult.

Atât eu, cât și Haymitch o privim cu mare atenție, încercând să ne convingem că nu glumește. Dacă te iei după descrierea pe care mi-o face, îți închipui că n-aveam aproape niciun prieten fiindcă eram atât de excepțională încât intimidam

pe toată lumea. Nu e adevărat. N-aveam aproape niciun prieten fiindcă nu eram prietenoasă. Dacă vreau să fiu preschimbată în ceva minunat, mă pot bizui pe Delly.

– Delly are mereu cea mai bună părere despre toată lumea, explic eu. Nu cred că Peeta ar putea avea vreo amintire neplăcută legată de ea. Pe urmă îmi aduc aminte. Așteaptă. La Capitoliu. Când am recunoscut-o pe fata avox și am mințit. Peeta m-a acoperit, spunând că semăna cu Delly.

– Țin minte, zice Haymitch. Dar nu știu. Nu era adevărat. Delly nu se afla de fapt acolo. Nu cred că asta poate intra în competiție cu amintirile din copilărie.

– Mai ales când e vorba de o companie atât de plăcută ca Delly, intervine Plutarch. Haideți să-ncercăm.

Intru împreună cu Plutarch și Haymitch în camera de observare de lângă rezerva în care e închis Peeta. E înghesuială, înăuntru sunt zece membri ai echipei de recuperare, înarmați cu sticlouri și blocnotesuri. Geamul unidirecțional și instalația audio ne permit să-l observăm pe Peeta fără s-o știe. E întins în pat, cu brațele imobilizate de curele. Nu trage de legături, dar mâinile i se agită fără astâmpăr. Expresia feței e mult mai lucidă decât în momentul când a încercat să mă

stranguleze, dar continuă să nu se numere printre cele familiare.

Când ușa se deschide fără zgomot, face ochii mari, alarmându-se, apoi devine confuz. Delly traversează cu prudență încăperea, dar când se apropie de el chipul i se destinde firesc într-un zâmbet.

– Peeta? Sunt Delly. De-acasă.

– Delly? O parte dintre nori par să se-mprăștie. Delly. Tu ești.

– Da! exclamă ea, evident ușurată. Cum te simți?

– Groaznic. Unde ne aflăm? Ce s-a-ntâmpnat? Întreabă Peeta.

– Acum e-acum, face Haymitch.

– I-am spus să evite orice referire la Katniss și la Capitoliu, specifică Plutarch. Să vedem câte amintiri despre casă va reuși să-i trezească.

– Păi... suntem în Districtul 13. Aici locuim acum, răspunde Delly.

– Așa îmi spun și oamenii ăștia. Dar n-are sens. De ce nu suntem acasă? Întreabă Peeta.

Delly își mușcă buzele.

– A fost... un accident. Și mie mi-e foarte dor de casă. Chiar mă gândeam la desenele pe care le făceam pe pavaj, cu cretă. Ale tale erau superbe. Îți aduci aminte când ne-ai desenat pe fiecare ca pe-un alt animal?

– Da. Porci, și pisici, și altele, zice Peeta. Vorbeai despre... un accident?

Văd fruntea lui Delly lucind de sudoare când încearcă să ocolească întrebarea.

– A fost rău. Nimeni... n-a putut rămâne acolo, răspunde ea, șovăind.

– Ține-te tare, fetișo, spune Haymitch.

– Dar sunt sigură c-o să-ți placă aici, Peeta. Oamenii sunt într-adevăr drăguți cu noi. Avem întotdeauna mâncare și haine curate, iar la școală e mult mai interesant, continuă Delly.

– De ce n-a venit familia mea să mă vadă? întreabă Peeta.

– Nu poate. Delly se întrerupe din nou. Mulți oameni n-au plecat din Doisprezece. Așa că trebuie să ne facem o viață nouă aici. Sunt sigură că un brutar bun o să le fie de folos. Îți aduci aminte când ne lăsa tatăl tău să modelăm fetițe și băieței din aluat?

– A fost un incendiu, spune pe neașteptate Peeta.

– Da, șoptește ea.

– Doisprezece a ars din temelii, nu-i așa? Din cauza ei, spune furios Peeta. Din cauza lui Katniss!

Începe să se smucească în legături.

– Oh, nu, Peeta. N-a fost vina ei.

– Ea ți-a spus asta? șuieră el.

– Scoateți-o de acolo, ordonă Plutarch.

Ușa se deschide imediat și Delly începe să se retragă încet.

– N-a trebuit să-mi spună ea. Am fost..., începe Delly.

– Fiindcă ea minte! E-o mincinoasă! Nu poți să crezi nimic din tot ce spune! E un soi de mutant creat de Capitoliu ca să-l folosească împotriva noastră, a celorlalți! strigă Peeta.

– Nu, Peeta. Nu e..., încearcă din nou Delly.

– Să n-ai încredere în ea, Delly, spune Peeta, cu vocea unui nebun. Eu am avut, și-a încercat să mă omoare. Mi-a ucis prietenii. Familia. Nici măcar să nu te-appropii de ea! E un mutant!

O mână se întinde în cameră, o trage pe Delly afară, apoi ușa se închide. Dar Peeta continuă să strige.

– Un mutant! E un mutant împutit!

Nu numai că mă urăște și vrea să mă ucidă, nici măcar nu mai crede că sunt o ființă omească. Strangularea a fost mai puțin dureroasă decât asta.

În jurul meu, membrii echipei de recuperare scriu ca nebunii, notând fiecare cuvânt. Haymitch și Plutarch mă înșfacă de brațe și mă împing afară din încăpere. Mă reazemă de perete, pe holul tăcut. Dar știu să Peeta continuă să strige dincolo de ușă și de geam.

Prim s-a înșelat. Peeta e irecuperabil.

– Nu mai pot sta aici, spun, amorțită. Dacă vreți să fiu Gaița Zeflemitoare, trebuie să mă trimiteți în altă parte.

– Unde vrei să pleci? mă întreabă Haymitch.

– La Capitoliu.

E singurul loc unde cred că am ceva de făcut.

– Nu se poate, spune Plutarch. Nu înainte ca toate districtele să fie considerate locuri sigure. Vestea bună e că luptele sunt aproape încheiate, peste tot, în afară de Doi. E totuși o nucă greu de spart.

Are dreptate. Mai întâi în districte. Apoi la Capitoliu. Și abia la urmă îl voi vâna pe Snow până-n pânzele albe.

– Perfect, spun. Trimiteți-mă în Districtul 2.

14

Doi e un district mare, așa cum te-ai și aștepta, alcătuit dintr-o serie de sate răsfirate prin munți. La început, fiecare a fost asociat cu câte o mină sau cu câte o carieră de piatră, însă acum cele mai multe sunt dedicate găzduirii și antrenării Apărătorilor Păcii. Fiindcă rebelii au de partea lor aviația Districtului 13, niciunul nu reprezintă

o provocare deosebită, cu o singură excepție: în centrul districtului se află un munte efectiv inexpugnabil, care adăpostește inima forței militare a Capitoliului.

Am supranumit muntele Nuca, de când le-am redat liderilor rebelilor epuizați și descurajați de aici comentariul lui Plutarch: „O nucă greu de spart.“ Nuca a luat ființă imediat după „Zilele Negre“, când Capitoliul pierduse Districtul 13 și căuta cu disperare o nouă fortăreață subterană. O parte dintre resursele sale militare erau plasate în jurul propriei periferii – rachete nucleare, aeronave, trupe –, dar o fracțiune imensă a puterii lui de foc se afla în momentul acela sub controlul unui dușman. Bineînțeles că nu puteau spera să construiască un duplicat al Districtului 13, care îngloba munca mai multor secole. Însă au văzut în minele din apropierea Districtului 2 o oportunitate. Din aer, Nuca părea să nu fie decât un alt munte, cu câteva guri de peșteri pe versanți. Dar în interior se aflau caverne vaste din care fuseseră tăiate lespezi de stâncă aduse apoi la suprafață și cărate în josul drumurilor înguste și alunecoase, spre a fi folosite la construcția unor clădiri îndepărtate. Există până și o rețea de căi ferate pentru transportul minerilor din Nucă până în centrul principalului oraș din Districtul 2.

Ducea direct în piața unde am ajuns împreună cu Peeta în timpul Turneului Învingătorilor și unde am stat pe treptele late de marmură ale clădirii Justiției, încercând să nu ne uităm cu prea multă atenție la familiile îndurerate ale lui Cato și Clove, adunate în fața noastră.

Năpăstuit de alunecări de noroi, de revărsări de ape și de avalanșe, locul nu era nicidecum ideal. Însă avantajele atârnavă mai greu în balanță decât temerile. Săpând adânc în interiorul muntelui, minerii lăsaseră în urmă piloni groși și pereți de piatră, pentru susținerea infrastructurii. Capitoliul le-a consolidat și a început să transforme muntele în noua sa bază militară. L-a umplut cu computere și săli de ședințe, cu cazărmi și cu arsenale. A lărgit intrările, ca să permită ieșirea aeronavelor din hangare, a instalat lansatoare de rachete. Dar, în general, a lăsat exteriorul muntelui aproape neschimbat. O harababură de copaci și de sălbăticiuni pe teren stâncos, accidentat. O fortăreață naturală care să-l apere de dușmani.

Judecând după standardele celorlalte districte, Capitoliul i-a tratat cu foarte mare blândețe pe locuitorii din Doi. E suficient să te uiți la rebelii din district ca să-ți dai seama că în copilărie au fost bine hrăniți și li s-a purtat de grijă. Unii ajung să lucreze în carierele de piatră sau în mine.

Alții sunt instruiți pentru lucrul în Nucă sau incluși în rândurile Apărătorilor Păcii. Sunt antrenati de mici și fortificați pentru luptă. Jocurile Foamei le ofereau ocazia de a dobândi o bogăție și un soi de glorie nemaiîntâlnite altundeva. Bineînțeles că oamenii din Doi înghițeau propaganda Capitoliului cu mai multă ușurință decât noi. Îi acceptau metodele. Dar, cu toate astea, în final erau tot sclavi. Iar tot ce nu-i afecta pe Apărătorii Păcii și pe deținătorii posturilor din Nucă era resimțit din plin de pietrari, care alcătuiesc coloana vertebrală a rezistenței din acest district.

Lucrurile stau exact ca acum două săptămâni, la sosirea mea aici. Satele de la periferie sunt în mâinile rebelilor, orașul e împărțit în două și Nuca e mai de neatins ca oricând. Puținele sale intrări sunt puternic fortificate, iar muntele îi încercuiește inima, păstrând-o în siguranță. În vreme ce toate celelalte districte s-au smuls de sub controlul Capitoliului, Doi i-a rămas alături.

Fac în fiecare zi tot ce pot ca să fiu de ajutor. Vizitez răniții. Înregistrez prop-uri scurte împreună cu echipa mea de televiziune. Nu mi se permite să iau efectiv parte la luptă, dar rebelii mă invită la discuțiile despre evoluția războiului, ceea ce e cu mult mai mult decât făceau cei din Treisprezece. Aici e într-adevăr mai bine. Sunt

mai liberă, nu am niciun orar pe braț, timpul meu e mai puțin solicitat. Locuiesc deasupra pământului, în satele rebelilor, sau în peșterile din jur. Pentru siguranța mea, sunt mutată des. Mi se îngăduie să vânez în timpul zilei, atât timp cât sunt însoțită de o gardă de corp și nu hoinăresc prin locuri prea îndepărtate. În aerul rarefiat și rece al muntelui, simt cum îmi recapăt o parte din forța fizică și mintea mi se limpezește, ieșind definitiv din ceață. Dar, odată cu această claritate, înțeleg din ce în ce mai bine ce i-au făcut lui Peeta.

Snow mi l-a furat, l-a deformat într-o asemenea măsură încât e de nerecunoscut și mi l-a făcut cadou. Boggs, care m-a însoțit în Doi, mi-a povestit că Peeta a fost cam prea ușor de salvat, chiar și așa, cu tot planul lor minuțios. Și e de părere că Treisprezece putea să nu facă acest efort, fiindcă Peeta mi-ar fi fost livrat oricum. Ar fi fost lăsat într-unul dintre districtele beligerante, sau chiar în Treisprezece. Legat cu panglici și etichetat cu numele meu. Programat să mă ucidă.

Abia acum, când a fost transformat, îl apreciez pe deplin pe adevăratul Peeta. Chiar mai mult decât aș fi făcut-o dacă și-ar fi pierdut viața. Bunătatea, statornicia, căldura dincolo de care ardea un foc nebănuț. În afară de Prim, de mama și de Gale, câți oameni din lumea asta mă iubesc

necon condiționat? Niciunul – cred că, în cazul meu, asta ar putea fi acum răspunsul. Uneori, când sunt singură, scot perla din buzunar, locul unde sălășluiește, și încerc să-mi aduc aminte de băiatul cu pâinea, de brațele puternice care îmi alinau coșmarurile în tren, de sărutările din arenă. Încerc să dau un nume lucrului pe care l-am pierdut. Dar ce rost are? S-a dus. Peeta s-a dus. Indiferent ce-a existat între noi nu mai este. N-a mai rămas decât promisiunea mea de a-l ucide pe Snow. Îmi spun asta de zece ori pe zi.

În Treisprezece, recuperarea lui Peeta continuă. Chiar dacă nu întreb, Plutarch, optimist, mă pune la curent în timpul convorbirilor telefonice, spunând, de pildă:

– Vești bune, Katniss! Aproape-am reușit să-l convingem că nu ești mutant!

Sau:

– Azi i s-a permis să-și mănânce budinca fără niciun ajutor!

Pe urmă vorbesc cu Haymitch, care recunoaște că Peeta nu e mai bine. Singura rază de speranță îndoielnică vine dinspre sora mea.

– Prim a avut ideea să încercăm o *vieschestrare* în sens invers, îmi povestește Haymitch. Aducem la lumină una dintre amintirile distorsionate despre tine și apoi îi injectăm o doză puternică

dintr-un calmant, cum ar fi morfina. Am încercat cu o singură amintire. I-am pus filmul cu voi doi în grotă, când i-ai povestit cum a ajuns Prim să aibă o capră.

– S-a observat vreo îmbunătățire? întreb.

– Păi, da, dacă deruta dusă la extrem e o îmbunătățire față de teroarea absolută, spune Haymitch. Numai că nu sunt sigur de reușită. Timp de mai multe ore, n-a mai fost în stare să vorbească. A intrat într-un soi de apatie. Când și-a revenit, singura întrebare pe care-a pus-o a fost despre capră.

– Corect, zic eu.

– Cum stau lucrurile acolo? se interesează el.

– Nu mișcă nimic, îi spun.

– Trimitem o echipă, ca să v-ajute în privința muntelui. Beetee și câțiva. Știi, creierele.

Când sunt selectate acestea din urmă, nu sunt surprinsă să văd pe listă numele lui Gale. M-am gândit că Beetee o să-l aducă, nu pentru o expertiză tehnologică, ci cu speranța că s-ar putea gândi la o cale de a atrage în cursă un munte. Gale s-a oferit la început să vină cu mine în Doi, dar mi-am dat seama că l-aș fi rupt de munca lui alături de Beetee. I-am spus să nu se lase dus de val și să rămână acolo unde e cea mai mare nevoie de el. Nu i-am spus că-n prezența lui mi-ar fi fost încă și mai greu să-l jelesc pe Peeta.

Gale sosește seara târziu și îmi dă de urmă. Stau pe un buștean, la marginea satului în care locuiesc acum, jumulind o găscă. La picioarele mele sunt stivuite mai bine de o duzină de păsări. De când am sosit aici migrează în stoluri mari și sunt ușor de vânat. Gale se așază lângă mine fără niciun cuvânt și începe să lase o pasăre fără pene. Am dat gata aproape jumătate din grămadă când mă întreabă:

– Avem vreo șansă să mâncăm astea?

– Da. Mergem la bucătăria de campanie, dar trebuie să le dau două găște celor care mă vor găzdui peste noapte, îi răspund. Pentru că mă primesc.

– Onoarea pe care le-o faci nu-i de-ajuns? zice el.

– Așa ar fi de crezut. Dar se zvonește că gaițele zeflemitoare dăunează sănătății.

Mai jumulim o vreme în tăcere. Pe urmă el spune:

– Ieri l-am văzut pe Peeta. Prin geam.

– Ce impresie ți-a făcut?

– Mi-a inspirat un gând egoist.

– Că n-ai de ce să mai fii gelos pe el?

Degetele mele smulg brusc penele, care plutesc în jurul nostru ca un nor.

– Nu. Exact contrariul. Gale îmi îndepărtează o pană din păr... Că n-o să pot concura nicio dată cu așa ceva. Indiferent cât de mult aș suferi.

Răsuțește o pană între degetul mare și arătător. Cred că n-am nicio șansă dacă el nu-și revine. N-o să fii niciodată în stare să-l abandonezi. O să te simți întotdeauna vinovată fiindcă ești cu mine.

– Așa cum m-am simțit vinovată față de tine, ori de câte ori l-am sărutat, spun eu.

Gale îmi susține privirea.

– Dacă aș ști că e adevărat, aproape că aș putea suporta restul.

– E adevărat, admit eu. Așa cum e și tot ce-ai spus despre Peeta.

Gale scoate un sunet care sugerează exasperarea. Totuși, după ce predăm păsările și ne oferim să ne-ntoarcem în pădure după vreascuri pentru focul din seara asta, mă trezesc cuprinsă de brațele lui. Își plimbă buzele pe vânătăile estompate de pe gâtul meu, apropiindu-se din ce în ce mai mult de gură. În ciuda a tot ceea ce simt pentru Peeta, acum accept pentru prima oară, în adâncul sufletului, că n-o să se mai întoarcă niciodată la mine. Sau că eu n-o să mă mai întorc niciodată la el. O să rămân în Doi până cade, o să plec la Capitoliu ca să-l ucid pe Snow și apoi o să-mi găsesc o moarte căutată cu lumânarea. Iar el o să moară cu mintea rătăcită, urându-mă. Așa că, în lumina din ce în ce mai palidă, închid ochii și îl sărut pe Gale, fiindcă vreau o compensație

pentru toate sărutările pe care mi le-am refuzat, și fiindcă nu mai are importanță, și fiindcă disperarea singurătății e atât de intensă încât n-o mai pot suporta.

Atingerea, gustul și căldura lui Gale îmi aduc aminte că măcar trupul meu e încă viu și, pe moment, senzația e binevenită. O las să-mi alerge prin carne, cu mintea golită de gânduri, fericită să mă abandonez. Când Gale mă împinge ușor, înaintez ca să acopăr golul care ne desparte, dar îi simt mâna sub bărbie.

– Katniss, spune el.

În clipa când deschid ochii, lumea pare să se dezmembreze. Nici pădurea nu e pădurea noastră, nici muntele nu e al nostru, și nici nu e asta felul nostru de a fi. Mâna mi se ridică automat spre cicatricea de pe tâmpla stângă, pe care o asociez cu confuzia.

– Acum sărută-mă.

Stau locului, uluită și indiferentă, în timp ce el se apleacă și își lipește scurt buzele de ale mele. Îmi studiază cu atenție chipul.

– Ce se petrece-n capul tău?

– Nu știu, șoptesc.

– Atunci e ca și cum aș săruta pe cineva care s-a-mbătat. Nu se pune la socoteală, spune el, într-o firavă încercare de a izbucni în râs.

Ia o mână de vreascuri și mi le pune în brațe, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

– De unde știi? întreb, mai degrabă ca să-mi acopăr stânjeneala. Ai sărutat pe cineva care se-mbătase?

Presupun că acasă, în Doisprezece, Gale ar fi putut săruta fete în dreapta și-n stânga. Au fost, cu siguranță, destule amatoare. Până acum nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

El se mulțumește să clatine din cap.

– Nu, dar nu e greu să-ți imaginezi.

– Adică n-ai mai sărutat niciodată alte fete? întreb.

– N-am zis așa ceva. Știi, tu n-aveai decât doisprezece ani când ne-am cunoscut. Și erai o adevărată belea. În afara clipelor în care vânam împreună, chiar aveam o viață, spune el, încărcându-se cu lemne de foc.

Devin dintr-odată sincer curioasă.

– Pe cine-ai sărutat? Și unde?

– Au fost prea multe ca să le mai țin minte. În spatele școlii, pe mormanul de zgură, oriunde altundeva.

Îmi rostogolesc ochii.

– Și când am devenit eu atât de specială? Când m-au pus în tren și m-au dus la Capitoliu?

- Nu. Cu vreo șase luni înainte. Imediat după Anul Nou. Eram în Vatră, mâncam niște supă la Sae Unsuroasa. Și Darius te tachina, îți propunea să-i vinzi un iepure pentru o sărutare. Iar eu mi-am dat seama că... asta mă deranja, îmi povestește.

Îmi aduc aminte de ziua aia. Era groaznic de frig și la patru după-amiaza se lăsase deja întunericul. Fuseserăm la vânătoare, dar o ninsoare puternică ne trimisese înapoi, în oraș. Vatra era ticsită de oameni care căutau un adăpost de vreme rea. Supa lui Sae Unsuroasa, făcută din zeama în care fierseseră pe îndelete oasele unui câine sălbatic împușcat de noi cu o săptămână înainte, era sub standardele obișnuite. Însă era fierbinte, iar eu eram atât de înfometată încât o mâncam cu lăcomie, stând cu picioarele încrucișate pe tejgheaua lui Sae. Darius se sprijinea de stâlpul de susținere al tarabei, gâdilându-mi obrazul cu capătul cozii mele împletite, în timp ce eu îl plesneam peste mână, străduindu-mă să i-o îndepărtez. Încerca să-mi explice că un sărut de-al lui merita un iepure, sau poate chiar doi, de vreme ce toată lumea știe că bărbații roșcovani sunt cei mai virili. Iar eu și Sae Unsuroasa râdeam fiindcă era atât de ridicol și de insistent și îmi arăta întruna tot felul de femei de prin Vatră, despre care spunea că plătiseră mult mai

mult decât un iepure ca să savureze atingerea buzelor lui.

– Vezi? O vezi pe aia cu fular verde? Du-te și-ntreab-o. Dacă ai nevoie de referințe.

S-a întâmplat la un milion de kilometri distanță de aici, cu un miliard de zile în urmă.

– Darius glumea, spun.

– Probabil. Deși probabil tu ai fi fost ultima care să-și dea seama că nu era așa, răspunde Gale. Uită-te la Peeta. Uită-te la mine. Sau chiar și la Finnick. Începusem să-mi fac griji c-a pus ochii pe tine, dar acum pare să-și fi revenit.

– Nu-l cunoști pe Finnick dacă-ți închipui că s-ar fi putut îndrăgosti de mine.

Gale ridică din umeri.

– Știu că era disperat. În asemenea cazuri, oamenii fac tot felul de lucruri nebunești.

Nu pot să nu mă gândesc că asta e o aluzie la mine.

În zorii zilei următoare, creierele se reunesc să evalueze problema Nucii. Sunt invitată la întrunire, deși nu pot contribui cu cine știe ce. Evit să mă așez la masa de ședință și mă cocoț pe pervazul lat al ferestrei care dă spre muntele în cauză. Comandanta din Doi, o femeie de vârstă mijlocie, pe nume Lyme, ne conduce într-un tur virtual al Nucii, al interiorului și al fortificațiilor,

și ne povestește despre încercările nereușite de a o captura. De la sosirea mea, drumurile ni s-au încrucișat de vreo două ori și am fost obsedată de senzația că am mai întâlnit-o. Lyme e destul de greu de uitat, are peste un metru optzeci și cinci și e foarte musculoasă. Dar abia când văd un clip cu ea pe câmpul de luptă, conducând un atac asupra intrării principale a Nucii, îmi dau seama că mă aflu în prezența unei alte învingătoare, tributul din Districtul 2 care a câștigat Jocurile Foamei cu mai bine de o generație în urmă. Ca să ne pregătească pentru Jubileul Pacificării, Effie ne-a trimis, printre altele, și înregistrarea victoriei ei. Probabil că, de-a lungul anilor, am întrezărit-o în timpul transmisiunilor de la Jocuri, dar n-a ieșit niciodată în evidență. Ținând cont de noile mele informații despre modul în care-au fost tratați Haymitch și Finnick, nu mă pot gândi decât la un singur lucru: Ce i-a făcut Capitoliul după ce-a câștigat?

Odată ce-și încheie prezentarea, încep întrebările creierelor. Timpul se scurge, ora prânzului vine și trece, iar ei încearcă s-ajungă la un plan realist de cucerire a Nucii. Dar, în timp ce Beetee crede că ar putea prelua controlul anumitor sisteme informaționale și se vorbește despre folosirea celor câtorva spioni din interior, nimeni n-are

nicio idee inovatoare. Pe măsură ce după-amiaza înaintează către seară, discuția se tot întoarce la o strategie care-a fost încercată în repetate rânduri – atacul asupra intrărilor. Îmi pot da seama că Lyme e din ce în ce mai frustrată, pentru că atât de multe variațiuni ale acestui plan au dat deja greș și atât de mulți dintre soldații ei au pierit. În cele din urmă răbufnește:

– Următoarea persoană care sugerează să cucerim căile de acces ar face bine să găsească un mod genial de a le ataca, fiindcă-o să conducă atacul ăla!

Gale, care e prea agitat ca să stea pe scaun mai mult de câteva ore, a șovăit între a măsura încăperea cu pasul și a sta alături de mine la fereastră. Ceva mai devreme, a părut să accepte că intrările nu pot fi cucerite, așa cum afirmă Lyme, și s-a retras cu totul din discuție. În ultima oră a stat liniștit, cu fruntea încruntată de concentrare, privind țintă Nuca de la fereastră. În tăcerea care urmează după ultimatumul lui Lyme, i se aude glasul.

– E într-adevăr atât de necesar să cucerim Nuca? Sau ar fi suficient s-o scoatem din funcțiune?

– ăsta ar fi un pas în sensul corect, spune Beete. La ce te-ai gândit?

– M-am gândit la ea ca la o vizuină de câini sălbatici, continuă Gale. Nu vrei să intri acolo

cu forța. Așa că ai două soluții. Blochezi câinii înăuntru sau îi sperii, ca să iasă.

– Am încercat să bombardăm intrările, spune Lyme. Dar sunt instalați cu mult prea în interior ca să putem provoca vreo avarie gravă.

– Nu mă gândeam la asta, zice Gale. Mă gândeam să folosim muntele.

Beetee se ridică și i se alătură în fața ferestrei, uitându-se prin ochelarii care nu i se potrivesc defel.

– Vezi? De-a lungul versanților?

– Făgașele avalanșelor, șoptește Beetee. O să fie dificil. Va trebui să gândim secvența de detonare cu foarte mare grijă, iar odată ce-o să declanșăm explozia n-o să mai putem nici măcar spera să ținem lucrurile sub control.

– Nu e necesar să le controlăm, de vreme ce renunțăm la ideea de a intra în posesia Nucii, spune Gale. Nu facem altceva decât s-o-nchidem.

– Deci sugerezi să declanșăm avalanșe și să blocăm intrările? Întreabă Lyme.

– Exact, răspunde Gale. Blocăm dușmanul în interior, îi tăiem orice posibilitate de aprovizionare. Îl împiedicăm să-și lanseze aeronava.

În timp ce toată lumea se gândește la plan, Boggs răsfoiește teancul de schițe ale Nucii și se încruntă.

– Riști să ucizi pe toată lumea din interior. Uită-te la sistemul de ventilație. Nu se compară cu ce avem în Treisprezece. Depinde întru totul de pomparea aerului de pe coastele muntelui. Blochează supapele și îi sufoci pe toți cei aflați în interior.

– Ar putea totuși să scape prin tunelul de cale ferată care dă în piață, zice Beete.

– Nu și dacă-l aruncăm în aer, spune scurt Gale. Intenția lui devine pe de-a-ntregul foarte clară. Nu e interesat să-i păstreze în viață pe cei aflați în Nucă. Nu e interesat să-și pună prada în cușcă, n-are nevoie de ea mai târziu.

Asta e una dintre capcanele lui mortale.

15

Implicațiile sugestiei lui Gale aduc tăcere în sală. Reacția se citește pe fețele oamenilor. Variaza de la încântare la suferință, de la amărăciune la satisfacție.

– Muncitorii sunt, în cea mai mare parte, cetățeni din Districtul 2, spune Beete, pe un ton neutru.

– Și ce dacă? întreabă Gale. Oricum n-o să mai putem avea încredere în ei niciodată.

– Ar trebui să aibă cel puțin șansa de a se preda, zice Lyme.

– E un lux de care n-am avut parte când au aruncat bombele incendiare în Treisprezece, ripostează Gale, dar aici sunteți cu toții mult mai prietenoși când e vorba despre Capitoliu.

Judecând după expresia așternută pe fața lui Lyme, cred că ar fi în stare să-l împuște, sau cel puțin să-i tragă un pumn. Ea ar fi probabil în avantaj, cu tot antrenamentul ei. Însă furia comandantei pare să nu facă altceva decât să-l scoată pe Gale din fire.

– Ne-am uitat la copiii care ardeau de vii și n-am putut face nimic! strigă el.

Trebuie să-nchid ochii o clipă, în vreme ce imaginea mă străbate, sfâșiindu-mă. Are efectul scontat. Vreau să moară toți cei din interiorul muntelui. Sunt pe punctul de a o spune. Și totuși... Sunt, în același timp, o fată din Doisprezece. Nu sunt președintele Snow. N-am ce face. Nu pot condamna pe nimeni la moartea sugerată de el.

– Gale, îi spun, luându-l de braț și încercând să-i vorbesc pe un ton prietenos. Nuca e o mină veche. Asta o să provoace un accident de minerit de proporții considerabile.

Cuvintele mele sunt cu siguranță eficiente pentru a-l face pe orice om din Districtul 12 să se gândească la plan de două ori.

– Dar nu unul atât de rapid ca acela în care au murit tații noștri, ripostează el. Asta e problema tuturor? Că dușmanii noștri vor avea la dispoziție câteva ore în care să reflecteze asupra propriei morți, în loc să fie pur și simplu făcuți fărăâme?

În zilele de demult, când nu eram decât doi copii ieșiți la vânătoare în afara Districtului 12, Gale spunea lucruri de genul ăsta, sau chiar mai rele. Dar atunci nu erau decât cuvinte. Acum, puse în practică, se preschimbă în fapte, care nu sunt reversibile.

– Nu știi cum au ajuns oamenii din Districtul 2 în Nucă, îi spun. Poate-au fost constrânși. Poate sunt ținuți acolo împotriva voinței lor. Unii sunt spionii noștri. O să-i ucizi și pe ei?

– Aș sacrifica o mică parte, da, ca să salvez restul, răspunde el. Iar dacă aș fi spion acolo, înăuntru, aș spune: „Declanșați avalanșele!”

Știu că e sincer. Că și-ar sacrifica viața pentru cauză în felul ăsta – nimeni nu se îndoiește. Poate am face cu toții același lucru, dacă am fi spioni și ni s-ar da de ales. Cred că eu aș face-o. Dar aici e vorba de o decizie luată cu sânge rece în numele altor oameni și al celor care-i iubesc.

– Ai spus c-avem două soluții, i se adresează Boggs. Să-i blocăm înăuntru sau să-i speriem ca să iasă. Eu aș zice să-ncercăm varianta cu avalanșele,

dar să lăsăm liber tunelul de cale ferată. Oamenii vor putea fugi în piață, unde o să-i așteptăm noi.

– Bine înarmați, sper, spune Gale. Nu puteți ști cine-o să iasă.

– Bine înarmați. O să-i luăm prizonieri, încuviințează Boggs.

– Să introducem acum în ecuație și Districtul 13, sugerează Beetee. Să-i dăm președintei Coin ocazia de a interveni.

– O să vrea să blocăm tunelul, spune cu convingere Gale.

– Da, foarte probabil. Dar știi, în prop-urile alea, Peeta chiar avea dreptate într-o anumită privință. E vorba de pericolul de a ne ucide până la unul. Eu m-am jucat cu niște cifre. Am luat în considerare morții și răniții și... Cred că merită măcar o discuție, spune Beetee.

O discuție la care sunt invitați să ia parte numai câțiva oameni. Mie și lui Gale ni se cere să părăsim sala alături de ceilalți. Îl iau la vânătoare, să-și poată descărca nervii, dar el nu vorbește despre asta. E probabil prea furios fiindcă l-am contrazis.

Convorbirea are loc, se ia o decizie și, până la lăsarea serii, sunt îmbrăcată în costumul meu de Gaiță Zeflemitoare, cu arcul atârnat de umăr

și cu o cască în ureche, ținând astfel legătura cu Haymitch – pentru cazul că s-ar ivi o ocazie favorabilă pentru realizarea unui prop. Așteptăm pe acoperișul Clădirii Justiției, de unde se vede perfect ținta atacului.

La început, comandanții din Nucă ignoră aeronavele noastre, fiindcă în trecut au avut ceva mai multe necazuri decât niște muște care bâzâie în jurul borcanului cu miere. Dar, după două runde de bombardamente asupra celor mai înalte piscuri ale muntelui, le acordă atenție. În momentul când încep să tragă bateriile antiaeriene ale Capitoliului, e deja prea târziu.

Planul lui Gale depășește toate așteptările. Beetea a avut dreptate, avalanșele odată dezlănțuite, nimeni nu le mai poate controla. Coastele muntelui sunt oricum instabile, dar după ce le-au șubrezit exploziile devin aproape fluide. Porțiuni întregi ale Nucii se surpă chiar în fața ochilor noștri, aruncând în uitare tot ce ar fi putut sugera că oamenii au pus vreodată piciorul în acele locuri. Tăcuți, mărunți și insignifianți, privim valurile de piatră care coboară muntele cu zgomote de tunet. Îngroapă intrările sub tone de stâncă. Înalță un nor de țărână și de rocă sfărâmată care înnegurează cerul. Transformă Nuca într-un mormânt.

Îmi imaginez iadul din interior. Sirenele urlând. Lanternele pâlpâind în întuneric. Praful de stâncă îmbâcsind aerul. Țipetele ființelor umane captive, intrate în panică, poticnindu-se înnebunite în căutarea unei căi de scăpare, numai ca să găsească intrările, platoul de lansare și înseși puțurile de ventilație astupate cu pământul și piatra ce își forțează drumul spre interior. Cablurile de curent electric atârână libere, izbucnesc focuri, molozul transformă drumul cunoscut în labirint. Oameni izbindu-se unii de alții, împingându-se, cățărându-se în patru labe, ca furnicile sub apă-sarea mușuroiului surpat, care amenință cu strivirea carapacelor lor fragile.

– Katniss?

Vocea lui Haymitch în casca mea. Încerc să-i răspund și descopăr că-mi apăs gura cu amândouă mâinile.

– Katniss!

În ziua când a murit tata, sirenele au început să sune când eram la școală, în pauza de prânz. Nimeni n-a așteptat să i se dea voie să plece, dar nici nu era cazul. Reacția declanșată de un accident în mină scăpa până și de sub controlul Capitoliului. Am alergat în clasa lui Prim. Încă mi-o mai aduc aminte, micuță pentru cei șapte ani ai ei și foarte palidă, dar stând dreaptă, cu coatele

îndoite pe pupitru. Aștepta să vin s-o iau, așa cum îi promisesem că voi face dacă vor suna vreodată sirenele. A sărit de la locul ei, m-a înșfăcat de mâneca hainei și ne-am făcut loc șerpuind prin șuvoiul de oameni care se scurgea pe străzi, revărsându-se apoi la intrarea principală a minei. Am găsit-o pe mama cu mâinile încleștate de frânghia întinsă în grabă, ca să țină mulțimea la distanță. Privind în urmă, cred că am știut chiar de-atunci că aveam un necaz. Fiindcă altminteri ce rost ar fi avut să ne uităm după mama?

Ascensoarele scrâșneau, mișcându-se în grabă în susul și în josul cablurilor și expectorând la lumina zilei mineri înnegriți de fum. La sosirea fiecărui grup izbucneau strigăte de ușurare, rudele se strecurau pe sub frânghie să-și conducă acasă soții, soțiile, copiii, părinții, frații, surorile. Noi stăteam în aerul rece în timp ce norii se adunau pe cerul după-amiezii și o ninsoare ușoară se așternea ca un strat de praf. Ascensoarele se mișcau mai încet și scoteau afară mai puțini oameni. Am îngenuncheat pe pământ și mi-am apăsat palmele pe zgură, dorind din răspuț să-mi eliberez tatăl. Dacă există un sentiment de neputință mai mare decât cel simțit când încerci să ajungi la cineva care ți-e drag și care e captiv sub pământ, eu nu pot să mi-l închipui. Răniții. Cadavrele.

Așteptarea în noapte. Străini care îți înfășoară pături în jurul umerilor. O cană cu ceva cald, din care nu poți să bei. Și apoi, într-un târziu, tocmai în zori, expresia îndurerată de pe chipul șefului minei, care nu poate însemna decât un singur lucru.

Ce-am făcut noi acum?

– Katniss! Ești acolo?

Haymitch plănuiește probabil să-mi găsească o cătușă pentru cap chiar în clipa asta.

Îmi las mâinile să cadă.

– Da.

– Intră-n clădire. Pentru cazul că urmează o încercare de ripostă a Capitoliului, cu forțele aeriene care i-au mai rămas, mă instruiește el.

– Da, repet.

Cu excepția soldaților din spatele mitraliere-lor, toată lumea de pe acoperiș începe să se retragă. În timp ce cobor treptele, nu rezist tentației de a-mi plimba degetele pe pereții imaculați, de marmură albă. Atât de reci și atât de frumoși. Nici măcar la Capitoliu nu există ceva pe măsura splendorii acestei clădiri vechi. Însă suprafața ei nu-mi oferă nimic – numai trupul meu o face, căldura lui este absorbită. Piatra cucerește de fiecare dată omul.

Stau la baza uneia dintre coloanele uriașe din imensul hol de la intrare. Prin ușile deschise pot

zări cum marmura albă se extinde până la treptele ce dau în scuar. Îmi amintesc cât de bolnavă m-am simțit în ziua când eu și Peeta am acceptat aici felicitările pentru câștigarea Jocurilor. Epuizată de Turneul Învingătorilor, eșuând în încercarea de a liniști districtele, înfruntând amintirea lui Clove și a lui Cato, și mai ales înfiorătoarea și prelungita moarte a lui Cato în ghearele mutanților.

Boggs se ghemuiește lângă mine, palid, în umbră.

– Știi, n-am bombardat intrarea tunelului de cale ferată. Probabil că o parte dintre ei vor ieși.

– Și îi vom împușca imediat ce-și vor face apariția? îl întreb.

– Numai dacă vom fi nevoiți, răspunde el.

– Am putea trimite noi înșine trenuri. Ca să ajute la salvarea răniților.

– Nu. S-a hotărât să lăsăm tunelul în mâinile lor. Așa pot folosi toate liniile pentru evacuarea oamenilor. În plus, câștigăm timp, ca să ducem restul soldaților în piață.

Cu câteva ore în urmă, piața era teritoriul nimănui, linia frontului de luptă dintre rebeli și Apărătorii Păcii. După ce planul lui Gale a primit aprobarea lui Coin, rebelii au lansat un atac violent și au împins forțele Capitoliului la câteva cvartale distanță, ca să putem controla gara în

cazul căderii Nucii. Ei bine, cade. Adevărul a devenit limpede. Toți supraviețuitorii vor fugi către piață. Aud din nou focuri de armă, când Apărătorii Păcii încearcă, fără nicio îndoială, să vină în ajutorul camarazilor lor. Soldații noștri sunt mobilizați să le țină piept.

– Ești rece, spune Boggs. Mă duc să caut o pătură.

Pleacă înainte de a apuca să protestez. Nu vreau nicio pătură, deși marmura continuă să-mi absoarbă căldura din trup.

– Katniss, îmi spune Haymitch în ureche.

– Sunt încă aici, îi răspund.

– În după-amiaza asta, lucrurile au luat o întorsătură interesantă în privința lui Peeta. M-am gândit c-ai vrea să afli, spune el.

Interessant nu înseamnă bine. Nu înseamnă mai bine. Dar adevărul e că n-am de ales, nu pot decât s-asculț.

– I-am arătat clipul în care cânti „Copacul spânzuratului“. N-a fost difuzat niciodată, Capitoliul nu l-a putut folosi când a fost *viespchestrat*. A spus că recunoaște cântecul.

Pentru o clipă îmi stă inima. Apoi îmi dau seama că nu e decât o altă confuzie datorată secului cu venin de viespoi-copoi.

– N-are cum să-l recunoască, Haymitch. Nu m-a auzit niciodată cântându-l.

– Nu pe tine. Pe tatăl tău. L-a auzit cântându-l într-una din zilele când a venit la brutărie, să facă un troc. Peeta era mic, avea probabil șase sau șapte ani, dar își aduce aminte fiindcă l-a ascultat ca să vadă dacă amuțesc păsările, îmi explică Haymitch. Presupun c-au făcut-o.

Șase sau șapte ani. Trebuie să fi fost înainte de a ne interzice mama cântecul. Poate chiar pe vremea când îl învățam.

– Eram și eu acolo?

– Nu cred. Oricum, n-a pomenit numele tău. Dar e prima legătură cu tine care nu-i declanșează un dezastru mintal. E totuși ceva, Katniss.

Tata. Azi e pretutindeni. Moare în mină. Pătrunde cântând în conștiința tulbure a lui Peeta. Licărește în privirea pe care mi-o aruncă Boggs când îmi înfășoară protector pătura în jurul umerilor. Îi simt lipsa cu atâta tărie încât mă doare.

Afară focurile de armă se întetesc cu adevărat. Gale trece pe lângă noi în grabă, cu un grup de rebeli, nerăbdător să intre în luptă. Nu cer să mă alătur trupelor, nu fiindcă nu mi s-ar permite. Oricum n-am niciun chef, nimic nu-mi înfierbântă sângele. Aș vrea să fi fost aici Peeta – vechiul Peeta – fiindcă el ar fi știut să spună de ce

e atât de rău să faci schimb de focuri în timp ce oamenii, indiferent ce oameni, se zbat să-și croiască drum afară din munte. Sau propria mea poveste e aceea care mă face atât de sensibilă? Nu suntem în război? Nu e ăsta doar un alt mod de a ne ucide dușmanii?

Noaptea se lasă cu repeziciune. Sunt aprinse proiectoare imense, strălucitoare, umplând scuarul de lumină. Probabil că și în gară ard toate becurile, la putere maximă. Până și din poziția pe care o ocup în partea opusă a pieței pot vedea clar prin frontonul de sticlă al clădirii lungi și înguste. Ar fi imposibil să-ți scape sosirea trenului, sau chiar a unei singure persoane. Dar orele trec și nu apare nimeni. Cu fiecare minut, e tot mai greu să-ți imaginezi că a supraviețuit cineva atacului asupra Nucii.

E trecut cu mult de miezul nopții când Cressida vine să-mi atașeze un microfon special de costum.

– Pentru ce-i ăsta? întreb.

Explicația mi-o dă vocea lui Haymitch.

– Știu că n-o să-ți placă, dar trebuie să ții un discurs.

– Un discurs? exclam, simțindu-mă imediat îngreșată.

– O să ți-l suflu eu, cuvânt cu cuvânt, mă asigură el. Tu nu trebuie decât să repeți ce-ți spun.

Uite, din interiorul muntelui nu vine niciun semn de viață. Am câștigat, dar lupta continuă. Așa că ne-am gândit că, dacă ieși pe treptele Clădirii Justiției și spui cum stau lucrurile – anunți pe toată lumea că Nuca a fost înfrântă, că s-a terminat cu prezența Capitoliului în Districtul 2 –, în felul acesta ai putea convinge restul trupelor lor să se predea.

Scrutez întunericul de dincolo de piață.

– Nici măcar nu văd restul trupelor.

– Pentru asta e microfonul, spune el. Totul o să se difuzeze, atât vocea ta, prin sistemul audio pentru urgențe, cât și imaginea, în orice loc unde există un ecran.

Știu că aici, în scuar, sunt două ecrane imense. Le-am văzut în timpul Turneului Învingătorilor. Ar putea merge treaba, dacă aș fi bună la așa ceva. Dar nu sunt. Au încercat să-mi sufle replicile și în primele experiențe cu prop-uri, și a fost un eșec.

– Ai putea salva o mulțime de vieți, Katniss, spune în final Haymitch.

– Bine, accept eu. O să fac o-ncercare.

E ciudat să stau afară, în vârful scărilor, în costum complet și sub o lumină strălucitoare, fără niciun public căruia să-i vorbesc. Ca și cum aș da un spectacol pentru lună.

– S-o facem cât mai repede, spune Haymitch. Ești prea expusă.

Echipa mea de televiziune, plasată în piață cu camere speciale, face semn că e gata. Îi spun lui Haymitch să-i dea drumul, apoi îmi deschid microfonul și îl ascult cu atenție citindu-mi fraza de început a discursului. Când rostesc primele cuvinte, unul dintre ecranele de deasupra pieței se luminează și afișează imaginea mea imensă.

– Locuitori ai Districtului 2, sunt Katniss Everdeen și vă vorbesc de pe treptele Clădirii Justiției din orașul vostru, unde...

Două trenuri intră în gară și se opresc unul lângă celălalt, în scrâșnet de frâne. Ușile glisante se deschid și oamenii se rostogolesc afară, într-un nor de fum pe care l-au adus din Nucă. Probabil că au cel puțin o bănuială despre ceea ce îi așteaptă în piață, fiindcă îi văd încercând să acționeze cât mai derutant. Cei mai mulți se lipesc de podea și o rafală de gloanțe stinge luminile din gară. Sunt înarmați, așa cum a prezis Gale, dar sunt și răniți. Gemetele se înalță în aerul nopții, altminteri tăcută.

Cineva stinge lumina de pe scări, lăsându-mă la adăpostul întunericului. În gară înflorește o vâlvătaie – unul dintre trenuri trebuie să fi luat foc – și un fum gros și negru tălăzuiește către

geamuri. Nemaiavând de ales, oamenii încep să năvălească în piață, sufocându-se, dar agitându-și sfidători armele. Privirea mi se îndreaptă fulgător către acoperișurile clădirilor din jur. Toate au fost fortificate cu cuiburi de mitraliere ale rebelilor. Lumina lunii se reflectă în țevile unse.

Un bărbat tânăr iese din gară clătinându-se, apăsându-și o cârpă însângerată pe obraz și târând cu mâna cealaltă o pușcă. Când se împiedică și cade cu fața în jos, îi văd urmele de arsură de pe spatele cămășii și carnea roșie de dedesubt. Și, dintr-odată, nu mai e decât o altă victimă arsă a unui accident din mină.

Picioarele mă poartă în goană în josul treptelor și o iau la fugă spre el.

– Opriți-vă! le strig rebelilor. Nu trageți!

Microfonul îmi amplifică vocea și cuvintele mele reverberează în jurul pieței și dincolo de ea.

– Opriți-vă!

Mă apropii de tânăr, întinzând mâna să-l ajut, când se saltă în genunchi și își îndreaptă pușca spre capul meu.

Mă retrag instinctiv cu câțiva pași și îmi ridic arcul mai sus de creștet, ca să-i dovedesc că intențiile mele sunt pașnice. Acum, când își ține amândouă mâinile pe armă, observ că are în obraz o gaură zdrențuită lăsată de ceva – poate o piatră

în cădere – care i-a străpuns carnea. Miroase a tot felul de lucruri arse, păr, carne, combustibil. Are privirea înnebunită de durere și de spaimă.

– Nu te mișca, îmi șoptește vocea lui Haymitch în ureche.

Îi ascult ordinul, înțelegând că asta vede acum întregul District 2, sau poate tot Panemul. Gaița Zeflemitoare la mila unui bărbat care n-are nimic de pierdut.

Cuvintele lui trunchiate sunt aproape de neînțeles.

– Dă-mi un singur motiv pentru care să nu teucid.

Restul lumii se pierde în depărtare. Nu mai sunt decât eu, uitându-mă în ochii plini de jale ai unui bărbat din Nucă, un bărbat care nu vrea decât un singur motiv. Îi pot înșira mii, cu siguranță. Dar cuvintele care mi se desprind de pe buze sunt:

– Nu pot.

Într-o succesiune logică a lucrurilor, bărbatul ar trebui să apese acum pe trăgaci, dar el e nedumerit, încearcă să dea un sens cuvintelor mele. Și eu sunt la fel de derutată când îmi dau seama că am spus un adevăr, iar impulsul nobil care m-a făcut să traversez piața se preschimbă în disperare.

– Nu pot. Asta e problema, nu-i așa? Îmi las arcul în jos. Noi v-am aruncat în aer mina. Voi mi-ați ars districtul din temelii. Avem toate motivele să ne ucidem unul pe altul. Așa că ucide-mă. Fă Capitoliul fericit. Am încetat să le mai omor sclavii în locul lor.

Îmi las arcul să cadă pe pământ și îl împing cu piciorul. Alunecă pe pietrele pavajului și se oprește lângă genunchiul lui.

– Nu sunt sclavul lor, bombăne bărbatul.

– Eu sunt, îi spun. De asta l-am ucis pe Cato... și de asta l-a ucis el pe Tresh... și de asta a ucis-o Tresh pe Clove... și de asta a încercat ea să mă ucidă pe mine. Se repetă iarăși și iarăși, și cine câștigă? Nu noi. Nu districtele. Întotdeauna Capitoliul. Dar m-am săturat să fiu un pion în Jocurile lor.

Peeta. Pe acoperiș, în noaptea de dinaintea primelor noastre Jocuri ale Foamei. El a înțeles totul înainte de a pune piciorul în arenă. Sper că se uită acum, că își aduce aminte de noaptea în care s-a întâmplat, că poate mă iartă în clipa morții mele.

– Vorbește în continuare. Spune-i cum ai privit muntele prăbușindu-se, insistă Haymitch.

– În noaptea asta, când am văzut muntele căzând, m-am gândit... că au reușit încă o dată. M-au împins să vă ucid pe voi – oamenii din

districte. Dar de ce-am făcut-o? Districtul 12 și Districtul 2 n-au motive să se lupte, în afară de cele date de Capitoliu.

Tânărul mă privește clipind nedumerit. Mă las în genunchi în fața lui, vorbind cu voce joasă, insistentă.

– Și de ce te lupți tu cu rebelii de pe acoperișuri? Cu Lyme, care a câștigat Jocurile pentru districtul vostru? Cu oameni care ți-au fost vecini, poate chiar cu rudele?

– Nu știu, răspunde el.

Dar rămâne cu pușca îndreptată spre mine.

Mă ridic și mă rotesc încet, adresându-mă oamenilor din cuiburile de mitraliere.

– Și voi, acolo sus? Eu vin dintr-un oraș de mineri. De când condamnă minerii alți mineri la o asemenea moarte și de când stau la pândă, să-i ucidă pe toți cei care reușesc să iasă târâș dintre dărâmături?

– Cine e dușmanul? șoptește Haymitch.

– Oamenii ăștia – arăt către răniții din piață – nu sunt dușmanii voștri. Mă răsucesc brusc către gară. Rebelii nu sunt dușmanii voștri! Avem cu toții un singur dușman, și acela e Capitoliul! Asta e șansa noastră de a pune capăt puterii lui, dar ca s-o putem face avem nevoie de toți oamenii din districte!

Camerele îmi urmăresc fiecare mișcare când arăt către bărbat, către răniți, către rebelii ezitanți din întregul Panem.

– Vă rog! Veniți alături de noi!

Cuvintele mele răsună în aer. Mă uit spre ecran, sperând să văd un soi de undă a împăcării traversând mulțimea.

Mă văd în schimb pe mine însămi, împușcată în transmisie directă.

16

– *Întotdeauna.*

În crepusculul din lumea morfinei, Peeta șoptește un cuvânt și eu plec în căutarea lui. E o lume transparentă, cu o tentă violet, fără nicio muchie dură și cu multe ascunzișuri. Îmi fac loc printre troiene de nori, mă călăuzesc după urme aproape șterse, simt miros de scorțișoară și de mărar. Odată îi simt mâna pe obraz și încerc să i-o rețin, dar mi se evaporă printre degete, ca o ceață.

Când încep în sfârșit să mă ridic la suprafață, revenind în camera sterilă de spital din Treisprezece, îmi aduc aminte. Eram sub influența siropului somnifer. Mă rănisem la călcâi când mă urcasem pe o creangă de deasupra gardului

electrificat și mă lăsasem să cad înapoi, în Doisprezece. Peeta a fost nevoit să mă urce-n pat și l-am rugat să rămână cu mine până adorm. El a șoptit ceva pe care n-am reușit să-l înțeleg prea bine. Dar o parte a creierului meu a captat acest unic cuvânt al replicii și îl lasă să-mi plutească acum prin vise, sâcâindu-mă.

– *Întotdeauna.*

Morfina atenuează orice emoție extremă, așa că, în loc să simt împunsătura amărăciunii, abia dacă mă simt pustiită. Un petic de pământ sterp cu tufe moarte acolo unde era cândva plin de flori. Din nefericire, în vene nu mi-a mai rămas destul drog ca să-mi ignor durerea din partea stângă a trupului. Acolo m-a lovit glonțul. Degetele îmi bâjbâie pe deasupra bandajelor groase din jurul coastelor și mă întreb ce mai caut încă aici.

N-a fost el, bărbatul îngenuncheat în fața mea în piață, bărbatul ars din Nucă. N-a apăsat el pe trăgaci. A tras cineva aflat mai departe, în mulțime. Senzația n-a fost de penetrare, mi s-a părut mai degrabă că m-a izbit un baros. După momentul impactului, totul e confuzie ciuruită de focuri de arme. Încerc să mă ridic, dar nu reușesc decât să gem.

Draperia albă care îmi desparte patul de al pacientului de alături se retrage brusc și Johanna

Mason se uită în jos, către mine. La început mă simt amenințată, pentru că m-a atacat în arenă. Trebuie să-mi reamintesc că a făcut-o ca să-mi salveze viața. Atacul era inclus în planul rebelilor. Totuși, asta nu înseamnă că nu mă disprețuiește. Oare modul în care s-a purtat cu mine n-a fost decât o înscenare adresată Capitoliului?

– Trăiesc, spun, cu voce răgușită.

– Nu zău, cap sec.

Johanna se apropie și se trânteste pe patul meu, stârnindu-mi pulsații dureroase de-a curmezișul pieptului. Când rânjește văzându-mi suferința, știu că nu urmează o scenă călduroasă de revedere.

– Încă te mai doare puțin?

Cu o mână expertă, detașează furtunașul de perfuzie cu morfină de brațul meu și îl cuplează la un racord fixat în scobitura cotului ei.

– Au început să-mi dilueze porția acum câteva zile. Se tem să n-ajung ca unul dintre ciudații ăia din Șase. Am fost nevoită să-mprumut de la tine când am avut cale liberă. M-am gândit că n-o să te superi.

Să mă supăr? Cum să mă supăr când Snow a torturat-o aproape până la moarte după Jubileul Pacificării? N-am niciun drept să mă supăr, și ea o știe.

Johanna suspină când îi pătrunde morfina în sânge.

– Poate că ăia din Șase descoperiseră ceva. Droghează-te și pictează-ți flori pe trup. Nu e o viață chiar atât de rea. Oricum, păreau mai fericiți decât noi, ceilalți.

În săptămânile care-au trecut de când am plecat din Treisprezece, a mai câștigat ceva în greutate. Pe capul ras i-a crescut păr, ca un puf moale, ascunzându-i o parte dintre cicatrice. Dar, dacă îmi soarbe morfina, înseamnă că duce o luptă interioară.

– Au un doctor de nebuni care vine pe-aici în fiecare zi. Se presupune că m-ajută să mă refac. Ca și cum un tip care și-a petrecut viața în creșcătorie asta de iepuri ar fi în stare să mă vindece. Un idiot desăvârșit. La fiecare ședință îmi reamintește cel puțin de douăzeci de ori că sunt în deplină siguranță.

Reușesc să zâmbesc. E într-adevăr stupid să spui așa ceva, mai ales unui învingător. De parcă ar exista așa ceva, undeva, pentru cineva.

– Dar tu, Gaiță Zeflemitoare? Te simți în deplină în siguranță?

– Oh, da. Exact până-n clipa când sunt împușcată.

– Te rog. Glonțul ăla nu te-a atins. Cinna s-a ocupat de asta, spune ea.

Mă gândesc la straturile de protecție din costumul meu de Gaiță Zeflemitoare. Dar durerea vine de undeva.

– Coaste rupte?

– Nici măcar. Bine învinețite. Impactul ți-a rupt splina. N-au putut să ți-o repare. Își flutură mâna într-un gest de respingere. Nu-ți face griji, n-ai nevoie de ea. Iar dacă ai fi avut, ți-ar fi făcut rost de una, nu-i așa? Toată lumea are sarcina să te păstreze-n viață.

– De-asta mă urăști? o întreb.

– În parte, recunoaște ea. Invidia e cu siguranță inclusă. Cred ești și cam greu de acceptat. Cu drama ta siropos de romantică și cu rolul tău de apărătoare-a-neajutorăților. Numai că nu e un rol, ceea ce te face și mai insuportabilă. Te rog, nu te sfii, ia asta la modul personal.

– Tu ar fi trebuit să fii Gaița Zeflemitoare. Ție n-ar fi trebuit să-ți sufle nimeni replicile, spun eu.

– E adevărat. Numai că eu nu sunt pe placul nimănui.

– Totuși au avut încredere în tine. Ca să mă scoți din arenă, îi reamintesc. Și se tem de tine.

– Aici, poate. La Capitoliu, tu ești cea de care le e frică în momentul de față.

Gale apare în cadrul ușii și Johanna se deconectează cu dibăcie, apoi mă recuplează la perfuzia cu morfină.

– Vărului tău nu-i e frică de mine, îmi spune, confidențial.

Se grăbește să coboare din patul meu și traversează încăperea către ușă, atingând în trecere piciorul lui Gale cu șoldul.

– Nu-i așa, frumosule?

O auzim râzând când dispare pe coridor.

Ridic întrebător din sprâncene când Gale îmi ia mâna.

– Sunt îngrozit, articulează el, fără glas.

Râd, dar râsul mi se transformă într-o strâmbătură de durere.

– Ușurel. Îmi mângâie fața, în timp ce durerea se calmează. Trebuie să încetezi să o mai cauți cu lumânarea.

– Știu. Dar cineva a aruncat în aer un munte, ripostez.

În loc să se retragă, Gale se apleacă mai mult către mine, studiindu-mi fața.

– Mă crezi lipsit de inimă.

– Știu că nu ești așa. Dar n-o să-ți spun nici că e OK, răspund.

Acum se retrage, aproape nervos.

– Katniss, ce diferență e, realmente, între a-ți strivi dușmanul într-o mină și a-i doborî aeronava cu una dintre săgețile lui Beetee? Rezultatul e același.

– Nu știu. În primul rând, în Opt am fost atacați. Spitalul era atacat.

– Da, și aeronavele veneau din Districtul 2, spune el. Așa că, omorându-i, am împiedicat alte atacuri.

– Dar modul ăsta de gândire... îl poți transforma într-un argument care să justifice, oricând, uciderea oricui. Poate justifica trimiterea copiilor la Jocurile Foamei, ca să împiedici districtele să-și facă de cap.

– Nu cred asta, spune el.

– Eu cred, ripostez. Trebuie să fie din cauza excursiilor în arenă.

– Perfect. Știm să ne certăm. Am știut întotdeauna. Poate e bine. Între noi stă acum Districtul 2.

– Serios?

Pentru o clipă, în mine se aprinde un sentiment de triumf. Apoi mă gândesc la oamenii din piață.

– După ce-am fost împușcată a avut loc o luptă?

– Nu cine știe ce. Muncitorii din Nucă s-au întors împotriva soldaților Capitoliului. Rebelii au stat pur și simplu și s-au uitat, spune el. De fapt, toată țara a stat și s-a uitat.

– Ei, la asta se pricep cel mai bine, comenta eu.

S-ar putea crede că pierderea unui organ important îți dă dreptul să rămâi în pat câteva săptămâni, dar, dintr-un anumit motiv, doctorii mei vor să mă ridic și să mă mișc aproape imediat. Chiar și cu morfină, durerea din interior e puternică în primele câteva zile, însă se reduce apoi considerabil. Dar coastele învinețite continuă să mă doară. Începe să-mi displacă ori de câte ori intră Johanna în rezerva mea de morfină, dar o las totuși să ia cât vrea.

Zvonurile despre moartea mea se răspândesc cu frenezie, așa că echipa de televiziune e trimisă să mă filmeze în patul de spital. Îmi expun cusăturile și vânătăile impresionante și felicit districtele pentru succesul lor în lupta pentru unitate. Pe urmă avertizez Capitoliul să ne-aștepte în curând.

Ca parte a tratamentului din convalescență, fac în fiecare zi câte o scurtă plimbare la suprafață. Plutarch mi se alătură într-o după-amiază și mă pune la curent cu situația actuală. Acum, când Districtul 2 s-a aliat cu noi, rebelii au încetat luptele, își acordă un răgaz, pentru regroupare. Fortifică traseele de aprovizionare, se ocupă de răniți, își reorganizează trupele. Așa cum s-a întâmplat cu Treisprezece în timpul Zilelor Negre, Capitoliul e complet izolat, fără niciun ajutor din

afară, în timp ce continuă să își amenințe dușmanii cu un atac nuclear. Dar, spre deosebire de Treisprezece, poziția în care se află Capitoliul nu-i permite s-o ia de la început și să se descurce singur.

– Oh, orașul ar putea s-o scoată la capăt pentru o vreme, spune Plutarch. Există cu siguranță provizii pentru situații de urgență. Dar între Treisprezece și Capitoliu există o diferență semnificativă, și anume cerințele populației. Treisprezece era obișnuit cu greutățile, pe când la Capitoliu lumea nu știe nimic altceva în afară de *panem et circenses*.

– Ce-nseamnă asta?

Recunosc cuvântul *Panem*, firește, dar restul e lipsit de sens.

– E o zicală veche de mii de ani, scrisă într-o limbă numită latină, și vorbește despre un loc numit Roma, îmi explică el. *Panem et circenses* înseamnă „pâine și circ“. Scriitorul spunea că, în schimbul burților pline și al distracției, poporul lui a renunțat la responsabilitățile politice și, prin urmare, la putere.

Mă gândesc la Capitoliu. La excesul de mâncare. Și la distracția supremă. Jocurile Foamei.

– Deci asta e rolul districtelor. Să ofere pâine și circ.

– Da. Atâta vreme cât asta a mers fără oprire, Capitoliul și-a putut controla imperiul. În momentul de față nu poate oferi nimic, cel puțin nu la standardele cu care sunt obișnuiți oamenii, spune Plutarch. Noi avem mâncarea și eu sunt pe cale să regizez un prop distractiv, care se va bucura cu siguranță de popularitate. La urma urmelor, nunțile le plac tuturor.

Încremenesc locului, îngreșoșată de ideea din spatele sugestiei lui. Punerea în scenă, într-un fel sau altul, a unei nunți perverse între Peeta și mine. De când m-am întors, nu m-am simțit în stare să mă apropiu de acel geam unidirecțional și, la cererea mea, nu mai primesc informații despre starea lui Peeta decât de la Haymitch. El îmi vorbește foarte puțin despre asta. Au fost încercate diverse tehnici. Nu va exista niciodată cu adevărat o cale de vindecare. Și acum vor să mă mărit cu Peeta pentru un prop?

Plutarch se grăbește să mă liniștească.

– Oh, nu, Katniss. Nu nunta ta. Nunta lui Finnick cu Annie. Tu nu trebuie decât să-ți faci apariția și să pretinzi că te bucuri pentru ei.

– Țsta e unul dintre puținele lucruri pentru care nu e nevoie să mă prefac, Plutarch, îi spun.

Următoarele câteva zile aduc cu ele un potop de activități, pe măsură ce e pregătit evenimentul.

Ocazie cu care diferențele dintre Capitoliu și Treisprezece ies în evidență, puternic reliefate. Când spune „nuntă“, Coin vorbește despre doi oameni care semnează o hârtie și cărora li se repartizează apoi un nou compartiment. Plutarch se gândește la sute de oameni îmbrăcați în haine de gală și la o petrecere de trei zile. E amuzant să-i vezi tocmindu-se pentru fiecare amănunt. Plutarch trebuie să se lupte pentru fiecare oaspete, pentru fiecare notă muzicală. După ce Coin își folosește dreptul de veto împotriva petrecerii, a spectacolului și a alcoolului, Plutarch strigă:

– Ce rost mai are prop-ul ăsta dacă nimeni nu se distrează?!

E greu să-i impui unui creator-de-joc un buget. Dar până și o ceremonie discretă produce agitație în Treisprezece, unde se pare că n-au niciun fel de sărbătoare. Când se anunță că e nevoie de copii care să interpreteze un cântec de nuntă din Patru, își fac apariția practic toți copiii din district. Și nu e nicidecum lipsă de voluntari care să ajute la împodobirea sălii. În timpul meselor, toată lumea vorbește entuziasmată despre ceremonie.

Poate nu e vorba doar de petrecere. Poate nădăjduim cu atâta sete să se întâmple ceva bun, încât dorim să fim incluși în eveniment. Asta ar explica de ce – când Plutarch face o criză de furie

în privința hainelor pe care le va purta mireasa – mă ofer s-o duc pe Annie în casa mea din Doisprezece, unde Cinna a lăsat tot felul de veșminte de seară într-un dulap mare de la parter. Toate rochiile de mireasă create pentru mine au fost duse înapoi, la Capitoliu, dar au rămas cele pe care le-am purtat în Turneul Învingătorilor. Am câteva mici dubii în privința ideii de a mă afla în compania lui Annie, fiindcă nu știu cu adevărat despre ea decât că Finnick o iubește și că toată lumea o consideră nebună. În timpul călătoriei cu aeronava, decid că nu e atât nebună, cât instabilă. Râde în momente ciudate ale conversației, sau o abandonează, distrată. Ochii ei verzi privesc un anumit punct cu o asemenea intensitate, încât te pomenești încercând să descoperi ce vede acolo unde nu e decât aerul gol-goluț. Uneori își apasă fără niciun motiv ambele mâini peste urechi, ca și cum ar vrea să oprească un sunet dureros. E într-adevăr ciudată, dar, dacă Finnick o iubește, pentru mine e de-ajuns.

Capăt permisiunea să fim însoțite de echipa mea pregătitoare, așa că scap de povara luării unei decizii în materie de vestimentație. Când deschidem dulapul, amuțim cu toții, fiindcă prezența lui Cinna e atât de puternică încât se revarsă din fiecare țesătură. Octavia cade în genunchi, își

freacă tivul unei fuste de obraz și izbucnește în lacrimi.

– A trecut atât de mult timp de când n-am mai văzut nimic frumos, suspină ea.

În ciuda rezervelor lui Coin, care o consideră prea extravagantă, și ale lui Plutarch, căruia i se pare prea lipsită de fast, nunta e un succes zdrobitor. Cei trei sute de invitați norocoși selectați din Treisprezece și numeroșii refugiați poartă hainele lor de zi cu zi, decorațiunile sunt făcute din frunze de toamnă, muzica e oferită de un cor de copii acompaniați de un singur lăutar, care a reușit să scape din Doisprezece luându-și vioara cu sine. Așa că, după standardele Capitoliului, totul e simplu și frugal. Dar nu contează, fiindcă nimic nu poate concura cu frumusețea cuplului. N-are legătură cu hainele împrumutate – Annie e îmbrăcată cu rochia verde de mătase purtată de mine în Cinci, iar Finnick cu unul dintre costumele lui Peeta, modificat ca să i se potrivească –, deși sunt remarcabile. Dar cine se poate uita la altceva în afară de fețele radioase ale celor doi oameni pentru care existența unei asemenea zile era cândva practic o imposibilitate? Dalton, crescătorul de vite din Zece, conduce ceremonia, fiindcă e similară cu nunțile din districtul lui. Dar există și tușe specifice Districtului 4. Un năvod împletit

din fire lungi de iarbă care acoperă cuplul în timp ce își rostește jurămintele, apa sărată cu care își ating unul altuia buzele, străvechiul cântec de nuntă care asemuiește căsătoria cu o călătorie pe mare.

Nu, nu e nevoie să mă prefac că sunt fericită pentru ei.

După ce își pecetluiesc unirea cu un sărut, după urale și după un toast cu suc de mere, lăutarul începe o melodie care atrage toate privirile din Doisprezece. Poate că suntem cel mai mic și cel mai sărac district din Panem, dar știm să dansăm. În programul oficial nu există așa ceva, dar Plutarch, care coordonează prop-ul din camera de control, își ține probabil degetele încrucișate. Cum era de așteptat, Sae Unsuroasa îl înșfacă pe Gale de mână, îl duce în mijlocul încăperii și se așază în fața lui. Un șuvoi de oameni li se alătură, alcătuind două șiruri lungi. Și începe dansul.

Stau deoparte, bătând tactul din palme, când o mână osoasă mi se încleștează deasupra cotului. Johanna se încruntă la mine.

– Ai de gând să pierzi ocazia de a dansa sub ochii lui Snow?

Are dreptate. Ce ne-ar putea trâmbița victoria cu mai multă putere decât o Gaiță Zeflemitoare

fericită, învârtindu-se în ritmul muzicii? O găsesc pe Prim în mulțime. Fiindcă serile de iarnă ne-au oferit o grămadă de timp în care să exersăm, suntem o pereche foarte potrivită. Îi alung temerile în privința coastelor mele și ne ocupăm locurile în șir. Mă doare, dar satisfacția de a ști că Snow mă privește dansând cu surioara mea spulberă orice altă senzație.

Dansul ne transformă. Le arătăm pașii oaspeților din Districtul 13. Cerem cu insistență un dans special, pentru mire și mireasă. Ne prindem de mâini, alcătuind o imensă horă, și toată lumea etalează talentul cu care își mișcă picioarele. Nimic atât de frivol, de vesel sau de distractiv nu s-a mai întâmplat de atât de multă vreme. Ar putea să continue toată noaptea, dacă n-ar exista un ultim eveniment planificat pentru prop-ul lui Plutarch. Unul despre care eu n-am auzit nimic, pentru că a fost pregătit ca surpriză.

Patru oameni aduc dintr-o încăpere alăturată o masă pe rotile, cu un tort de nuntă imens. Cei mai mulți dintre oaspeți se trag deoparte, făcând loc pentru această raritate, pentru această orbitoare creație a unor valuri glazurate, albastre-verzui, cu creste albe de spumă, străbătute de pești și de bărci cu pânze, de foci și de anemone-de-mare. Dar eu mă împing prin mulțime ca să-mi confirm

bănuiala trezită la prima vedere. Pe cât e de sigur că broderia de pe rochia lui Annie e creată de Cinna, pe atât sunt de convinsă că florile de pe tort au fost făcute de mâna lui Peeta.

E posibil să pară un fleac, dar ceea ce se află în spatele lui ar putea umple volume întregi. Haymitch mi-a ascuns foarte multe. Băiatul pe care l-am văzut ultima oară, urlând cât îl ținea gura și încercând să se smulgă din legături, n-ar fi reușit niciodată să facă așa ceva. N-ar fi fost în stare să se concentreze, să-și stăpânească mâinile, să conceapă ceva atât de desăvârșit pentru Finnick și Annie. De parcă mi-ar fi anticipat reacția, Haymitch a apărut alături de mine.

– Hai să stăm de vorbă, îmi spune.

Pe coridor, departe de camerele de filmat, îl întreb:

– Ce se-ntâmplă cu el?

Haymitch clatină din cap.

– Nu știu. Nimeni nu știe. Uneori e aproape rațional și apoi, fără niciun motiv, o ia din nou razna. Lucrul la tort a fost un fel de terapie. A muncit la el câteva zile. L-am urmărit și... părea aproape la fel ca înainte.

– Înseamnă că e liber să umble pe unde vrea? întreb.

Ideea îmi creează o stare de agitație, pe vreo cinci niveluri diferite.

– Oh, nu. E foarte bine păzit. Și e încă sub cheie. Dar am stat de vorbă cu el, spune Haymitch.

– Față-n față? Și nu și-a ieșit din minți?

– Nu. Era foarte supărat pe mine, însă numai din motive justificate. Pentru că nu i-am spus despre complotul rebelilor și pentru altele. Haymitch se întrerupe o clipă, ca și cum ar lua o decizie. Zice c-ar vrea să te vadă.

Sunt pe o barcă glazurată, aruncată în toate părțile de valuri albastre-verzui, cu puntea legănându-mi-se sub picioare. Palmele mi se propresc de perete, în căutarea echilibrului. Asta nu făcea parte din plan. În Doi l-am scos din scenariu pe Peeta. Pe urmă trebuia să merg la Capitoliu, să-l ucid pe Snow și să fiu eu însămi ucisă. Împușcătura n-a fost decât o piedică temporară. Nu era de așteptat s-aud vreodată cuvintele *zice c-ar vrea să te vadă*. Însă acum, după ce le-am auzit, nu pot refuza sub nicio formă.

La miezul nopții, stau dincolo de ușa celulei lui. O cameră de spital. Trebuie s-așteptăm să-și încheie Plutarch difuzarea filmului nunții, de care e mulțumit, în ciuda lipsei a ceea ce el numește tămbălău.

– Cea mai bună urmare a faptului că, în toți anii ăștia, Capitoliul a ignorat, în esență, Distric-tul 12, e dramul de spontaneitate pe care vi l-ați păstrat. Publicul îl devorează. Ca atunci când a anunțat Peeta că e îndrăgostit de tine, sau când ai făcut trucul cu fructele de pădure. E perfect pentru televiziune.

Mi-aș dori să mă fi putut întâlni cu Peeta între patru ochi. Dar auditoriul alcătuit din medici s-a adunat dincolo de geamul unidirecțional, cu blocnotesurile pregătite și cu stilourile pe poziție. Când aud OK-ul lui Haymitch în cască, deschid încet ușa.

Ochii albaștri se fixează imediat asupra mea. Peeta e legat cu câte trei curele de fiecare braț și conectat la un furtunaș prin care i se poate inocula un medicament paralizant, dacă își pierde cumva controlul. Însă nu se zbate să se elibereze, mă studiază doar, cu privirea prudentă a cuiva care n-a exclus încă posibilitatea de a se afla în prezența unui mutant. Mă apropii până ce ajung cam la un metru distanță de pat. N-am ce face cu brațele, așa că înainte de a vorbi mi le încrucișez, prote-jându-mi coastele.

– Salut.

– Salut, răspunde el.

Vocea seamăna cu a lui, e aproape vocea lui, numai că i s-a adăugat ceva nou. O tentă de suspiciune și de reproș.

– Haymitch mi-a spus că vrei să-mi vorbești.

– Vreau să mă uit la tine, pentru-nceput.

E ca și cum s-ar aștepta să mă transform, sub ochii lui, într-un lup hibrid, cu botul plin de bale. Se holbează la mine un timp atât de îndelungat încât încep să arunc priviri furișe către geamul unidirecțional, sperând să primesc indicații din partea lui Haymitch, dar casca din urechea mea continuă să tacă.

– Nu ești prea voinică, nu-i așa? Sau deosebit de frumoasă?

Știu că Peeta a bătut drumul până-n iad și înapoi, și totuși observația lui mă irită, așa cum n-ar trebui.

– Ei, și tu arătai mai bine pe vremuri.

Haymitch mă sfătuiește să bat în retragere, dar vorbele lui sunt acoperite de râsul lui Peeta.

– Și nici pe departe amabilă. Să-mi spui așa ceva după toate cele prin care am trecut.

– Mda. Toți am trecut prin multe. Și tu erai cel renumit pentru amabilitate, nu eu.

Fac totul pe dos. Nu știu de ce simt atât de tare nevoia să fiu în defensivă. El a fost torturat! A fost *viespchestrat*! Ce e cu mine? Mă gândesc

dintr-odată că e posibil să-ncep să țip la el – nici măcar nu sunt sigură în privința asta – așa că mă hotărâsc să plec de-aici.

– Uite ce e, nu mă simt prea bine. Poate trec pe la tine mâine.

Sunt în pragul ușii când vocea lui mă oprește.

– Katniss. Mi-am adus aminte de pâine.

Pâinea. Singurul moment în care ne-am aflat cu adevărat în legătură, înainte de Jocurile Foamei.

– Ți-au arătat înregistrarea în care vorbesc despre ea, spun eu.

– Nu. Există o asemenea înregistrare? De ce n-a folosit-o Capitoliul împotriva mea? întreabă el.

– Am făcut-o în ziua salvării tale, îi răspund.

Durerea din piept îmi cuprinde coastele ca o menghină. Dansul n-a fost o idee bună.

– Și ce ți-ai adus aminte?

– Tu. În ploaie, spune el, cu blândețe. Căutând în lăzile noastre de gunoi. Eu arzând pâinea. Mama pocnindu-mă. Eu, luând pâinea ca să i-o duc porcului, dar dându-ți-o în schimb ție.

– Așa e. Așa a fost, spun eu. A doua zi, la școală, am vrut să-ți mulțumesc. Dar n-am știut cum.

– Eram afară la sfârșitul zilei. Am încercat să-ți surprind privirea. Tu te-ai uitat în altă parte. Și apoi... dintr-un anumit motiv, ai cules o păpădie.

Dau din cap. Își amintește într-adevăr. Eu n-am vorbit niciodată despre asta.

– Probabil că te iubeam foarte mult.

– Mă iubeai.

Vocea mi se frânge și mă prefac că tușesc.

– Dar tu mă iubeai? întreabă el.

Rămân cu ochii la podeaua de mozaic.

– Toată lumea spune că da. Și că de asta te-a torturat Snow. Ca să mă zdrobească.

– Ăsta nu e un răspuns, spune el. N-am știut ce să cred când mi-au arătat o parte dintre înregistrări. S-ar părea că atunci, când am fost prima oară în arenă, ai încercat să mă ucizi cu viespoi-copoi ăia.

– Am încercat să vă ucid pe toți, îi răspund. Eram încolțită.

– Pe urmă sunt o mulțime de sărutări. Nu par foarte sincere, din partea ta. Ți-a făcut plăcere să mă săruți? mă întreabă.

– Uneori, recunosc eu. Știi că acum ne privesc mai mulți oameni?

– Știu. Și ce e cu Gale? continuă el.

Mă cuprinde din nou furia. Puțin îmi pasă de convalescența lui – asta nu e treaba oamenilor de dincolo de geam.

– Nici el nu sărută rău, răspund, cu bruschete.

– Și crezi că pentru fiecare dintre noi a fost OK? Să știm că îl săruți pe celălalt?

– Nu. N-a fost OK pentru niciunul dintre voi. Dar nu v-am cerut permisiunea.

Peeta râde din nou, rece, distant.

– Ei, ești uimitoare, nu-i așa?

Haymitch nu protestează când plec. Străbat coridorul. Traversez stupul de compartimente. Găsesc o spălătorie, cu o țeavă caldă după care să mă ascund. Trece mult timp până ce reușesc să-mi dau seama de ce sunt atât de întoarsă pe dos. Toate acele luni în care am fost sigură că Peeta mă crede minunată s-au sfârșit. În cele din urmă, mă poate vedea așa cum sunt. Brutală. Bănuitoare. Manipulatoare. Letală.

Și îl urăsc pentru asta.

17

Atacată pe la spate. Așa mă simt când Haymitch îmi dă vestea, la spital. Zbor în josul treptelor, către Comandament, cu gândurile alergându-mi cu un kilometru și jumătate pe minut, și dau buzna în plin consiliu de război.

– Cum adică eu nu merg la Capitoliu? Trebuie să merg! Sunt Gaița Zeflemitoare! exclam.

Coin abia dacă-și ridică privirea de pe ecranul din fața ei.

– Și, ca Gaiță Zeflemitoare, principalul tău scop, unirea districtelor împotriva Capitoliului, a fost atins. Nu-ți face griji – dacă totul merge bine, te trimitem acolo pentru capitulare.

Capitulare?

– O să fie prea târziu! O să pierd toate luptele. E nevoie de mine – sunt cel mai bun ȋntaș pe care-l aveți! strig.

De obicei nu mă laud cu asta, dar trebuie să fie cel puțin foarte aproape de adevăr.

– Dar Gale se duce.

– Gale s-a dus la instrucție în fiecare zi, dacă n-a avut alte îndatoriri autorizate. Sunt sigură că se poate descurca pe câmpul de luptă. La câte ore de instrucție apreciezi că ai participat tu?

La niciuna. Ȑsta e răspunsul.

– Păi, uneori am fost la vânătoare. Și... m-am antrenat cu Beetee, la Apărarea Specială.

– Nu e același lucru, Katniss, spune Boggs. Știm cu toții că ești inteligentă și curajoasă și că ȋntești bine. Dar pe câmpul de luptă avem nevoie de soldați. Tu nu știi nimic despre modul în care se execută un ordin și nu se poate spune că ești în cea mai bună formă fizică.

– Asta nu v-a deranjat când am fost în Opt. Sau în Doi, ripostez eu.

– Inițial, n-ai fost autorizată să ieși parte la luptă, în niciunul dintre cazuri, spune Plutarch, avertizându-mă din priviri că sunt pe cale să devăluiesc prea multe.

Nu, lupta cu bombardierele din Opt și intervenția mea din Doi au fost spontane, nesăbuite și categoric neautorizate.

– Și în ambele cazuri ai fost rănită, îmi reamintește Boggs.

Mă văd dintr-odată prin ochii lui. O fată mărunțică de șaptesprezece ani, care nu e în stare să-și recapete răsuflarea, fiindcă nu i s-au vindecat pe deplin coastele. Îmbrăcată neglijent. Indisciplinată. În convalescență. Nu un soldat, ci un om căruia trebuie să i se poarte de grijă.

– Dar trebuie să merg, spun.

– De ce? mă întreabă Coin.

Nu-i pot spune că vreau să-mi duc la bun sfârșit răzburarea personală împotriva lui Snow. Sau că nu pot suporta ideea de a rămâne aici, în Treisprezece, cu cea mai recentă versiune a lui Peeta, în timp ce Gale merge la război. Dar nu duc lipsă de motive care mă-ndeamnă să lupt împotriva Capitoliului.

– Din cauza districtului meu. Pentru că l-au distrus.

Președinta se gândește o clipă. Mă studiază.

– Ei bine, ai la dispoziție trei săptămâni. Nu e mult, dar poți să-ncepi instrucția. Dacă te va declara aptă Comisia de Repartizare, poate vom reconsidera cazul tău.

Asta e. Mai mult de-atât nu pot să sper. Cred că e vina mea. Mi-am nesocotit orarul în fiecare zi, în afara cazurilor când conținea câte ceva pe placul meu. Când se petreceau atât de multe lucruri, nu mi s-a părut că alergarea pe câmp cu o armă în mână ar fi fost o prioritate. Iar acum plătesc pentru neglijență.

Când mă-ntorc la spital, o găsesc pe Johanna într-o stare similară cu a mea, și spumegând de furie. Îi povestesc ce-a spus Coin.

– Cred c-ai putea să vii și tu la instrucție.

– Perfect. O să vin. Dar o să merg în împușitul ăla de Capitoliu chiar dac-o să fiu nevoită să ucid echipajul unei aeronave și s-o pilotez singură, zice Johanna.

– Cred că e mai bine să n-aduci vorba despre asta la instrucție, îi spun. Dar e plăcut să știu c-o să am un mijloc de transport.

Johanna rânjește și simt că în relația noastră intervine o schimbare, ușoară, dar semnificativă.

Nu știu dacă suntem cu adevărat prietene, dar e posibil ca „aliate“ să fie cuvântul potrivit. Ceea ce e bine. O să am nevoie de un aliat.

A doua zi dimineată, la 7:30, când ne prezentăm la antrenament, realitatea mă plesnește peste obraz. Am fost repartizate într-o grupă alcătuită mai degrabă din începători, puști de paisprezece sau cincisprezece ani, ceea ce pare oarecum insultător până când devine evident că toți sunt într-o formă mult mai bună decât noi. Gale și ceilalți oameni selectați pentru plecarea la Capitoliu sunt într-o cu totul altă fază, de instrucție intensivă. După ce facem încălzirea – ceea ce doare – urmează două ore de exerciții de fortificare – dure-roase – și o alergare de opt kilometri – ucigătoare. Deși sunt îmboldită de insultele Johannei, trebuie să renunț după un kilometru și jumătate.

– Coastele mele sunt de vină, îi explic antrenoarei, o femeie practică, între două vârste, căreia trebuie să-i spunem „soldat York“. Sunt încă pline de vânătăi.

– Ei, soldat Everdeen, astea mai au nevoie de încă o lună, cel puțin, ca să se vindece singure, ascultă-mă pe mine, zice ea.

Eu clatin din cap.

– N-am la dispoziție o lună.

Ea mă măsoară de sus până jos.

– Doctorii nu ți-au prescris niciun tratament?

– Există un tratament? Întreb. Au spus că trebuie să se vindece de la sine.

– Așa zic ei. Dar, la recomandarea mea, ar putea accelera procesul. Însă te previn că n-o să fie distractiv, îmi spune ea.

– Te rog. Trebuie s-ajung la Capitoliu, insist eu.

Soldatul York nu pune la îndoială asta. Scrie ceva pe un blocnotes și mă trimite direct la spital. Ezit. Nu vreau să lipsesc din nou de la instrucție.

– O să mă-ntorc la ședința de după-amiază, promit.

Ea se mulțumește să strângă din buze.

Ceva mai târziu, cu douăzeci și patru de ace înfipite în cușca toracică, zac lată în patul meu de spital, scrâșnind din dinți ca să nu implor să-mi fie adusă înapoi perfuzia cu morfină. A stat lângă patul meu, ca să-mi pot administra o doză ori de câte ori simțeam nevoia, însă în ultima vreme n-am mai folosit-o, am păstrat-o doar pentru Johanna. Astăzi mi-au făcut o analiză a sângelui, ca să se asigure că nu mai conține nicio urmă de calmant, pentru că amestecul celor două medicamente – morfina și indiferent ce-o fi substanța care-mi trimite acum în coaste o durere arzătoare – are efecte secundare periculoase. Mi

s-a spus clar c-o să am două zile grele. Însă eu le-am cerut să continue.

În camera noastră, noaptea e groaznică. Somnul iese din discuție. Eu am impresia că simt efectiv mirosul degajat de inelul de carne în flăcări ce-mi înconjoară pieptul, iar Johanna se luptă cu simptomele renunțării la drog. Ceva mai devreme, când i-am cerut scuze fiindcă am lăsat-o fără rezerva de morfină, și-a fluturat mâna a respingere, spunând că oricum trebuia să se-ntâmples. Dar la ora trei dimineața sunt ținta tuturor înjurăturilor colorate care s-au rostit vreodată în Districtul 7. Iar dimineața mă trage jos din pat, hotărâtă s-ajungem la instrucție.

– Nu cred că sunt în stare, îi mărturisesc.

– Ba poți. Putem amândouă. Doar suntem învingătoare, nu-i așa? Noi putem supraviețui, indiferent ce-ar arunca asupra noastră, mârâie ea.

Are tenul de un verde îngrețosător și tremură ca o frunză. Mă îmbrac.

Trebuie să fim învingătoare ca să putem trece de dimineața asta. Când ne dăm seama că afară plouă, mă gândesc c-o s-o pierd pe Johanna. Fața ei devine cadaverică și pare să nu mai respire.

– Nu e decât apă. N-o să ne omoare, îi spun.

Ea strânge din dinți și calcă apăsător prin noroi. Ploaia ne udă până la piele în timp ce ne antrenăm

trupurile, apoi parcurgem cu greu traseul de alergare. Eu mă retrag din nou după un kilometru și jumătate și rezist tentației de a-mi scoate cămașa pentru ca apa rece să-mi sfârâie pe coastele încinse. Mă silesc să-mi înghit prânzul primit pe teren, pește și tocană de vită, ambele murate de apă. Johanna reușește să-și mănânce jumătate din porție înainte de a o voma. După-amiază învățăm să ne montăm armele. Eu reușesc, dar ea nu-și poate opri tremurul mâinilor atât cât e nevoie ca să assembleze componentele. O ajut când se întoarce York cu spatele. Deși ploaia nu se oprește, după-amiază avem parte de o îmbunătățire, fiindcă suntem într-un poligon de tragere. În sfârșit ceva la care mă pricep. E nevoie de câtva timp ca să treci de la arc la o armă de foc, dar, până la sfârșitul zilei, am cele mai bune rezultate din grupa noastră.

Tocmai am intrat în incinta spitalului când o aud pe Johanna vorbind pe un ton solemn:

– Trebuie să terminăm cu asta. Să nu mai locuim în spital. Toată lumea nu vede în noi decât niște paciente.

Pentru mine nu e o problemă. Mă pot muta oricând în compartimentul familiei mele, dar Johannei nu i-a fost niciodată repartizat vreunul. Când încearcă să-și obțină externarea, nu vor s-o lase să locuiască singură, chiar dacă se întoarce

în fiecare zi, pentru o discuție cu doctorul de nebuni. Cred c-au reușit să pună lucrurile cap la cap în privința morfinei, ceea ce nu face decât să le întărească părerea că e labilă.

– N-o să fie singură. O să locuiesc în cameră cu ea, anunț.

Apar disensiuni, dar Haymitch trece de partea noastră și, la ora de culcare, avem un compartiment vizavi de cel ocupat de Prim și de mama, care e de acord să stea cu ochii pe noi.

Îmi termin dușul, iar Johanna se șterge cu o cârpă umedă, după care face o inspecție sumară a locului. Când trage sertarul cu cele câteva obiecte pe care le posed, se grăbește să-l închidă.

– Îmi cer scuze.

Mă gândesc că în sertarul ei nu e nimic, în afara hainelor primite de la guvern. Că, în toată lumea asta, nu există niciun obiect care să-i aparțină.

– E OK. Dacă vrei, te poți uita la lucrurile mele.

Ea îmi deschide medalionul și studiază poza lui Gale, pe a lui Prim și pe a mamei. Desface parașuta argintie, ia caneaua și și-o pune pe degetul mic.

– Mi se face sete numai când o privesc.

Pe urmă găsește perla pe care mi-a dat-o Peeta.

– Asta e...?

– Da, răspund. Am reușit cumva să trec peste asta.

Nu vreau să vorbesc despre Peeta. Una dintre părțile bune ale instrucției e faptul că mă-mpiedică să mă gândesc la el.

– Haymitch zice că e din ce în ce mai bine, spune ea.

– Poate, dar s-a schimbat.

– Așa cum te-ai schimbat și tu. Și eu. Și Finnick, și Haymitch, și Beetee. Ca să nu-ncep cu Annie Cresta. Arena ne-a dat bine peste cap pe toți, nu crezi? Sau te mai simți încă la fel ca fata care s-a oferit voluntar în locul surorii ei? mă întreabă.

– Nu, îi răspund.

– Țsta e singurul lucru în privința căruia s-ar putea să aibă dreptate doctorul meu de nebuni. Nu există întoarcere. Prin urmare putem s-acceptăm lucrurile așa cum sunt acum.

Îmi așază suvenirele la loc în sertar, în ordine, și se urcă în patul de vizavi de al meu exact când se sting luminile.

– Nu ți-e teamă c-o să te-omor la noapte?

– De parcă eu nu ți-aș putea face de petrecanie, îi răspund.

Pe urmă râdem, fiindcă amândouă ne simțim atât de schilodite, încât pare un miracol dac-o să ne putem scula mâine dimineață. Dar putem. Reușim în fiecare zi. Și, până la finele săptămânii,

coastele mele sunt aproape ca noi, iar Johanna e în stare să-și monteze pușca fără ajutor.

La sfârșitul zilei, soldatul York dă aprobator din cap, către noi amândouă.

– Excelentă treabă, soldați.

– Cred c-a fost mai ușor să câștigăm Jocurile, bombăne Johanna, când am ajuns destul de departe ca să nu mai putem fi auzite.

Dar privirea ei spune că e încântată.

De fapt, suntem aproape binedispuse când intrăm în sala de mese, unde mă așteaptă Gale, să mâncăm împreună. Rămân în toane la fel de bune și când primesc o porție uriașă de tocană de vită.

– Primele transporturi de hrană au sosit în dimineața asta, îmi spune Sae Unsuroasa. Asta e carne de vacă adevărată, din Districtul 10. Nu unul dintre câinii voștri sălbatici.

– Nu-mi amintesc să fi refuzat tu vreunul, ripostează Gale.

Ne alăturăm unui grup din care fac parte Delly, Annie și Finnick. Transformarea lui Finnick de după căsătorie e impresionantă. Celelalte încarnări ale sale – idolul decadent pe care l-am întâlnit înainte de Jubileul Pacificării, aliatul enigmatic din arenă, tânărul zdrobit care a încercat să m-ajute să rezistăm împreună – toți aceștia au fost înlocuiți de cineva care radiază de viață. Își

etalează pentru prima oară adevăratul farmec, umorul discret și firea plăcută. Nu dă niciodată drumul mâinii lui Annie. Nici când merg, nici când mănâncă. Mă-ndoiesc că are de gând s-o facă vreodată. Ea e pierdută într-un soi de uimire fericită. Încă mai sunt momente când îți dai seama că în creierul ei se produce o alunecare și o altă lume îi atrage privirea. Dar câteva cuvinte adresate de Finnick o aduc înapoi.

Delly, pe care o cunosc de când eram mică, dar la care nu m-am gândit niciodată prea mult, a crescut în ochii mei. I s-a povestit ce mi-a spus Peeta în noaptea de după nuntă, dar nu e bârfitoare. Haymitch spune că e cea mai bună apărătoare pe care-o am ori de câte ori explodează Peeta într-un soi de furie ucigașă contra mea. Îmi ia întotdeauna apărarea, dând vina pe percepțiile lui negative, inoculate de tortura Capitoliului. Are mai multă influență asupra lui decât oricine altcineva, fiindcă pe ea o cunoaște cu adevărat. Oricum, chiar dacă Delly îmi înfrumusețează părțile bune, apreciez asta. Sincer vorbind, am nevoie de o ușoară înfrumusețare.

Sunt moartă de foame și tocana e delicioasă – carne de vită, cartofi, napi și ceapă într-un sos gros – așa că trebuie să-mi impun să mestec mai încet. În toată sala de mese se simte efectul

revigorant al unei mâncări gustoase. Modul în care îi face pe oameni mai prietenoși, mai amuzanți, mai optimiști, reamintindu-le că nu e o greșală să continue să trăiască. E mai bună decât orice medicament. Mă străduiesc s-o savurez cât mai multă vreme și mă alătur conversației. Îmi înmoi pâinea în sos și ciugulesc din ea ascultându-l pe Finnick spunând o poveste caraghioasă, despre o broască țestoasă de mare, care a plecat înot cu pălăria lui. Încep să râd înainte să-mi dau seama că el e aici. Stă exact în partea opusă a mesei, în spatele locului gol de lângă Johanna. Privindu-mă. Mă sufoc pentru o clipă, când pâinea înmuiată în sos mi se oprește în gât.

– Peeta! exclamă Delly. Îmi pare atât de bine să te văd afară... și lângă noi.

În spatele lui stau doi paznici voinici. El își ține tava cu stângăcie, în echilibru pe vârfurile degetelor, fiindcă are încheieturile mâinilor încătușate, cu un lanț scurt între ele.

– Ce-i cu brățărilor astea elegante? întreabă Johanna.

– Încă nu sunt tocmai demn de încredere, îi explică Peeta. Nu pot nici măcar să stau aici fără permisiunea voastră.

Arată către paznici cu o mișcare a capului.

– Sigur că poți să stai aici. Suntem prieteni vechi, spune Johanna, bătând cu palma pe locul de lângă ea. La Capitoliu, eu și Peeta am fost ținuti în celule învecinate. Suntem foarte familiarizați unul cu țipetele altuia.

Annie, care stă de partea cealaltă a Johannei, își acoperă urechile, gestul prin care părăsește realitatea. Finnick îi aruncă o privire furioasă Johannei și o cuprinde cu brațul pe Annie.

– Cum? Doctorul meu de nebuni spune că nu trebuie să-mi cenzurez gândurile. Face parte din terapie, ripostează Johanna.

Mica noastră petrecere și-a pierdut însuflețirea. Finnick murmură tot felul de lucruri către Annie, până când ea își îndepărtează ușor mâinile. Urmează un lung răstimp de tăcere, în care toată lumea se preface că mănâncă.

– Annie, spune radioasă Delly, știi că Peeta ți-a împodobit tortul de nuntă? La noi în oraș, familia lui deținea o brutărie, iar el făcea glazurile.

Annie se uită cu prudență dincolo de Johanna.

– Mulțumesc, Peeta. A fost minunat.

– Cu plăcere, Annie, răspunde el, și îi aud în glas acea notă de blândețe pe care-o crezusem dispărută pentru totdeauna.

Chiar dacă nu mi se adresează mie. Totuși există.

– Dacă vrem să ne-ncastrăm în timp cu plimbarea aia, am face bine să mergem, îi spune Finnick soției sale. Aranjează ambele tăvi astfel încât să le poată duce cu o singură mână, în timp ce strânge mâna ei cu cealaltă. Mi-a părut bine.
...e văd, Peeta.

– Să te porți frumos cu ea, Finnick. Altminteri s-ar putea să-ncerce să ți-o iau.

Ar fi putut fi o glumă, dacă tonul n-ar fi fost atât de rece. Tot ce transmite e ceva negativ. Neîncrederea fățișă în Finnick, aluzia că Peeta a pus ochii pe Annie, că Annie l-ar putea părăsi pe Finnick, că eu nu exist.

– Oh, Peeta, spune Finnick, cu detașare. Nu mă face să regret că ți-am repornit inima.

Se îndepărtează conducând-o pe Annie, după ce îmi aruncă o privire îngrijorată.

– Ți-a salvat într-adevăr viața, Peeta. Nu numai o dată, spune Delly după plecarea lor, cu reproș în glas.

– Pentru ea. Peeta arată spre mine cu o mișcare ușoară a capului. Pentru rebeliune. Nu de dragul meu. Nu-i datorez nimic.

N-ar trebui să mușc momeala, dar o fac.

– Poate că nu. Dar Mags a murit și tu ești încă aici. Asta ar trebui să-nsemne ceva.

- Da, o mulțime de lucruri ar putea însemna altceva decât par, Katniss. Am niște amintiri cărora nu le pot da niciun sens, și nu cred c-au fost alterate de Capitoliu. O mulțime de nopți din tren, de exemplu, ripostează el.

Alte aluzii. Că în tren s-ar fi întâmplat mai multe decât în realitate. Ceea ce s-a întâmplat într-adevăr – nopțile alea în care mi-aș fi pierdut mințile dacă nu m-ar fi ținut în brațe – nu mai contează. Totul e o minciună, totul e un mod de a abuza de el.

Peeta schițează un gest cu lingura, făcând legătura dintre Gale și mine.

- Voi doi sunteți acum oficial un cuplu, sau încă mai târăsc povestea cu îndrăgostiții născuți sub o stea potrivnică?

- O mai târăsc, spune Johanna.

Cuprins de spasme, Peeta își încleștează pumnii, pentru a și-i destinde apoi cu un gest bizar. E tot ce poate face ca să îi țină departe de gâtul meu? Simt mușchii lui Gale încordându-se lângă mine, mă tem de o ceartă.

Dar el se mulțumește să spună:

- N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

- Ce-ai văzut? întreabă Peeta.

- Pe tine, răspunde Gale.

- Va trebui să fii ceva mai explicit, spune Peeta. Ce-i cu mine?

- Te-au înlocuit cu o altă versiune a ta, cu un mutant rău, spune Johanna.

Gale își bea tot laptele.

- Ai terminat? mă întreabă.

Mă ridic și traversăm sala, ducându-ne tăvile la locul lor. La ușă mă oprește un bătrân, fiindcă încă mai strâng în pumn restul de pâine înmuțată în sos. Ceva din expresia mea, sau poate faptul că n-am încetat să ascund pâinea, îl face să mă trateze cu băgare de seamă. Mă lasă să-mi îndes bucata în gură și-mi văd de drum. Aproape am ajuns la ușa compartimentului meu când începe Gale din nou să vorbească.

- Nu m-am așteptat la asta.

- Ți-am spus că mă urăște, zic eu.

- E vorba de felul în care te urăște. E atât de... familiar. Și eu simțeam așa, recunoaște el. Când te vedeam sărutându-l pe ecran. Însă eu știam că, în parte, eram nedrept. El nu-și dă seama de asta.

Ajungem la ușă.

- Poate mă vede pur și simplu așa cum sunt în realitate. Trebuie să dorm.

Gale mă prinde de braț înainte de-a apuca să dispar.

- Așa gândești tu acum?

Ridic din umeri.

– Katniss, sunt cel mai vechi prieten al tău, crede-mă când îți spun că nu te vede așa cum ești în realitate.

Mă sărută pe obraz și pleacă.

Stau pe pat, încercând să-mi îndes în cap informațiile din manualele de tactică militară, în timp ce amintirile nopților din tren, alături de Peeta, îmi distrag atenția. Peste vreo douăzeci de minute sosește Johanna și se aruncă de-a latul patului meu, la picioare.

– Ai pierdut ce-a fost mai frumos. Delly s-a nfu-riat pe Peeta, pentru că te-a tratat așa. I s-a pițigăiat vocea. A fost ca și cum ar fi înjunghiat cineva un șoarece cu furculița, de mai multe ori la rând. Toată lumea din sală o privea țintă.

– Și Peeta ce-a făcut? întreb.

– A-nceput să se certe cu el însuși, de parcă ar fi fost doi oameni în același timp. Paznicii s-au văzut nevoiți să-l scoată afară. Partea bună a fost că nimeni n-a băgat de seamă când i-am dat eu gata tocana.

Johanna își freacă pântecul proeminent cu palma. Mă uit la stratul de negreală de sub unghiile ei. Și mă-ntreb dacă oamenii din Șapte fac vreodată baie.

Petrecem două ore punându-ne una alteia întrebări despre termenii militari. Le vizitez pe mama și pe Prim pentru o vreme. Când sunt din nou în compartimentul meu, după duș, privind țintă întunericul, întreb în sfârșit:

– Johanna, l-ai auzit într-adevăr țipând?

– Făcea parte din tortură, spune ea. Ca gaițele-limbute din arenă. Numai că era real. Și nu se oprea după o oră. Tic-tac.

– Tic-tac, șoptesc eu drept răspuns.

Trandafiri. Lupi mutanți. Tributuri. Delfini glazurați. Prieteni. Gaițe zeflemitoare. Stiliști. Eu.

În noaptea asta, toate țipă în visele mele.

18

Mă dedic instrucției cu sete de răzbunare. Antrenamentele, simulările, exercițiile de mânuire a armelor, prelegerile despre tactică sunt hrana mea, aerul meu, viața mea. Câțiva dintre noi suntem mutați într-o grupă suplimentară, ceea ce mă face să sper că mă număr printre cei propuși să ia parte la adevăratul război. Soldații i-au găsit un nume simplu, Cvartalul, dar în orarul tauat pe brațul meu se numește L.S.S., ceea ce înseamnă Lupte de Stradă Simulate. În adâncurile

Districtului 13 s-a construit un cvartal fictiv al Capitoliului. Instructorul ne împarte în grupe de câte opt și încercăm să ne îndeplinim misiunile – ocuparea unei poziții, distrugerea unei ținte, percheziționarea unei locuințe – ca și cum am lupta într-adevăr în războiul împotriva Capitoliului. Totul e aranjat astfel încât oricare dintre faptele tale poate avea consecințe nefaste. Un pas greșit declanșează o mină de teren, pe un acoperiș apare un lunetist, ți se blochează pușca, un țipăt de copil te atrage într-o ambuscadă, comandantul detașamentului tău – care e o simplă voce inclusă în program – e lovit de un mortier și trebuie să intuiești ce ai de făcut fără să mai primești ordine. O parte din tine știe că totul e o simulare și că n-o să fii ucis. Dacă declanșezi erupția unei mine de teren, auzi explozia și trebuie să te prefaci că te prăbușești mort la pământ. Dar din alte puncte de vedere totul pare cât se poate de real – soldații dușmani în uniforme de Apărători ai Păcii, deruta provocată de o bombă fumigenă. Suntem și gazați. Numai eu și Johanna reușim să ne punem măștile la timp. Tot restul detașamentului nostru își pierde cunoștința pentru zece minute. Și presupusul gaz inofensiv cu care mi-am umplut de câteva ori plămânii îmi dă o durere groaznică de cap pe toată durata zilei.

Cressida și echipa ei ne filmează pe mine și pe Johanna în poligonul de tragere. Știu că Gale și Finnick sunt filmați la rândul lor. Totul face parte dintr-o nouă serie de prop-uri, care-i arată pe rebeli pregătindu-se pentru invazia Capitoliului. În ansamblu, lucrurile merg foarte bine.

La instrucția de dimineață începe să-și facă apariția și Peeta. Cătușele au dispărut, dar continuă să fie însoțit fără încetare de doi paznici. După prânz, îl văd în partea opusă a terenului, antrenându-se împreună cu un grup de începători. Nu știu ce-au de gând. Dacă o ciorovăială cu Delly îl poate face să se certe cu sine însuși, n-are ce căuta la o lecție despre asamblarea unei arme.

Când ajung față-n față cu Plutarch, mă asigură că totul e pentru camerele de filmat. Au filme cu Annie măritându-se și cu Johanna trăgând la țintă, dar întregul Panem se-ntreabă ce e cu Peeta. Trebuie să-l vadă luptând pentru rebeli, nu pentru Snow. Și poate reușesc să filmeze și câteva secvențe cu noi doi, nu neapărat sărutându-ne, dar părând măcar fericiți că suntem din nou împreună...

Întrerup pe loc discuția și plec. Asta n-o să se-ntâmple.

În rarele mele momente de inactivitate, privesc cu neliniște pregătirile pentru invazie. Văd cum

sunt adunate echipamentele și proviziile, cum sunt alcătuite diviziile. Îți poți da seama când primește cineva ordin de recrutare, fiindcă e tuns foarte scurt, acesta fiind semnul distinctiv al unui om care pleacă la luptă. Se discută foarte mult despre începerea ofensivei, primul obiectiv fiind preluarea controlului tunelurilor de cale ferată care alimentează Capitoliul.

Cu numai câteva zile înainte de a se pune în mișcare primele trupe, York ne anunță pe neașteptate pe mine și pe Johanna că, la recomandarea ei, am fost înscrise la examen și că trebuie să ne prezentăm imediat. Sunt patru probe: o cursă cu obstacole pentru evaluarea condiției fizice, o lucrare scrisă despre tactică, un test de dexteritate în mânuirea armelor și o situație de luptă simulată în Cvartal. Nici măcar n-apuc să am emoții pentru primele trei, și le trec cu bine, însă la Cvartal avem de așteptat, ceva nu e încă gata. Se lucrează la un soi de baubau tehnic. Ne adunăm grămadă și facem schimb de informații. Se pare că ăsta e adevărul, într-o foarte mare măsură. Intri singur. Nu știi nimic despre situația în care-o să te afli. Un băiat ne dezvăluie, pe șoptite, c-a auzit că se ia drept țintă cel mai slab punct al fiecăruia dintre noi.

Punctele mele slabe? Asta e o ușă pe care nici măcar nu vreau s-o deschid. Dar găsesc un loc

liniștit și-ncerc să stabilesc care sunt. Lungimea listei e deprimantă. Lipsa forței fizice. Instrucția redusă la minimum. Și, cumva, statutul meu prominent de Gaiță Zeflemitoare nu pare să fie un avantaj în situația când se încearcă să fim incluși cu toții într-un grup. Aș putea fi pusă la colț pentru foarte multe lucruri.

Johanna e chemată cu trei persoane înaintea mea și o încurajez cu un semn al capului. Aș fi vrut să fiu prima de pe listă, fiindcă acum încep să reanalizez totul. În momentul când e strigat numele meu, habar n-am ce strategie o să adopt. Din fericire, odată ce pătrund în Cvartal, o anumită parte a instrucției îmi e într-adevăr de folos. E vorba de o ambuscadă. Apărătorii Păcii își fac apariția aproape imediat și trebuie să-mi croiesc drum către un punct de întâlnire cu detașamentul meu împrăștiat. Străbat încet străzile, lichidând Apărătorii Păcii pe măsură ce înaintez. Doi pe acoperișul din stânga, un altul în pragul unei uși, chiar în fața mea. E provocator, dar nu atât de dificil cum m-am așteptat. Am sentimentul săcâitor că totul e prea simplu. Probabil că-mi scapă esența. Când nu mă mai despart de țintă decât două clădiri, lucrurile încep să se-nfierbânte. O jumătate de duzină de Apărători ai Păcii dau buzna de după un colț. Au mai multă putere de

foc decât mine, dar observ ceva. Un bidon cu benzină abandonat neglijent în rigolă. În asta constă testul meu. Trebuie să-mi dau seama că aruncarea în aer a bidonului e singurul mod de a-mi îndeplini misiunea. Tocmai când sunt gata s-o fac, comandantul detașamentului, care până în momentul ăsta nu mi-a fost absolut de niciun ajutor, îmi ordonă cu voce scăzută să m-arunc la pământ. Toate instinctele mele urlă, îndemnându-mă să-i ignor glasul, să apăs pe trăgaci, să declanșez o explozie care să-i trimită pe Apărătorii Păcii în înaltul cerului. Și realizez dintr-odată care e, în viața unui militar, punctul meu cel mai slab. Începând cu prima clipă a Jocurilor, când am alergat către rucsacul portocaliu, și terminând cu tirul din Opt și cu traversarea impulsivă a pieței din Doi. Nu sunt în stare să respect ordinele.

Izbesc pământul cu atâta forță și atât de repede, încât voi fi nevoită să-mi smulg pietrișul intrat în bărbie încă o săptămână de acum înainte. Altcineva aruncă în aer bidonul cu benzină. Apărătorii Păcii mor. Eu ajung la punctul de întâlnire. Când ies din Cvarțial prin capătul opus, un soldat mă felicită, îmi imprimă pe mână numărul detașamentului 451 și-mi spune să mă prezint la Comandament. Aproape amețită de succes, fug pe coridoare, trec dincolo de fiecare colț derapând,

alerg în josul scărilor fiindcă liftul merge prea încet. Dau buzna în încăpere înainte de a conștientiza straniețea situației. N-ar fi trebuit să fiu la Comandament; ar fi trebuit să merg să-mi tund părul. Oamenii adunați în jurul mesei nu sunt recruți, sunt cei care iau deciziile.

Când îmi fac apariția, Boggs zâmbeste și clatină din cap.

– Ia să văd.

Acum nesigură, îi întind mâna marcată.

– Ești cu mine. Într-o unitate specială de trăgători de elită. Alătură-te detașamentului tău.

Face semn din cap către un grup aliniat lângă perete. Gale. Finnick. Alți cinci, pe care nu-i cunosc. Detașamentul meu. Nu numai că am fost admisă, o să acționez sub ordinele lui Boggs. Împreună cu prietenii mei. Îmi impun să mă apropiu de ei cu pași calmi, soldățești, în loc să sar într-un picior de bucurie.

Și probabil că avem un rol important, fiindcă ne aflăm la Comandament, iar asta n-are nimic de-a face cu o anumită Gaiță Zeflemitoare. Plutarch stă lângă un panou mare, plat, din centrul mesei. Ne dă explicații despre natura lucrurilor cu care ne vom confrunta la Capitoliu. Mă gândesc că prezentarea e groaznică – fiindcă nici măcar ridicându-mă pe vârfuri nu reușesc să văd

ce e pe panou – până când apasă pe un buton. Imaginea holografică a unui cvartal din Capitoliu e proiectată în aer.

– De exemplu, asta e zona din jurul unei cazărmi a Apărătorilor Păcii. Nu e lipsită de importanță, dar nu reprezintă o țintă crucială și, cu toate acestea, uitați-vă.

Plutarch tastează un soi de cifru și încep să clipească o serie de lumini. Sunt de culori diferite și pâlpâie la intervale diferite.

– Fiecare dintre lumini este numită cocon. Și reprezintă un obstacol care poate fi orice, de la o bombă până la o haită de mutați. Și, fără doar și poate, indiferent ce ar conține, e menit fie să vă prindă în cursă, fie să vă ucidă. Unele există încă din Zilele Întunecate, altele au fost realizate de-a lungul anilor. Ca să fiu sincer, am creat eu însumi un mare număr. Acest program, sustras de unul dintre oamenii noștri când am părăsit Capitoliul, e cea mai recentă informație pe care-o deținem. Ei nu știu că-l avem. Dar chiar și așa, e posibil să fi fost activați coconi noi în ultimele luni. Cu asta o să vă confrunțați.

Îmi dau seama că picioarele m-au purtat către masă abia când ajung la câțiva centimetri distanță de hologramă. Mâna mi se întinde și ia în căușul

palmei o lumină verde, care clipește cu foarte mare viteză.

Lângă mine e cineva, cu trupul încordat. Finnick, firește. Fiindcă numai un învingător putea să vadă ceea am văzut eu atât de repede. Arena. Împodobită cu o dantelă de coconi concepuți de creatorii-de-joc. Degetele lui Finnick mângâie o lumină roșie, neîntreruptă, de deasupra unei uși.

– Doamnelor și domnilor...

Vocea lui e scăzută, însă a mea răsună în întreaga încăpere:

– Începe cea de-a Șaptezeci și șasea Ediție a Jocurilor Foamei!

Izbucnesc în râs. Repede. Înainte de a avea cineva timp să rețină ceea ce se ascunde sub cuvintele pe care abia le-am pronunțat. Înainte de a se înălța sprâncene, de a fi formulate obiecții, de a se pune lucrurile cap la cap, ajungându-se la concluzia că trebuie să fiu ținută cât mai departe cu putință de Capitoliu. Pentru că un învingător furios, obișnuit să gândească singur, cu un țesut de cicatrice psihologice prea gros pentru a fi străpuns, este, poate, ultima persoană pe care ți-o dorești în detașament.

– Plutarch, nici măcar nu știu de ce te-ai mai obosit să ne trimiți pe mine și pe Finnick la instrucție, spun.

– Da, suntem deja cei mai potriviți soldați pe care-i ai, adaugă Finnick, cu semeția unui cocoș.

– Să nu credeți că mi-a scăpat asta, zice el, cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii. Acum la loc comanda, soldat Odair și soldat Everdeen. Am de terminat o prezentare.

Ne retragem la locurile noastre, ignorând privirile întrebătoare aruncate către noi pe traseu. Adopt o atitudine de extremă concentrare când Plutarch continuă, dând când și când din cap, schimbându-mi poziția ca să văd mai bine, spunându-mi tot timpul că trebuie să rezist până ce mă pot duce în pădure, să urlu. Sau să-njur. Sau să plâng. Sau poate toate în același timp.

Dacă ăsta a fost un test, atunci l-am trecut și eu, și Finnick. După ce termină Plutarch și se suspendă ședința, trec printr-un moment cumplit când aflu că există un ordin special, dat anume pentru mine. Dar stipulează pur și simplu că sunt scutită de tunsoarea militară, fiindcă se dorește ca, în momentul anticipatei capitulări, Gaița Zeflemitoare să semene cât mai mult cu puțință cu fata din arenă. Pentru camerele de luat vederi, bineînțeles. Ridic din umeri și comunic că problema reprezentată de lungimea părului meu mi-e total indiferentă. Mi se îngăduie să plec fără alte comentarii.

Pe hol, eu și Finnick gravităm unul în jurul altuia.

– Ce-o să-i spun lui Annie? mă întreabă el pe șoptite.

– Nimic, îi răspund. Exact asta vor afla de la mine mama și sora mea.

E destul de rău să știm c-o să ne întoarcem într-o arenă complet echipată. N-are sens să le-o spunem pe neașteptate celor dragi.

– Dacă ea vede holograma aia..., începe Finnick.

– N-o s-o vadă. E o informație secretă. Trebuie să fie, spun eu. Oricum, nu se compară cu adevăratele Jocuri. Numărul supraviețuitorilor poate fi oricât de mare. Reacția noastră a fost exagerată, pentru că... ei, știi de ce. Încă mai vrei să mergi, nu-i așa?

– Bineînțeles. Vreau să-l ucid pe Snow la fel de mult ca și tine.

– N-o să fie ca în celelalte dăți, spun cu voce fermă, încercând să mă conving în aceeași măsură și pe mine însămi.

Și atunci mi se dezvăluie adevărata frumusețe a situației.

– De data asta Snow o să facă parte dintre jucători.

Înainte de a avea timp să mai spunem ceva, își face apariția Haymitch. N-a participat la ședință, nu e preocupat de arenă, ci de cu totul altceva.

– Johanna e din nou la spital.

Îmi închipuiam că Johanna e bine, că a trecut examenul, dar că n-a fost repartizată în unitatea trăgătorilor de elită. E extrem de periculoasă când aruncă o secure, însă când e vorba de arme de foc e un țințaș de talie medie.

– E rănită? Ce-a pățit?

– S-a întâmplat când era în Cvartal. Se încearcă descoperirea slăbiciunilor potențiale ale fiecărui soldat. Așa c-au inundat strada, spune Haymitch.

Asta nu mă lămurește. Johanna știe să-noate. Cel puțin eu îmi aduc aminte că am văzut-o înotând la Jubileul Pacificării. Nu ca Finnick, firește, dar pe el nu-l egalează niciunul dintre noi.

– Și ce dacă?

– Așa au torturat-o la Capitoliu. Au udat-o learcă și-au folosit șocuri electrice, îmi explică Haymitch. În Cvartal și-a adus brusc aminte. A intrat în panică, n-a mai știut unde se află. Acum e din nou sedată.

Eu și Finnick stăm pur și simplu neclintiți, ca și cum ne-am fi pierdut darul vorbirii. Mă duc cu gândul la faptul că Johanna nu face niciodată duș. Îmi amintesc de ziua când și-a impus să iasă în ploaie, de parcă picăturile ar fi fost de acid. Atunci am pus starea ei pe seama renunțării la morfină.

– Ar trebui să mergeți s-o vedeți. Îi sunteți cei mai apropiați prieteni, spune Haymitch.

Asta înrăutățește lucrurile. Nu știu ce e de fapt între Johanna și Finnick. Dar eu abia dac-o cunosc. N-are familie. N-are prieteni. N-are nici măcar un simbol din Districtul 7, pe care să-l pună lângă uniforma din sertarul anonim. Nimic.

– Mai bine mă duc să-l anunț pe Plutarch. N-o să fie încântat, continuă Haymitch. Vrea să pătrundă în Capitoliu cât mai mulți învingători cu putință, pentru camerele de luat vederi. Crede că e indicat, pentru un spectacol de televiziune cât mai reușit.

– Tu și Beetee mergeți? îl întreb.

– Cât mai mulți învingători tineri și frumoși cu putință, se corectează el. Așa că nu. Noi vom sta aici.

Finnick se duce direct la Johanna, însă eu mai zăbovesc câteva minute, până iese din sală Boggs. El e acum comandantul meu, prin urmare bănuiesc că lui trebuie să-i cer o favoare specială. Când îi spun ce am de gând, îmi scrie un permis, adică îmi îngăduie să merg în Pădure în timpul Meditației, cu condiția să nu ies din raza vizuală a paznicilor. Alerg în compartimentul meu, gândindu-mă să folosesc parașuta, dar e prea încărcată de amintiri urâte. Traversez în schimb

coridorul și iau una dintre feșele albe de bumbac pe care le-am adus din Doisprezece. Pătrată. Rezistentă. Exact ce-mi trebuie.

În pădure găsesc un pin și desprind de pe crengi pumni întregi de ace parfumate. După ce adun o grămăjoară în mijlocul feșei, îi unesc marginile, le răsucesc și le leg strâns cu o coardă de viță, făcând un ghemotoc de dimensiunile unui măr.

Odată ajunsă în ușa camerei de spital, o privesc o clipă pe Johanna și realizez că impresia de cruzime se datorează mai ales atitudinii ei dezagrabile. Acum, când asta îi lipsește, nu e decât o femeie tânără, slabă, cu ochii mari luptându-i-se să rămână deschiși, în ciuda puterii medicamentelor. Îngrozită de ceea ce i-ar putea aduce somnul. Mă apropii și îi întind ghemotocul.

– Ce e asta? Întreabă, cu voce răgușită.

Vârfurile umede ale părului îi acoperă fruntea ca niște ace minuscule.

– L-am făcut pentru tine. Ca să ți-l pui în sertar. I-l așez în palmă. Miroase-l.

Își duce ghemotocul la nas și inspiră cu prudență.

– Parfumul de acasă.

I se umplu ochii de lacrimi.

– Asta și speram. Fiindcă ești din Șapte, spun eu. Îți aduci aminte cum ne-am cunoscut? Erai un copac. Ei, numai pentru scurt timp.

Ea îmi prinde pe neașteptate încheietura mâinii într-o strânsoare de fier.

– Trebuie să-l ucizi, Katniss.

– Nu-ți face griji.

Rezist tentației de a-mi elibera mâna dintr-o smucitură.

– Jură-mi. Pe ceva la care ții, șuieră ea.

– Jur. Pe viața mea.

Dar ea continuă să-mi rețină brațul.

– Pe viața familiei tale, insistă.

– Pe viața familiei mele, repet.

Presupun că grija pentru propria mea supraviețuire nu e destul de convingătoare. Ea îmi dă drumul și îmi frec încheietura.

– Oricum, de ce crezi că plec acolo, cap sec?

Asta o face să zâmbească ușor.

– Aveam pur și simplu nevoie s-o aud.

Își apasă ghemotocul cu ace de pin pe nări și închide ochii.

Zilele rămase trec într-un vârtej. După cele câteva exerciții fizice din fiecare dimineață, detașamentul meu stă în poligon pe întreaga durată a timpului de instrucție. Exersezi mai ales tirul cu arma, dar o oră pe zi e rezervată pentru armamentul special, ceea ce înseamnă că eu îmi folosesc arcul de Gaiță Zeflemitoare, iar Gale trage cu arcul lui perfect adaptat pentru uz militar.

Tridentul conceput de Beetee pentru Finnick are o mulțime de caracteristici speciale, dar cel mai remarcabil e faptul că, după ce îl aruncă, nu e nevoie să alerge după el, fiindcă revine în mâna lui la simpla apăsare a unui buton plasat pe o brățară metalică.

Uneori tragem în manechine cu uniforme de Apărători ai Păcii, ca să ne familiarizăm cu hibelee echipamentului lor de protecție. Cu crăpăturile armurii, ca să spun așa. Dacă nimerești carnea, ești răsplătit cu o răbufnire de sânge fals. Manechinele noastre sunt murate în lichid roșu.

E liniștitor să vezi până unde se înalță nivelul de precizie al detașamentului nostru. Alături de Finnick și Gale, include cinci soldați din Treisprezece. Jackson, o femeie de vârstă mijlocie care e locțiitoarea lui Boggs, pare oarecum apatică, dar poate lovi obiecte pe care noi, ceilalți, nu suntem în stare să le zărim nici măcar cu luneta. Prezbiterism, spune ea. Două surori cu vârsta între douăzeci și treizeci de ani, pe nume Leeg – le spunem Leeg 1 și Leeg 2 ca să simplificăm lucrurile –, seamănă atât de bine când sunt îmbrăcate în uniformă încât eu nu le pot deosebi înainte de a observa că Leeg 1 are în ochi niște pete mici, gălbui. Doi bărbați mai vârstnici, Mitchell și Homes, nu vorbesc niciodată prea mult, dar îți

pot nimeri un fir de praf de pe cizme de la cincizeci de metri. Văd și alte detașamente de trăgători, de asemenea destul de bune, dar nu înțeleg pe deplin care e statutul nostru până în dimineața când ni se alătură Plutarch.

– Detașament Patru-Cinci-Unu, ați fost selectați pentru o misiune specială, începe el.

Îmi mușc interiorul buzei, sperând nebunește că e vorba de asasinarea lui Snow.

– Avem foarte mulți trăgători de elită, dar e mare criză de echipaje de cameramani. De aceea v-am ales pe voi opt pentru a fi ceea ce numim noi „detașamentul-vedetă“. Voi veți fi fețele invaziei – pe ecran.

Dezamăgirea, șocul și chiar furia străbat întregul grup.

– De fapt spui că n-o să luăm parte cu adevărat la luptă, se răstește Gale.

– O să luați parte la luptă, dar poate nu întotdeauna în prima linie. Dacă în acest tip de război există așa ceva, spune Plutarch.

– Niciunul dintre noi nu vrea asta.

Remarca lui Finnicks e urmată un murmur general de aprobare, dar eu păstrez tăcerea.

– O să mergem la luptă.

– O să fiți cât se poate de utili pentru acțiunile militare, zice Plutarch. Și s-a hotărât deja că sunteți

mult mai valoroși în aparițiile televizate. Numai uitați-vă ce eficientă a fost Katniss umblând peste tot în costumul de Gaiță Zeflemitoare. A modificat cursul întregii rebeliuni. Observați că ea e singura care nu se plânge? Pentru că-nțelege cât de mare e puterea ecranului.

În realitate, Katniss nu se plânge fiindcă n-are de gând să rămână în „detașamentul-vedetă“, dar își dă seama că e necesar să ajungă la Capitoliu înainte de a-și putea duce planul la îndeplinire. Însă dacă e prea ascultătoare poate stârni suspiciuni în aceeași măsură.

– Dar n-o să fie totul numai prefăcătorie, nu-i așa? întreb. Ar fi o irosire a talentului nostru.

– Nu-ți face griji, îmi spune Plutarch. O s-aveți o mulțime de ținte reale pe care să le luați în bătaia armei. Dar ai grijă să nu sari în aer. Am destule pe cap și fără să fiu nevoit să te-nlocuiesc. Acum mergeți la Capitoliu și puneți în scenă un spectacol bun.

În dimineața îmbarcării, îmi iau rămas-bun de la familia mea. Nu le-am spus că sistemele de apărare ale Capitoliului seamănă perfect cu armele din arenă, dar plecarea mea la război e, în sine, suficient de îngrozitoare. Mama mă strânge cu putere în brațe timp îndelungat. Îi simt lacrimile pe

obraji, ceea ce nu s-a întâmplat când am fost aleasă pentru Jocuri.

– Nu-ți face griji, o să fiu în siguranță, în ceea mai mare măsură posibilă. O să fac parte dintre marionetele televizate de Plutarch, o liniștesc eu.

Prim mă conduce până la ușile spitalului.

– Cum te simți?

– Mai bine, știind că ești într-un loc unde nu te poate atinge Snow, îi răspund.

– Când ne vom revedea, vom fi deja eliberate de sub teroarea lui, spune Prim cu fermitate. Apoi își aruncă brațele în jurul gâtului meu. Fii prudentă.

Mă gândesc dacă să-mi iau rămas-bun de la Peeta și hotărâsc că n-ar fi indicat pentru niciunul dintre noi. Dar îmi strecor perla în buzunarul uniformei. Un simbol al băiatului cu pâinea. Dintre toate locurile din lume, aeronava ne duce în Doisprezece, unde a fost amenajată o zonă improvizată de transport, departe de front. Fără trenuri de lux de data asta, ci cu un vagon de marfă, plin de soldați în uniforme de un gri întunecat, care dorm cu capetele pe rucsacuri. După o călătorie de două zile, suntem debarcați într-unul dintre tunelurile care duc la Capitoliu, și parcurgem alte șase ore de drum pe jos, având grijă să călcăm numai pe o linie trasată cu o vopsea de un

verde-strălucitor, care marchează un culoar sigur de trecere prin care se poate ajunge deasupra, în aer liber.

Ieșim în tabăra rebelilor, o întindere alcătuită din zece cvartale de lângă gara în care am ajuns eu și Peeta, în toate dintre călătoriile noastre de până acum. Locul mișună deja de soldați. Detașamentul 451 i se repartizează un loc în care să-și ridice corturile. Zona e considerată sigură de peste o săptămână. Rebelii i-au îndepărtat pe Apărătorii Păcii, pierzând în luptă sute de vieți. Forțele Capitoliului s-au retras și s-au regrupat mai departe, în profunzimea orașului. Între noi se întind străzile minate, pustii și ademenitoare. Toate trebuie să fie curățate de coconi înainte de a putea avansa.

Mitchell întreabă de bombardamentele aeriene – ne simțim foarte golași cu corturile întinse sub cerul liber – dar Boggs îi spune că asta este o falsă problemă. Cea mai mare parte a flotei aeriene a fost distrusă în Doi, sau în timpul invaziei. Dacă a mai rămas vreo navă, atunci e păstrată la loc sigur. Probabil pentru ca Snow și oamenii lui de încredere să poată fugi în ultima clipă, într-un buncăr prezidențial de aiurea, dacă o să fie necesar. Propriile noastre nave au fost lăsate la sol după ce proiectilele antiaeriene ale Capitoliului

ne-au decimat primele valuri de asalt. Războiul ăsta se va purta pe străzi, cu speranța că urmările se vor reduce la avarii minore ale infrastructurii și la un minim de victime omenеști. Rebelii vor Capitoliul, exact așa cum voia Capitoliul Districtul 13.

După trei zile, o mare parte a detașamentului 451 riscă să dezerteze de plictiseală. Cressida și oamenii ei ne filmează în timp ce tragem. Ni se spune că facem parte din echipa de dezinformare. Dacă rebelii nu distrug decât coconii lui Plutarch, Capitoliului îi vor fi de ajuns două minute ca să-și dea seama că avem holograma. Așa că petrecem foarte mult timp spulberând lucruri lipsite de importanță, ca să-i punem pe o pistă falsă. Ne mulțumim, cu precădere, să sporim mormanele de sticlă-curcubeu provenită de la exploziile din clădirile de culoarea bomboanelor. Presupun că în film sunt intercalate momentele distrugerii unor ținte semnificative. Din când în când se pare că e într-adevăr nevoie de serviciile unui țintaș de elită. Opt mâini se ridică, dar eu, Gale și Finnick nu suntem aleși niciodată.

– E vina ta, fiindcă te-ai născut cu o față gata pregătită pentru aparatul de filmat, îi spun lui Gale.

Dacă privirile ar putea ucide...

Cred că de fapt nu știu ce să facă cu noi trei, mai ales cu mine. Mi-am adus costumul de Gaiță Zeflemitoare, dar n-am fost filmată decât în uniformă. Uneori folosesc o pușcă, alteori mi se cere să trag cu arcul. E ca și cum n-ar vrea să piardă Gaița Zeflemitoare pe de-a-ntregul, dorind în același timp să-mi minimalizeze rolul, reducându-mă la un simplu infanterist. De vreme ce puțin îmi pasă, e mai degrabă amuzant decât supărător să-mi imaginez disputele care se desfășoară în Treisprezece.

În timp ce îmi manifest nemulțumirea pentru lipsa noastră de participare reală la luptă, sunt preocupată de propriile mele planuri. Fiecare dintre noi are asupra sa harta Capitoliului, pe hârtie. Orașul e de forma unui pătrat aproape perfect. Caroiajul împarte harta în pătrate mai mici, cu litere în partea de sus și cu numere în lateral, astfel încât să formeze o rețea. O folosesc, memorând fiecare intersecție și fiecare stradă laterală, dar e un material care poate fi îmbunătățit. Comandanții folosesc holograma lui Plutarch. Fiecare are câte o șmecherie portabilă, numită holo, care generează imagini de genul celor pe care le-am văzut la Comandament. Pot totodată să mărească o anumită porțiune a rețelei, văzând astfel ce coconi îi așteaptă.

Un holo e un aparat simplu, de fapt o hartă înfrumusețată, care nu poate transmite sau recepționa mesaje. Însă îi e cu mult superior versiunii mele pe hârtie.

Un holo este activat de vocea unui comandant care-și pronunță numele. Odată pus în funcțiune, răspunde și la comenzile altor voci din detașament, astfel încât să poată fi preluat de altcineva dacă, să zicem, Boggs este ucis sau grav rănit. Dacă cineva din detașament repetă de trei ori la rând cuvintele „lacătul-întunericului“, holo-ul explodează, aruncând în aer tot ce se află în jur, pe o rază de cinci metri. Asta din motive de securitate, sau pentru cazul capturării. E de la sine înțeles că oricare dintre noi e capabil să dea comanda asta, fără nicio ezitare.

Așadar tot ce am de făcut e să fur holo-ul lui Boggs, gata activat, și să dispar înainte să-și dea seama. Dar cred c-ar fi mai ușor să-i fur dinții.

În cea de-a patra dimineață, soldatul Leeg 2 trage într-un cocon greșit etichetat. Coconul nu eliberează un roi de țânțari mutanți, pentru care rebelii sunt pregătiți, ci expulzează în toate părțile o rafală de săgeți de metal, ca razele solare. Una nimerește în creierul lui Leeg. Moare înainte de a ajunge la ea vreun medic. Plutarch promite c-o va înlocui urgent.

În seara următoare sosește noul membru al detașamentului nostru. Fără cătușe. Fără paznici. Ieșind din gară agale, cu arma legănându-i-se de cureaua agățată de umăr. Urmează un șoc, derută, împotrivire, dar numărul 451 e marcat cu cerneală proaspătă pe dosul mâinii lui Peeta. Boggs îi ia arma și pleacă să dea un telefon.

– N-o să conteze, ne spune Peeta nouă, celorlalți. Președinta în persoană mi-a încredințat misiunea. A hotărât că prop-urile au nevoie de ceva mai fierbinte.

Poate că au. Dar, dacă l-a trimis pe Peeta aici, Coin a mai luat și altă decizie. Că îi sunt mai de folos moartă decât vie.

PARTEA A TREIA

ASASINATUL

Până acum, nu mi s-a mai întâmplat niciodată cu adevărat să-l văd pe Boggs furios. Nici când i-am nesocotit ordinele, nici când am vomitat pe el, nici măcar când i-a spart Gale nasul. Dar e furios când se întoarce, după ce a vorbit la telefon cu președinta. Primul lucru pe care-l face e s-o instruiască pe Jackson, locțiitoarea lui, cerându-i să alcătuiască o gardă din două persoane care să-l păzească pe Peeta zi și noapte. Apoi mă ia la o plimbare, șerpuiind printre corturile răsfirate din tabără până când detașamentul nostru rămâne cu mult în urmă.

– O să-ncerce să mă ucidă oricum, îi spun. Mai ales aici. Unde există atât de multe amintiri urâte care să-l stârnească.

– O să-l izolez, Katniss, spune Boggs.

– De ce vrea acum Coin să mă vadă moartă? întreb.

– Nu recunoaște că asta vrea.

– Dar noi știm că e adevărat. Și trebuie să ai măcar o teorie.

Înainte de a răspunde, Boggs mă privește lung, intens.

– Uite ce știu. Președintei nu-i plăci. Nu i-ai plăcut niciodată. A vrut să-l salvăm pe Peeta din arenă, dar nimeni altcineva n-a fost de acord. Lucrurile s-au înrăutățit când i-ai cerut să le acorde imunitate celorlalți învingători. Dar până și peste asta s-ar fi putut trece cu vederea, ținând cont cât de bine ți-ai interpretat rolul.

– Atunci care e motivul? insist eu.

– Cândva, în viitorul apropiat, războiul se va sfârși. Și va fi ales un nou lider, spune Boggs.

Îmi dau ochii peste cap.

– Boggs, nimeni nu-și închipuie că eu voi fi liderul.

– Da. Așa e, încuviințează el. Dar o să susții pe cineva. O să fie președinta Coin? Sau altcineva?

– Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Dacă răspunsul tău spontan nu e Coin, atunci reprezintă o amenințare. Ești chipul rebeliunii. S-ar putea să ai mai multă influență decât orice altă persoană, spune Boggs. După toate aparențele, n-ai făcut niciodată nimic mai mult decât s-o suporti.

– Așa c-o să mă ucidă ca să-mi închidă gura.

În clipa în care rostesc cuvintele, știu că sunt adevărate.

– În momentul ăsta, nu mai are nevoie de tine ca factor de raliere. Așa cum a spus, obiectivul tău principal, unirea districtelor împotriva Capitolului, a fost atins, îmi reamintește el, prop-urile de acum se pot realiza și fără tine. N-ai mai putea face decât un singur lucru ca să-nsuflețești rebeliunea.

– Să mor, spun, cu voce scăzută.

– Da. Dați-ne un martir pentru care să luptăm, zice Boggs. Ceea ce n-o să se-ntâmple atâta vreme cât stau eu de veghe, soldat Everdeen. Eu am plă-nuit să ai o viață îndelungată.

– De ce?

Un asemenea mod de gândire n-o să-i aducă decât necazuri.

– Nu-mi datorezi nimic, adaug.

– Pentru că ți-ai câștigat dreptul ăsta, spune el. Acum întoarce-te la detașamentul tău.

Știu c-ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Boggs fiindcă e dispus să-și riște capul pentru mine, dar adevărul e că nu mă simt decât frustrată. Adică, după toate astea, cum aș mai putea să-i fur holo-ul și să dezertez? Era oricum destul de complicat să-l

trădez, chiar și fără acest nou nivel al îndatorării. Îi sunt deja datoare fiindcă mi-a salvat viața.

Odată întoarsă la locul nostru, dau cu ochii de cauza noii mele dileme înălțându-și calmă cortul și mă înfurii.

– Când e rândul meu să-l păzesc? o întreb pe Jackson.

Ea închide pe jumătate ochii, privindu-mă cu îndoială, sau poate încearcă pur și simplu să-și focalizeze privirea asupra mea.

– Nu te-am inclus în ture.

– De ce? întreb.

– Nu sunt sigură c-ai fi într-adevăr în stare să-l împuști pe Peeta, dacă ar fi necesar, răspunde ea.

Vorbesc tare, ca să m-audă clar tot detașamentul.

– Nu pe Peeta l-aș împușca. El nu mai există. Johanna are dreptate. N-aș împușca decât un alt mutant de-al Capitoliului.

Mă simt bine spunând cu voce tare și în public ceva oribil despre el, după toată umilința pe care-am simțit-o de când s-a-ntors.

– Ei, nici ție nu-ți face cinste genul ăsta de comentariu, zice ea.

– Pune-o în ture, se aude Boggs, din spatele meu. Jackson clatină din cap și notează ceva.

– De la miezul nopții la patru. Ești în tură cu mine.

Se aude fluierul care anunță cina, așa că eu și Gale ne așezăm la rând, la cantină.

– Vrei să-l ucid? mă întreabă el, fără ocolișuri.

– Asta ne-ar trimite pe amândoi înapoi, cu siguranță, răspund, dar, cu toate că sunt furioasă, brutalitatea ofertei mă năucește. Sunt în stare să mă descurc cu el.

– Vrei să spui c-o să te descurci până pleci? Tu și harta ta pe hârtie, și poate un holo, dacă reușești să pui mâna pe unul?

Vasăzică lui Gale nu i-au scăpat pregătirile mele. Sper că pentru ceilalți n-au fost la fel de evidente. Însă, spre deosebire de Gale, niciunul dintre ei nu știe cum gândesc eu.

– N-ai de gând să pleci fără mine, nu-i așa?

Până-n clipa asta aveam. Dar să fiu însoțită de partenerul meu de vânătoare, care să-mi păzească spatele, nu-i o idee rea.

– În calitate de camarad de arme, te sfătuiesc cu tărie să rămâi alături de detașamentul tău. Dar nu te pot opri să vii cu mine, nu?

El rânjește.

– Nu. Dacă nu vrei cumva s-alertez toată armata.

Detașamentul 451 și echipa de televiziune își iau cina de la cantină și se strâng în cerc să mănânce. La început mă gândesc că Peeta ne face

să nu ne simțim în largul nostru, dar către sfârșitul mesei îmi dau seama că mai multe priviri ostile se îndreaptă direct către mine. Ceea ce reprezintă o răsturnare rapidă de situație, fiindcă sunt sigură că, la apariția lui Peeta, întregul detașament era îngrijorat de pericolul pe care-l reprezintă, mai ales pentru mine. Dar nu înțeleg ce se petrece decât după ce primesc un telefon de la Haymitch.

– Ce-ncerci să faci? Îl provoci să treacă la atac? mă întreabă el.

– Sigur că nu, răspund. Nu vreau decât să mă lase-n pace.

– Păi, nu poate. Nu după tot ce i-a făcut Capitolul, zice Haymitch. Uite ce e, poate Coin l-o fi trimis acolo cu speranța c-o să te ucidă, dar el nu știe asta. Peeta nu-nțelege ce se-ntâmplă cu el. Așa că nu-l poți condamna...

– Nu-l condamn.

– Ba *da!* Îl pedepsești iarăși și iarăși pentru lucruri care-i scapă de sub control. Ei, nu spun că nu trebuie să ai la-ndemână o armă încărcată, douăzeci și patru de ore pe zi. Dar cred că e timpul să-ți plimbi prin cap un mic scenariu. Dacă tu ai fi fost luată de Capitoliu și *viespchestrată*, și dacă apoi ai fi-ncercat să-l omori pe Peeta, crezi că așa te-ar fi tratat el?

Amuțesc. Nu, el nu m-ar fi tratat nicidecum așa. Ar fi-ncercat să mă redobândească, cu orice preț. Nu m-ar fi exclus din viața lui, nu m-ar fi abandonat, nu m-ar fi întâmpinat cu ostilitate la tot pasul.

– Noi doi am făcut o înțelegere, am promis că vom încerca să-l salvăm. Îți aduci aminte? Întreabă Haymitch. Fiindcă nu răspund, închide după ce adaugă, scurt: Încearcă să o faci.

Aerul înviorător al zilei de toamnă devine rece. Cea mai mare parte a detașamentului se adăpostește în sacii de dormit. Unii se culcă sub cerul liber, în apropierea sursei de căldură aflate în centrul taberei, în vreme ce alții se retrag în corturi. Moartea surorii sale a făcut-o în cele din urmă pe Leeg 1 să-și piardă controlul și hohotele ei înăbușite străbat pânza groasă a cortului, ajungând până la noi. Eu mă ghemuiesc în cortul meu, cu gândul la cuvintele lui Haymitch. Îmi e rușine când îmi dau seama că, din cauza ideii mele fixe de a-l asasina pe Snow, mi-am permis să ignor o problemă mult mai dificilă. Încercarea de a-l salva pe Peeta din lumea tenebroasă în care l-a aruncat *viespcheistrarea*. Nu știu cum să-l găsesc, ca să nu mai vorbesc de a-l călăuzi pe drumul către ieșire. Nu sunt nici măcar în stare să fac un plan. Pe lângă asta, traversarea arenei pline de capcane,

găsirea lui Snow și trimiterea unui glonț în țeasta lui par un joc de copii.

La miezul nopții, ies din cort și-mi ocup locul pe un scaun pliant de lângă aerotermă, intrând în tura de pază împreună cu Jackson. Boggs i-a spus lui Peeta să doarmă afară, la vedere, unde putem sta cu toții cu ochii pe el. Însă Peeta nu doarme. Stă în schimb în capul oaselor, cu sacul de dormit ridicat până la piept, încercând cu stângăcie să facă noduri pe o bucată scurtă de sfoară. Îmi e foarte cunoscută. E cea pe care mi-a împrumutat-o Finnick în noaptea petrecută în buncăr. Când o văd în mâinile lui, e ca și cum Finnick ar repeta vorbele lui Haymitch, spunându-mi că l-am abandonat pe Peeta. Acum ar fi un moment potrivit să-ncerc să repar lucrurile. Dacă m-aș putea gândi la niște cuvinte potrivite. Dar nu pot. Așa că tac. Mă mulțumesc să las noaptea să se umple de sunetul răsuflărilor soldaților.

După vreo oră, aud glasul lui Peeta.

– Ultimii doi ani trebuie să fi fost istovitori pentru tine. Tot încercând să te hotărăști dacă să mă ucizi sau nu. Când una, când alta. Când da, când ba.

Asta sună grosolan de nedrept și mă simt mai întâi îmboldită să-i dau un răspuns tăios. Dar îmi

reamintesc discuția cu Haymitch și încerc să fac un prim pas prudent către Peeta.

– N-am vrut niciodată să te ucid. În afara momentelor când am crezut că-i ajutai pe profesioniști să mă omoare. Pe urmă m-am gândit la tine ca la... un aliat.

E un cuvânt potrivit, nu atrage după sine niciun pericol. Nu sugerează nicio implicare sentimentală și nu e amenințător.

– Aliată. Peeta pronunță cuvântul pe îndelete, savurându-l. Prietenă. Iubită. Învingătoare. Dușmană. Logodnică. Țintă. Mutant. Vecină. Vânător. Tribut. Aliată. O să-l adaug pe lista cuvintelor de care mă folosesc când încerc să te descifrez. Își împletește frânghia pe degete, înfășurând-o și desfășurând-o. Necazul e că nu mai pot discerne între ce e real și ce e inventat.

Întreruperea respirațiilor ritmice sugerează fie că oamenii s-au trezit, fie că de fapt nu dormeau. Bănuiesc că a doua variantă reprezintă adevărul.

Vocea lui Finnick se ridică dintr-o moviliță plasată în umbră.

– Ar trebui să-ntrebi, Peeta. Annie așa face.

– Pe cine să-ntreb? zice el. În cine pot avea încredere?

– Începe cu noi, propune Jackson. Suntem detașamentul tău.

– Sunteți paznicii mei, subliniază Peeta.

– Și asta, recunoaște ea. Dar ai salvat o mulțime de vieți în Treisprezece. Nu uităm astfel de lucruri.

În tăcerea care urmează, încerc să-mi imaginez cum ar fi dacă n-aș putea să deosebesc iluzia de realitate. Cum ar fi să nu știu dacă mama sau Prim mă iubesc. Dacă Snow e dușmanul meu. Dacă omul din partea opusă a aerotermei m-a salvat sau m-a sacrificat. Cu foarte puțin efort, viața mea se preschimbă rapid în coșmar. Îmi doresc dintr-odată să-i pot spune lui Peeta totul, să-i explic cine e el, și cine sunt eu, și cum am ajuns amândoi aici. Dar nu știu cum să-ncep. Nu sunt bună de nimic. De nimic.

Când au mai rămas doar câteva minute până la ora patru, Peeta se întoarce din nou spre mine.

– Culoarea ta preferată... e verdele?

– Întocmai. Mă gândesc să adaug ceva. Iar a ta e portocaliul.

– Portocaliul?

Nu pare convins.

– Nu portocaliul strălucitor. Pastelat. Ca apusul de soare, îi explic. Cel puțin așa mi-ai spus cândva.

– Oh. Închide o clipă ochii, poate încercând să invoce acel apus de soare, apoi dă din cap. Mulțumesc.

Însă dintre buzele mele se rostogolesc și alte cuvinte.

– Ești pictor. Ești brutar. Ți place să dormi cu ferestrele deschise. Nu pui niciodată zahăr în ceai. Și îți înnozi întotdeauna șireturile de două ori.

Pe urmă mă reped în cort, înainte de a face ceva stupid, cum ar fi să plâng.

În dimineața următoare trag în geamurile clădirilor, împreună cu Finnick și Gale, pentru echipa de televiziune. Când ne întoarcem în tabără, îl găsim pe Peeta stând în cerc, alături de soldații din Treisprezece, care sunt înarmați, dar discută deschis cu el. Jackson a inventat un joc numit „Real sau imaginar“, ca să-l ajute pe Peeta. El amintește o întâmplare pe care o crede adevărată, iar ei îi spun dacă e așa sau nu, adăugând de obicei o scurtă explicație.

– Majoritatea oamenilor din Doisprezece au murit în incendiu.

– Adevărat. Mai puțin de nouă sute au reușit s-ajungă vii în Treisprezece.

– Incendiul a izbucnit din vina mea.

– Nu e adevărat. Președintele Snow a distrus Districtul 12 exact așa cum a făcut cu Treisprezece, ca să le trimită rebelilor un mesaj.

Ideea mi se pare bună până când îmi dau seama că eu sunt singura care poate confirma sau nega

ceea ce îl apasă. Jackson ne împarte în schimburi de pază. Ne pune pe mine, pe Finnick și pe Gale împreună cu câte un soldat din Treisprezece. În felul ăsta, Peeta are mereu acces la cineva care îl cunoaște într-un mod mult mai personal. Își petrece foarte mult timp luând în considerare informații mărunte, cum ar fi locul de unde cumărau săpun oamenii din districtul nostru. Gale îl pune la curent cu o mulțime de lucruri despre Doisprezece; Finnick e expert în privința ambelor ediții ale Jocurilor la care a participat Peeta, fiindcă a fost mentor în prima și tribut în a doua. Însă cele mai importante confuzii din mintea lui Peeta mă au pe mine ca obiect – iar explicațiile nu sunt întotdeauna simple –, așa că schimburile noastre de cuvinte sunt dureroase și pline de tot felul de semnificații, deși nu ne referim decât la cele mai superficiale detalii. Culoarea rochiei purtate de mine în Districtul 7. Slăbiciunea mea pentru checurile cu brânză. Numele profesorului nostru de matematică din primii ani de școală. Reconstruirea amintirilor lui despre mine e chinuitoare. Poate că nici măcar nu e posibilă, după tot ce i-a făcut Snow. Dar cred că e datoria mea să-l ajut să încerce.

În după-amiaza următoare, suntem anunțați că e nevoie de întregul detașament ca să punem în scenă un prop într-adevăr complicat. Peeta a

avut dreptate în privința unui singur lucru: Coin și Plutarch sunt supărați din cauza calității filmelor primite de la detașamentul-vedetă. Foarte plictisitoare. Nu stârnesc câtuși de puțin interesul. Răspunsul evident e că nu ne lasă niciodată să facem nimic altceva în afară de a trage cu arma de dragul spectacolului. Însă acum nu e vorba să aducem argumente în apărarea noastră, ci să realizăm un prop utilizabil. Așa că astăzi a fost ales pentru filmare un cvartal special. Conține chiar și doi coconi activi. Unul dezlănțuie o rafală de focuri de armă. Celălalt aruncă o plasă asupra invadatorilor și îi capturează pentru interogatoriu sau pentru execuție, în funcție de preferințe. Totuși, nu e decât un cvartal rezidențial, unde nu există nimic de importanță strategică.

Echipa de televiziune vrea să sugereze existența unui risc de mai mari proporții declanșând bombe fumigene și adăugând focuri de armă în fundal, ca efect sonor. Toată lumea, inclusiv cameramanii, își pune echipamentul de protecție de categorie grea, de parcă ar trebui s-ajungem în inima luptei. Ni se permite să luăm armele speciale, împreună cu puștile. Boggs merge chiar până la a-i înapoia arma lui Peeta, deși are grijă să-i spună cu voce sonoră că nu e încărcată decât cu gloanțe oarbe.

Peeta se mulțumește să ridice din umeri.

– Oricum nu sunt cine știe ce țintaș.

Pare preocupat să-l privească pe Pollux, ajungând până în punctul în care situația devine oarecum stânjenitoare când dezleagă misterul și începe să vorbească agitat.

– Ești un avox, nu-i așa? Îmi dau seama după felul în care-nghiți. În închisoare, cu mine, erau doi avocși. Darius și Lavinia, dar paznicii le spuneau de obicei roșcații. Au fost servitorii noștri la Centrul de Antrenament, așa că i-au arestat și pe ei. I-am privit când au fost torturați până la moarte. Ea a avut noroc. Au folosit un voltaj prea mare și i s-a oprit imediat inima. Dar ca să-l dea gata pe Darius a fost nevoie de zile-ntregi. L-au bătut, au tăiat bucăți din el. Îi puneau întruna întrebări, numai că el nu putea să vorbească, scoțea pur și simplu niște sunete înfiorătoare, animale. Dar nu voiau informații, înțelegeți? Voiau doar să văd eu totul.

Peeta se uită în jur, la fețele noastre uluite, ca și cum ar aștepta un răspuns. Fiindcă nimeni nu vine în întâmpinarea dorinței lui, întreabă:

– Adevărat sau nu?

Lipsa de reacție îl tulbură și mai mult.

– Adevărat sau nu? insistă.

– Adevărat, spune Boggs. Adică, din câte informații am eu... e adevărat.

Peeta își gârbovește umerii.

– Mi-am închipuit. Amintirea asta n-avea nimic... strălucitor.

Se îndepărtează de noi fără nicio țintă, bombănind ceva despre degetele de la mâini și de la picioare.

Mă îndrept spre Gale, îmi apăs fruntea de echipamentul lui de protecție acolo unde trebuie să-i fie pieptul și îi simt brațele strângându-se în jurul meu. Știu în sfârșit numele fetei răpite de Capitoliu din pădurea Districtului 12 sub ochii mei, știu ce soartă a avut Apărătorul Păcii care mi-a fost prieten și care s-a străduit să salveze viața lui Gale. Nu e un moment potrivit pentru evocarea amintirilor plăcute. Și-au pierdut viețile din cauza mea. Îi adaug pe lista mea personală de victime, care a început în arenă și cuprinde acum mii de oameni. Când ridic ochii, văd că asupra lui Gale efectul a fost cu totul altul. Expresia lui spune că nu sunt destui munți de năruit, destule orașe de distrus. Promite moarte.

Având povestea sinistră spusă de Peeta proaspătă în minte, înaintăm pe cioburile de sticlă ce ne scrâșnesc sub tălpi până ce ajungem la ținta noastră, cvartalul pe care trebuie să-l luăm în

stăpânire. E un obiectiv real, deși neînsemnat. Ne adunăm în jurul lui Boggs și studiem proiecția străzii, redată de holo. De coconul cu focuri de armă ne desparte cam o treime din lungimea cvartalului, e chiar deasupra marchizei unui apartament. Ar trebui să-l dezlănțuim cu câteva gloanțe. Celălalt cocon e în capătul opus, la următorul colț al străzii. Pentru ăsta va fi nevoie de cineva care să declanșeze mecanismul senzorului de persoane. Toată lumea se oferă voluntar, cu excepția lui Peeta, care pare să nu știe prea bine ce se petrece. Nu sunt aleasă eu. Sunt trimisă la Messalla, care îmi fardează ușor fața în vederea prim-planurilor ce vor urma.

Detașamentul își ocupă pozițiile indicate de Boggs și trebuie să așteptăm până când își plasează și Cressida cameramanii. Sunt amândoi în stânga noastră, Castor în partea din față a șirului și Pollux în coada coloanei, ca să fie siguri că nu se filmează unul pe altul. Messalla aprinde două fumigene, pentru atmosferă. Fiindcă este atât o misiune, cât și o filmare, sunt pe punctul de a întreba cine e șeful, comandantul sau regizorul, când Cressida strigă:

– Motor!

Ne punem încet în mișcare pe strada învăluită în ceață, exact ca într-o simulare din Cvartal.

Toată lumea are la dispoziție cel puțin un grup de ferestre pe care să le facă țândări, dar adevărata țintă îi e încredințată lui Gale. Când nimerește coconul, ne adăpostim – ne ghemuim în cadrul câte unei uși sau ne lipim de pietrele frumoase ale pavajului, portocaliu-deschis cu rozaliu – în timp ce grindina de gloanțe zboară în toate direcțiile pe deasupra capetelor noastre. După o vreme, Boggs ne ordonă să înaintăm.

Cressida ne oprește înainte de a ne ridica, fiindcă are nevoie de câteva prim-planuri. Ne reconstituim pe rând acțiunile. Ne aruncăm la pământ, ne schimonosim fețele, repezindu-ne în firide. Știm că totul e cât se poate de serios, însă pare oarecum ridicol. Mai ales când se dovedește că nu sunt eu cel mai prost actor din detașament. Nicidecum. Râdem cu atâta poftă când Mitchell încearcă să exprime disperarea, care în viziunea lui implică scâșnete de dinți și nări umflate, încât Boggs trebuie să ne pună la punct.

– Stăpâniți-vă, Patru-Cinci-Unu, spune el, cu fermitate.

Dar îl vedem reținându-și un zâmbet în timp ce verifică pentru a doua oară coconul următor. Își poziționează holo-ul, căutând cea mai bună lumină în văzduhul cețos. E încă cu fața spre noi

când se retrage cu un pas, lipindu-și talpa de pavajul portocaliu. Și declanșează bomba care-i spulberă picioarele.

20

E ca și cum o fereastră pictată s-ar sparge cât ai clipi, dezvăluind hidoșenia lumii de dincolo de ea. Râsetele se preschimbă în țipete, sângele pătează pietrele pastelate, fumul adevărat întunecă fundalul creat de efectele speciale pentru televiziune.

O a doua explozie pare să despice aerul și mă lasă cu urechile răsunând. Dar nu reușesc să-mi dau seama de unde-a venit.

Ajung prima lângă Boggs, încerc să dau un înțeles cărnii sfârțecate, membrilor lipsă, să găsesc ceva cu care să opresc torentul roșu care i se scurge din trup. Homes mă împinge la o parte și deschide dintr-o smucitură o trusă de prim ajutor. Boggs mă apucă de încheietura mâinii. Fața lui cadaverică și plină de cenușă pare să se îndepărteze. Dar următorul lui cuvânt e un ordin:

– Holo-ul.

Holo-ul. Cercetez locul mergând de-a bușilea, săpând printre bucăți de dale lucind de sânge și

cutremurându-mă când dau peste fărâme calde de carne. Îl găsesc aruncat pe niște scări, alături de una dintre cizmele lui Boggs. Îl recuperez, îl curăț cu mâinile goale în timp ce mă-ntorc la comandant.

Homes a înfășurat ciotul coapsei stângi a lui Boggs într-un soi de comprese, pe care sângele le-a îmbibat deja în întregime. Încearcă să i-l strângă pe celălalt cu un garou, deasupra genunchiului supraviețuitor. Restul detașamentului s-a adunat într-o formație protectoare, în jurul nostru și al echipei de televiziune. Finnick se străduiește să-l resusciteze pe Messalla, pe care explozia l-a izbit de un perete. Jackson se răstește într-un comunicator portabil, încercând fără succes să alerteze tabăra, ca să trimită medici, dar eu îmi dau seama că e prea târziu. Privind-o pe mama la lucru, am învățat încă din copilărie că atunci când balta de sânge a atins o anumită dimensiune, nu mai există întoarcere.

Îngenunchez alături de Boggs, pregătită să repet rolul pe care l-am jucat pentru Rue și pentru morfinomana din Districtul 6, oferindu-i pe cineva de care să se agațe când îl părăsește viața. Dar el își folosește ambele mâini ca să se ocupe de holo. Tastează o comandă, își apasă degetul pe un ecran pentru recunoașterea amprentei, pronunță o serie de litere și de numere ca răspuns la un mesaj al

aparaturii. Din acesta răbufnește o rază de lumină, scaldându-mi fața.

– Inapt pentru comandă, spune el. Transfer autorizația de protecție către soldatul Katniss Everdeen din detașamentul Patru-Cinci-Unu.

Se străduiește să-ntoarcă holul către mine.

– Spune-ți numele.

– Katniss Everdeen, zic eu, în raza verde.

Sunt dintr-odată captivă în lumina ei. Nu pot să mă mișc, nu pot nici măcar să clipesc în timp ce imaginile se perindă prin fața mea cu repeziciune. Mă scanează? Mă înregistrează? Mă orbesc? Dispar, și eu scutur din cap, limpezindu-mi mintea.

– Ce-ai făcut?

– Pregătiți retragerea! strigă Jackson.

Finnick îi răspunde strigând la rândul lui ceva și arătând către acel capăt al cvartalului prin care am intrat. O substanță neagră, uleioasă, erupe ca un gheizer din pavaj, tălăzuind între clădiri și dând naștere unui zid impenetrabil de întuneric. Pare să nu fie nici lichid, nici gaz, nici generat de o mașinărie, nici natural. Dar e cu siguranță letal. Nu ne putem întoarce pe unde am venit.

Împușcăturile mă asurzesc când Gale și Leeg 1 încep să tragă, creând o potecă de-a lungul dalelor de pavaj, către capătul opus al străzii. Nu-mi

dau seama ce fac până când nu explodează o altă bombă, la zece metri distanță, deschizând o gaură în caldarâm. Atunci pricep că e o încercare rudimentară de îndepărtare a minelor. Îl înșfac pe Boggs împreună cu Homes și începem să-l târâm pe urmele lui Gale. Agonia pune stăpânire pe el și țipă de durere, iar eu aș vrea să mă opresc, să găsesc o metodă mai bună, dar negreala se înalță deasupra clădirilor, umflându-se și rostogolindu-se către noi ca un val.

Sunt smucită înapoi, îl scap din mâini pe Boggs, mă izbesc de pavaj. Peeta se uită în jos, către mine, pierdut, înnebunit, recăzut fulgerător în lumea *viespchestrării*, cu arma ridicată deasupra mea, coborând-o ca să-mi zdrobească țeasta. Mă rostogolesc, aud patul puștii lovind în caldarâm, surprind cu coada ochiului căderea unor trupuri când Mitchell îl trânteste pe Peeta, ținându-l la pământ. Dar Peeta, întotdeauna puternic și acum stimulat de nebunia veninului viespoilor-copoi, își strânge picioarele sub pântecul lui Mitchell și îl aruncă în lungul străzii.

Coconul se declanșează cu pocnetul sonor al unei capcane. Patru cabluri atașate de șine fixate pe clădiri ies printre pietrele pavajului înălțând plasa care-l acoperă pe Mitchell. E lipsit de sens – trupul lui însângerat dintr-odată – până când

zăresc cârligele care ies din plasa de sârmă. Le recunosc imediat. Împodobeau partea de sus a gardului din jurul Districtului 12. În timp ce îi strig să nu se miște, simt mirosul sufocant al negrelii, dense, ca gudronul. Valul și-a înălțat creasta și începe să se prăvălească.

Gale și Leeg 1 trag în încuietoarea ușii principale a clădirii de pe colț, apoi în cablurile care susțin plasa lui Mitchell. Alții îl imobilizează acum pe Peeta. Mă întind din nou către Boggs și, împreună cu Homes, îl târăsc în apartament, printr-un salon îmbrăcat în catifea roz și albă, de-a lungul unui coridor pe care atârnă fotografii de familie și pe podeaua de marmură a bucătăriei, unde ne prăbușim. Castor și Pollux aduc între ei un Peeta care se zbate. Jackson reușește cumva să-i pună cătușe, dar asta îl înnebunește mai tare și sunt nevoiți să-l închidă într-o debara.

În salon, ușa din față se trânteste, oamenii țipă. Pe coridor se aud pași în timp ce valul negru vâjâie pe lângă clădire. Din bucătărie, auzim ferestrele gemând și spărgându-se. Mirosul nociv de gudron umple aerul. Finnick îl cară pe Messalla. Leeg 1 și Cressida intră după ei, împleticindu-se și tușind.

– Gale! țip eu.

El e acolo, trântind ușa bucătăriei în urma lui și rostind un singur cuvânt cu voce sugrumată.

– Gaze.

Castor și Pollux înșfacă prosoape și șorțuri de bucătărie pe care le îndeasă în crăpături, în timp ce Gale vomită într-o chiuvetă de un galben strălucitor.

– Mitchell? întreabă Homes.

Leeg 1 se mulțumește să clatine din cap.

Boggs îmi îndeasă holo-ul în mână. Buzele i se mișcă, dar nu reușesc să înțeleg ce spune. Îmi aplec urechea spre gura lui, ca să-i deslușesc șoapta răgușită.

– Nu te încrede în ei. Nu te întoarce. Ucide-l pe Peeta. Fă ceea ce ai venit să faci.

Mă retrag ca să-i pot vedea fața.

– Cum? Boggs? Boggs?

Are ochii încă deschiși, dar e mort. Îndesat în palma mea, lipit cu sângele lui, e holo-ul.

Izbind în ușa debaralei, picioarele lui Peeta întrerup zgomotul poticnit al respirațiilor celorlalți. Dar forțele par să i se împuțineze chiar în timp ce ascultăm. Pe urmă nu se mai aude nimic. Mă întreb dacă n-a murit și el.

– S-a stins? întreabă Finnick, coborându-și privirea spre Boggs.

Eu dau din cap.

– Trebuie să plecăm de-aici, adaugă el. Imediat. Tocmai am declanșat o întreagă stradă de coconi.

Puteți face pariu c-am fost înregistrați de camerele de supraveghere.

– Contează pe asta, spune Castor. Toate străzile sunt pline de camere de supraveghere. Pariez c-au trimis valul negru manual, când ne-au văzut filmând prop-ul.

– Comunicatoarele noastre radio au ieșit din funcțiune aproape instantaneu. Probabil din cauza unui aparat cu impulsuri electromagnetice. Dar vă conduc înapoi, în tabără. Dă-mi holo-ul.

Jackson întinde mâna după dispozitiv, dar eu îl strâng la piept.

– Nu. Boggs mi l-a dat mie.

– Nu fi ridicolă, se răstește ea.

Crede că e al ei, bineînțeles. E locțiitoarea comandantului.

– E adevărat, spune Homes. I-a transferat ei autorizația principală de protecție, când era pe moarte. Am văzut.

– De ce-ar fi făcut asta? întreabă Jackson.

Într-adevăr, de ce? Mi se învârtește capul din cauza evenimentelor din ultimele câteva minute – Boggs mutilat, pe moarte, mort. Furia ucigașă a lui Peeta. Mitchell însângerat, captiv în plasă și înghițit de valul negru. Mă întorc spre Boggs, simt o nevoie cumplită să fie din nou viu. Sunt dintr-odată sigură că el, și poate numai el, era

complet de partea mea. Mă gândesc la ultimele lui ordine...

Nu te încrede în ei. Nu te întoarce. Ucide-l pe Peeta. Fă ceea ce ai venit să faci.

Ce-a vrut să spună? În cine să nu mă încred? În rebeli? În Coin? În oamenii care mă privesc chiar acum? N-o să mă-ntorc, dar el trebuie să fi știut că nu pot trage pur și simplu un glonț în capul lui Peeta. Pot? Ar trebui s-o fac? Boggs știa că de fapt am venit aici ca să dezertez și să-l ucid pe Snow pe cont propriu?

Nu pot să deslușesc toate astea acum, așa că mă hotărâsc să respect primele două ordine: să n-am încredere în nimeni și să pătrund mai adânc în Capitoliu. Dar cum pot justifica asta? Cum îi pot convinge să mă lase să păstrez holo-ul?

– Fiindcă mă aflu aici într-o misiune specială, încredințată de președinta Coin. Cred că Boggs era singurul care știa.

Explicația n-o convinge nicidecum pe Jackson.

– În ce misiune?

De ce să nu le spun adevărul? E tot atât de plauzibil ca orice aș putea inventa. Dar trebuie să sune a misiune adevărată, nu a răzbunare.

– Trebuie să-l asasinez pe președintele Snow înainte ca pierderile de vieți omenești din acest

război să pună populația noastră în situația de a nu-și mai putea asigura subzistența.

– Nu te cred, spune Jackson. Fiind comandantul tău din acest moment, îți ordon să-mi transferi mie autorizația principală de protecție.

– Nu, mă-mpotrivesc eu. Ar fi o violare directă a ordinelor președintei Coin.

Armele sunt ațintite. Jumătate de detașament le-a îndreptat spre Jackson, iar cealaltă jumătate spre mine. Cineva e gata să-și piardă viața, când intervine Cressida.

– E adevărat. De aceea suntem noi aici. Plutarch vrea să se televizeze totul. Crede că dacă reușim s-o filmăm pe Gaița Zeflemitoare omorându-l pe Snow o să punem capăt războiului.

Ceea ce o amuțește până și pe Jackson. Apoi arată cu arma către dulap.

– Și el ce caută aici?

Cu asta mă dă gata. Nu mă pot gândi la niciun motiv rațional pentru care ar trimite Coin un băiat labil, programat să mă ucidă, alături de mine într-o asemenea misiune-cheie. Așa ceva îmi șubrezește într-adevăr povestea. Cressida îmi vine din nou în ajutor.

– Pentru că ambele interviuri luate de Caesar Flickerman după Jocuri au fost filmate în apartamentul președintelui Snow. Plutarch crede că

Peeta ne poate fi într-o anumită măsură de ajutor într-un loc despre care avem puține informații.

Vreau s-o întreb pe Cressida de ce minte pentru mine, de ce se zbate ca să ne lansăm într-o misiune pe care mi-am atribuit-o singură. Dar nu e momentul potrivit.

– Trebuie să plecăm! spune Gale. Eu o urmez pe Katniss. Dacă nu vreți să mergeți, întoarceți-vă în tabără. Dar să ne mișcăm odată!

Homes descuie debaraua și își saltă pe umăr un Peeta inconștient.

– Gata.

– Boggs? întreabă Leeg 1.

– Nu-l putem lua cu noi. El ar fi fost de acord, răspunde Finnick.

Desprinde arma de pe umărul lui Boggs și îi atârnă cureaua peste cureaua propriei arme.

– Condu-ne, soldat Everdeen.

Nu știu cum să-i călăuzesc. Mă uit la holo, căutând indicații. E încă activat, dar pentru mine e ca și cum n-ar fi. N-am timp să-i apăs la nime-reală butoanele, încercând să descopăr cum să-l manevrez.

– Nu știu să folosesc asta. Boggs a zis c-o să mă ajuti, îi spun lui Jackson. A zis că pot conta pe tine.

Ea se încruntă, îmi smulge instrumentul din mână și tastează o comandă. Apare o intersecție.

– Dacă ieșim pe ușa bucătăriei, dăm într-o curte mică, apoi ajungem în spatele unui alt bloc cu apartamente de pe colț. Asta e vederea de sus a celor patru străzi care se intersectează.

Încerc să mă orientez în timp ce privesc țintă secțiunea transversală a hărții, cu coconi în toate direcțiile. Și sunt marcați numai aceia de care știe Plutarch. Holo-ul nu ne-a indicat nici că cvartalul pe care abia l-am părăsit era minat, nici că exista gheizerul negru, nici că plasa era din sârmă ghimpată. Pe lângă asta, s-ar putea să ne confruntăm cu Apărătorii Păcii, acum, când știu unde ne aflăm. Îmi mușc interiorul buzei, simțind că toată lumea se uită la mine.

– Puneți-vă măștile. Ieșim pe unde-am intrat.

Obiecții instantanee. Îmi ridic vocea, acoperindu-le.

– Dacă valul a fost atât de puternic, probabil a declanșat și a absorbit toți ceilalți coconi de pe traseu.

Îmi cântăresc cu toții spusele. Pollux face câteva semne grăbite către fratele lui.

– E posibil să fi scos din funcțiune și camelele de supraveghere, traduce Castor. A acoperit lentilele.

Gale își sprijină o cizmă de masă și studiază stropii negri de pe bombeu. Îi răzuiește cu un cuțit de bucătărie din grămada de pe masă.

– Nu e o substanță corozivă. Cred că era menită fie să ne sufoce, fie să ne otrăvească.

– E probabil cea mai bună decizie pe care-o putem lua, spune Leeg 1.

Ne fixăm măștile. Finnick o potrivește pe a lui Peeta pe chipul lipsit de viață. Cressida și Leeg 1 sprijină între ele un Messalla năucit.

Aștept să deschidă cineva drumul când îmi aduc aminte că asta cade acum în sarcina mea. Împing ușa bucătăriei și nu întâmpin nicio rezistență. Un strat ceva mai gros de un centimetru din substanța neagră, vâscoasă, s-a scurs din salon pe aproape trei sferturi din lungimea culoarului. Când îl testez, atingându-l delicat cu vârful cizmei, descopăr că are consistența gelului. Îmi ridic piciorul și, după ce o întind ușor, substanța recade la locul ei. Fac trei pași prin gel și mă uit înapoi. Tălpile mele n-au lăsat nicio urmă. E primul lucru bun care se-ntâmplă astăzi. După ce traversez salonul, stratul de gel se îngroașă la loc. Deschid ușor ușa din față, așteptându-mă ca înăuntru să se reverse substanță din belșug, dar gelul negru își păstrează forma.

Cvartalul roz cu portocaliu pare să fi fost afundat într-o vopsea neagră, lucioasă, și lăsat să se

usuze. Gelul acoperă pavajul, clădirile, chiar și acoperișurile. Deasupra străzii atârnă o picătură imensă, ca o lacrimă. În afara ei se conturează două forme. A unei țevi de armă și a unei mâini ome-nești. Mitchell. Aștept pe trotuar, holbându-mă la el până ce mi se alătură întregul grup.

– Dacă vrea cineva să se-ntoarcă, din indiferent ce motiv, acum e momentul, spun. Fără-ntrebări, fără resentimente.

Nimeni nu pare înclinat să se retragă. Așa că mă îndrept spre interiorul Capitoliului, știind că n-avem prea mult timp. Gelul e mai adânc aici, are între zece și cincisprezece centimetri și scoate un sunet de absorbție de fiecare dată când îți ridici piciorul, dar continuă să ne acopere urmele.

Valul trebuie să fi fost imens, acționat de o forță înspăimântătoare, fiindcă a afectat mai multe cvartale din fața noastră. Și, cu toate că pășesc cu prudență, mă gândesc că instinctul nu m-a înșelat în privința declanșării celorlalți coconi. Un cvartal e presărat cu trupuri aurii de viespoi-copoi. Probabil au fost eliberați numai ca să fie apoi uciși de gaze. Ceva mai încolo, un întreg bloc de apartamente s-a prăbușit și zace grămadă sub gel. Traversez intersecția în fugă, cerându-le celorlalți printr-o ridicare a mâinii să aștepte în timp ce caut orice ar putea sugera c-o să avem necazuri,

dar valul pare să fi dezactivat coconii cu mult mai bine decât un detașament de rebeli.

În al cincilea cvartal, îmi dau seama că am ajuns în punctul unde încep să dispară urmele valului. Adâncimea gelului s-a redus la doi centimetri și jumătate și zăresc acoperișurile de un albastru-verzui palid trăgând cu ochiul de dincolo de intersecție. Lumina după-amiezii s-a împuținat și avem mare nevoie să găsim o ascunzătoare și să facem un plan. Aleg un apartament aflat la o distanță de două treimi din lungimea cvartalului. Homes forțează încuietoarea și le ordon celorlalți să intre. Eu rămân în stradă pentru încă vreo câteva minute, privind cum dispar ultimele noastre urme, apoi trec pragul și închid ușa.

Lanternele încastrate în arme luminează un salon amplu, și pereții acoperiți de oglinzi ne trimit la fiecare pas înapoi imaginile propriilor fețe. Gale verifică ferestrele, care par intacte, și își scoate masca.

– E în ordine. Mirosul se simte, dar nu e atât de puternic.

Planul locuinței pare identic cu al primului apartament în care ne-am adăpostit. Gelul oprește lumina naturală din partea din față, dar prin jaluzelele din bucătărie se strecoară totuși o licărire.

De-a lungul coridorului se află două dormitoare, cu camere de baie. Din salon pornește o scară în spirală, ducând spre un spațiu necompartimentat, care ocupă o mare parte a primului etaj. Acolo nu există ferestre, dar lumina a fost lăsată aprinsă, probabil de cineva evacuat în grabă. Un ecran de televiziune imens, gol, dar strălucind ușor, ocupă un perete întreg. Prin încăpere sunt împrăștiate fotolii de pluș și canapele. Țasta e locul unde ne adunăm, trântindu-ne pe mobila capitonată și încercând să ne recăpătăm răsuflarea.

Jackson își ține arma îndreptată spre Peeta, deși e tot încătușat și inconștient, atârând de-a curmezișul canapelei albastre pe care l-a depus Homes. Ce-o să fac cu el? Dar cu echipa de televiziune? Ca să fiu sinceră, cu toată lumea, în afară de Gale și Finnick? Pentru că o să-mi fie mai ușor să dau de urma lui Snow cu ajutorul lor decât fără ei. Dar nu pot conduce zece oameni prin Capitoliu, n-aș putea nici dacă aș ști să folosesc holo-ul. Ar fi trebuit, aș fi putut să-i trimit înapoi când am avut ocazia? Sau ar fi fost periculos? Atât pentru ei, cât și pentru misiunea mea? Poate n-ar fi trebuit să-l ascult pe Boggs, fiindcă e posibil să fi fost victima unei iluzii din clipele dinaintea morții. Poate ar fi fost cazul să mărturisesc adevărul, însă atunci Jackson ar fi preluat comanda

și aș fi sfârșit prin a ajunge înapoi, în tabără. Unde aș fi fost nevoită să-i dau socoteală lui Coin.

În momentul când complexitatea încurcăturii în care am atras pe toată lumea începe să-mi împovăreze mintea, o succesiune de explozii îndepărtate își trimit vibrațiile în încăpere.

– N-a fost aproape, ne asigură Jackson. La cel puțin patru sau cinci cvartale distanță.

– Acolo unde l-am lăsat pe Boggs, spune Leeg 1.

Cu toate că nimeni n-a făcut nicio mișcare către el, televizorul prinde viață, emițând un țuit strident și ridicând în picioare jumătate din grupul nostru.

– E în ordine, strigă Cressida. Nu e decât o transmisiune de urgență. În asemenea cazuri, toate televizoarele din Capitoliu se deschid automat.

Pe ecran suntem noi, imediat după ce bomba l-a doborât pe Boggs. O voce din afara cadrului le explică telespectatorilor la ce se uită în timp ce noi încercăm să ne regroupăm, reacționăm la apariția gelului negru expulzat din pavaj, pierdem controlul situației. Privim haosul care urmează până când mânjește valul camerele. Ultima imagine e a lui Gale, singur pe stradă, încercând să tragă printre cablurile care-l țin suspendat pe Mitchell.

Reporterul ne identifică pe mine, pe Gale, pe Finnick, pe Boggs, pe Peeta și pe Cressida după nume.

– Nu e nicio vedere aeriană. Boggs a avut probabil dreptate în privința capacității lor de zbor, spune Castor.

N-am remarcat asta, dar presupun că e genul de amănunt pe care-l sesizează un cameraman.

Reportajul continuă cu imagini din curtea din spatele apartamentului în care ne-am adăpostit. Apărătorii Păcii sunt aliniați pe acoperișul aflat vizavi de fosta noastră ascunzătoare. Sunt lansate proiectile către șirul de apartamente, declanșând exploziile pe care le-am auzit, și clădirea se surpă, transformându-se într-un morman de moloz și praf.

Imaginea dispare, înlocuită de o transmisie în direct. O reporteră stă pe acoperiș, alături de Apărătorii Păcii. În spatele ei arde blocul de apartamente. Pompierii încearcă să țină incendiul sub control stropind cu furtunuri. Suntem declarați morți.

– În sfârșit un strop de noroc, spune Homes.

Cred că are dreptate. E cu siguranță mai bine decât s-avem Capitoliul pe urmele noastre. Dar îmi tot imaginez ce efecte va avea asta în Treisprezece. Unde mama și Prim, Hazelle și copiii,

Annie, Haymitch și toți ceilalți își închipuie că tocmai ne-au văzut murind.

– Tata. Abia a pierdut-o pe sora mea, și acum..., spune Leeg 1.

Îi urmărim redifuzând reportajul în repetate rânduri. Sărbătorindu-și victoria, mai ales asupra mea. Se întrerup ca să prezinte un montaj despre ascensiunea Gaiței Zeflemitoare către putere în rândul rebelilor – cred că aveau partea asta pregătită de o bună bucată de vreme, fiindcă pare foarte bine cizelată – apoi trec la o altă emisiune în direct, pentru ca doi reporteri să poată discuta despre binemeritul meu sfârșit violent. Președintele Snow va face o declarație oficială ceva mai târziu, promit ei. Imaginea se estompează și ecranul revine la strălucirea dinainte.

Rebelii n-au făcut nicio încercare de pătrundere în timpul emisiei, ceea ce mă face să cred că au considerat știrea adevărată. Dacă e așa, suntem într-adevăr pe cont propriu.

– Ei, acum, când suntem morți, care e următoarea noastră mișcare? Întreabă Gale.

– Nu e evident?

Niciunul dintre noi n-a observat că Peeta și-a recăpătat cunoștința. Nu știu de când a început să privească emisiunea, dar după expresia lui nefericită îmi dau seama că și-a revenit de suficientă

vreme ca să nu-i scape cele petrecute pe stradă. Cum și-a pierdut mințile, cum a-ncercat să mă pocnească în cap și cum l-a azvârlit pe Mitchell în cocon. Se saltă în capul oaselor cu un efort dureros și i se adresează lui Gale.

– Următoarea noastră mișcare... e uciderea mea.

21

Ceea ce înseamnă că moartea lui Peeta a fost pomenită de două ori în mai puțin de o oră.

– Nu fi ridicol, îi spune Jackson.

– Tocmai am ucis un membru al detașamentului nostru! strigă el.

– L-ai împins ca să te eliberezi. N-aveai de unde să știi c-o să ajungă exact în punctul de declanșare a plasei, intervine Finnick, încercând să-l calmeze.

– Cui îi pasă? E mort, nu-i așa?

Pe fața lui Peeta încep să curgă lacrimi.

– N-am știut. Până acum nu m-am mai văzut niciodată așa. Katniss are dreptate. Eu sunt monstrul. Mutantul. Cel transformat de Snow în armă!

– Nu e vina ta, Peeta, spune Finnick.

– Nu mă puteți lua cu voi. O să ucid pe altcineva, e numai o chestiune de timp. Peeta se uită

În jur, citește pe fețele noastre lupta ce se dă în noi. Poate vă gândiți că ați da dovadă de blândețe abandonându-mă pur și simplu undeva. Ca să-mi încerc norocul. Dar e ca și cum m-ați preda Capitoliului. Credeți că mi-ați face o favoare trimițându-mă înapoi, la Snow?

Peeta. Din nou în mâinile lui Snow. Torturat, împins în agonie, până când nicio fărâmbă din fostul lui sine nu va mai ieși vreodată la suprafață.

Dintr-un anumit motiv, ultima strofă din „Copacul spânzuratului” începe să-mi răsună în minte. Cea în care bărbatul preferă să-și știe iubita mai degrabă moartă decât înfruntând răul care o așteaptă în lume.

*Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzlețit
C-un colier dintr-o frânghie, cu colanul
meu leit.*

*Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreșit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.*

– O să te ucid înainte de-a se-ntâmpla asta, spune Gale. Ți promit.

Peeta ezită, de parcă s-ar întreba cât de demnă de încredere e oferta.

– Nu e de niciun folos. Dacă n-o să fii acolo, ca s-o faci? Vreau una dintre pilule alea otrăvite pe care le-aveți toți.

Lacătul-întunericului. Am o pilulă în tabără, într-un locaș special de pe umărul costumului meu de Gaiță Zeflemitoare. Dar mai există încă una în buzunarul de la piept al uniformei. E interesant că nu i s-a dat și lui Peeta. Poate Coin s-a gândit că e posibil s-o înghită înainte de a avea ocazia să mă ucidă. Nu e clar dacă Peeta vrea să spună că s-ar sinucide acum, ca să nu fim nevoiți să-l omorâm noi, sau numai dacă ar ajunge din nou prizonierul Capitoliului. În starea în care e, m-aș aștepta s-o facă mai degrabă mai curând decât mai târziu. Ceea ce ar ușura cu siguranță lucrurile pentru noi, ceilalți. N-am fi nevoiți să-l împușcăm. Și s-ar simplifica fără-ndoială problema ridicată de impulsurile lui criminale episodice.

Nu știu dacă e din cauza coconilor, sau a faptului că l-am privit pe Boggs murind, dar simt arena pretutindeni în jurul meu. De fapt, e ca și cum n-aș fi părăsit-o niciodată. Mă lupt din nou nu numai pentru supraviețuirea mea, ci și pentru a lui Peeta. Ce satisfăcător, ce distractiv ar fi pentru Snow să mă facă să-l ucid. Să am moartea

lui pe conștiință pentru indiferent cât timp mi-a mai rămas de trăit.

– Nu e vorba de tine, îi spun. Avem o misiune. Și prezența ta e necesară pentru îndeplinirea ei. Mă uit la restul grupului. Credeți că am putea găsi pe-aici ceva de mâncare?

În afară de trusele de prim ajutor și de camerele de filmat, n-avem asupra noastră decât uniforme și armele.

Jumătate dintre noi rămân să-l păzească pe Peeta și să aștepte transmisia în care va apărea Snow, în timp ce restul caută ceva comestibil. Messalla se dovedește a fi cel mai prețios, fiindcă a locuit într-un apartament aproape identic cu ăsta și știe unde e mai probabil să fie ascunse provizii. Știe că există un spațiu de depozitare mascat de o oglindă din baie, sau cât de ușor e să îndepărtezi grilajul orificiului de ventilație de pe coridor. Așa că, deși dulapurile din bucătărie sunt goale, găsim mai bine de treizeci de conserve și mai multe cutii cu prăjituri.

Stocarea proviziilor îi dezgustă pe soldații crescuți în Treisprezece.

– Nu e ilegal? întreabă Leeg 1.

– Dimpotrivă, la Capitoliu se consideră că e o prostie să n-o faci, îi explică Messalla. Oamenii

începuseră chiar dinainte de Jubileul Pacificării să stocheze obiecte greu de găsit.

– În timp ce alții nu mai aveau deloc, spune Leeg 1.

– Da, încuviințează el. Așa merg lucrurile aici.

– Din fericire, fiindcă altfel n-am fi putut cina, comentează Gale. Luați fiecare câte-o conservă.

Unii par să ezite, dar e o metodă la fel de bună ca oricare alta. Adevărul e că n-am dispoziția necesară pentru a împărți totul în unsprezece părți egale, luând în considerare vârsta, greutatea și efortul fizic depus. Scotocesc prin morman, fiind gata să aleg niște supă de cod, când Peeta îmi întinde una dintre conserve.

– Poftim.

O iau, neștiind la ce să mă aștept. Pe etichetă scrie TOCANĂ DE MIEL.

Strâng din buze amintindu-mi de ploaia care picura printre pietre, de încercările mele prostesti de flirt și de aroma aceluia fel de mâncare de la Capitoliu pe care-l prefer. Înseamnă că și în memoria lui Peeta trebuie să mai existe câte ceva. Cât de fericiți, cât de flămânzi, cât de apropiați eram când a apărut coșul de picnic în fața grotei noastre.

– Mulțumesc.

Desfac conserva.

– Are pâna și prune uscate.

Îndoi capacul, transformându-l într-o lingură improvizată, și îmi duc o bucată la gură. Acum locul ăsta are și gustul arenei.

Dăm din mână-n mână o cutie cu prăjituri fanteziste, umplute cu frișcă, când începe din nou țiuitul. Stema Panemului luminează ecranul și rămâne acolo în timp ce se cântă imnul. Apoi sunt difuzate imaginile morților, exact așa cum se procedează cu tributurile din arenă. Încep cu fețele echipei noastre de televiziune, urmate de a lui Boggs, a lui Gale, a lui Finnick, a lui Peeta și a mea. Cu excepția lui Boggs, nu se obolesc să-i arate pe soldații din Treisprezece, fie pentru că n-au idee cine sunt, fie pentru că n-ar însemna nimic pentru public. După care apare individul însuși, așezat la propriul birou, cu un steag drapat în spatele lui, cu un trandafir alb proaspăt cules strălucindu-i pe rever. Mă gândesc că a mai rezolvat recent niște probleme, fiindcă are buzele mai umflate decât de obicei. Iar echipa lui pregătitoare ar trebui într-adevăr să-i pună mai puțină roșeață în obraji.

Snow îi felicită pe Apărătorii Păcii pentru o misiune îndeplinită cu abilitate, le aduce onoruri fiindcă au scăpat țara de amenințarea numită Gaița Zeflemitoare. Prezice că moartea mea va aduce o întorsătură a mersului războiului, de vreme ce

rebelilor demoralizați nu le-a mai rămas nimeni pe care să-l urmeze. Și ce-am fost eu de fapt? O fată săracă și labilă, cu un oarecare talent în mănuierea arcului și a săgeților. Nicidecum o gânditoare genială, nici o capacitate intelectuală a rebeliunii, ci un simplu chip extras din gloată fiindcă am captat atenția mulțimii cu bufoneriile din timpul Jocurilor. Dar am fost necesară, extrem de necesară, fiindcă în rândurile rebelilor nu există niciun lider adevărat.

Undeva, în Districtul 13, Beetee apasă pe un comutator, fiindcă acum de pe ecran nu ne mai privește președintele Snow, ci președinta Coin. Se prezintă în fața Panemului, se identifică drept conducătoarea rebeliunii, apoi trece la elogiul meu. Laude pentru fata care le-a supraviețuit deopotrivă traiului din Filon și Jocurilor Foamei, care a transformat apoi o țară de sclavi într-o armată de luptători pentru libertate.

– Moartă sau vie, Katniss Everdeen va fi întotdeauna chipul acestei rebeliuni. Dacă simțiți vreodată că vi se clatină hotărârea, gândiți-vă la Gaița Zeflemitoare și veți găsi în ea puterea de care aveți nevoie pentru a scăpa Panemul de asupritorii săi.

– N-am avut idee cât de mult înseamnă pentru ea, spun, ceea ce-l face pe Gale să izbucnească în râs și-mi atrage privirile întrebătoare ale celorlalți.

Apare fotografia mea, puternic retușată, frumoasă și îndârjită, cu un mănunchi de flăcări pâlpâind în spatele meu. Fără cuvinte. Fără sloganuri. Chipul meu e tot ce le trebuie acum.

Beetee lasă din nou hăturile în mâinile unui Snow foarte stăpân pe sine. Am sentimentul că președintele considera canalul de televiziune pentru urgențe impenetrabil și că în noaptea asta cineva va plăti cu viața pentru breșa apărută.

– Mâine dimineață, când vom scoate din cenușă cadavrul lui Katniss Everdeen, vom vedea cu exactitate cine e Gaița Zeflemitoare. O fată moartă, care n-a fost în stare să salveze pe nimeni, nici măcar pe ea însăși.

Stemă, imn și încheierea transmisiunii.

– Numai că n-o s-o găsiți, i se adresează Finnick ecranului gol, dând glas gândului care trece probabil prin capetele tuturor.

Perioada noastră de grație va fi scurtă. Odată ce vor săpa în cenușa aia și vor vedea că lipsesc unsprezece leșuri, vor ști că am scăpat.

– Cel puțin avem un avans față de ei, spun.

Mă simt dintr-odată atât de obosită. Tot ce-mi doresc e să mă-ntind pe canapeaua din pluș verde de alături și să dorm. Să mă acopăr cu o acoperitură din blană de iepure și puf de gâscă. În schimb, scot holo-ul și îi cer insistent lui Jackson să

mă-nvețe comenzile de bază – care se referă pur și simplu la introducerea coordonatelor celei mai apropiate intersecții de pe harta cu caroiaj – astfel încât măcar să-ncep să-l folosesc eu însămi. Când aparatul proiectează zona din jurul nostru, simt cum mi se strânge încă și mai tare inima. Ne apropiem probabil de țintele cruciale, fiindcă numărul de coconi a crescut considerabil. Cum am putea să-naintăm prin acest buchet de lumini pâlpâitoare fără să fim detectați? Nu e cu putință. Și, dacă nu e cu putință, suntem captivi ca păsările într-o plasă. Decid că e mai bine să nu adopt un soi de atitudine de superioritate față de acești oameni. Mai ales când ochii îmi tot alunecă spre canapeaua verde. Așa că întreb:

– Vreo idee?

– Ce-ar fi să-ncepem să excludem opțiunile? propune Finnick. Strada nu e o opțiune.

– Iar acoperișurile sunt o idee la fel de proastă, spune Leeg 1.

– Am putea avea totuși șansa să ne retragem, să ne întoarcem pe unde-am venit, zice Homes. Dar asta ar însemna că misiunea a eșuat.

Simt împunsătura unui sentiment de vinovăție, de vreme ce așa-numita misiune e invenția mea.

– Nu s-a plănuit niciodată să mergem cu toții mai departe. Ați avut doar ghinionul să fiți împreună cu mine.

– Ei, asta rămâne de discutat. Acum suntem cu tine, spune Jackson. Nu ne putem deplasa în sus. Nu ne putem deplasa în lateral. Cred că nu ne mai rămâne decât o singură opțiune.

– Pe sub pământ, spune Gale.

Sub pământ. Detest asta. Așa cum detest minele și tunelurile din Treisprezece. Sub pământ, unde mi-e groază să mor, ceea ce e o prostie, fiindcă și dacă o să mor la suprafață următorul lucru pe care-l vor face va fi să mă-ngroape tot în pământ.

Holo-ul poate arăta atât coconii subterani, cât și pe cei de la nivelul străzii. Când studiem zona subpământeană, liniile clare și neîndoielnice ale străzilor se împletesc cu o harababură întortocheată de tuneluri. Însă coconii sunt totuși mai puțini. Cu două uși mai încolo, o conductă verticală conectează șirul nostru de apartamente cu tunelurile. Ca s-ajungem în apartamentul cu conductă va trebui să ne strecurăm printr-un pasaj de serviciu, care se întinde pe toată lungimea clădirii. Putem pătrunde în el prin partea din spate a unei debarale de la etaj.

– OK, atunci. Să creăm impresia că n-am trecut niciodată pe-aici, spun eu.

Ștergem toate indiciile șederii noastre. Aruncăm conservele goale pe toboganul care coboară în containerul cu gunoi, le punem pe cele pline în buzunare, pentru mai târziu, întoarcem pe partea opusă pernele pătate de sânge de pe canapele, ștergem urmele de gel de pe dalele podelei. N-avem cum să reparăm încuietoarea ușii din față, dar tragem un al doilea zăvor, care măcar va împiedica ușa să se deschidă la prima atingere.

În cele din urmă, nu ne mai rămâne decât să-l convingem pe Peeta. Se instalează pe canapeaua albastră și refuză să se miște.

– Nu vin. Fie o să vă trădez poziția, fie o să fac rău altcuiva.

– Te vor găsi oamenii lui Snow, îi spune Finnick.

– Atunci lăsați-mi o pilulă. N-o s-o iau decât dac-o să fiu nevoit.

– Asta nu e o opțiune. Vii cu noi, zice Jackson.

– Și dacă nu? O să mă-mpușcați?

– O să te pocnim ca să leșini și-o să te târâm după noi, îi răspunde Homes. Ceea ce o să ne-nce-tinească și-o să ne pună în același timp în pericol.

– Terminați cu generozitatea! Nu-mi pasă dacă mor! Se întoarce spre mine, acum implorând:

Katniss, te rog. Nu vezi că vreau să ies din povestea asta?

Necazul e că văd *într-adevăr*. De ce nu-l pot lăsa pur și simplu să plece? De ce nu-i strecor o pilulă, de ce nu apăs pe trăgaci? Pentru că țin prea mult la el, sau pentru că-mi doresc prea mult să nu câștige Snow? L-am transformat într-un pion din Jocurile mele personale? Ar fi o mârșăvie, dar nu garantez că sunt mai presus de ea. Dacă e adevărat, ar fi un gest mai blând să-l ucid pe Peeta aici și acum. Dar, la bine și la rău, nu sunt motivată de blândețe.

– Pierdem timpul. Vii de bunăvoie sau te pocnim?

Peeta își îngroapă fața în palme pentru câteva minute, apoi se ridică să ni se alăture.

– Să-i eliberăm mâinile? întrebă Leeg 1.

– Nu!

Peeta mârâie la ea, trăgându-și cătușele mai aproape de trup.

– Nu, repet eu. Dar vreau cheia.

Jackson mi-o întinde fără niciun cuvânt. Mi-o strecor în buzunarul pantalonilor, unde se ciocnește de perla.

După ce forțează Homes mica ușă metalică a pasajului de serviciu, ne lovim de o altă problemă. Carapacele insectelor nu vor trece sub nicio formă

prin culoarul ăsta îngust. Castor și Pollux și le scot și detașează camerele de rezervă, pentru urgențe. Fiecare e de dimensiunile unei cutii de pantofi și funcționează probabil tot atât de bine. Lui Messalla nu-i vine în gând nicio ascunzătoare mai potrivită pentru carapacele masive, așa că sfârșim prin a le arunca în debara. Mă simt frustrată fiindcă lăsăm în urmă un indiciu atât de ușor de urmărit, dar ce altceva am putea face?

Chiar și mergând în șir și ținându-ne rucsacurile și echipamentul în lateral, abia dacă avem loc. Trecem pe lângă primul apartament și intrăm cu forța în al doilea. Aici unul dintre dormitoare are în loc de cameră de baie o ușă pe care scrie **SERVICIUL PUBLIC**. În încăperea de dincolo de ea e intrarea în conductă.

Messalla se încruntă la capacul larg, rotund, întorcându-se pentru o vreme în lumea lui înzorzonată.

– De-asta nu vrea nimeni, niciodată, apartamentul din centru. Muncitorii vin și pleacă oricând, și n-ai a doua baie. Dar chiria e considerabil mai mică. Pe urmă observă expresia amuzată a lui Finnick și adaugă: N-are importanță.

Capacul conductei e ușor de descuiat. O scară lată, cu trepte cauciucate, permite coborârea ușoară și rapidă în măruntaiele orașului. Ne adunăm la

baza ei, așteptând să ni se obișnuiască ochii cu lumina slabă izvorâtă din mai multe șiruri de becuri și respirând un amestec de chimicale, mucegai și canal.

Palid și transpirat, Pollux întinde brațul și se agață strâns de încheietura lui Castor. Ca și cum ar fi gata să se prăbușească fără sprijinul altcuiva.

– Fratele meu a lucrat aici, jos, după ce-a devenit avox, spune Castor.

Bineînțeles. Pe cine altcineva ar putea trimite în aceste pasaje umede și urât mirositoare, minate cu coconi?

– Am avut nevoie de cinci ani ca să putem plăti pentru mutarea lui la nivelul solului. În tot timpul ăsta, n-a văzut nici măcar o singură dată soarele.

În alte condiții, într-o zi cu mai puține orori și cu mai multă odihnă, cineva ar fi găsit, firește, ceva de spus. Acum stăm cu toții locului vreme îndelungată, încercând să formulăm un răspuns.

În cele din urmă, Peeta se-ntoarce spre Pollux.

– Ei, atunci tocmai ai devenit bunul nostru cel mai de preț.

Castor râde, iar Pollux reușește să zâmbească.

Suntem la jumătatea drumului prin primul tunel când îmi dau seama de ce mi s-au părut cuvintele lui Peeta atât de remarcabile. A vorbit

ca și cum ar fi redevenit cel dinainte, cel care se putea gândi întotdeauna la o replică potrivită, atunci când nimeni altcineva nu era în stare. Ironic, încurajator, ușor amuzant, dar fără să facă haz pe seama nimănui. Arunc o privire înapoi, către el, în timp ce își târșește picioarele sub supravegherea paznicilor, Gale și Jackson, cu ochii în jos, cu umerii gârboviți. Atât de descurajat. Dar pentru o clipă a fost cu adevărat aici.

Peeta a avut dreptate. Pollux dovedește că valorează cât zece holo-uri. Există o rețea simplă, în corespondență directă cu planul străzilor principale de la suprafață, alcătuită din tuneluri late plasate sub bulevardele importante și sub străzile care le întretaie. E numită Transferul, fiindcă e folosită de camioane de dimensiuni reduse, care livrează marfă în oraș. În timpul zilei, numeroșii săi coconi sunt dezactivați, dar pe durata nopții e un câmp minat. Însă sute de tuneluri suplimentare, de pasaje de întreținere, de șine de cale ferată și de conducte de canalizare dau naștere unui labirint cu mai multe niveluri. Pollux știe amănunte a căror ignorare ar însemna un dezastru pentru un nou-venit, cum ar fi ramificațiile în care ai nevoie de masca de gaze, sau unde există cabluri de înaltă tensiune, sau șobolani de talia castorilor. Ne atrage atenția asupra șuvoiului de apă care străbate

periodic canalizarea, știe la ce ore fac avocșii schimb de tură, ne conduce prin conducte umede și întunecate, ca să ne ferim de trenurile de marfă silențioase. Și, cel mai important, știe unde se află camerele de supraveghere. Cu excepția Transferului, nu sunt prea multe în locul ăsta sumbru și cețos. Dar ne menținem la o distanță sigură de ele.

Sub îndrumarea lui Pollux scoatem un timp bun – remarcabil, prin comparație cu traseul parcurs la suprafață. După șase ore, oboseala își spune cuvântul. E trei dimineața, așa că îmi închipui că mai avem încă la dispoziție câteva ore până când se descoperă lipsa cadavrelor noastre, se răscolește molozul întregului bloc, avându-se în vedere că e posibil să fi încercat să fugim prin canale, și începe vânătoarea.

Când propun să ne odihnim, nu obiectează nimeni. Pollux găsește o încăpere mică și caldă-roasă, unde zumzăie mașini pline de pârghii și de cadrane. Își ridică degetele, ca să ne arate că trebuie să plecăm peste patru ore. Jackson stabilește plintoanele și, de vreme ce nu sunt în prima tură, mă înghesui în spațiul strâmt dintre Gale și Leeg 1, unde adorm imediat.

Am impresia că au trecut numai câteva minute când Jackson mă trezește zgâlțâindu-mă și mă anunță că e rândul meu să stau de veghe.

E șase dimineața și peste o oră trebuie să fim plecați. Îmi spune să mănânc o conservă și să stau cu ochii pe Pollux, care a insistat să facă de gardă toată noaptea.

– Nu poate dormi aici, jos.

Intru într-o stare de relativă alertă, mănânc o conservă de tocană de cartofi și fasole și mă reazem de perete, cu fața spre ușă. Pollux pare că se poate de treaz. Probabil și-a petrecut noaptea retrăind cei cinci ani de întemnițare. Scot holo-ul și reușesc să introduc coordonatele noastre de pe caroiă și să inspectez tunelurile. Așa cum era de așteptat, pe măsură ce ne apropiem de centrul Capitoliului, apar tot mai mulți coconi. Pentru o vreme, eu și Pollux inspectăm imaginea proiectată de holo, văzând care sunt capcanele și unde se află. Când am senzația că mi se învâртеște capul, îi întind lui aparatul și mă las pe spate, sprijinindu-mă de perete. Mă uit în jos, către cei care dorm, soldați, membri ai echipei de televiziune și prieteni, și mă întreb câți dintre noi vor mai vedea vreodată soarele.

Când îmi cad ochii pe Peeta, al cărui cap se odihnește la picioarele mele, văd că e treaz. Îmi doresc să-i pot citi gândurile, să-i pot pătrunde în minte și să descâlcesc amestecul de minciuni. Pe urmă optez pentru ceva pe care-l pot face.

– Ai mâncat? îl întreb.

O ușoară clătinare a capului îmi dă de înțeles că nu. Deschid o conservă de supă de pui cu orez, păstrând capacul, ca nu cumva să încerce să-și taie venele cu el, sau altceva de genul ăsta. El se ridică și înclină cutia de tablă, apoi înghite zgomotos supa, fără să se ostenească de fapt să mestece. Fundul cutiei reflectă luminile mașinărilor și îmi aduc aminte de ceva care mă râcăie încă de ieri într-un ungher al minții.

– Peeta, când ai întrebat despre cele întâmplăte cu Darius și Lavinia, iar Boggs ți-a răspuns că sunt adevărate, ai zis că așa credeai și tu. Fiindcă amintirea n-are nimic strălucitor. Ce-ai vrut să spui?

– Oh. Nu știu exact cum să-ți explic. La început, îmi povestește el, totul nu era decât o învălmășeală deplină. Acum pot să sortez o serie de lucruri. Cred că se conturează un tipar. Amintirile pe care mi le-au alterat cu venin de viespoi-copoi au o caracteristică stranie. Ca și cum ar fi foarte intense, sau imaginile ar fi instabile. Îți aduci aminte cum a fost când te-au înțepat viespoi?

– Copacii se spulberau. Vedeam fluturi uriași, colorați. Am căzut într-o groapă cu bule portocalii.

Mă gândesc la asta.

– Bule portocalii strălucitoare.

– Exact. Dar nimic din ce-mi amintesc despre Darius sau despre Lavinia nu e așa. Cred că încă nu-mi dăduseră venin, spune el.

– Păi, asta-i bine, nu? îl întreb. Dacă poți separa cele două tipuri, înseamnă că-ți poți da seama ce e adevărat și ce nu.

– Da. Și dacă mi-ar crește aripi, aş putea să zbor. Numai că oamenilor nu le pot crește aripi, zice el. Adevărat sau nu?

– Adevărat, îi răspund. Dar oamenii n-au nevoie de aripi ca să supraviețuiască.

– Gaițele Zeflemitoare au.

Își termină supa și îmi înapoiază cutia.

În lumina fluorescentă, cearcănele de sub ochii lui par vânătăi.

– Încă mai e timp. Ar trebui să dormi.

Nu se împotrivește, se întinde din nou pe spate, dar se holbează la acul de pe un cadran, urmărindu-i zvâcnirile într-o parte și într-alta. Încet, ca și cum m-aș afla alături de un animal rănit, mâna mi se întinde și îi îndepărtează o şuviță de păr de pe frunte. El înmărmurește la atingerea mea, dar nu se ferește. Așa că nu mă opresc, continui să-i netezesc ușor părul către spate. De când ne-am aflat ultima oară în arenă, acum îl ating de bunăvoie pentru prima dată.

– Încă mai încerci să mă protejezi. Adevărat sau nu? șoptește el.

– Adevărat, îi răspund.

Pare să aibă nevoie de mai multe explicații.

– Pentru că asta facem, și tu, și eu. Ne protejăm unul pe altul.

După un minut îl fură somnul.

Cu puțin timp înainte de ora șapte, eu și Pollux trecem printre ceilalți, deșteptându-i. Îi aud căscând și oftând, așa cum se întâmplă de obicei când te trezești din somn. Dar urechile mele mai sesizează și altceva. Aproape ca un șuierat. Poate nu e decât aburul scăpat dintr-o țeavă, sau șuierul unui tren îndepărtat...

Le cer tuturor să facă liniște, ca s-aud mai bine. E un șuierat, da, dar nu e vorba de un singur sunet prelungit. Sunt, mai degrabă, mai multe exalări, care formează cuvinte. Un singur cuvânt. Reverberând prin tuneluri. Un cuvânt. Un nume. Repetat iarăși și iarăși.

– *Katniss.*

22

Perioada de grație s-a încheiat. Poate Snow i-a pus să sape în timpul nopții. Sau, oricum, imediat

ce s-a stins focul. Au găsit rămășițele lui Boggs, s-au liniștit pentru scurt timp, iar apoi, pe măsură ce s-au scurs orele fără să mai apară alte trofee, au devenit bănuitori. La un moment dat, au înțeles că au fost păcăliți. Și președintele Snow nu poate accepta să cadă drept prost. N-are importanță dacă ne-au luat urma până la al doilea apartament sau au presupus că am intrat direct sub pământ. Știu că suntem aici, jos, și au dezlănțuit ceva, probabil o haită de mutanți, cărora li s-a vârât în cap că trebuie să mă găsească.

– *Katniss.*

Tresar fiindcă sunetul s-a auzit atât de aproape. Îmi rotesc nebunește privirea ca să-i descopăr sursa, cu arcul încărcat, în căutarea unei ținte.

– *Katniss.*

Buzele lui Peeta abia dacă se mișcă, dar nu există niciun dubiu, el mi-a pronunțat numele. Tocmai când mă gândeam că pare într-o stare ceva mai bună, că e posibil să se întoarcă încet-încet la mine, iată o dovadă a profunzimii atinse de otrava lui Snow.

– *Katniss.*

Peeta e programat să-i răspundă corului de şuierături, să se alătore vânătorii. Începe să se agite. N-am de ales. Îmi poziționez săgeata ca să-i străpungă creierul. N-o să simtă nimic. Se saltă

pe neașteptate în capul oaselor, cu ochii mari de spaimă, cu răsuflarea tăiată.

– Katniss!

Își întoarce brusc capul către mine, dar nu pare să observe arcul, săgeata în așteptare.

– Katniss! Pleacă de-aici!

Ezit. E alarmat, dar vocea nu e a unui nebun.

– De ce? Ce scoate sunetul ăsta?

– Nu știu. Știu doar că trebuie să te ucidă, spune Peeta. Fugi! Ieși de-aici! Pleacă!

După propriul meu moment de confuzie, ajung la concluzia că nu e necesar să-l ucid. Slăbesc coarda arcului. Observ fețele neliniștite din jurul meu.

– Indiferent ce-ar fi, mă caută pe mine. Poate e momentul potrivit să ne despărțim.

– Suntem escorta ta, spune Jackson.

– Și echipa ta de filmare, adaugă Cressida.

– Eu nu te părăsesc, anunță Gale.

Mă uit la echipa de televiziune, înarmată doar cu camere de luat vederi și blocnotesuri. Și iată-l pe Finnick, cu două puști și un trident. Îi sugerez să-i dea una dintre puști lui Castor. Scot cartușele oarbe din arma lui Peeta, o încarc cu gloanțe adevărate și i-o încredințez lui Pollux. De vreme ce eu și Gale avem arcurile, întindem armele noastre către Messalla și Cressida. Nu e timp să-i învățăm

mai mult decât să ochească și să apese pe trăgaci, dar, în spațiu restrâns, ar putea fi suficient. E mai bine decât să fie lipsiți de apărare. Peeta e acum singurul rămas fără armă, care oricum nu-i e necesară cuiva care-mi șoptește numele în cor cu o ceată de mutanți.

Părăsim încăperea nelăsând înăuntru nimic altceva în afară de propriul miros. Pe moment n-avem cum să-l îndepărtăm. Mă gândesc că așa ne iau urma creaturile șuierătoare, fiindcă pe traseul nostru au rămas foarte puține indicii materiale. Mirosul mutanților e anormal de ascuțit, dar timpul pe care ni l-am petrecut înaintând cu greu prin apa din conductele de evacuare ne-ar putea ajuta să scăpăm de ei.

Odată ieșiți din camera plină de zumzetul mașinilor, șuieratul devine mai clar. Însă ne putem da mai bine seama unde se află mutanții. Sunt în spatele nostru, la o distanță încă destul de mare. Snow le-a dat probabil drumul sub pământ în apropierea locului unde a găsit trupul lui Boggs. Teoretic, ar trebui să avem un avans considerabil, deși se știe cu certitudine că sunt mult mai rapizi decât noi. Mintea îmi zboară la creaturile asemănătoare cu lupii din primele mele Jocuri, la maimuțele din Jubileul Pacificării, la monstruozițările pe care le-am văzut la televizor în

decursul anilor, și mă întreb ce formă au luat cei de acum. Ar putea fi orice își închipuie Snow că mă sperie cel mai mult.

Eu și Pollux am făcut un plan pentru următoarea etapă a călătoriei și, de vreme ce ne îndepărtează de șuierături, nu văd de ce l-am modifica. Dacă ne mișcăm repede, poate reușim s-ajungem la vila lui Snow înainte de a ne găsi mutanții. Dar viteza implică o oarecare neglijență: un pas greșit, având ca urmare zgomotul apei împrășcate de un bocanc, zăngănitul unei arme izbite accidental de o țevă, chiar și propriile mele ordine, date cu o voce cam prea sonoră pentru cineva care are nevoie de discreție.

Am străbătut aproape încă trei cvartale printr-o conductă de deversare și pe o șină de tren abandonată, când încep țipetele. Groase, guturale. Reverberând de pereții tunelului.

– Avocși, spune imediat Peeta. Așa urla Darius când îl torturau.

– Probabil i-au găsit mutanții, zice Cressida.

– Atunci n-o caută doar pe Katniss, intervine Leeg 1.

– Presupun că ucid pe oricine. Numai că nu se vor opri înainte de a ajunge la ea, spune Gale.

După orele lui de studiu cu Beetee, e foarte posibil să aibă dreptate.

Și iată-mă din nou. Cu oameni care mor din cauza mea. Prieteni, aliați, sau cu desăvârșire străini, pierzându-și viețile pentru Gaița Zeflemitoare.

– Lăsați-mă să plec singură. Să-i îndepărtez. O să-i transfer holo-ul lui Jackson. Voi, ceilalți, puteți duce misiunea la bun sfârșit.

– Nimeni n-o să fie de acord cu așa ceva! exclamă exasperată Jackson.

– Pierdem timp! spune Finnick.

– Ascultați, șoptește Peeta.

Țipetele au încetat și, în absența lor, numele meu reverberează iarăși, uimitor de aproape. Acum e deopotrivă sub noi și în spatele nostru.

– *Katniss*.

Îi dau lui Pollux un ghiont în umăr și o rupem la fugă. Necazul e că am plănuit să ne continuăm drumul pe un nivel inferior, ceea ce e acum imposibil. Ajungem în dreptul scării care coboară și folosesc holo-ul, căutând o alternativă împreună cu Pollux, când încep să mă sufoc.

– Puneți-vă măștile! ordonă Jackson.

Dar nu e necesar. Respirăm cu toții același aer. Eu sunt singura care-și varsă tocana abia mâncată, fiindcă eu sunt singura care reacționează la miros. Plutește în susul scărilor. Pătrunde în canalizare. Trandafiri. Încep să tremur.

Fac un salt în lateral, fug de mireasmă și aterizez împleticindu-mă în Transfer. Străzi netede, pavate cu dale în culori pastelate, exact ca acelea de la suprafață, numai că nu sunt mărginite de case, ci de ziduri din cărămidă albă. Un drum pe care vehiculele cu marfă se pot deplasa cu ușurință, evitând aglomerația din Capitoliu. Acum pustiu, cu excepția noastră. Îmi încordez arcul și arunc în aer primul cocon cu o săgeată explozivă, ceea ce distruge cuibul de șobolani carnivori din interior. Apoi sprintez spre următoarea intersecție, unde știu că un pas greșit poate declanșa dezintegrarea pavajului, trimițându-ne în ceva etichetat drept MAȘINA DE TOCAT CARNE. Strig către ceilalți, avertizându-i să stea lângă mine. Intenția mea este să ocolim locul, trecând după colț, și apoi să detonez Mașina de Tocată Carne, dar un alt cocon nemarcat e în așteptare.

Se întâmplă pe tăcute. Nici măcar nu l-aș fi observat, dacă Finnick nu m-ar fi tras înapoi, oprindu-mă.

– Katniss!

Mă răsucesc brusc, cu săgeata gata să-și ia zborul, dar ce s-ar putea face? Două dintre săgețile lui Gale zac deja, inutile, alături de un fascicul amplu de lumină aurie care radiază din plafon, căzând pe caldarâm. Messalla e captiv în interiorul lui,

neclintit ca o statuie, în echilibru pe un călcâi, cu capul dat pe spate. Nu pot spune dacă urlă sau nu, deși are gura larg deschisă. Privim, cu desăvârșire neajutorați, în timp ce carnea i se topește de pe trup, precum ceara lumânărilor.

– Nu-l putem ajuta! Peeta începe să ne împingă înainte. Nu putem!

E uluitor, dar el e singurul încă destul de lucid ca să ne pună în mișcare. Nu știu de ce își păstrează el controlul, când ar trebui să-și piardă mințile și să mă pocnească, împrăștiindu-mi creierii, dar asta s-ar putea întâmpla în orice clipă. Simt apăsarea mâinii lui pe umăr și îmi desprind privirea de obiectul înfiorător care a fost Messalla; îmi impun să-mi mișc picioarele, repede, atât de repede încât abia reușesc să mă opresc, alunecând, în fața următoarei intersecții.

O rafală de gloanțe stârnește o ploaie de tencuială. Capul îmi zvâcnește dintr-o parte într-alta, căutând coconul, înainte de a mă întoarce ca să dau cu ochii de detașamentul de Apărători ai Păcii care se apropie de noi pe Transfer, călcând apăsător. Cu retragerea blocată de Mașina de Tocată, nu putem face altceva decât să răspundem cu foc. Sunt cu unul sau doi mai mulți decât noi, dar din grupul nostru încă mai fac parte șase dintre

membrii inițiali ai detașamentului-vedetă, care nu încearcă să fugă și să tragă în același timp.

Pești în butoi, îmi spun, în vreme ce pe uniforme lor albe înfloresc pete roșii. Trei sferturi s-au prăbușit sau sunt morți când alții încep să se scurgă dintr-un tunel lateral, același prin care am fugit eu însămi de miros, de...

Ăștia nu sunt Apărători ai Păcii.

Sunt albi, cu patru membre, cam de dimensiunile unui om ajuns la maturitate, dar asemănările încetează aici. Dezbrăcați, cu gheare lungi de reptilă, cu spinări arcuite, cu țestele proiectate înapoi. Mișună printre Apărătorii Păcii, morți sau vii, le prind gâturile între fălci și smulg capetele protejate de căști. După toate aparențele, statutul de cetățean al Capitoliului e aici tot atât de nefolositor ca în Districtul 13. S-ar părea că n-au trecut mai mult de câteva secunde înainte de a fi decapitați cu toții. Mutanții se lasă pe burtă și aleargă spre noi în patru labe.

– Pe aici! strig, luând zidul în brațe și întorcându-mă brusc spre dreapta, ca să evit coconul.

După ce mi se alătură toată lumea, trag o săgeată în intersecție și Mașina de Tocat se activează. Dinți metalici uriași ies din pavaj și mestecă dalele, transformându-le în praf. Asta ar trebui să-i împiedice pe mutanți să ne urmeze, dar nu sunt

sigură. Lupii și maimuțele cu care-am avut de-a face erau în stare să sară incredibil de departe.

Șuieratul îmi arde timpanele și mirosul de trandafiri face pereții să se rotească.

Îl înșfac pe Pollux de braț.

– Lasă baltă misiunea. Care e cel mai scurt drum către suprafață?

Nu e timp să folosim holo-ul. Îl urmăresc pe Pollux, alergăm vreo zece metri prin Transfer și trecem dincolo de o ușă. Îmi dau seama că da-lele de piatră sunt înlocuite de beton, că ne târâm printr-o conductă îngustă și urât mirositoare, înaintând pe o bordură lată de vreun metru și ceva. Suntem în canalul colector principal. Cu un metru mai jos, clocotește un amestec otrăvitor de dejecții umane, gunoi și chimicale. Câteva porțiuni ale suprafeței sunt în flăcări, altele emit vapori nocivi, sau cel puțin așa par. O singură privire îți spune că odată căzut înăuntru nu mai poți ieși nicicând. Mișcându-ne pe cât de repede îndrăznim pe bordura alunecoasă, ajungem la un pod îngust și îl traversăm. Pollux lovește cu palma într-o scară și arată în susul puțului. Țăsta e. Drumul spre ieșire.

O privire rapidă asupra grupului nostru îmi spune că lipsește cineva.

– Stați! Unde sunt Jackson și Leeg 1?

– Au rămas la Mașina de Tocat, să-i rețină pe mutanți, spune Homes.

– Cum?

Mă îndrept către pod, fiindcă nu vreau să las pe nimeni în ghearele monștrilor, dar el mă smucește înapoi.

– Nu le irosi viețile, Katniss. Pentru ele e prea târziu. Uite!

Homes dă din cap către conductă, unde mutanții alunecă pe bordură.

– Retrageți-vă! strigă Gale.

Săgețile lui explozive desprind capătul opus al podului de fundație. Restul se scufundă printre bulbuci, exact în clipa când ajung mutanții.

Le arunc pentru prima oară o privire atentă. Sunt un amestec de om cu șopârlă și cine știe cu mai ce. Albi, cu pielea tare, de reptilă, pătată de sânge închegat, cu gheare la mâini și la picioare, cu o harababură de trăsături nepotrivite în loc de față. Șuierând și strigându-mi numele cu voci pițigăiate, cu trupurile contorsionate de furie. Biciuind aerul cu cozile și cu ghearele, mușcând hălci mari din alții sau din propriile trupuri cu guri largi, pieloase, înnebuniți de dorința de a mă distruge. Mirosul meu trebuie să fie pentru ei la fel de sugestiv cum e al lor pentru mine. Sau mai sugestiv, fiindcă, în ciuda

toxicității canalului împuțit, încep să se arunce în el.

Pe malul nostru, toată lumea deschide focul. Îmi aleg săgețile la întâmplare, obișnuite, incendiare sau explozive, lansându-le deopotrivă către mutanți. Sunt muritori, dar mor greu. Nicio creatură naturală n-ar continua să se apropie cu două duzini de gloanțe în ea. Da, până la urmă îi putem ucide, numai că sunt prea mulți, se revarsă la nesfârșit din conductă, aruncându-se fără nicio ezitare în lichidul mizerabil.

Dar mâinile nu-mi tremură din cauza numărului lor.

Niciun mutant nu e bun. Toți sunt creați ca să-ți facă rău. Unii îți iau viața, ca maimuțele. Alții îți iau mințile, ca viespoii-copoi. Însă adevăratele atrocități, cele mai înspăimântătoare, încorporează o distorsiune psihologică perversă, menită să îngrozească victima. Apariția lupilor mutanți, având ochii tributurilor moarte. Gaițele-limbute imitând țipetele de durere ale lui Prim. Mirosul trandafirilor lui Snow, amestecat cu sângele victimelor. Purtat de-a lungul canalului de evacuare. Penetrându-i duhoarea. Făcându-mi inima să bată nebunește, înghețându-mi pielea, împiedicându-mi plămânii să inspire. E ca și cum Snow mi-ar răsufla în față, spunându-mi că mi-a sosit ceasul morții.

Ceilalți țipă la mine, dar s-ar părea că nu sunt în stare să răspund. Brațe puternice mă ridică în vreme ce spulber capul unui mutant care mi-a zgâriat glezna. Sunt izbită de scară, mâinile îmi sunt împinse spre trepte. Mi se ordonă să urc. Membrele mele de marionetă se supun. Mișcarea m-ajută încet-încet să-mi vin în fire. Văd că deasupra mea e cineva. Pollux. Peeta și Cressida sunt mai jos. Ajungem pe o platformă. Urcăm pe o a doua scară. Treptele sunt alunecoase, pline de sudoare și de mucegai. Pe următoarea platformă mi se limpește mintea și sunt izbită de adevărul celor petrecute. Încep să-i trag cu frenezie pe ceilalți în susul scării. Peeta, Cressida. Atât.

Ce-am făcut? Ce se-ntâmplă cu cei pe care i-am abandonat? Mă agăț din nou de scară și cobor, până când unul dintre bocancii mei lovește pe cineva.

– Urcă!

Gale se răstăște la mine. Urc iarăși, îl trag pe palier, scrutez întunericul în căutarea celorlalți.

– Nu.

Gale îmi întoarce fața spre el și clatină din cap. Uniformă zdrențuită. Rană căscată în partea laterală a gâtului.

De jos se aude un țipăt omenesc.

– Cineva e încă în viață, implor eu.

– Nu, Katniss. Nu mai vine nimeni, spune el. Doar mutanții.

Nu-i pot accepta spusele, așa că îndrept lanterna încorporată în arma Cressidei în josul puțului. Departe, jos, îl deslușesc pe Finnick, străduindu-se să se țină de scară în timp ce e sfârtecat de trei mutanți. Când unul își dă capul pe spate, pregătindu-se pentru mușcătura fatală, se întâmplă ceva bizar. E ca și cum eu aș fi Finnick, privind străfulgerările unor imagini din viața mea. Catargul unei bărci, o parașută argintie, Mags răzând, un cer rozaliu, tridentul lui Beetee, Annie în rochia de mireasă, valuri spărgându-se de stânci. Apoi se termină.

Îmi scot holo-ul din centură și spun cu voce sugrumată:

– Lacătul-întunericului, lacătul-întunericului, lacătul-întunericului.

Îl las să cadă. Mă ghemuiesc lângă zid, alături de ceilalți, în timp ce explozia zguduie platforma și suntem împrăștiați de bucățile de carne omească și de mutant azvârlite din conductă.

Se aude un zăngănit când Pollux o astupă trântind capacul, pe care apoi îl blochează. Pollux, Gale, Cressida, Peeta și eu. Doar noi am mai rămas. Sentimentele omenesti se vor face simțite mai târziu. Acum nu sunt conștientă decât de

nevoia animalică de a păstra restul grupului în viață.

– Nu ne putem opri aici.

Cineva scoate un bandaj. Îl legăm în jurul gâtului lui Gale. Îl ridicăm în picioare. O singură siluetă rămâne chircită lângă perete.

– Peeta, îl strig eu.

Niciun răspuns. A leșinat? Mă ghemuiesc în fața lui, trag de mâinile încătușate care îi acoperă chipul.

– Peeta?

Ochii lui sunt lacuri întunecate, cu pupilele atât de dilatate încât irisurile albastre aproape au dispărut. Mușchii încheieturilor sunt tari ca metalul.

– Lăsați-mă aici, șoptește. Nu sunt în stare să merg mai departe.

– Ba da. Poți! insist.

Peeta clatină din cap.

– Îmi pierd controlul. O să-nnebunesc. Ca ei.

Ca mutanții. Ca un animal turbat căruia i-a intrat în cap să-mi sfâșie gâtul. Și aici, în cele din urmă aici, în locul ăsta, în aceste împrejurări, o să fiu într-adevăr nevoită să-l ucid. Și Snow o să câștige. Mă străbate ura, arzătoare și amară. Snow a câștigat deja prea mult astăzi.

E un risc imens, poate e sinucidere, dar fac singurul lucru care-mi vine în minte. Mă aplec

și îl sărut pe Peeta din plin, pe gură. Începe să tremure din tot trupul, dar continui să-mi apăs buzele de ale lui până când rămân fără aer. Palmele îmi alunecă pe încheieturile lui până când ajung să-i strâng mâinile într-ale mele.

Peeta răsuflă cu greutate, luptându-se cu coșmarurile care îi tulbură mintea.

– Nu. Nu vreau să...

Îi strâng mâinile până în punctul unde începe durerea.

– Rămâi cu mine.

Pupilele i se contractă, devenind vârfuri de ac, i se dilată din nou, foarte repede, apoi se întorc la ceva care aduce a normalitate.

– Întotdeauna, murmură.

Îl ajut să se ridice și mă întorc spre Pollux.

– Cât mai avem până la nivelul străzii?

Îmi face semn că e chiar deasupra noastră. Mă urc pe ultima scară și împing capacul, săltându-l în debaraua unui apartament. Când mă ridic în picioare, o femeie deschide brusc ușa. Poartă un halat de mătase de un turcoaz-strălucitor, pe care sunt brodate păsări exotice. Părul ei roșu aprins e înfioat ca un nor și împodobit cu fluturi poleiți cu aur. Grăsimea cârnatului pe jumătate mâncat pe care-l ține în mână i-a întins rujul. Expresia

feței îmi spune că m-a recunoscut. Deschide gura să strige după ajutor.

Îi trag o săgeată în inimă fără să ezit.

23

Pe cine voia femeia să cheme rămâne un mister, fiindcă după ce căutăm în tot apartamentul descoperim că era singură. Poate strigătul îi era adresat vecinului de alături, sau nu era decât o expresie a spaimii. În orice caz, aici nu e nimeni, n-avea cine s-o audă.

Apartamentul ar putea fi o ascunzătoare excelentă pentru o vreme, dar nu ne putem permite un asemenea lux.

– Cât timp credeți c-avem la dispoziție până când își vor da seama că e posibil să fi supraviețuit unii dintre noi? Întreb.

– Cred că și-ar putea face apariția aici oricând, spune Gale. Știau că urcam la suprafață. Explozia o să-i deruteze probabil pentru câteva minute, apoi vor începe să caute locul prin care-am ieșit.

Mă apropiu de fereastra dinspre stradă și, când mă uit printre jaluzele, nu dau cu ochii de Apărători ai Păcii, ci de o mulțime de oameni grăbiți, care-și văd de treburile lor. În timpul călătoriei

noastre subterane, am lăsat cu mult în urmă părțile evacuate și am ieșit la suprafață într-o zonă aglomerată a Capitoliului. Mulțimea ne oferă singura șansă de scăpare. Nu am un holo, dar o am pe Cressida. Ea mi se alătură lângă fereastră, îmi confirmă că știe unde ne aflăm și îmi dă o veste bună spunând că nu ne mai despart multe cvartale de vila președintelui.

E suficient să arunc o singură privire către însoțitorii mei ca să-mi dau seama că momentul nu e potrivit pentru un atac pe ascuns împotriva lui Snow. Gale continuă să piardă sânge din rana de la gât, pe care n-am apucat s-o curățăm. Peeta e așezat pe o canapea de catifea, cu dinții încleștați de o pernă, fie luptându-se cu nebunia, fie stăpânindu-și un țipăt. Pollux plânge, sprijinit de polița unui șemineu bogat ornamentat. Cressida stă hotărâtă alături de mine, dar e atât de palidă încât are buzele livide. Mie ura îmi dă aripi. Când energia ei o să intre în declin, n-o să mai fiu bună de nimic.

– Să ne uităm în dulapuri, spun.

Într-un dormitor găsim sute de haine femeiești și de perechi de pantofi, un curcubeu de peruci, fard suficient ca să vopsim o casă. În dormitorul din partea opusă a holului e un sortiment similar pentru bărbați. Poate lucrurile sunt ale

soțului ei. Sau ale unui iubit care-a avut norocul să lipsească de-acasă în dimineața asta.

Îi chem de ceilalți să se îmbrace. La vederea încheieturilor însângerate ale mâinilor lui Peeta, îmi caut în buzunar cheia cătușelor, dar el se îndepărtează brusc.

– Nu, îmi spune. Nu face asta. Mă ajută să mă adun.

– S-ar putea să ai nevoie de mâini, zice Gale.

– Când simt că alunec, îmi apăs încheieturile de cătușe și durerea mă ajută să mă concentrez, ne explică Peeta.

I le las.

Din fericire afară e frig, așa că paltoanele și pele-rinele bogate ne acoperă cea mai mare parte a uniformelor și a armelor. Ne agățăm bocancii de gât cu ajutorul șireturilor, ascunzându-i, și ne încălțăm în schimb cu pantofi caraghioși. Însă adevărata provocare e reprezentată, bineînțeles, de fețele noastre. Cressida și Pollux riscă să fie recunoscuți de cunoștințe. Figura lui Gale le-ar putea fi familiară celor care l-au văzut în prop-uri și la știri, iar pe mine și pe Peeta ne știu toți locuitorii Panemului. Ne ajutăm în grabă unii pe alții, aplicându-ne straturi groase de fard și punându-ne peruci și ochelari de soare. Cressida se ocupă de mine și de Peeta, înfășurându-ne eșarfe în jurul nasului și al gurii.

Simt din nou tic-tac-ul ceasului, dar întârzii câteva minute ca să-mi umplu buzunarele cu mâncare și cu articole de prim ajutor.

– Nu vă răzlețiți, spun, la ușa din față.

Apoi ieșim direct în stradă.

A început să ningă în rafale. Pe lângă noi se învârtesc oameni neliniștiți, vorbind despre rebeli, despre foamete și despre mine cu accentul lor afectat din Capitoliu. Traversăm strada, trecem pe lângă alte câteva apartamente. Exact când dăm colțul, pe lângă noi se perindă trei duzini de Apărători ai Păcii. Ne grăbim să ne retragem din calea lor, așa cum fac cetățenii veritabili, așteptând până când își reia mulțimea fluxul normal, și ne continuăm drumul.

– Cressida, șoptesc. Te poți gândi repede la o ascunzătoare?

– Încerc, răspunde ea.

Parcurgem un alt cvartal, apoi încep să sune sirenele. Prin fereastra unui apartament, vedem un comunicat urgent și fotografiile noastre afișate pe ecran într-o succesiune rapidă. Încă n-au identificat morții, fiindcă îi vedem și pe Castor și pe Finnick. În curând, orice trecător va fi la fel de periculos ca un Apărător al Păcii.

– Cressida?

– Există un loc. Nu e ideal. Dar putem încerca, spune ea.

O urmăăm de-a lungul mai multor cvartale și intrăm pe o poartă în ceea ce pare a fi o reședință particulară. Însă e vorba de un soi de scurtătură, fiindcă, după ce trecem printr-o grădină bine îngrijită, ajungem la o altă poartă și ieșim pe o străduță laterală, care unește două bulevarde principale. Vedem câteva magazine mărunte – unul care cum-pără obiecte uzate, altul care vinde bijuterii false. Nu întâlnim decât doi oameni, care nu ne dau nicio atenție. Cressida începe să pălăvrăgească cu voce stridentă despre lenjeria din blană, subliniind ce importantă e în lunile de iarnă.

– Așteaptă să vezi prețurile! Crede-mă, sunt la jumătate față de cât plătești pe bulevarde!

Ne oprim în fața unei vitrine murdare, plină de manechine în lenjerie de blană. Magazinul nici măcar nu pare să fie deschis, dar Cressida împinge ușa din față și intră, declanșând sunetul disonant al unui clopoțel. În prăvălia întunecoasă și îngustă, cu pereții plini de rafturi cu marfă, mirosul de piele neprelucrată îmi umple nările. Probabil că aface-rile nu merg prea bine, fiindcă suntem singurii clienți. Cressida se îndreaptă direct către o siluetă gârbovită, aflată în spatele sălii. Eu o urmez, mă-turând cu degetele veșmintele moi.

În spatele unei tejghele stă cea mai bizară ființă omenească pe care am văzut-o vreodată. E un exemplu extrem de îmbunătățire chirurgicală eșuată, fiindcă e sigur că fața ei nu e considerată frumoasă nici măcar la Capitoliu. Pielea a fost puternic întinsă și tatuată cu dungi negre și aurii. Nasul e atât de turtit încât abia dacă mai există. Am mai văzut mustăți de pisică la oamenii din Capitoliu, dar niciunele atât de lungi. Rezultatul e o mască grotescă, semifelină, care ne studiază acum bănuitoare, cu ochii îngustați.

Cressida își scoate peruca, dezvăluindu-și lujerii.

– Tigris, spune ea, avem nevoie de ajutor.

Tigris. În adâncul minții mele, numele aprinde un beculeț. A fost un personaj bine cunoscut – ca versiune mai tânără și mai puțin tulburătoare a ei înseși, în timpul celei mai vechi ediții a Jocurilor Foamei de care-mi aduc aminte. O stilistă, cred. Nu-mi amintesc pentru ce district. A făcut probabil cu o operație prea mult, trecând hotarul în teritoriul repulsiei.

Prin urmare, iată unde ajung stiliștii dacă trăiesc mai mult decât sunt necesari. În magazine deprimante de lenjerie, unde își așteaptă moartea. Sau faima.

Mă holbez la fața ei, întrebându-mă dacă Tigris e într-adevăr numele pe care i l-au ales părinții, inspirându-i mutilarea, sau dacă și-a ales stilul și și-a schimbat apoi numele, căutând unul potrivit cu dungile.

– Plutarch a spus că putem avea încredere în tine, adaugă Cressida.

Grozav, se numără printre oamenii lui Plutarch. Așa că, dacă prima ei mișcare n-o să fie alertarea Capitoliului, atunci o să-l anunțe pe Plutarch și, prin extensie, pe Coin, unde ne aflăm. Nu, Tigris nu e ideală, dar e tot ce avem pe moment. Dacă o să ne ajute. Ne studiază cu atenție printre teighea și un televizor vechi, parcă întrebându-se de unde să ne ia. Ca să-i dau o mână de ajutor, îmi trag în jos eșarfa, îmi scot peruca și mă apropiu cu încă un pas, astfel încât lumina ecranului să-mi cadă pe față.

Tigris scoate un mârâit gros, nu prea deosebit de cel cu care m-ar fi întâmpinat Buttercup. Se lasă să alunece de pe taburetul ei și dispare în spatele unui stelaj cu jambiere căptușite cu blană. Se aude ceva alunecând, apoi apare mâna ei, făcându-ne semn să înaintăm. Cressida se uită la mine, parcă întrebându-mă: *Ești sigură?* Dar ce alternativă avem? În condițiile astea, întoarcerea pe străzi înseamnă capturarea sau moartea. Îmi

fac loc printre blănuri și văd că Tigris a împins în spate un panou de la baza peretelui. Dincolo de el pare să fie ultima treaptă a unei scări din piatră. Ea îmi face semn să intru.

Întreaga situație miroase a *capcană*. Am un moment de panică și mă întorc spre Tigris, cercetându-i ochii de culoarea pielii tăbăcite. De ce face asta? Nu e un soi de Cinna, nu e dornică să se sacrifice pentru alții. A fost întruchiparea superficialității Capitoliului. A fost una dintre stelele Jocurilor Foamei până când... până când n-a mai fost. Și atunci, despre ce e vorba? Amărăciune? Ură? Răzbunare? De fapt, ideea mă liniștește. Nevoia de răzbunare te mistuie îndelung, e fierbinte. Mai ales când o reînnoiește fiecare privire în oglindă.

– Snow ți-a interzis să iei parte la Jocuri? întreb.

Ea se mulțumește să se holbeze la mine. Undeva, coada ei de tigru se agită a nemulțumire.

– Fiindcă o să-l omor, știi?

Gura i se lățește în ceea ce iau drept zâmbet. Asigurată că gestul meu nu e nebunie curată, mă strecor în spațiul arătat.

Cam pe la jumătatea treptelor, dau cu nasul de un lanțisor atârnat și trag de el, răspândind în încăpere lumina pâlpâitoare a unui bec fluorescent. Locul e o pivniță mică, fără uși și fără

ferestre. Scundă și lată. Probabil nimic altceva decât un gol între două niveluri ale clădirii. Un loc a cărui existență poate trece neobservată, dacă nu ai un simț foarte ascuțit al volumului. E rece și umed, plin cu mormane de blănuri netăbăcite, despre care presupun că n-au mai văzut lumina zilei de ani buni. Dacă Tigris nu ne trădează, cred că aici nu ne poate găsi nimeni. În clipa când pun piciorul pe podeaua de beton, însoțitorii mei sunt pe trepte. Panoul alunecă la locul lui. Aud scârțâitul rotilor stelajului cu lenjerie de blană, căruia tocmai i se alege poziția potrivită. Apoi pașii lui Tigris către taburet. Am fost înghițiți de magazinul ei.

Exact la timp, fiindcă Gale pare gata să leșine. Îi facem un pat din blănuri, îl scăpăm de arme și îl ajutăm să se întindă pe spate. În capătul pivniței e un robinet plasat cam la treizeci de centimetri deasupra podelei, cu un orificiu de scurgere dedesubt. Îl deschid și, după ce scuipă o grămadă de aer și lasă să se reverse rugină din belșug, apa începe să curgă curată. Curăț rana de pe gâtul lui Gale și îmi dau seama că nu e de-ajuns să-l bandajez. O să aibă nevoie de câteva cusături. În trusa de prim ajutor sunt un ac și ață sterilă, ceea ce lipsește e un vindecător. Îmi trece prin minte s-o recrutez pe Tigris. Ca stilistă, trebuie să știe

cum să folosească un ac. Dar asta ar însemna să nu mai rămână nimeni în magazin, și ea face deja destul pentru noi. Accept că eu sunt probabil cea mai calificată persoană pentru o asemenea misiune, strâng din dinți și fac o cusătură în zigzag. N-arată bine, dar e funcțională. O ung cu alifie și o bandajez. Îi dau lui Gale niște tranchilizante.

– Acum poți să te odihnești. Locul e sigur, îi spun.

Adoarme imediat, ca acționat de un comutator.

În timp ce Cressida și Pollux fac câte un cuib de blană pentru fiecare dintre noi, mă ocup de încheieturile mâinilor lui Peeta. Curăț cu delicatețe sângele, pun un antiseptic și îl bandajez pe sub cătușe.

– Trebuie să le ții curate, altfel infecția se poate răspândi și...

– Știu ce e o infecție a sângelui, Katniss, zice Peeta. Deși mama mea nu e o vindecătoare.

Sunt aruncată înapoi, în timp, către o altă rană, către alte bandaje.

– Ai spus exact același lucru în arenă, la primele Jocuri ale Foamei. Adevărat sau nu?

– Adevărat, răspunde el. Iar tu ți-ai riscat viața ca să-mi aduci medicamentul care m-a salvat?

– Adevărat. Ridic din umeri. Datorită ție eram vie și puteam s-o fac.

– Oare?

Comentariul îl aruncă într-o stare de confuzie. Probabil că o amintire strălucitoare se zbate ca să-i capteze atenția, fiindcă trupul i se crispează și încheieturile proaspăt bandajate i se încordează în cătușe. Pe urmă toată vigoarea i se scurge din corp.

– Sunt atât de obosit, Katniss.

– Culcă-te, îi spun.

N-o face, până când nu îi repotrivesc cătușele, înlănțuindu-l de unul dintre stâlpii de susținere ai scării. Nu poate fi confortabil, să stea întins așa, cu brațele deasupra capului. Dar peste câteva minute adoarme și el.

Cressida și Pollux au pregătit paturi pentru noi, au aranjat mâncarea și medicamentele și acum mă întreabă cum vreau să facem de pază. Mă uit la chipul palid al lui Gale, la cătușele lui Peeta. Pollux n-a dormit de mai multe zile, iar eu și Cressida n-am ațipit decât câteva ore. Dacă la ușă apare o trupă de Apărători ai Păcii, o să fim prinși în cursă ca niște șobolani. Suntem pe deplin la mila unei femei-tigru decrepitate, condusă de ceea ce sper că este o dorință într-un tot mistuitoare de a-l vedea mort pe Snow.

– Ca să fiu sinceră, nu cred că e necesar să stea cineva de pază. Să-ncercăm pur și simplu să dormim, spun.

Ei încuviințează amorțiți și ne afundăm cu toții în blănuri. Focul meu interior s-a stins pâlpâind, luându-mi cu sine toată puterea. Mă abandonez în blana moale, mucegăită, și în uitare.

Am un singur vis pe care-l țin minte. Ceva nesfârșit, obositor, în care încerc să ajung în Districtul 12. Casa mea, pe care o caut, e intactă, oamenii sunt în viață. Effie Trinket, care atrage privirile cu o perucă de un roz strălucitor și cu hainele ei de comandă, călătorește împreună de mine. Încerc să scap de ea în repetate rânduri, dar îmi reappare inexplicabil alături, repetând insistențios că, în calitatea ei de însoțitoare, poartă răspunderea încadrării mele în program. Numai că programul se schimbă întruna, luând-o razna pentru că ne lipsește o viză oficială, sau fiind decalat când Effie își rupe unul dintre tocurele înalte. Ne facem tabăra, pentru mai multe zile, pe o bancă din gara cenușie a Districtului 7, așteptând un tren care nu mai vine niciodată. Când mă trezesc, mă simt cumva mai vlăguită după visul ăsta decât după obișnuitele mele coșmaruri din tărâmul sângelui și al groazei.

Cressida, singura care e trează, îmi spune că suntem către sfârșitul după-amiezii. Mănânc o conservă cu tocană de vită și beau multă apă. Pe urmă mă sprijin de peretele pivniței și reconstitui

evenimentele zilei. Mergând de la o moarte la alta. Le număr pe degete. Unu, doi – Mitchell și Boggs, pe care i-am pierdut în cvartal. Trei – Messalla, topit de cocon. Patru, cinci – Leeg 1 și Jackson, sacrificându-se la Mașina de Tocat. Șase, șapte, opt – Castor, Homes și Finnick, decapitați de șopârlele-mutant cu miros de trandafiri. Opt morți în douăzeci și patru de ore. Știu că s-a întâmplat, și totuși pare ireal. Castor doarme cu siguranță sub grămada aia de blănuri, Finnick o să apară peste un minut, coborând treptele în fugă, Boggs o să-mi spună cum a plănuit să scăpăm de aici.

Să-i cred morți înseamnă să accept că i-am omorât. OK, poate nu pe Mitchell și pe Boggs – au murit în timpul unei misiuni reale. Dar ceilalți și-au pierdut viețile apărându-mă, în cadrul unei misiuni inventate de mine. Planul meu de a-l asasina pe Snow pare acum atât de stupid. Atât de stupid, încât stau în pivnița asta tremurând, ținând scorul pierderilor și jucându-mă cu ciucurii cizmelor argintii, înalte până la genunchi, pe care le-am furat din casa femeii. Oh, da – uitasem de asta. Și pe ea am ucis-o. Acum am început să omor oameni neînarmați.

Mă gândesc că e timpul să mă predau.

Când se trezește în sfârșit toată lumea, mărturisesc. Că am mințit în privința misiunii, că

mi-am urmărit răzbunarea punându-i pe ceilalți în pericol. După ce termin, se lasă o tăcere îndelungată. Pe urmă Gale spune:

– Katniss, știam cu toții că minți, că nu te-a trimis Coin să-l asasinezi pe Snow.

– Poate că voi știați. Dar soldații din Treisprezece nu știau, ripostez.

– Tu chiar crezi că Jackson a crezut că aveai ordine de la Coin? Întreabă Cressida. Bineînțeles că nu. Dar avea încredere în Boggs, și era clar că el voia să mergi mai departe.

– Nu i-am spus niciodată lui Boggs ce plan aveam!

– Le-ai spus-o tuturor celor din Comandament! exclamă Gale. A fost una dintre condițiile pe care le-ai pus ca să fii Gaița Zeflemitoare. *Pe Snow îl ucid eu.*

Mi se pare că e vorba despre două lucruri fără nicio legătură între ele. Negocierea cu Coin pentru privilegiul de a-l executa pe Snow după război și această goană neautorizată prin Capitoliu.

– Dar nu așa, spun. E un dezastru total.

– Eu cred că poate fi considerat o misiune de mare succes, mă contrazice Gale. Ne-am infiltrat în tabăra dușmanului, demonstrând că în sistemul de apărare al Capitolului se pot crea breșe. I-am făcut să difuzeze reportaje despre noi în toate

emisiunile lor de știri. Am aruncat în haos între-gul oraș, în încercarea de a ne găsi.

– Crede-mă, Plutarch e încântat, adaugă Cressida.

– Pentru că lui Plutarch nu-i pasă cine moare, subliniez eu. Atâta vreme cât Jocurile lui sunt un succes.

Cressida și Gale aduc tot felul de argumente încercând să mă convingă. Pollux îi susține dând din cap ca să le întărească cuvintele. Numai Peeta nu-și spune părerea.

– Tu ce crezi, Peeta? îl întreb, în cele din urmă.

– Cred... tu încă n-ai idee. Nu știi ce efect ai asupra altora. Își împinge cătușele în josul stâl-pului de susținere și se trage în poziția șezând. Niciunul dintre oamenii pe care i-am pierdut nu era idiot. Știau cu toții ce fac. Te-au urmat fiindcă erau convinși că-l poți ucide pe Snow.

Nu știu de ce vocea lui ajunge la mine atunci când nicio alta nu reușește. Dar dacă are dreptate, și cred că are, am față de ceilalți o datorie care nu se poate plăti decât într-un singur mod. Îmi scot harta de hârtie din buzunarul uniformei și o întind pe podea cu o nouă hotărâre.

– Unde suntem, Cressida?

Magazinul lui Tigris se află la vreo cinci cvar-tale distanță de Piața Orașului și de vila lui Snow.

Distanța e ușor de străbătut, într-o zonă în care coconii au fost dezactivați pentru siguranța rezidenților. Deghizările care ne stau la dispoziție, poate cu câteva îmbunătățiri din stocul de blănuri deținut de Tigris, ne pot ajuta să ajungem la destinație fără riscuri. Dar pe urmă ce facem? Vila e cu siguranță foarte bine păzită, supravegheată în permanență de camere de luat vederi și dotată cu o rețea de coconi care prind viață la o simplă apăsare pe comutator.

– Să-l scoatem afară, la loc deschis – de asta avem nevoie, îmi spune Gale. Pe urmă unul dintre noi îl poate doborî.

– Mai apare în public? întreabă Peeta.

– Nu cred, răspunde Cressida. Cel puțin în toate discursurile recente pe care le-am văzut era în vilă. Chiar și înainte de a ajunge rebelii aici. Cred că a devenit mult mai vigilent de când i-a dezvăluit Finnick crimele la televizor.

Are dreptate. Acum în Capitoliu nu sunt doar cei ca Tigris care să-l urască pe Snow, există o întreagă rețea de oameni care știu ce le-a făcut prietenilor și rudelor lor. Afară nu l-ar putea momi decât ceva aproape miraculos. Cum ar fi...

– Pariez că ar ieși din casă pentru mine, spun. Dacă aș fi capturată. Ar dori să facă din asta un

spectacol cât mai public cu putință. I-ar plăcea să mă execute pe treptele din față ale vilei.

Îmi las cuvintele să-și facă efectul.

– Pe urmă Gale l-ar putea împușca din rândurile spectatorilor.

Peeta clatină din cap.

– Scenariul ăsta poate avea prea multe dez-nodăminte alternative. Snow ar putea decide să te păstreze și să-ți smulgă informații prin tortură. Sau să te execute public fără să fie de față. Sau să te omoare în vilă și să-ți expună apoi cadavrul.

– Gale? Întreb.

– În cazul unei asemenea soluții extreme, nu mi se pare potrivit să luăm o decizie imediată, răspunde el. Poate numai dacă orice altceva dă greș. Să ne mai gândim.

În tăcerea care urmează, aud deasupra capului pașii ușori ai lui Tigris. Probabil e ora închiderii. Încuie magazinul, poate zăvorăște obloanele. O clipă mai târziu, panoul din capul scărilor glicează, deschizându-se.

– Veniți sus, spune o voce hârjăită. Am ceva de mâncare pentru voi.

De când am sosit, vorbește pentru prima oară. Nu știu dacă glasul ei a fost așa dintotdeauna sau e rezultatul mai multor ani de exercițiu, dar are ceva din torsul unei pisici.

– Ai luat legătura cu Plutarch, Tigris? Întreabă Cressida în timp ce urcăm scările.

– N-am cum. Gazda noastră ridică din umeri. O să deducă el că sunteți într-o casă sigură. Nu vă faceți griji.

Să-mi fac griji? Simt o imensă ușurare aflând că nu voi primi ordine directe din Treisprezece – și nu voi fi nevoită să le ignor. Sau să nascocesc o justificare viabilă a deciziilor pe care le-am luat în ultimele două zile.

Pe teigheaua magazinului se află câteva felii de pâine veche, o bucată triunghiulară de brânză mucegăită și o jumătate de sticlă de muștar. Ceea ce îmi aduce aminte că, în prezent, nu mai există pentru toată lumea din Capitoliu mâncare din belșug. Mă simt obligată să-i spun despre rezervele de hrană care ne-au rămas, dar ea îmi respinge obiecțiile cu o fluturare a mâinii.

– Eu mănânc foarte puțin, aproape nimic. Și, oricum, numai carne crudă.

Mi se pare că se identifică puțin cam prea mult cu personajul, dar nu pun întrebări despre asta. Mă mulțumesc să răzui mucegaiul de pe brânză și împart mâncarea între noi, ceilalți.

În timp ce mâncăm, urmărim ultimele știri difuzate de Capitoliu. Guvernul a redus numărul rebelilor supraviețuitori la noi cinci. Se oferă

recompense enorme pentru orice informație care ar putea ajuta la capturarea noastră. Reporterii subliniază cât de periculoși suntem. Arată schimbul nostru de focuri cu Apărătorii Păcii, dar nu și mutanții care smulg capetele. Îi aduc un elogiu tragic femeii care zace acolo unde am lăsat-o noi, cu săgeata mea încă înfiptă în inimă. Cineva i-a refăcut machiajul pentru camerele de filmat.

Districtul 13 lasă emisiunea Capitoliului să ruleze fără întreruperi.

– Rebelii au făcut vreo declarație astăzi? o întreb pe Tigris.

Ea clatină din cap.

– Mă îndoiesc că președinta Coin știe ce să facă cu mine acum, după ce a aflat că sunt încă în viață.

Tigris îmi răspunde cu un chicotit gutural.

– Nimeni nu știe ce să facă cu tine, fetiço.

Pe urmă mă convinge să accept o pereche de jambiere îmblănite, deși nu le pot plăti. E genul de dar care nu se poate refuza. Și, oricum, e frig în pivnița aia.

După cină, la subsol, continuăm să ne stoarcem creierii în căutarea unui plan. Nu avem nicio idee destul de bună, dar cădem de acord că nu mai putem continua să acționăm ca un singur grup de cinci persoane și că ar trebui să încercăm

o infiltrare în vila președintelui înainte de a mă transforma pe mine însămi în momeală. Accept acest al doilea punct ca să evit alte discuții. Dacă o să hotărâsc să mă predau, n-o să cer nici permisiunea, nici participarea altcuiva.

Schimbăm bandajele, îl încătușăm din nou pe Peeta de stâlpul scării și ne instalăm în culcușuri. Peste câteva ore mă trezesc și îmi dau seama că două persoane discută cu voci scăzute. Peeta și Gale. Nu pot să nu trag cu urechea.

– Mulțumesc pentru apă, spune Peeta.

– Nicio problemă, răspunde Gale. Oricum mă trezesc de zece ori pe noapte.

– Ca să te asiguri că n-a plecat Katniss? întreabă Peeta.

– Cam așa ceva, recunoaște Gale.

Urmează o pauză lungă, înainte de vorbi din nou Peeta.

– A fost amuzat, știi, ce-a zis Tigris. Că nimeni nu știe ce să facă cu ea.

– Ei, *noi doi* n-am știut niciodată, spune Gale.

Râd amândoi. E ciudat să-i aud stând de vorbă așa. Aproape ca niște prieteni. Ceea ce nu sunt. N-au fost niciodată. Deși nu sunt nici tocmai dușmani.

– Te iubește, știi, zice Peeta. Aproape că mi-a spus-o după ce te-au biciuit.

– Nu cred, ripostează Gale. Felul în care te-a sărutat la Jubileul Pacificării... ei bine, pe mine nu m-a sărutat niciodată așa.

– A făcut pur și simplu parte din spectacol, îi spune Peeta, deși în vocea lui se simte o umbră de îndoială.

– Nu, tu ai câștigat-o. Ai renunțat la orice pentru ea. Poate numai așa se convinge c-o iubești. Urmează o altă pauză îndelungată. Ar fi trebuit să mă ofer voluntar în locul tău, în primele Jocuri. Și apoi s-o protejez.

– N-ai fi putut, spune Peeta. Nu te-ar fi iertat niciodată. Trebuia să ai grijă de sora și de mama ei. Pentru ea sunt mai importante decât propria viață.

– Ei, asta n-o să mai fie multă vreme o problemă. Cred că e puțin probabil să supraviețuim toți trei până la sfârșitul războiului. Și, dac-o să supraviețuim, o să fie problema lui Katniss. Pe cine să aleagă. Gale cascadează. Ar trebui să dormim.

– Da. Aud cătușele lui Peeta alunecând în josul stâlpului de susținere când se întinde în culcuș. Mă întreb cum o să se hotărască.

– Oh, asta o știu. Abia deslușesc ultimele cuvinte ale lui Gale, care răzbat printr-un strat de blană. Katniss o să-l aleagă pe cel fără de care crede ea că nu poate supraviețui.

Mă străbate un fior de gheață. Sunt într-adevăr atât de rece și de calculată? Gale n-a spus: „Katniss o să-l aleagă pe cel la care nu poate să renunțe, fiindcă i se frânge inima“, sau măcar „fără de care nu poate trăi“. Asta ar fi indicat că sunt motivată de un soi de pasiune. Dar cel mai bun prieten al meu prezice c-o să aleg bărbatul „fără de care nu pot supraviețui“. Fără nici cea mai mică aluzie că la mijloc ar fi dragostea, sau dorința, sau măcar compatibilitatea. O să iau pur și simplu în considerare ceea ce-mi pot oferi potențialii parteneri. Ca și cum în final s-ar pune întrebarea cine mă poate ajuta să trăiesc mai mult, un brutar sau un vânător. E oribil din partea lui Gale să spună așa ceva, și din a lui Peeta să nu-l contrazică. Mai ales după ce toate emoțiile mele au fost luate în considerare și exploatate de Capitoliu sau de rebeli. Pe moment, alegerea ar fi simplă. Pot supraviețui în condiții foarte bune fără niciunul dintre ei.

În dimineața următoare, n-am nici timpul, nici energia necesare ca să mă ocup de sentimentele mele rănite. Luăm micul dejun înainte de a se ivi zorile, mâncând pateu de ficat și prăjituri,

adunați în jurul televizorului pentru una dintre pătrunderile lui Beetea în rețea. Războiul a luat o nouă întorsătură. După toate aparențele inspirati de valul negru, câțiva comandanți rebeli întreprinzători au venit cu ideea de a confisca automobilele abandonate, pentru a le trimite apoi pe străzi fără oameni la bord. Mașinile nu declanșează toți coconii, dar îi pun în funcțiune pe cei mai mulți. În jurul orei patru dimineața, rebelii încep să croiască trei căi diferite de acces – numite simplu liniile A, B și C – către inima Capitolului. Ca urmare, iau în stăpânire cvartal după cvartal, cu foarte puține pierderi de vieți omenești.

– Asta nu poate dura, spune Gale. De fapt sunt surprins că a mers atât de mult. Capitolul o să se adapteze, dezactivând anumiți coconi și declanșându-i apoi manual când pătrund țintele în raza de acțiune.

La numai câteva minute după predicția lui, o vedem materializându-se pe ecran. Un detașament trimite o mașină, care parcurge un cvartal, declanșând patru coconi. Totul pare să meargă perfect. E urmată de trei cercetași, care ajung cu bine în celălalt capăt al străzii. Dar grupul de douăzeci de soldați rebeli care le calcă pe urme e aruncat în aer de un șir de tufe de trandafiri plantate în ghivece în fața unei florării.

– Fac pariu că Plutarch moare de ciudă fiindcă de data asta nu e în camera de control, spune Peeta.

Beetee lasă Capitoliul să-și reia controlul asupra emisiei și o reporteră cu chip sumbru anunță din ce cvartale trebuie evacuați civilii. Între anunțul ei și reportajul precedent, am avut timp să marchez pe hartă pozițiile relative ale celor două armate.

Aud zgomot de pași învâlmășiți pe stradă, mă duc la fereastră și trag cu ochiul printr-o crăpătură din oblon. În lumina zorilor, văd un spectacol bizar. Refugiații din cvartalele acum cucerite ale Capitoliului se revarsă către centru. Cei cuprinși de panică într-o mai mare măsură nu poartă nimic altceva în afară de cămăși de noapte și papuci, în timp ce alții, mai bine pregătiți, sunt împachetați în numeroase straturi de haine. Sunt împovărați cu de toate, de la câini de casă până la cutii cu bijuterii și plante în ghivece. Un bărbat într-un halat pufos cară un bananier bătrân. Copii derutați, somnoroși, merg împleticindu-se pe lângă părinții lor, prea buimaci sau prea nedumeriți ca să plângă. Văd frânturi din ei trecând prin dunga la care se reduce câmpul meu vizual. Doi ochi mari, căprui. Un braț strângând păpușa preferată. Două picioare desculțe, învinețite de

frig, împiedicându-se de pietrele inegale ale pava-jului. Vederea lor îmi aduce aminte de copiii din Doisprezece, care-au murit fugind de bombele incendiare. Plec de la fereastră.

Tigris se oferă să fie spionul nostru în timpul zilei, de vreme ce e singura pe capul căreia nu s-a pus o recompensă. După ce ne lasă la subsol, în siguranță, pleacă în oraș, să adune informații utile.

Măsur pivnița cu pasul, de la un cap la altul, înnebunindu-i pe ceilalți. Ceva îmi spune că e o greșală să nu profităm de fluxul de refugiați. Ce altă acoperire mai bună am putea găsi? Pe de altă parte, fiecare dintre oamenii plecați către un alt adăpost vânzându-se pe străzi înseamnă o altă pereche de ochi în căutarea celor cinci rebeli aflați în libertate. Și totuși, ce câștigăm stând aici? Nu facem nimic altceva decât să ne epuizăm mica rezervă de hrană și să așteptăm... ce? Să cucerească rebelii Capitoliul? Până atunci ar putea trece săptămâni, și nu știu sigur ce-aș face dacă s-ar întâmpla. Coin m-ar expedia înapoi, în Treisprezece, înainte de a apuca să spun „lacătul-întunericului, lacătul-întunericului, lacătul-întunericului“. Și n-am bătut atâta drum, și n-am pierdut atâția oameni, ca să mă predau în mâinile acelei femei. *Pe Snow îl ucid eu.* În plus, nu mi-ar fi ușor să găsesc explicații pentru o grămadă de lucruri petrecute

în ultimele câteva zile. Iar printre acestea există câteva care, odată ieșite la lumină, ar anula cu desăvârșire înțelegerea care garantează imunitatea învingătorilor. Și, lăsându-mă deoparte pe mine, am sentimentul că alții vor avea nevoie de ea. Cum ar fi Peeta. Indiferent cum ai răsuci lucrurile, poate fi văzut în înregistrarea filmată aruncându-l pe Mitchell în coconul ăla cu plasa de sârmă. Îmi pot imagina ce-ar scoate din asta tribunalul de război al lui Coin.

Către sfârșitul după-amiezii, neliniștea începe să pună stăpânire pe noi, fiindcă absența lui Tigris se prelungește atât de mult. Stăm de vorbă, spunându-ne că e posibil să fi fost arestată, să ne fi trădat de bunăvoie, sau să fi fost rănită în mijlocul valului de refugiați. Dar pe la ora șase o auzim întorcându-se. Deasupra capetelor noastre răsună pași, apoi ea deschide panoul. Mirosul încântător de carne friptă umple aerul. Ne-a pregătit o musaca din șuncă și cartofi. E prima masă caldă de care avem parte după zile întregi și, în timp ce aștept să-mi umple farfuria, sunt în pericol să-ncep să salivez.

Mestec încercând să-mi concentrez atenția asupra lui Tigris, care ne povestește cum a făcut rost de mâncare, dar rețin în primul rând că lenjeria de blană a devenit pe moment o marfă de

valoare. Mai ales pentru cei care și-au părăsit casele dezbrăcați. Mulți sunt încă afară, pe străzi, încercând să-și găsească un adăpost pentru noapte. Locatarii apartamentelor elegante din centru nu și-au deschis ușile ca să-i găzduiască pe cei rămași pe drumuri. Dimpotrivă, cei mai mulți și le-au zăvorât și și-au lăsat obloanele, pretinzând că lipsesc de acasă. Piața Orașului e acum ticsită de refugiați și Apărători ai Păcii îi repartizează, mergând din ușă-n ușă și spărgându-le atunci când sunt nevoiți.

La televizor vedem un comandant al Apărătorilor Păcii expunând pe scurt o serie de reguli legate de numărul de oameni pe metru pătrat pe care trebuie să-i adăpostească fiecare rezident. Le reamintește cetățenilor Capitoliului că în timpul nopții temperatura va scădea cu mult sub punctul de îngheț și îi avertizează că președintele lor se așteaptă ca, în aceste momente de criză, să fie cu toții gazde nu doar binevoitoare, ci și entuziaste. Apoi sunt prezentate câteva instantanee dramatice în care cetățeni plini de solitudine îi întâmpină pe refugiații recunoscători la intrarea în casele lor. Comandantul Apărătorilor Păcii spune că președintele însuși a ordonat ca o parte a vilei sale să fie pregătită pentru găzduirea refugiaților, începând de mâine. Și adaugă că proprietarii

magazinelor trebuie să fie gata să-și dea spațiul cu împrumut, dacă li se va cere.

– Tigris, asta ți s-ar putea întâmpla și ție, spune Peeta.

Îmi dau seama că are dreptate. Că până și prăvălia asta ca un culoar îngust ar putea fi rechi-ziționată dacă se îngroașă numărul refugiaților. Și atunci am fi cu adevărat captivi în pivniță, riscând în permanență să fim descoperiți. Câte zile mai avem la dispoziție? Una? Poate două?

Comandantul Apărătorilor Păcii revine, cu alte instrucțiuni pentru populație. Se pare că în seara asta a avut loc un incident tragic, mulțimea a omorât în bătaie un tânăr care semăna cu Peeta. De acum înainte, orice asemănare cu rebelii va fi anunțată imediat autorităților, care se vor ocupa de identificarea și de arestarea suspectului. Arată o fotografie a victimei. În afară de buclele evident oxigenate, seamănă cu Peeta cam atât cât semăn eu.

– Oamenii-au înnebunit, murmură Cressida.

Urmărim o știre succintă, prezentată de rebeli, din care aflăm că astăzi au mai fost luate în stăpânire o serie de cvartale. Notez intersecțiile pe hartă și o studiez.

– Linia C e la numai patru cvartale de aici, anunț.

Asta mă neliniștește cumva mult mai mult decât gândul la Apărătorii Păcii în căutare de gazde pentru refugiați. Devin foarte binevoitoare.

– Spăl eu vasele.

– Îți dau o mână de ajutor.

Gale strânge farfuriile.

Simt privirile lui Peeta urmărindu-ne când părăsim încăperea. În bucătăria strâmtă din spațele magazinului lui Tigris, umplu chiuveta cu apă fierbinte și clăbuc.

– Crezi că e adevărat? întreb. Că Snow o să primească refugiați în vila lui?

– Cred că acum trebuie s-o facă, măcar pentru aparatul de filmat, spune Gale.

– Plec mâine dimineată, îl anunț.

– Vin cu tine. Ce facem cu ceilalți?

– Pollux și Cressida ne-ar putea fi de folos. Sunt ghizi buni.

De fapt, nu sunt ei problema.

– Dar Peeta e prea...

– Imprevizibil, completează Gale. Crezi că încă mai e de acord să-l lăsăm în urmă?

– Am putea argumenta că ne pune în pericol. E posibil să rămână aici, dacă suntem convingători.

Peeta se dovedește extrem de rațional în privința sugestiei noastre. E imediat acord că prezența lui e un risc pentru ceilalți patru. Mă gândesc c-o

să meargă, că poate rămâne până la sfârșitul războiului în pivnița lui Tigris, când el ne anunță că va pleca pe cont propriu.

– Și ce vrei să faci? întreabă Cressida.

– Nu știu cu certitudine. Singurul lucru totuși util pe care l-aș putea face ar fi să creez o diversiune. Ați văzut ce s-a-ntâmpnat cu bărbatul care semăna cu mine.

– Și dacă... îți pierzi controlul? spun eu.

– Adică... dacă mă transform în mutant? Păi, dacă simt că sunt pe cale s-o fac, încerc să mă-ntorc aici, mă asigură el.

– Și dacă te prinde iarăși Snow? întreabă Gale. Nici măcar n-ai o armă.

– O să risc, răspunde Peeta. Ca și voi, ceilalți.

Cei doi se privesc îndelung, apoi Gale își duce mâna în buzunarul de la piept. Își pune tableta lacătul-întunericului în mâna lui Peeta. El o ține în palma deschisă, fără s-o respingă și fără s-o accepte.

– Și tu?

– Nu-ți face griji. Beetee m-a învățat să detonez săgețile explozive cu mâna. Iar dacă asta dă greș, am cuțitul. Și o s-o am pe Katniss, spune Gale cu un zâmbet. Ea n-o să le dea satisfacția să mă prindă viu.

Gândul la Apărătorii Păcii târându-l pe Gale departe de mine îmi aduce din nou în minte cântecul...

*Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzlețit.*

– Ia-o, Peeta, îl îndemn, cu voce nefirească. Întind mâna și îi închid degetele deasupra pilulei. N-o să aibă cine să te-ajute.

Petrecem o noapte agitată, în care coșmarurile fiecăruia dintre noi îi trezesc pe ceilalți, iar planurile pentru ziua de mâine ne zumzăie în minte. Mă simt ușurată când sosește ora cinci și putem începe indiferent ce ne va aduce ziua de azi. Mâncăm din toate câte ceva, punând laolaltă proviziile care ne-au mai rămas – piersici conservate, pișcoturi și melci – și lăsăm o conservă de somon pentru Tigris, ca slabă mulțumire pentru tot ce-a făcut. Gestul pare s-o impresioneze într-un anumit fel. Fața i se contorsionează în mod ciudat și trece la acțiune. Își petrece următoarea oră remodelându-ne pe toți cinci. Ne reîmbracă, astfel încât hainele obișnuite ne ascund uniformele chiar înainte de a ne pune paltoanele și pelerinele. Ne acoperă bocancii militari cu un soi de șoșoni din blană. Ne fixează perucile cu agrafe.

Ne curăță rămășițele fardului de prost-gust pe care ni l-am aplicat pe fețe cu atâta grabă și ne machiază din nou. Ne drapează veșmintele exterioare ca să ne-ascundă armele. Apoi ne dă genți și boccele cu diverse mărunțișuri. În final, arătăm exact ca refugiații care fug de rebeli.

– Să nu subestimezi niciodată puterea unui stilist genial, zice Peeta.

E greu de spus, dar cred că s-ar putea ca Tigris să fi roșit cu adevărat sub dungile ei.

Televizorul nu ne oferă nicio știre utilă, dar aleea pare să fie la fel de plină de refugiați ca în dimineața precedentă. Planul nostru e să ne strecurăm în mulțime în trei grupuri. Mai întâi Cressida și Pollux, care ne vor servi drept ghizi și vor deschide drumul, păstrând o distanță sigură față de noi. Pe urmă eu și Gale, cu intenția de a ne plasa printre refugiații repartizați azi în vila președintelui. Și apoi Peeta, care va merge în urma noastră, gata să creeze agitație dacă va fi necesar.

Tigris se uită prin crăpătura oblonului, pândind momentul potrivit, trage zăvorul ușii și face un semn din cap către Cressida și Pollux.

– Fiți prudenți, spune Cressida, și cei doi dispar.

Îi vom urma peste un minut. Scot cheia, descui cătușele lui Peeta și mi le îndes în buzunar.

El își freacă încheieturile. Și le rotește. Simt cum mă cuprinde un soi de disperare. De parcă m-aș fi întors la Jubileul Pacificării, în momentul când Beete ne-a dat mie și Johannei bobina de sârmă.

– Ascultă-mă, îi spun. Să nu faci vreo prostie.

– Nu. Pilula e pentru situații disperate. Doar pentru așa ceva.

Îl cuprind cu brațele de gât și le simt pe ale lui ezitând înainte de mă îmbrățișa. Nu sunt la fel de ferme ca altădată, dar sunt încă afectuoase și puternice. O mie de clipe îmi trec prin minte. Toate momentele în care brațele astea au fost singurul meu refugiu din lume. Poate nu pe deplin apreciat atunci, dar atât de dulce în amintire, și apoi pierdut pentru totdeauna.

– Bine.

Îi dau drumul.

– E timpul, spune Tigris.

O sărut pe obraz, îmi închei pelerina roșie cu glugă, îmi trag eșarfa peste nas și ies în urma lui Gale în aerul înghețat.

Fulgii de zăpadă înțepători și reci ca gheața îmi mușcă pielea expusă. Soarele abia răsărit încearcă să străpungă întunecimea fără prea mare succes. Lumina e suficientă ca să vezi siluetele înfofolite aflate alături sau cu puțin mai departe. Condiții cu adevărat perfecte, numai că nu-i pot

descoperi pe Cressida și pe Pollux. Eu și Gale ne lăsăm capetele în jos și ne târșăim picioarele alături de alți refugiați. Aud ceea ce mi-a scăpat ieri, când trăgeam cu ochiul din spatele oblonului. Țipete, gemete, respirații greoaie. Și, nu prea departe, focuri de armă.

– Unde mergem, unchiule? i se adresează un băiețel înfrigurat unui bărbat împovărat de un mic seif.

– La vila președintelui. Ne vor repartiza o altă locuință, gâfâie bărbatul.

Ieșim de pe alee în mijlocul gloatei ce se revarsă pe unul dintre bulevardele principale.

– Rămâneți pe dreapta, ordonă o voce și văd Apărătorii Păcii răspândiți prin mulțime, dirijând fluxul de oameni.

Fete speriate privesc din vitrinele magazinelor deja ocupate de numeroși refugiați. În ritmul ăsta, Tigris ar putea avea oaspeți noi înainte de prânz. E mai bine pentru toată lumea că am plecat la timp.

Acum e mai multă lumină, chiar și cu ninsoarea care continuă să cadă. Îi întrezăresc pe Cressida și pe Pollux la vreo treizeci de metri în fața noastră, înaintând cu greu prin mulțime. Îmi întind gâtul și îmi rotesc capul, încercând să-l localizez pe Peeta. Nu reușesc, dar întâlnesc

privirea iscoditoare a unei fete cu un palton galben ca lămâia. Îl înghiontesc pe Gale și îmi încetinesc într-o câțiva pași, lăsând să se formeze între noi un zid de oameni.

– S-ar putea să fim nevoiți să ne despărțim, șoptesc. O fată...

Gloanțele spintecă mulțimea și mai mulți oameni de lângă mine cad grămadă la pământ. Țipele străpung aerul când o a doua rafală seceră un alt grup din spatele nostru. Eu și Gale ne aruncăm pe caldarâm, apoi alergăm pe cei zece metri care ne despart de magazine și ne găsim adăpost în spatele vitrinei cu cizme cu toc cui din fața unui magazin cu încălțăminte.

Un șir de încălțări cu pene blochează vederea lui Gale.

– Cine trage? Vezi? mă întreabă.

Tot ce văd, printre perechi de cizme de culoarea levănțicii, alternând cu altele, verzi ca menta, e o stradă plină de cadavre. Fetița care mă privea îngenunchează alături de o femeie nemișcată, țipând și încercând s-o trezească. Un alt val de gloanțe brăzdează pieptul paltonului ei galben, pătându-l cu roșu, trântind-o pe spate. Privindu-i silueta mărunță, mototolită la pământ, îmi pierd pentru o clipă capacitatea de a articula cuvinte. Gale mă împunge cu cotul.

– Katniss?

– Se trage de pe acoperișul de deasupra noastră, îi spun.

Privesc alte câteva rafale, văd uniforme albe prăbușindu-se pe străzile acoperite de zăpadă.

– Încearcă să lichideze Apărătorii Păcii, dar nu s-ar putea spune că sunt trăgători de elită. Trebuie să fie rebelii.

Nu mă simt cuprinsă de bucurie, deși teoretic aliații mei au străpuns apărarea orașului. Sunt paralizată de imaginea paltonului galben ca lămâia.

– Dacă începem să tragem, s-a zis, spune Gale. Toată lumea o să știe cine suntem.

E adevărat. Suntem înarmați numai cu arcurile noastre fabuloase. A slobozi o săgeată ar fi totuna cu a anunța ambele părți că suntem aici.

– Nu, spun, cu tărie. Trebuie s-ajungem la Snow.

– Atunci ar fi mai bine să ne punem în mișcare înainte de a sări în aer tot cvartalul.

Ne continuăm drumul de-a lungul străzii lipiți de perete. Numai că peretele e alcătuit mai ales din vitrine. Un model cu palme asudate și fețe cu gurile căscate de uimire lipite de geam. Îmi trag eșarfa mai sus, peste pomeți, în timp ce alergăm în salturi de la o vitrină exterioară la alta.

În spatele unui stelaj cu fotografiile lui Snow înrămate dăm peste un Apărător al Păcii rănit, sprijinit de fâșia din cărămidă a zidului. Ne cere ajutor. Gale îl lovește cu genunchiul în tâmplă și îi ia pistolul. Într-o intersecție împușcă un alt Apărător al Păcii, și avem amândoi arme de foc.

– Și acum cine se presupune că suntem? îl întreb.

– Cetățeni disperați ai Capitoliului, îmi răspunde el. Apărătorii Păcii își vor imagina că suntem de partea lor și să sperăm că rebelii vor avea ținte mai interesante.

În vreme ce traversăm în fugă intersecția, meditez asupra înțelepciunii de care dăm dovadă asumându-ne acest ultim rol, dar, odată ajunși în cvartalul următor, nu mai contează cine suntem noi. Cine e oricine altcineva. Fiindcă nimeni nu mai privește chipurile. Rebelii sunt aici, fără nicio îndoială. Se revarsă pe bulevard, se adăpostesc în cadrele ușilor, în spatele vehiculelor, trag fără încetare, dau ordine cu voci răgușite, pregătindu-se să înfrunte o armată de Apărători ai Păcii care mărșăluiește către noi. Prinși în focul încrucișat sunt refugiații, neînarmați, dezorientați, majoritatea răniți.

În fața noastră, un cocon activat eliberează un șuvoi de abur care îi opărește pe toți cei de pe

traseul lui, lăsând în urmă victime de culoarea roz a intestinelor, și cât se poate de moarte. Apoi puțină ordine care mai exista dispare. Când șuvițele de aburi rămase se împletesc cu zăpada, vizibilitatea se extinde exact până la vârful țevii proprii arme. Apărător al Păcii, rebel, cetățean, cine poate ști? Tot ce mișcă e o țintă. Oamenii trag din reflex, iar eu nu fac excepție. Cu inima bubuind, cu adrenalina arzându-mi în tot trupul, oricine îmi e dușman. Cu excepția lui Gale. Tovarășul meu de vânătoare, singurul om care îmi vede spatele. Nu ne rămâne nimic altceva decât să înaintăm, omorând pe oricine ne stă în drum. Oameni urlând, oameni sângărând, morți pretutindeni. Când ajungem la colțul următor, întregul cvartal din fața noastră e scăldat într-o strălucire bogată, purpurie. Batem în retragere, ne ghemuim și privim cu ochii mișiți în lumină. Cu cei pe care-i cuprinde se întâmplă ceva. Sunt atacați de... ce? Un sunet? O undă? Un laser? Armele le cad din mâini, degetele li se încleștează de față în timp ce sângele le țâșnește din toate orificiile vizibile – ochi, nas, gură, urechi. În mai puțin de un minut, toată lumea e moartă și lumina dispare. Strâng din dinți și alerg, sărind peste leșuri, cu tălpile alunecându-mi pe sângele închegat. Vântul învâртеjește zăpada în trombe orbitoare, dar nu

acoperă zgomotul unui alt val de bocanci care vine spre noi.

– La pământ! îi șuier lui Gale.

Ne aruncăm imediat pe caldarâm. Fața îmi atearizează într-o baltă de sânge cald încă, dar o fac pe moarta, rămân neclintită în timp ce bocancii mășăluiesc către noi. Unii ocolesc cadavrele. Alții îmi apasă mâna, spatele, îmi pocnesc în trecere țeasta. Când zgomotul pașilor se pierde în depărtate, deschid ochii și fac un semn din cap către Gale.

În cvartalul următor, întâlnim refugiați mai îngroziți, dar mai puțini soldați. Tocmai când se pare că s-ar putea să avem parte de un răgaz, se aude un trosnet, ca atunci când lovești un ou de marginea unui castron, dar amplificat de o mie de ori. Ne oprim și ne uităm în jur, după cocon. Nu se vede nimic. Apoi încep să-mi simt vârfurile bocancilor înclinându-se ușor.

– Fugi! îi strig lui Gale.

Nu e timp pentru explicații, dar în câteva secunde natura coconului devine clară pentru toată lumea. În centrul cvartalului s-a desfăcut pavajul. Cele două jumătăți ale străzii pavate cu dale se lasă în jos ca niște trape, aruncând încet oamenii în indiferent ce s-o fi aflând dedesubt.

Nu știu dacă să alerg în linie dreaptă spre următoarea intersecție, sau să-ncerc s-ajung la

uşile de pe margine şi să intru cu forţa într-o clădire. Ca urmare, sfârşesc prin a înainta uşor în diagonală. Pe măsură ce trapa continuă să se încline, descopăr că picioarele mele fac eforturi din ce în ce mai puternice ca să se poată propulsa în susul dalelor alunecoase. E ca şi cum ai alerga pe gheaţa de pe coasta unui deal care devine din ce în ce mai abrupt la fiecare pas. Ambele mele destinaţii – intersecţia şi clădirile – se află la nici doi metri distanţă, când simt trapa fugindu-mi de sub tălpi. Nu mai e nimic de făcut, în afară de a folosi ultimele mele secunde de contact cu dalele ca să mă împing spre intersecţie. În timp ce mâinile mi se încleştează de margine, îmi dau seama că trapele s-au rotit şi atârnă drept în jos. Picioarele mi se leagănă în aer, fără niciun sprijin nicăieri. De jos, de la cincisprezece metri adâncime, se înalţă şi-mi izbeşte nările o duhoare scârboasă, de hoituri putrezite în căldura verii. În întuneric se târăsc siluete negre, amuţindu-i pe toţi cei care au supravieţuit căderii.

Din gâtlej îmi iese un strigăt sugrumat. Nimeni nu-mi vine în ajutor. Simt că nu mă mai pot ţine de marginea rece ca gheaţa, când văd că mă aflu la ceva mai puţin de doi metri de colţul coconului. Mă străduiesc să ignor zgomotele îngrozitoare care se aud de dedesubt şi îmi deplasez

încet mâinile pe muchie. Când le simt la colț, îmi balansez piciorul drept și bocancul îmi ajunge dincolo de margine. Se agață de ceva și mă salt, cu mare efort, până la nivelul străzii. Gâfâind și tremurând, mă târăsc afară și îmi înfășor brațele în jurul unui stâlp de felinar, deși terenul e perfect plat.

– Gale? strig către abis, fără să-mi pese că am putea fi recunoscuți. Gale?

– Aici!

Mă uit uimită în stânga. Flapsul susținea tot ce se afla pe stradă, chiar până la baza clădirilor. În jur de o duzină de oameni au reușit s-ajungă până acolo și acum atârnă de orice s-au putut agăța. De mânerele ușilor, de inelele ce țin loc de sonerie, de fantele cutiilor de scrisori. La trei apartamente distanță de mine, Gale se ține de grilajul decorativ de fier din jurul ușii. Ar putea intra cu ușurință dacă ar fi deschisă. Dar, deși o lovește cu picioarele în repetate rânduri, nimeni nu-i vine în ajutor.

– Ferește-te!

Îmi ridic arma. El se răsucește și eu trag în încuietoare, până ce văd ușa deschizându-se spre interior. Gale se leagănă în cadrul ei, aterizând dintr-un salt pe podea. Jubilez pentru o clipă, crezându-l salvat. Pe urmă e înșfăcat de mâini cu mânuși albe.

Gale îmi întâlnește privirea și buzele lui mimează ceva pe care nu pot să-l deslușesc. Nu știu ce să fac. Nu-l pot părăsi, dar nici nu pot ajunge la el.

Buzele lui se mișcă din nou. Clatin din cap, dând de înțeles că sunt derutată. Apărătorii Păcii pot realiza în orice clipă pe cine au capturat. Acum îl târăsc în interior.

– Pleacă! îl aud strigând.

Mă răsucesc și fug, îndepărtându-mă de cocon. De data asta cu desăvârșire singură. Gale e prizonier. Cressida și Pollux ar fi putut muri până acum de zece ori. Și Peeta? N-am dat cu ochii de el de când am plecat de la Tigris. Mă agăț de ideea că e posibil să se fi întors. A simțit apropierea unui atac și s-a retras în pivniță, câtă vreme încă se mai putea controla. Și-a dat seama că nu e nevoie de o diversiune când Capitoliul ne oferă atât de multe. Nu e necesar să fie momeală și să se vadă nevoit să ia lacătul-întunericului – lacătul-întunericului! Gale nu mai are nicio pilulă. Cât despre detonarea săgeților cu mâna, n-o să aibă niciodată ocazia. Primul lucru pe care-l vor face Apărătorii Păcii va fi să-i ia armele.

Mă prăbușesc pe pragul unei uși, cu lacrimile înțepându-mi ochii. *Împușcă-mă.* Asta a mimat el. Era de așteptat să-l împușc! Asta era misiunea

mea. Era promisiunea noastră nerostită, a tuturor, unii față de alții. Dar eu n-am făcut-o și acum Capitoliul o să-l ucidă, sau o să-l tortureze sau o să-l *viespchestreze* sau – fisurile încep să-și întindă ramificațiile în interiorul meu, amenințând să mă spargă în bucăți. Nu mai am decât o singură speranță. Să cadă Capitoliul, să depună armele și să elibereze prizonierii înainte de a-i face vreun rău lui Gale. Dar nu văd cum s-ar putea întâmpla asta atâta vreme cât trăiește Snow.

Doi Apărători ai Păcii trec pe lângă mine în fugă, abia aruncând o privire către fata din Capitoliu care plânge ghemuită sub cadrul unei uși. Îmi înăbuș lacrimile, le șterg pe cele care mi-au ajuns pe obraji înainte de a apuca să înghețe și reușesc să mă adun din nou. OK, încă mai sunt o refugiată anonimă. Sau Apărătorii Păcii care l-au capturat pe Gale m-au întrezărit cumva când am rupt-o la fugă? Îmi scot pelerina și o întorc pe dos, lăsând la vedere căptușeala neagră în locul exteriorului roșu. Îmi aranjez gluga, astfel încât să-mi ascundă fața. Inspectez cvartalul, strângându-mi arma mai tare la piept. Nu văd decât o mână de soldați răzlețiți, cu figuri uluite. Merg la mică distanță în spatele a doi bătrâni, care nici măcar nu mă observă. Nimeni nu s-ar aștepta să mă aflu în compania unor oameni în vârstă. Când ajungem

la următoarea intersecție, se opresc brusc și sunt cât pe ce să dau peste ei. E Piața Orașului. Dincolo de întinderea vastă, înconjurată de clădiri impozante, se află vila președintelui.

Piața e plină de oameni care se foiesc, se vâicăresc sau stau pur și simplu, lăsând zăpada să se troienească în jurul lor. E un loc în care mă încadrez perfect. Mă îndrept spre vilă pe o traiectorie șerpuitoare, pășind peste comori abandonate sau peste crengi acoperite de zăpadă înghețată. După ce străbat cam jumătate din distanță, devin conștientă de existența unei baricade din beton. Are cam un metru și un sfert înălțime și conturează un dreptunghi imens în fața vilei președintelui. Te-ai aștepta să fie gol, dar e ticsit de refugiați. Poate e grupul ales pentru a fi adăpostit în clădire. Dar, când ajung mai aproape, observ altceva. În interiorul baricadei sunt numai copii. De la țânci până la adolescenți. Speriați și pe jumătate înghețați. Îngrămădiți în grupuri sau legănându-se amorțiți, așezați pe pământ. Nu li se îngăduie să intre în vilă. Sunt ținuți în țarc, păziți din toate părțile de Apărători ai Păcii. Știu imediat că nu îi protejează. Dacă intenția Capitoliului ar fi fost să-i plaseze într-un loc sigur, s-ar afla undeva, într-un buncăr. Aici e vorba

de protecția lui Snow. Copiii alcătuiesc scutul lui uman.

Se stârnește agitația și mulțimea curge spre stânga. Sunt prinsă între trupuri mai puternice, purtată în lateral, abătută din drum. Aud strigându-se „Rebelii! Rebelii!“ și știu că trebuie să fi străpuns apărarea centrului. Sunt împinsă, impulsul mă izbește de stâlpul unui steag, și mă agăț de el. Mă folosesc de frânghia care atârna din vârf și mă cocoț deasupra îngrămădelii de trupuri. Da, văd armata rebelilor revărsându-se în piață, împingând refugiații înapoi, pe bulevarde. Inspectez zona, în căutarea unor coconi care se vor declanșa cu siguranță. Dar asta nu se întâmplă. Iată ce se petrece:

O aeronavă purtând stema Capitoliului se materializează exact deasupra copiilor baricadați. Spre ei coboară în ploaie zeci de parașute argintii. Până și în haosul ăsta, copiii știu ce conțin parașutele. Mâncare. Medicamente. Daruri. Le ridică nerăbdători în mâini, degetele lor înghețate se luptă cu sforile. Aeronava dispare, trec cinci secunde, apoi în jur de douăzeci de parașute explodează simultan.

Din mulțime se înalță un vaiet. Zăpada e roșie și presărată cu bucăți de trupuri subdimensionate. Mulți copii mor pe loc, dar alții zac pe pământ,

în agonie. Alții ezită, tăcuți, holbându-se la restul parașutelor, pe care le țin în mâini, de parcă încă s-ar mai gândi că ascund ceva prețios. Îmi dau seama că Apărătorii Păcii nu se așteptau să se întâmple așa ceva, fiindcă smulg baricadele, creând o cale de ieșire pentru copii. Prin deschidere pătrunde un alt grup de uniforme albe. Dar nu sunt Apărători ai Păcii. Sunt medici. Medici rebeli. Aș recunoaște uniformele ori-când. Mișună printre copii, cu truse medicale în mâini.

Mai întâi îi întrezăresc coada împletită, blondă, atârându-i pe spate. Pe urmă, când își scoate haina ca s-acopere un copil care plânge, observ cămașa care îi iese peste centură, ca o coadă de rață. Reacționez exact ca în momentul când i-am auzit numele strigat de Effie Trinket, la extragere. Sau cel puțin cred că îmi pierd vloga, fiindcă mă trezesc la baza stâlpului, incapabilă să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în ultimele câteva secunde. Pe urmă mă împing prin mulțime, exact așa cum am făcut înainte. Încerc să-i strig numele, acoperind vacarmul. Când ajung la mică distanță, aproape lângă baricadă, am impresia că mă aude. Fiindcă mă întrezărește pentru o clipă și buzele ei îmi articulează numele.

Și atunci explodează restul parașutelor.

Adevărat sau nu? Sunt în foc. Globurile de flăcări au erupt din parașute trecând peste bariade, au zburat prin văzduhul plin de zăpadă și au aterizat în mulțime. Mă întorsesem să fug când unul m-a prins, și-a trecut limba pe spatele meu și m-a transformat în ceva nou. O creatură tot atât de nestins precum soarele.

Pentru un mutant de foc nu există decât o singură senzație: agonia. Nicio imagine, niciun sunet, nimic sesizat de simțuri, cu excepția arderii neînduplecate a cărnii. Poate apar perioade de inconștiență, dar ce importanță are dacă nu-mi găsesc refugiu în ele? Sunt pasărea lui Cinna, incandescentă, zburând nebunește, în încercarea de a scăpa de inevitabil. Mișcările aripilor mele nu fac altceva decât să întetească vâlvătaia. Mă mistui, dar nu până la capăt.

În cele din urmă, aripile încep să-mi șovăie, pierd înălțime și gravitația mă atrage într-o mare înspumată, de culoarea ochilor lui Finnick. Plutesc pe spate, care continuă să-mi ardă sub apă, dar agonia se domolește, devenind durere. Pe urmă mă aflu la bunul plac al valurilor, incapabilă să-mi aleg direcția, și atunci vin ei. Morții.

Cei pe care i-am iubit zboară ca păsările în văzduhul liber de deasupra mea. Avântându-se, fluturându-și aripile, chemându-mă alături de ei. Îmi doresc cu atâta tărie să-i urmez, dar apa sărată îmi îmbibă aripile, mi-e imposibil să le ridic. Celor pe care i-am urât le place apa, sunt creaturi oribile, solzoase, îmi sfâșie carnea sărată cu dinți ca niște ace. Mușcându-mă iarăși și iarăși. Trăgându-mă la fund.

O pasăre mică, albă, cu o tentă roz, plonjează, își înfige ghearele în pieptul meu și încearcă să mă țină la suprafață.

– *Nu, Katniss! Nu! Nu mă poți părăsi!*

Dar cei care mă urăsc câștigă și, dacă se agață de mine, o să fie pierdută și ea.

– *Prim, dă-mi drumul!*

Și în cele din urmă o face.

În adâncul apei, sunt părăsită de toți. Nu mai rămâne decât sunetul respirației mele, imensul efort de care e nevoie ca să trag apa în plămâni și să o expulzez apoi. Vreau să mă opresc, vreau să-mi țin răsuflarea, dar apa intră și iese împotriva voinței mele.

– *Lasă-mă să mor. Lasă-mă să-i urmez pe ceilalți, mă rog de indiferent ce mă reține.*

Nu primesc răspuns.

Captivă vreme de zile, de ani, poate de secole. Moartă, dar fără să mi se îngăduie să mor. Vie, dar ca și moartă. Atât de singură încât oricine, orice, oricât de dezgustător, ar fi bine-venit. Însă, când am în sfârșit un oaspete, e unul încântător. Morfina. Scurgându-mi-se prin vene, ușurându-mi durerea, ușurându-mi trupul, astfel încât se înalță iarăși către aer, se odihnește din nou pe spumă.

Spumă. Plutesc într-adevăr în spumă. O simt sub vârfurile degetelor, îmi leagănă porțiuni din trupul gol. E multă durere, dar mai e și ceva care aduce a realitate. Șmirghelul din gâtul meu. Miro-sul de medicament împotriva arsurilor de la prima arenă. Glasul mamei. Toate astea mă înspăimântă și încerc să mă întorc în adânc, ca să le pot da sens. Dar nu există întoarcere. Sunt treptat silită să mă accept așa cum sunt. O fată cu arsuri grave, fără aripi. Fără foc. Fără nicio soră.

Sunt în spitalul de un alb orbitor al Capito-liului și medicii își folosesc asupra mea magia. Îmi acoperă carnea vie cu straturi noi de piele. Ademenesc celulele, făcându-le să creadă că îmi aparțin. Îmi manipulează părțile trupului, îmi curbează și îmi întind membrele, asigurându-se că se potrive-sc. Aud spunându-se iarăși și iarăși cât de norocoasă sunt. Ochii mi-au fost cruțați. Cea mai mare

parte a feței a scăpat neatinsă. Plămânii mei răspund la tratament. Voi fi ca și nouă.

Când pielea mea delicată devine destul de rezistentă ca să suporte presiunea cearșafurilor, sosesc mai mulți vizitatori. Morfina le deschide deopotrivă ușa celor morți și celor vii. Haymitch, galben la față și fără niciun zâmbet. Cinna, lucrând la o nouă rochie de nuntă. Delly, trăncănind despre amabilitatea oamenilor. Tata, cântând toate cele patru strofe ale „Copacului spânzuratului” și reamintindu-mi că mama – care doarme pe un scaun între două schimburi de lucru – nu trebuie să știe nimic despre asta.

Într-o zi mă trezesc, așa cum era de așteptat, și știu că nu mi se va îngădui să trăiesc pe tărâmul viselor mele. Trebuie să mă hrănesc folosindu-mi gura. Să îmi mișc propriii mușchi. Să mă duc la baie. O scurtă apariție a președintei Coin bate asta în cuie.

– Nu-ți face griji, spune ea. L-am păstrat pentru tine.

Doctorii sunt din ce în ce mai uimiți, neînțelegând de ce nu pot vorbi. Se fac o mulțime de analize și se constată că, deși arsurile mi-au atins coardele vocale, nu e asta motivul. În cele din urmă, Aurelius, un doctor de nebuni, lansează o teorie, susținând că am devenit o avox de natură

mai degrabă mentală decât fizică. Că tăcerea mea se datorează unei traume emoționale. Cu toate că prezintă o listă cu o sută de remedii propuse, le spune să mă lase în pace. Așa că eu nu întreb despre nimeni și despre nimic, dar oamenii îmi oferă informații în flux continuu. Despre război: Capitoliul a căzut în ziua când au explodat parașutele, președinta Coin conduce acum Panemul, trupele au fost trimise în exterior, să anihileze micile enclave în care Capitoliul mai opune rezistență. Despre președintele Snow: E prizonier, își așteaptă procesul și, fără îndoială, execuția. Despre echipa implicată de mine în asasinat: Cressida și Pollux au fost trimiși în districte, să facă reportaje despre ruinele lăsate în urmă de război. Gale, care a încasat două gloanțe încercând să evadeze, îi lichidează pe Apărătorii Păcii din Districtul 2. Peeta e încă în secția de arși a spitalului. Până la urmă, a reușit să ajungă în Piața Orașului. Despre familia mea: Mama își îngroapă suferința în muncă.

Neavând ce să muncesc, pe mine mă îngroapă suferința. Singurul lucru care mă ține la suprafață e promisiunea lui Coin. Că îl pot ucide pe Snow. Iar după ce se va întâmpla asta, n-o să mai rămână nimic.

Într-un târziu mi se dă drumul din spital și primesc o cameră în vila președintelui, pe care o împart cu mama. Ea nu e aproape niciodată acolo, mănâncă și doarme la muncă. Cade în sarcina lui Haymitch să-mi poarte de grijă, să se asigure că mănânc și că îmi iau medicamentele. Îmi regăsesc obiceiurile din Districtul 13. Hoinăresc prin vilă fără să cer permisiunea. Intru în dormitoare și în birouri, în săli de bal și în camere de baie. Caut ascunzători minuscule, bizare. Un dulap cu blănuri. Un altul, din bibliotecă. O cadă de baie, de mult abandonată într-o încăpere cu mobilă uzată. Ascunzătorile mele sunt întu-necoase, tăcute și imposibil de descoperit. Mă ghemuiesc, mă fac mică, încerc să dispar cu desăvârșire. Învăluită de liniște, îmi răsucesc în jurul încheieturii brățara pe care scrie Dezorientată Mental.

Mă numesc Katniss Everdeen. Am șaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Districtul 12 nu mai există. Sunt Gaița Zeflemitoare. Am înfrânt Capitoliul. Președintele Snow mă urăște. Mi-a ucis sora. Acum eu îl voi ucide. Și apoi se vor încheia Jocurile Foamei...

Din când în când mă pomenesc înapoi, în cameră, neștiind dacă m-a adus aici nevoia de morfină sau dacă mi-a dat Haymitch de urmă.

Mănânc, îmi iau medicamentele și mi se cere să fac baie. N-am nimic împotriva apei, mă deranjează oglinda care îmi reflectă goliciunea de mutant de foc. Grefele de piele încă mai au culoarea rozalie a unui bebeluș. Pielea vătămată, dar recuperabilă, e roșie, pare fierbinte și pe alocuri topită. Peticele din vechiul meu sine licăresc albe și palide. Arăt ca o cuvertură bizară, din bucăți de piele. O parte din păr mi s-a părilit cu totul; restul a fost tuns la lungimi diferite. Katniss Everdeen, fata care a fost în foc. Nu m-ar deranja prea mult, dacă vederea propriului trup nu mi-ar trezi amintirea durerii. Și dacă nu mi-ar aduce aminte de ce am suferit. Și ce s-a întâmplat înainte de a începe durerea. Și cum mi-am privit sora mai mică transformându-se într-o torță umană.

Dacă închid ochii nu ajută. Focul e mai strălucitor în întuneric.

Doctorul Aurelius își face apariția din când în când. Îmi place, fiindcă nu spune lucruri prostești, nu spune că sunt în siguranță deplină, sau că știe că deocamdată nu văd cum, dar într-o bună zi o să fiu din nou fericită, sau chiar că de-acum înainte în Panem o să fie mai bine. Mă întreabă pur și simplu dacă nu simt nevoia să vorbesc și, când nu-i răspund, adoarme pe scaun. De fapt, cred că vizitele lui sunt motivate mai ales de

nevoia de somn. Aranjamentul e avantajos și pentru mine, și pentru el.

Momentul final se apropie, deși nu pot spune numărul exact de ore și de minute. Președintele Snow a fost judecat și găsit vinovat, a fost condamnat la moarte. Haymitch mă anunță, aud vorbindu-se despre asta când trec pe lângă paznicii de pe holuri. Costumul de Gaiță Zeflemitoare sosește în camera mea. Ca și arcul, care nu pare mai uzat, dar nu e însoțit de tolba cu săgeți. Fie fiindcă s-au stricat, fie, mai probabil, fiindcă nu trebuie să am arme. Mă întreb, vag, dacă n-ar fi cazul să mă pregătesc cumva pentru eveniment, dar nu-mi vine nimic în minte.

Către sfârșitul după-amiezii, după ce am stat vreme îndelungată pe bancheta capitonată din nișa unei ferestre, în spatele unui paravan pictat, ies și o iau la stânga în loc s-o iau la dreapta. Mă pomenesc într-o parte stranie a vilei și mă dezorientez imediat. Spre deosebire de zona în care sunt găzduită, aici pare să nu fie nimeni prin preajmă, n-am cui să-i pun întrebări. Însă locul îmi place. Îmi doresc să-l fi descoperit mai de mult. E atât de liniștit, cu covoare atât de groase și cu tapiserii grele, care absorb zgomotul. Lumină discretă. Culori pastelate. Pace. Până când simt mirosul de trandafiri. Mă reped în dosul unor draperii,

fiindcă tremur prea tare ca să pot alerga, și aștept mutanții. În cele din urmă, îmi dau seama că nu vine niciunul. Atunci ce miros simt? Sunt trandafiri adevărați? E posibil să mă aflu atât de aproape de grădina în care cresc florile astea demonice?

Mă furișez de-a lungul coridorului și mirosul devine copleșitor. Poate nu e atât de puternic ca al mutanților, dar mai pur, fiindcă nu se află în competiție cu canalizarea și cu explozivii. După ce trec de colț, mă pomenesc holbându-mă la doi paznici surprinși. Firește, nu sunt Apărători ai Păcii. Apărătorii Păcii nu mai există. Dar nici soldați tunși scurt, în uniforma Districtului 13. Cei doi, un bărbat și o femeie, poartă uniforme zdrențuite, improvizate, ale adevăraților rebeli. Încă bandajați și sfrijiți, stau acum de pază în fața ușii care duce spre trandafiri. Când vreau să intru, armele li se unesc, formând un X în fața mea.

– Nu poți intra, domnișoară, spune bărbatul.

– Soldat, îl corectează femeia. Nu poți intra, soldat Everdeen. Ordinul președintei.

Rămân pur și simplu acolo, așteptând răbdătoare să-și lase în jos armele, să înțeleagă, fără să le-o spun, că dincolo de ușile alea se află ceva de care am nevoie. Doar un trandafir. O singură floare. Ca s-o pun la reverul lui Snow înainte de a-l ucide. Prezența mea pare să-i îngrijoreze pe

paznici. Se întreabă unul pe altul dacă să-l cheme pe Haymitch, când din spatele meu se aude vocea unei femei.

– Lăsați-o să intre.

Cunosc vocea, dar nu-mi dau imediat seama de unde. Nu din Filon, nu din Treisprezece, cu siguranță nu din Capitoliu. Întorc capul și mă pomenesc față în față cu Paylor, comandanta din Opt. Pare chiar mai epuizată decât la spital, dar cine arată acum altfel?

– Din ordinul meu, spune Paylor. Are dreptul la tot ce se află dincolo de ușa aia.

Soldații sunt ai ei, nu ai lui Coin. Își îndepărtează armele fără nicio întrebare și mă lasă să trec.

La capătul unui coridor scurt, împing ușile de sticlă și intru. Mirosul e acum atât de puternic încât începe să ajungă la saturație, ca și cum nările mele n-ar putea absorbi mai mult. Aerul jilav, străbătut de o adiere firavă, e plăcut pentru pielea mea înfierbântată. Iar trandafirii sunt superbi. Rând după rând de flori somptuoase, de un roz intens, portocalii ca apusul de soare și chiar de un albastru palid. Hoinăresc pe aleile dintre tufele tunse cu grijă, privind, dar nu atingând, fiindcă am învățat din proprie experiență cât de letale pot fi aceste frumuseți. Știu când îl găsesc, încununând

vârful unei tufe zvelte. Un boboc alb magnific, abia începând să se deschidă. Îmi trag mâneca peste palmă, astfel încât pielea mea să nu fie de fapt nevoită să-l atingă, iau o foarfecă de grădină, o poziționez, cuprinzând tulpina – și atunci îl aud vorbind:

– Țsta a e unul frumos.

Mâna îmi zvâcnește și foarfeca se închide, retezând tulpina.

– Cei colorați sunt încântători, firește, dar nimic nu sugerează perfecțiunea așa cum o face albul.

Încă nu-l pot vedea, dar vocea pare să se ridice de dincolo de următorul răzor de trandafiri roșii. Strângând cu delicatețe tulpina bobocului prin materialul mânecii, pășesc încet după colț și îl văd stând pe un taburet, lângă perete. E la fel de dichisit și de bine îmbrăcat ca de obicei, dar împovărat de cătușele de la mâini și de la picioare și de dispozitive de urmărire. În lumina puternică, are pielea palidă, de un verde bolnăvicios. Ține în mână o batistă albă, pătată de sânge proaspăt. În ciuda stării înrăutățite, ochii de șarpe îi sunt strălucitori și reci.

– Speram c-o să găsești drumul către apartamentul meu.

Apartamentul lui. Am pătruns în casa lui neinvitată, exact așa cum s-a strecurat el într-a mea

anul trecut, şuierând amenințări cu răsuflarea în sângerată, cu miros de trandafiri. Sera asta e una dintre camerele lui, poate cea preferată; poate în vremuri mai bune îngrijea el însuși plantele. Dar acum face parte din închisoare. De aceea m-au oprit paznicii. Și de aceea m-a lăsat Paylor să intru.

Credeam că e închis în cea mai adâncă temniță din Capitoliu, nu că se desfată în lux. Însă Coin l-a lăsat aici. Ca să creeze un precedent, presupun. Pentru ca, dacă ea însăși va cădea vreodată în dizgrație, să fie de la sine înțeles că președinții – până și cei mai mârșavi – au dreptul la un tratament special. La urma urmelor, cine știe când s-ar putea șubrezi propria ei putere?

– Sunt atât de multe lucruri despre care ar trebui să stăm de vorbă, dar am sentimentul că vizita ta va fi scurtă. Așa că să-ncepem cu ce e mai important. Tușește și, când și-o ia de la gură, baptista e și mai roșie. Voiam să-ți spun cât de rău îmi pare pentru sora ta.

Deși sunt amorțită și drogată, când aud asta mă înjunghie durerea, străbătându-mi tot trupul. Îmi readuce aminte că pentru cruzimea lui nu există limite. Că o să coboare în mormânt încercând să mă distrugă.

– Ce irosire, câtă inutilitate. Oricine își putea da seama că în momentul acela jocul se sfârșise.

De fapt, când au aruncat parașutele, mă pregăteam să anunț oficial capitularea.

Se uită țintă în ochii mei, fără să clipească, nevrând să piardă nimic din reacția mea. Numai că a spus ceva lipsit de sens. Când *au* aruncat parașutele?

– Ei, doar n-ai crezut cu adevărat că eu am dat ordinul, nu-i așa? Lăsăm deoparte faptul evident că, dacă aș fi avut aeronava aia în stare de funcționare la dispoziție, aș fi folosit-o ca să fug. Dar, pe lângă asta, la ce mi-ar fi servit? Știm amândoi că nu mă dau în lături când e vorba să ucid copii, dar nu sunt risipitor. Iau viața cuiva din motive foarte bine definite. Și n-aveam niciun motiv să distrug un ȋarc plin cu copii din Capitoliu. Absolut niciunul.

Mă întreb dacă noul acces de tuse e prefăcut, ca să-mi lase timp să-i pătrund sensul cuvintelor. Minte. Bineînțeles că minte. Dar există și ceva care se zbate să se desprindă din minciună.

– Oricum, trebuie să recunosc că mutarea lui Coin a fost demnă de un maestru. Ideea că eu bombardam propriii copii lipsiți de apărare mi-a răpit instantaneu orice urmă de lealitate, oricât de fragilă, pe care o mai aveau oamenii mei față de mine. Pe urmă nimeni n-a mai opus cu adevărat rezistență. Știi că totul a fost transmis în direct? Îți poți

da seama că aici e mâna lui Plutarch. Ei, ăsta e modul de gândire la care te aștepti din partea unui șef al creatorilor-de-joc, nu-i așa? Snow își tampo-nează colțurile gurii. Sunt sigur că n-a ales-o pe sora ta drept țintă, dar astfel de lucruri se-ntâmplă.

Acum nu mai sunt cu Snow. Sunt din nou în Treisprezece, în Arsenalul Special, cu Gale și Beete. Mă uit la schițele bazate pe capcanele lui Gale. Care mizau pe sentimentul de compasiune. Prima bombă ucide victimele. A doua ucide salvatorii. Îmi amintesc cuvintele lui Gale:

– *Eu și Beete am respectat același cod de legi folosit de președintele Snow când l-a viespcheștrat pe Peeta.*

– Greșeala mea, continuă Snow, a fost că am înțeles prea târziu planul lui Coin. Să lase Capitoliul și districtele să se distrugă reciproc și apoi să intervină, preluând puterea, cu Treisprezece abia zgâriat. Fără doar și poate, a avut intenția să-mi ia locul încă de la bun început. N-ar trebui să fiu surprins. La urma urmelor, Treisprezece a început revolta care a condus la Zilele Negre și a abandonat apoi restul districtelor, când soarta s-a întors împotriva lui. Dar eu n-o urmăream pe Coin. Te urmăream pe tine, Gaiță Zeflemitoare. Iar tu mă urmăreai pe mine. Mă tem că am căzut amândoi de proști.

Refuz să cred că ăsta e adevărul. Există lucruri cărora nici măcar eu nu le pot supraviețui. Vorbesc pentru prima oară de la moartea surorii mele:

– Nu te cred.

Snow clatină din cap cu dezamăgire prefăcută.

– Oh, draga mea domnișoară Everdeen. Credeam c-am căzut de acord să nu ne mințim unul pe altul.

26

Afară, pe coridor, o găsesc pe Paylor stând exact în același loc.

– Ai găsit ceea ce căutai? mă întreabă.

Ridic bobocul alb în loc de răspuns și apoi trec pe lângă ea împleticindu-mă. M-am întors probabil direct în camera mea, fiindcă următorul lucru de care sunt conștientă e că umplu un pahar cu apă de la robinetul din baie și pun în el trandafirul. Cad în genunchi pe dalele reci și privesc floarea îngustându-mi ochii, fiindcă sub puternica lumină fluorescentă mi se pare greu să-mi focalizez privirea asupra albului. Degetele mele prind partea interioară a brățării și o răsucesc ca pe un instrument de tortură, îndurerându-mi încheietura. Sper că durerea o să m-ajute să mă

agăț de realitate, așa cum îl ajuta pe Peeta. Trebuie să rezist. Trebuie să aflu adevărul despre cele întâmplate.

Există două posibilități, deși amănuntele asociate cu fiecare dintre ele pot varia. În primul rând, așa cum am crezut, e posibil ca aeronava să fi fost trimisă de Capitoliu, să fi aruncat parașutele și să fi sacrificat viețile copiilor, știind că rebelii abia sosiți aveau să le sară în ajutor. Există dovezi care susțin ipoteza asta. Stema de pe aeronavă, lipsa oricărei încercări de a spulbera inamicul de pe cer și lunga istorie a Capitoliului, în care a folosit copiii drept pioni în lupta împotriva districtelor. Pe de altă parte e povestea lui Snow, care susține că aeronava Capitoliului pilotată de rebeli a bombardat copiii ca să grăbească sfârșitul războiului. Dar, dacă așa au stat lucrurile, de ce n-a deschis Capitoliul focul împotriva dușmanului? Au fost derutați de elementul-surpriză? N-au mai avut mijloace de apărare? Copiii sunt prețioși pentru Treisprezece, sau cel puțin așa mi s-a părut întotdeauna. Ei, poate că eu nu. Odată ce am supraviețuit după încheierea perioadei în care am fost utilă, am devenit un bun consumabil. Deși cred că a trecut mult timp de când, în războiul ăsta, nu mai sunt considerată copil. Și de ce ar fi făcut-o, știind că era foarte probabil ca propriii lor medici să

reacționeze și să fie aruncați în aer de a doua explozie? N-ar fi făcut-o. N-ar fi putut. Snow minte. Mă manipulează, ca întotdeauna. Cu speranța c-o să mă întorc împotriva rebelilor și poate o să-i distrug. Da. Firește.

Atunci ce mă sâcăie? În primul rând, bombele cu dublă explozie. Nu vreau să spun că aceeași armă nu s-ar fi putut afla și în posesia Capitoliului, însă sunt sigură că rebelii o au. Creată de Gale și Beetee. Mai e și faptul că Snow n-a făcut nicio încercare de evadare, deși știu că e supraviețuitorul desăvârșit. E greu de crezut că nu s-a retras undeva, într-un buncăr ticsit cu provizii, unde și-ar fi putut trăi tot restul vieții mărunte, de șarpe. Și, în cele din urmă, mai e și aprecierea lui la adresa lui Coin. A făcut exact ce-a spus el, asta nu se poate contesta. A lăsat Capitoliul și districtele să se doboare reciproc la pământ, apoi a venit în pas lejer să preia puterea. Chiar dacă ăsta a fost planul ei, nu înseamnă totuși c-a aruncat parașutele. Victoria îi era deja la-ndemână. Totul îi era la-ndemână.

În afară de mine.

Îmi aduc aminte ce-a răspuns Boggs când am recunoscut că nu mă gândisem prea mult cine-o să fie succesorul lui Snow.

– *Dacă răspunsul tău spontan nu e Coin, atunci reprezintă o amenințare. Ești chipul rebeliunii. S-ar*

putea să ai mai multă influență decât orice altă persoană. După toate aparențele, n-ai făcut niciodată nimic mai mult decât s-o suporti.

Mă gândesc dintr-odată la Prim, care nu împlinise încă paisprezece ani, deci nu avea vârsta necesară ca să primească titlul de soldat, dar a ajuns cumva să lucreze pe front. Cum de s-a-ntâmplat așa ceva? Nu mă îndoiesc că sora mea a vrut să se afle acolo. E sigur că era mai pricepută decât alții, mai vârstnici. Cu toate astea, participarea unui copil de treisprezece ani la luptă ar fi trebuit aprobată de cineva plasat foarte sus în ierarhie. Oare Coin a făcut asta, sperând că pierderea lui Prim avea să mă înnebunească de-a binelea? Sau să mă determine să trec de partea ei, cu hotărâre? Nici n-ar fi fost nevoie să văd cu ochii mei. Probabil că spre Piața Orașului s-au îndreptat multe camere de luat vederi. Înregistrând momentul pentru eternitate.

Nu, acum îmi pierd mințile, alunec într-un soi de paranoia. Prea mulți oameni ar fi știut despre misiune. Vestea s-ar fi răspândit. Sau nu? Cine ar fi trebuit să știe, în afară de Coin, Plutarch și un mic echipaj loial, sau care poate fi lichidat cu ușurință?

Am mare nevoie de ajutor ca să găesc răspunsul, numai că toți cei în care aveam încredere

sunt morți. Cinna. Boggs. Finnick. Prim. Ar mai fi Peeta, dar el n-ar putea face nimic mai mult decât niște speculații și, oricum, cine știe în ce stare se află mintea lui? Ceea ce mi-l lasă numai pe Gale. E departe, dar, chiar dacă s-ar afla aici, aş putea avea încredere în el? Ce-aş putea să spun, cum aş putea să-mi formulez ideea, fără să sugerez că bomba lui a ucis-o pe Prim? Imposibilitatea acestui fapt dovedește, mai mult decât orice altceva, că Snow trebuie să mintă.

În cele din urmă, nu mai există decât o singură persoană spre care mă pot întoarce și care s-ar putea să știe ce s-a întâmplat, dar să fie totuși de partea mea. Însăși aducerea subiectului în discuție e un risc. Dar, cu toate că-l cred în stare să facă din supraviețuirea mea în arenă miza unui joc, nu cred că Haymitch m-ar trăda în fața lui Coin. Indiferent ce-am avea de împărțit unul cu celălalt, preferăm să ne rezolvăm diferendele fără amestecul altora.

Mă ridic în grabă de pe dale, ies din încăpere și traversez coridorul către camera lui. Bat la ușă și, fiindcă nu primesc niciun răspuns, o deschid. Pfui. E uimitor cât de repede e în stare să devasteze un loc. În cameră sunt împrăștiate farfurii cu mâncare pe jumătate goale, sticle sparte de alcool și mobilă stricată de o furie de bețiv. El zace

pe pat, beat-mort, cu hainele vraieste și nespălat, într-o încâlceală de cearșafuri.

– Haymitch, spun, zgâlțâindu-l de un picior.

Bineînțeles că efortul meu e inefficient. Dar mai încerc de câteva ori înainte de a-i turna apa din cană peste față. Se trezește cu un icnet, lovind orbește cu cuțitul. După toate aparențele, sfârșitul domniei lui Snow nu înseamnă și sfârșitul spaimelor lui Haymitch.

– Oh. Tu erai.

Îmi dau seama după voce că e încă beat.

– Haymitch, încep eu.

– Ascultați. Gaița Zeflemitoare și-a regăsit vocea. Râde. Ei, Plutarch o să fie foarte fericit. Soarbe cu sete dintr-o sticlă. De ce sunt ud learcă?

Cu o mișcare lipsită de vlagă, las cana să cadă în spatele meu, într-un morman de haine murdare.

– Am nevoie de ajutorul tău, spun.

El râgâie, umplând aerul cu vapori de alcool.

– Ce s-a-ntâmplat, iubito? Necazuri cu băieții?

Nu știu de ce, dar asta mă rănește așa cum Haymitch nu reușește prea des. Probabil că se vede pe fața mea, pentru că, deși e beat, încearcă să-și retragă cuvintele.

– OK, n-am vrut să te iau în râs.

Eu sunt deja la ușă

– Nu te-am luat în râs! Întoarce-te!

Alerg în zigzag prin vilă și dispar, cuibărită într-un dulap plin cu lucruri din mătase. Le smulg de pe umerase până ce am un morman în care să mă-ngrop. Descopăr o tabletă de morfină rătăcită în căptușeala buzunarului și o înghit fără apă, ca să previn o criză de isterie. Totuși nu e de-ajuns ca să îndrepte lucrurile. Îl aud pe Haymitch strigându-mă, undeva, departe, dar nu vreau să mă găsească în starea asta. Mai ales nu în noua ascunzătoare. Înfășurată în mătase, mă simt ca o omidă în coconul ei, așteptându-și metamorfoza. Am presupus întotdeauna că asta e o stare liniștitoare. Și la început este. Dar, pe măsură ce mă îndrept către noapte, încep să mă simt din ce în ce mai încolțită, sufocată de bandajele alunecoase, incapabilă să ies la lumină înainte de a mă fi transformat în ceva plin de frumusețe. Mă zvârcolesc, încercând să-mi peticesc trupul distrus și să dezleg misterul dobândirii unor aripi perfecte. În ciuda imensului meu efort, rămân o creatură hidoasă, adusă în actuala mea formă de explozia bombelor.

Întâlnirea cu Snow deschide ușa către vechiul meu repertoriu de coșmaruri. E ca și cum m-ar înțepa din nou viespoii-copoi. Un val de imagini înfiorătoare, cu o scurtă întrerupere pe care o confund cu trezirea – numai ca să descopăr un

alt val care mă trânteste din nou. Când mă găsesc în sfârșit paznicii, stau jos, în șifonier, încâlcită în mătase, și țin cât mă ține gura. La început le opun rezistență, până când reușesc să mă convingă că încearcă să mă ajute, apoi îndepărtează hainele care mă sufocă și mă însoțesc până în camera mea. Pe drum trecem pe lângă o fereastră și văd zorile cenușii și ninsoarea așternându-se peste Capitoliu.

Un Haymitch foarte mahmur mă așteaptă cu o mână de pastile și cu o tavă cu mâncare pe care niciunul dintre noi n-are chef s-o mănânce. Face câteva încercări firave de a mă convinge să vorbesc din nou, apoi, văzând că n-are sens, mă trimite în baie, unde apa este deja pregătită. Cada e adâncă, cu trei trepte care coboară spre fund. Mă liniștesc în apa caldă și stau în clăbuc până la gât, sperând că medicamentele își vor face în curând efectul. Ochii mi se opresc pe trandafirul care și-a desfăcut petalele peste noapte, umplând aerul saturat de aburi cu parfumul lui puternic. Mă ridic și întind mâna după un prosop cu care să-l înăbuș, când cineva bate nesigur la ușă și apoi o deschide, dezvăluind trei fețe familiare. Toate încearcă să-mi zâmbească, dar nici măcar Venia nu reușește să-și ascundă șocul la vederea trupului meu devastat, de mutant.

– Surpriză! strigă cu glas ascutit Octavia, apoi izbucnește în plâns.

Sunt nedumerită de reapariția lor, apoi înțeleg că nu poate fi decât un singur motiv, ziua execuției. Au venit să mă pregătească pentru camerele de filmat. Să mă remodeleze, aducându-mă la Baza Zero a Frumuseții. Nu e de mirare că Octavia plânge. E o sarcină imposibilă.

Abia îndrăznesc să-mi atingă pielea peticită, de teamă să nu mă rănească, așa că mă clătesc de clăbuc și mă șterg singură. Le spun că acum aproape că nu mai simt durerea, dar Flavius se crispează totuși când drapează halatul în jurul meu. În dormitor găsesc o altă surpriză. Stând dreaptă pe scaun. Lucioasă, de la peruca de un auriu-metalic până tocurile înalte, acoperite cu piele lăcuită, și strângând în mână un blocnotes. Remarcabil de neschimbată, cu excepția privirii absente.

– Effie, îi spun.

– Bună, Katniss.

Se ridică și mă sărută pe obraz, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic de la ultima noastră întâlnire, din noaptea de dinaintea Jubileului Pacificării.

– Ei, se pare că ne așteaptă o altă zi mare, mare, mare. Așadar, ce-ar fi să-ncepeți pregătirea, iar eu o să trec să verific aranjamentele.

– OK, spun, adresându-mă deja spatelui ei.

– Se pare că Plutarch și Haymitch s-au străduit din greu s-o scape cu viață, comentează Venia pe șoptite. A fost întemnițată după evadarea ta, ceea ce e de folos.

E un adevărat șoc. Effie Trinket, rebelă. Dar nu vreau s-o ucidă Coin, așa că-mi propun s-o prezint ca atare, în caz că voi fi întrebată.

– La urma urmelor, cred că e bine fiindcă Plutarch v-a răpit pe voi trei.

– Suntem singura echipă pregătitoare încă în viață. Și toți stiliștii de la Jubileul Pacificării au murit, spune Venia.

Nu spune cine i-a ucis. Încep să mă întreb dacă are importanță. Ea îmi prinde cu gingășie una dintre mâinile pline de cicatrice și o inspectează.

– Ei, ce credeți că merge pentru unghii? Roșu, sau poate un negru intens?

Flavius săvârșește un adevărat miracol al frumuseții cu părul meu, reușind chiar să scoată în evidență partea din frunte, în timp ce unele dintre buclele mai lungi îmi ascund peticele golașe din spate. Deoarece a fost cruțată de foc, fața mea nu ridică decât provocările obișnuite. Odată îmbrăcată în costumul de Gaiță Zeflemitoare creat de Cinna, singurele cicatrice vizibile sunt pe gât, pe antebrațe și pe mâini. Octavia îmi prinde

broșa deasupra inimii și ne retragem cu un pas, să ne uităm în oglindă. Nu-mi vine să cred cât de normal m-au făcut să arăt în exterior, când în mine e o asemenea pustietate.

Se aude o bătaie în ușă și intră Gale.

– Mi se poate acorda un minut?

Îmi privesc echipa pregătitoare în oglindă. Nefiind siguri unde ar trebui să se ducă, se ciocnesc de câteva ori unul de altul înainte de a se închide în baie.

Gale vine în spatele meu și studiem, fiecare, imaginea reflectată a celuilalt. Caut ceva de care să mă agăț, vreo urmă a fetei și a băiatului care s-au întâlnit acum cinci ani din întâmplare în pădure și au devenit inseparabili. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă fata n-ar fi ajuns la Jocurile Foamei. Dacă ea s-ar fi îndrăgostit de băiat, dacă s-ar fi și măritat cu el. Și dacă, într-un anumit moment din viitor, când frații și surorile ar fi crescut mari, ar fi fugit amândoi în pădure, părăsind Districtul 12 pentru totdeauna. Ar fi fost fericiți acolo, în sălbăticie, sau amărăciunea întunecată și diformă dintre ei ar fi luat naștere chiar și fără ajutorul Capitoliului?

– Ți-am adus asta.

Gale ridică în mână o tolă de săgeți. Când o iau, observ că nu conține decât o singură săgeată obișnuită.

– Se dorește să fie un simbol. Tu, lansând ultimul proiectil ucigător din Război.

– Și dacă ratez? îl întreb. Recuperează Coin săgeata și mi-o aduce înapoi? Sau îl împușcă pe Snow în cap cu mâna ei?

– N-o să ratezi.

Gale îmi pune teaca pe umăr.

Stăm acolo, față în față, fără să ne privim în ochi.

– N-ai venit să mă vezi la spital.

Nu răspunde, așa că, în final, îl întreb pur și simplu:

– A fost bomba ta?

– Nu știu. Nici Beetee nu știe, spune el. Are importanță? O să te gândești întotdeauna la asta.

Așteaptă să-l contrazic; aș vrea s-o fac, dar e adevărat. Văd chiar și acum flacăra care o aprinde pe Prim, îi simt văpaia. Și nu voi reuși niciodată să separ momentul ăsta de Gale. Tăcerea e răspunsul meu.

– ăsta era singurul lucru care mă avantaja. Grija pe care i-o purtam familiei tale, spune el. Să tragi drept la țintă, OK?

Mă mângâie pe obraz și pleacă. Vreau să-l chem înapoi și să-i spun că m-am înșelat. Că o să găsesc un mod de a accepta gândul ăsta. Că o să-mi amintesc în ce împrejurări a creat bomba. Că o să iau în calcul propriile-mi crime de neiertat. Că o să scot la lumină adevărul despre aruncarea parașutelor. Că o să dovedesc că n-au făcut-o rebelii. Că o să-l iert. Dar, de vreme ce nu pot, nu-mi rămâne decât să mă obișnuiesc cu durerea.

Effie vine să mă conducă la un soi de întrunire. Îmi iau arcul și, în ultimul minut, îmi aduc aminte de trandafir, strălucitor în paharul lui cu apă. Deschid ușa băii și îi descopăr pe membrii echipei mele pregătitoare stând în șir pe marginea căzii, cu umerii căzuți, înfrânți. Îmi aduc aminte că nu numai lumea mea a fost pustiită.

– Haideți, le spun. Avem un public care ne-așteaptă.

Presupun că e vorba de un soi de ședință de instruire, în care Plutarch o să-mi spună unde să stau și ce anume o să-mi indice când trebuie să trag. Mă pomenesc în schimb trimisă într-o încăpere cu șase oameni în jurul unei mese. Peeta, Johanna, Beetee, Haymitch, Annie și Enobaria. Poată cu toții uniforma cenușie a rebelilor din Treisprezece. Niciunul nu arată deosebit de bine.

– Ce-i asta? spun.

– Nu suntem siguri, răspunde Haymitch. Pare să fie o reuniune a învingătorilor rămași în viață.

– Și numai noi am rămas? Întreb.

– Prețul celebrității, mă lămurește Beetee. Am reprezentat ținte pentru ambele părți. Capitoliul a ucis învingătorii pe care i-a bănuț că sunt rebeli. Rebelii i-au ucis pe cei pe care i-au crezut aliați cu Capitoliul.

Johanna se încruntă la Enobaria.

– Atunci *ea* ce caută aici?

– *Ea* e protejată de ceea ce numim tratatul Gaiței Zeflemitoare, răspunde Coin, intrând în urma mea. Katniss Everdeen a fost de acord să-i susțină pe rebeli în schimbul garantării imunității învingătorilor capturați. Katniss și-a îndeplinit partea ei din înțelegere și noi vom face același lucru.

Enobaria îi zâmbește Johannei.

– Nu te mai umfla în pene, spune Johanna. O să te-omorâm oricum.

– Ia loc, Katniss, te rog, mă invită Coin, închizând ușa.

Mă așez între Annie și Beetee, punând cu grijă pe masă trandafirul lui Snow. Președinta intră direct în subiect, ca de obicei.

– V-am chemat aici pentru o dezbatere. Astăzi îl vom executa pe Snow. În săptămânile precedente

au fost judecați sute dintre complicii cu ajutorul cărora a oprimat Panemul și care își așteaptă acum propriile execuții. Însă suferințele oamenilor din districte au fost atât de cumplite, încât, în ochii victimelor, aceste măsuri par insuficiente. De fapt, mulți cer nimicirea tuturor cetățenilor Capitolului. Dar, fiind interesați să menținem o populație care să-și poată asigura subzistența, nu ne putem permite acest lucru.

Prin apa din pahar văd o imagine distorsionată a uneia dintre mâinile lui Peeta. Urmele arsurilor. Acum suntem amândoi mutanți de foc. Ochii mei se înalță spre locul unde i-au lins flăcările fruntea, pârându-i sprâncenele, dar rătăcându-i ochii. Aceiași ochi albaștri care îi întâlneau pe ai mei la școală, pentru a se întoarce repede în altă parte. Exact așa cum fac acum.

– Ca urmare, a fost propusă o alternativă. De vreme ce eu și colegii mei n-am reușit să ajungem la un consens, s-a căzut de acord să-i lăsăm pe învingători să decidă. O majoritate de patru voturi înseamnă aprobarea planului. Nimeni nu se poate abține de la vot, continuă Coin. S-a sugerat ca, în locul eliminării întregii populații a Capitolului, să organizăm o ultimă ediție simbolică a Jocurilor Foamei, folosind copii direct înrudiți cu deținătorii celei mai mari părți a puterii.

Toți șapte ne întoarcem spre ea.

– Cum? face Johanna.

– Organizăm alte Jocuri ale Foamei, folosind copiii din Capitoliu, repetă Coin.

– E o glumă? întreabă Peeta.

– Nu. Trebuie să vă mai spun că, dacă o să ținem Jocurile, toată lumea va ști că s-au organizat cu aprobarea voastră, deși opțiunile individuale vor rămâne secrete, ca să fiți protejați, subliniază Coin.

– A fost ideea lui Plutarch? întreabă Haymitch.

– A fost a mea, răspunde Coin. Pare să satisfacă dorința de răzbunare cu o pierdere minimă de vieți. Vă puteți exprima voturile.

– Nu! izbucnește Peeta. Eu votez nu, bineînțeles! Nu putem avea alte Jocuri ale Foamei!

– De ce nu? ripostează Johanna. Mie mi se pare o decizie corectă. Snow chiar are o nepoată. Votiez da.

– Și eu, spune Enobaria, aproape cu indiferență. Să vadă care e gustul propriului lor medicament.

– De asta ne-am revoltat! Nu mai țineți minte? Peeta se uită la noi, ceilalți. Annie?

– Eu votez nu, cu Peeta, răspunde ea. Așa ar fi votat și Finnick, dacă ar fi fost aici.

– Dar nu e, pentru că l-au ucis mutanții lui Snow, îi reamintește Johanna.

– Nu, spune Beetee. Ar crea un precedent nefavorabil. Trebuie să-nțetăm să ne privim unii pe alții ca pe niște dușmani. În acest moment, unitatea e esențială pentru supraviețuirea noastră. Nu.

– Au mai rămas Katniss și Haymitch, spune Coin.

Așa a fost și atunci? Acum șaptezeci și cinci de ani? Câțiva oameni au stat în jurul unei mese și și-au numărat voturile în privința inițierii Jocurilor Foamei? Au existat disensiuni? A pledat cineva în favoarea compasiunii și a fost înfrânt de strigătele care cereau moartea copiilor din districte? Parfumul trandafirului lui Snow plutește către nările mele, îmi coboară în gâtlee, mi-l strânge cu disperare. Toți acei oameni pe care i-am iubit, morți, și noi discutăm despre următoarele Jocuri ale Foamei, într-o încercare de a evita irosirea vieților. Nimic nu s-a schimbat. Acum n-o să se mai schimbe nimic, niciodată.

Îmi cântăresc cu grijă opțiunile, mă gândesc pe de-a-ntregul la toate. Cu ochii la trandafir, spun:

– Eu votez da... pentru Prim.

– Haymitch, acum totul depinde de tine, anunță Coin.

Un Peeta furios insistă, repetându-i la ce atrocitate se face părtaș, dar eu îl simt pe Haymitch uitându-se la mine. Atunci asta e clipa. Clipa în

care aflăm exact cât de mult semănăm și în ce măsură mă înțelege cu adevărat.

– Eu sunt de partea Gaiței Zeflemitoare, spune el.

– Excelent. Asta hotărăște rezultatul votului, zice Coin. Acum chiar trebuie să ne ocupăm locurile în vederea execuției.

Când trece pe lângă mine, ridic paharul cu trandafirul.

– Poți aranja ca Snow să poarte asta? Exact deasupra inimii?

Coin zâmbește.

– Bineînțeles. Și-o să mă asigur că află despre Jocuri.

– Mulțumesc, îi spun.

Oamenii se scurg în încăpere, mă înconjoară. O ultimă retușare a fardului, instrucțiuni date de Plutarch în timp ce sunt condusă către ușile din față ale vilei. Piața Orașului e plină până la refuz, spectatorii se revarsă pe străzile laterale. Ceilalți își ocupă locurile în afara vilei. Gărzi. Oficialități. Lideri ai rebelilor. Învingători. Aud uralele care indică apariția lui Coin pe balcon. Pe urmă Effie mă bate pe umăr, și ies sub soarele rece al iernii. Îmi ocup poziția, acompaniată de strigătele asurzitoare ale mulțimii. După cum am fost instruită, mă așez astfel încât să fiu văzută

din profil, și aștept. Când e scos Snow pe ușă, privitorii își pierd mințile. Mâinile îi sunt legate la spate, de un stâlp, ceea ce nu e necesar. Nu pleacă nicăieri. N-are unde să plece. Nu ne aflăm pe scena spațioasă din fața Centrului de Antrenament, ci pe terasa îngustă din fața vilei președintelui. Nu e de mirare că nimeni nu s-a ostenit să mă pună să exersezi. Nu mă despart de el decât zece metri.

Îmi simt arcul torcând în mână. Îmi duc brațul spre spate și iau săgeata. O potrivesc, țintesc trandafirul, dar privesc fața lui Snow. Tușește și saliva însângărată i se scurge pe bărbie. Limba îi trece scurt peste buzele umflate. Îi studiez ochii, căutând cel mai mic semn de orice, teamă, remușcare, furie. Dar acolo nu e decât privirea uimită cu care a încheiat ultima noastră conversație. E ca și cum ar rosti din nou cuvintele:

– *Oh, draga mea domnișoară Everdeen. Credeam c-am căzut de acord să nu ne mințim unul pe altul.*

Are dreptate. Așa ne-am înțeles.

Vârful săgeții mele își schimbă poziția, țintește mai sus. Eliberez coarda. Și președinta Coin cade peste marginea balconului, plonjează spre pământ. Moartă.

Toată lumea e năucită, iar eu sunt conștientă de un singur sunet. Râsul lui Snow. Un cotcodăcit groaznic, bolborositor, însoțit de erupția unei spume însângerate când începe tusea. Îl zăresc aplecându-se în față, scuipându-și viața, până când gărzile îmi astupă vederea.

În timp ce uniformele cenușii converg către mine, mă gândesc ce-mi rezervă scurtul meu viitor de asasină a noii președinte a Panemului. Interogatoriul, probabil tortura, cu siguranță execuția publică. Ocazia de a-mi lua, încă o dată, un ultim rămas-bun de la mâna de oameni care mă mai țin încă aproape de suflet. Perspectiva de a da ochii cu mama, care va rămâne acum cu desăvârșire singură pe lume, e hotărâtoare.

- Noapte bună, îi șoptesc arcului din mâna mea, și îl simt încremenind.

Îmi ridic brațul stâng și îmi răsucesc gâtul în jos, ca să-mi iau pilula, sfâșiind mâneca. Dinții mi se afundă în schimb în carne. Îmi smucesc derutată capul către spate și mă trezesc privind în ochii lui Peeta, care îmi susțin acum privirea. Din urmele lăsate de dinți în mâna încleștată peste pastila lacătul-întunericului curge sânge.

– Lasă-mă să plec! mă răstesc, încercând să-mi smulg brațul din strânsoarea lui.

– Nu pot, îmi răspunde.

Când e tras de lângă mine, îmi simt buzunarul smuls de pe mânecă, văd pilula de un violet intens căzând pe pământ, zăresc ultimul dar primit de la Cinna strivit sub bocancul unui bărbat din gardă. Mă transform într-o sălbăticiune, lovind cu picioarele, zgâriind, mușcând, făcând orice ca să mă eliberez din această plasă de mâini, în timp ce mulțimea se îndeasă spre noi. Paznicii mă saltă deasupra vânzolelii și continui să mă zvârcolesc în timp ce sunt purtată pe deasupra gloatei îngrămădite. Încep să țip, strigându-l pe Gale. Nu reușesc să-l zăresc în înghesuială, dar o să știe ce vreau. O lovitură bine țintită, care să-ncheie totul. Numai că nu sosește nicio săgeată, niciun glonț. E posibil să nu mă vadă? Nu. Deasupra noastră, pe ecranele imense din jurul Pieței Orașului, toată lumea vede derulându-se totul. Gale vede, știe, dar nu face ce ar trebui. Așa cum n-am făcut-o nici eu, când a fost capturat. Halal vânători și halal prieteni. Noi amândoi.

Sunt pe cont propriu.

În vilă mi se pun cătușe și sunt legată la ochi. Sunt pe jumătate târâtă, pe jumătate dusă pe sus de-a lungul unor coridoare nesfârșite, urcată și

coborâtă cu mai multe ascensoare și depozitată pe un covor. Cătușele îmi sunt scoase și ușa se trânteste în urma mea. Când îmi îndepărtez legătura de pe ochi, descopăr că mă aflu în vechea mea cameră din Centrul de Antrenament. Cea în care am locuit în timpul acelor prețioase ultime zile dinaintea primei mele participări la Jocurile Foamei și a Jubileului Pacificării. Patul a fost dezgolit până la saltea, dulapul are ușile căscate, arătându-și interiorul pustiit, dar aş recunoaște camera asta oricând.

Duc o adevărată luptă ca să mă ridic și să-mi scot costumul de Gaiță Zeflemitoare. Sunt plină de vânătăi urâte și e posibil să-mi fi rupt un deget sau două, dar pielea mea e aceea care a plătit cel mai scump pentru zvârcolirile în mâinile paznicilor. Partea nouă, roz, s-a zdrențuit ca un șervețel de hârtie și sângele se prelinge prin celulele crescute în laborator. Însă nu apare niciun medic și, fiindcă am mers prea departe ca să-mi mai pese, mă târăsc pe saltea, așteptându-mă să sângerez până la moarte.

N-am norocul ăsta. Seara, sângele se încheagă, lăsându-mă înțepenită, chinuită de durere și lipicioasă, dar vie. Schiopătez către duș și aleg cel mai delicat program de spălare de care-mi aduc aminte, fără niciun fel de săpun sau șampon pentru păr,

și mă ghemuiesc sub jetul cald, cu coatele pe genunchi, cu capul în palme.

Mă numesc Katniss Everdeen. De ce nu sunt moartă? Așa ar trebui. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea...

Când pășesc pe covoraș, aerul cald îmi încinge pielea rănită, uscând-o. N-am nimic curat cu care să mă-mbrac. Nu există nici măcar un prosop în care să mă înfășor. Întoarsă înapoi, în cameră, descopăr că a dispărut costumul de Gaiță Zeflemitoare. În locul lui e un halat de hârtie. Din bucătăria misterioasă mi-a fost trimisă mâncare, cu un recipient cu medicamente drept desert. Mănânc, iau pastilele, îmi ung pielea cu alifie. Acum trebuie să mă concentrez asupra unui mod de a mă sinucide.

Mă ghemuiesc din nou pe salteaua pătată de sânge, fără să-mi fie frig, dar simțindu-mă atât de goală cu pielea mea delicată neacoperită de nimic altceva în afară de hârtie. Să sar pe fereastră ca să-mi găsesc moartea nu e o opțiune – geamul are probabil o grosime de treizeci de centimetri. Sunt în stare să fac un laț excelent, dar nu există nimic de care m-aș putea spânzura. E posibil să-mi stochez medicamentele și să-mi pun capăt zilelor cu o doză letală, dar nu mă-ndoiesc că sunt supravegheată fără întrerupere. Din câte știu, pot fi văzută în direct la televizor chiar în clipa asta,

În timp ce comentatorul se întreabă ce motive m-ar fi putut împinge s-o ucid pe Coin. Supravegherea face imposibilă aproape orice încercare de sinucidere. Suprimarea vieții mele e privilegiul Capitoliului. Din nou.

Nu pot decât să renunț la orice. Mă hotărâsc să zac în pat, fără să mănânc, fără să beau și fără să iau medicamente. Aș putea s-o fac. Să mor pur și simplu. Dacă n-ar fi vorba de renunțarea la morfină. Nu treptat, ca în spitalul din Treisprezece, ci dintr-odată. Probabil că primeam o doză foarte mare, pentru că atunci când apare nevoia de drog, însoțită de spasme, de dureri acute și de un frig insuportabil, hotărârea mi se sfărâmă ca o coajă de ou. Sunt în genunchi, greblând covorul cu unghiile în căutarea pastilelor prețioase pe care le-am aruncat într-un moment când m-am simțit mai puternică. Îmi revizuiesc planul de sinucidere, alegând o moarte lentă, provocată de morfină. O să devin un sac de piele galbenă, plin cu oase, cu ochi imenși. Mă țin de plan vreo două zile, făcând progrese mulțumitoare, când se întâmplă ceva neașteptat.

Încep să cânt. La fereastră, sub duș, în somn. Oră după oră de balade, de cântece de dragoste, de așa-numitele „adieri de munte“. Toate cântecele învățate de la tata înainte de a muri, fiindcă

de atunci în viața mea a fost, cu siguranță, foarte puțină muzică. E uimitor cât de bine mi le amintesc. Melodiile, versurile. Vocea mea, la început răgușită și frângându-se la notele înalte, se încălzește, devine splendidă. O voce la auzul căreia amuțesc gaițele zeflemitoare, dându-se apoi peste cap ca să i se alăture. Trec zile, săptămâni. Privesc zăpada căzând pe pervazul din afara ferestrei. Și, în tot acest timp, vocea mea e singura pe care o aud.

Oricum, ce se petrece? Ce semnificație are întârzierea asta? Cât de complicate pot fi pregătirile pentru execuția unei fete ucigașe? Continui să mă autoanihiliez. Sunt mai slabă ca niciodată și lupta mea împotriva foamei e atât de înverșunată încât partea mea animalică se lasă uneori înfrântă de ispita pâinii cu unt sau a cărnii fripte. Cu toate astea, înving. Pentru câteva zile mă simt atât de bolnavă încât încep să cred că în sfârșit îmi iau tălpășița din această viață, când îmi dau seama că tabletele mele cu morfină se împrăstie. Încearcă să mă scape treptat de obiceiul asta. Dar de ce? O Gaiță Zeflemitoare drogată e, cu siguranță, mai ușor de manipulat în fața mulțimii. Pe urmă mă izbește o revelație cumplită: dacă n-au de gând să mă ucidă? Dacă au alte planuri pentru mine? Dacă vor să mă remodeleze, să mă antreneze, să mă folosească?

N-o să le fac pe plac. Dacă nu mă pot sinucide în camera asta, odată ieșită de acolo o să profit de prima ocazie ca să-mi termin treaba. Mă pot îngrășa la loc. Îmi pot șlefui trupul, mă pot îmbrăca, mă pot face din nou frumoasă. Îmi pot proiecta arme de vis, care să prindă viață în mâinile mele, dar nu-mi vor mai spăla niciodată creierul, convingându-mă că e necesar să le folosesc. N-o să mai am niciodată sentimentul loialității față de acești monștri numiți ființe umane, în ciuda faptului că fac parte dintre ei. Cred că Peeta a avut dreptate, într-o anumită privință, spunând că suntem pe punctul de a ne distruge unii pe alții, lăsând o specie cu mai mult bun-simț să preia controlul. Fiindcă există ceva rău în esența unei creaturi care sacrifică viețile copiilor săi ca să-și rezolve diferendele. Poți să-ntorci asta pe toate părțile. Snow credea că Jocurile Foamei erau o metodă eficientă de control. Coin s-a gândit că parașutele pot grăbi sfârșitul războiului. Dar, în final, cine are de câștigat? Nimeni. Adevărul e că nimeni n-are de câștigat trăind într-o lume unde se petrec astfel de lucruri.

După două zile în care zac pe saltea fără să-ncerc să mănânc, să beau sau chiar să-mi iau tableta de morfină, ușa camerei mele se deschide.

Cineva ocolește patul, intrând în câmpul meu vizual. Haymitch.

– Procesul tău s-a terminat, îmi spune. Haide. Mergem acasă.

Acasă? Despre ce vorbește? Casa mea nu mai există. Și, chiar dacă ar fi cu puțință să plec către acest loc imaginar, sunt prea slăbită ca să mă mișc. Își fac apariția niște străini. Mă rehidratează și mă hrănesc. Mă îmbrăiază și mă îmbracă. Unul mă saltă ca pe o păpușă de cârpă și mă duce pe acoperiș, mă urcă într-o aeronavă, mă așază pe un scaun și-mi prinde centura de siguranță. Plutarch și Haymitch stau în fața mea. Peste câteva minute, suntem în zbor.

Nu l-am văzut niciodată pe Plutarch atât de binedispus. Radiază, indiscutabil.

– Probabil că ai un milion de întrebări!

Eu păstrez tăcerea, dar el îmi dă totuși răspunsurile.

După ce am ucis-o pe Coin, s-a dezlănțuit iadul. Când s-a domolit războiul, au descoperit cadavrul lui Snow, încă legat de stâlp. Părerile diferă, unii susțin că s-a înecat în timp ce râdea, iar alții, că a fost strivit de mulțime. De fapt, nimănui nu-i pasă. S-a întrunit o comisie electorală de urgență și Paylor a fost votată președintă. Plutarch a fost numit secretar al comunicării, ceea

ce înseamnă că el stabilește programul emisiunilor televizate. Primul mare eveniment difuzat a fost procesul meu, în care el a avut, de asemenea, rolul unui martor-vedetă. În apărarea mea, firește. Însă principalul merit al achitării mele îi revine doctorului Aurelius, care și-a plătit, după toate aparențele, fiecare pui de somn prezentându-mă drept o lunatică incurabilă, al cărei șoc posttraumatic a condus la dezorientare mentală. Una din condițiile eliberării mele a fost continuarea tratamentului sub îndrumarea lui, deși asta se va face prin telefon, fiindcă el n-o să locuiască niciodată într-o pustietate ca Districtul 12, unde am domiciliu forțat, până la noi instrucțiuni. Adevărul e că nimeni nu prea știe ce să facă cu mine acum, când s-a terminat războiul, deși Plutarch nu se îndoiește că mi s-ar putea găsi un rol dacă ar începe altul. După care izbucnește într-un hohot sănătos de râs. Nu pare să se sinchisească niciodată de faptul că ceilalți nu-i apreciază glumele.

– Te pregătești pentru un alt război? îl întreb.

– Oh, nu acum. Acum ne aflăm în perioada aceea încântătoare când toată lumea e de acord că erorile recente nu trebuie să se mai repete niciodată, răspunde el. Dar gândirea colectivă are de obicei viață scurtă. Suntem creaturi nestatornice și stupide, cu memorie slabă și cu un grandios

har al autodistrugerii. Deși, cine știe? Poate că va fi să fie acum, Katniss.

– Ce? îl întreb.

– Momentul în care prinde rădăcini. Poate suntem martorii evoluției rasei umane. Gândește-te la asta.

Apoi mă întreabă dacă aș vrea să apar într-un nou program muzical, pe care o să-l lanseze peste câteva săptămâni. Ceva vesel ar prinde bine. O să-mi trimită o echipă de televiziune acasă.

Facem o scurtă escală în Districtul 3, unde îl lăsăm pe Plutarch. Se întâlnește cu Beetee ca să modernizeze tehnologia folosită pentru emisie. Cuvintele pe care mi le adresează la despărțire sunt:

– Să nu te simți străină.

Când suntem din nou printre nori, mă uit la Haymitch.

– Și tu de ce te-ntorci în Doisprezece?

– Se pare că nici mie nu-mi pot găsi un loc la Capitoliu, răspunde el.

În prima clipă, nu mă îndoiesc de asta. Pe urmă încep să se strecoare dubiile. Haymitch n-a asasinat pe nimeni. Poate pleca oriunde. Dacă se întoarce în Doisprezece, e pentru că i s-a ordonat s-o facă.

– Trebuie să-mi porți de grijă, nu-i așa? Ca mentor?

El ridică din umeri. Atunci îmi dau seama despre ce e vorba.

– Mama nu se întoarce.

– Nu, spune el.

Scoate un plic din buzunarul hainei și mi-l întinde. Studiez scrisul delicat, de o formă perfectă.

– Ajută la înființarea unui spital în Districtul 4. Vrea să-i telefonezi imediat ce-ajungem.

Degetele mele urmăresc trăsăturile elegante ale literelor.

– Știi de ce nu se poate întoarce.

Da. Știu de ce. Pentru că e un loc unde amintirea tatei, a lui Prim și a cenușii sunt insuportabil de dureroase. Dar, după câte s-ar părea, nu și pentru mine.

– Vrei să știi cine altcineva n-o să fie acolo?

– Nu, răspund. Prefer să fie o surpriză.

Ca un bun mentor, Haymitch mă convinge să mănânc un sendviș și se preface că mă crede adormită pe tot restul călătoriei. Își ocupă timpul trecând prin toate compartimentele aeronavei, descoperind sticlele cu alcool și punându-și-le în geantă. E noapte când aterizăm pe peluza din Cartierul Învingătorilor. Jumătate dintre case au ferestre luminate, inclusiv a lui Haymitch și a mea. Nu și a lui Peeta. Cineva mi-a făcut focul

în bucătărie. Mă așez în balansoarul din fața lui, strângând în mână scrisoarea mamei.

– Păi, ne vedem mâine, spune Haymitch.

– Mă îndoiesc, șoptesc eu, după ce se stinge în depărtare clinchetul sticlelor de alcool din geanta lui.

Nu sunt în stare să mă ridic din balansoar. Celelalte case se conturează reci și pustii în întuneric. Mă învelesc cu un șal vechi și privesc flăcările. Presupun că adorm, fiindcă următorul lucru pe care-l știu e că s-a făcut ziuă și Sae Unsuroasa se foiește, zgomotoasă, în jurul sobei de gătit. Îmi pregătește ouă și pâine prăjită și stă cu mine până când mănânc tot. Nepoțica ei, cea care trăiește într-o lume proprie, ia un ghem de bum-bac de un albastru strălucitor din coșul de împletit al mamei. Sae Unsuroasa îi cere să-l pună înapoi, dar eu spun că-l poate păstra. În casa asta nu mai împletește nimeni. După micul dejun, Sae Unsuroasa spală vasele și pleacă, dar se întoarce la ora prânzului și îmi pregătește din nou masa. Nu știu dacă se poartă doar ca o bună vecină sau e plătită de guvern, dar își face apariția de două ori în fiecare zi. Ea gătește, eu mănânc. Încerc să mă gândesc la următoarea mea mișcare. Acum nu mă împiedică nimic să-mi iau viața. Dar s-ar părea că aștept ceva.

Uneori sună telefonul, sună și iar sună, dar nu ridic receptorul. Haymitch nu mă vizitează niciodată. Poate s-a răzgândit și a plecat, deși bănuiesc că e beat, pur și simplu. Nu vine nimeni, în afară de Sae Unsuroasa și de nepoata ei. După lunile pe care le-am petrecut închisă de una singură, ele mi se par o adevărată mulțime.

– Azi aerul miroase-a primăvară. Ar trebui să ieși, îmi spune ea. Du-te la vânătoare.

N-am ieșit niciodată din casă. N-am ieșit nici măcar din bucătărie, decât ca să intru în camera mică de baie aflată la câțiva pași distanță. Sunt îmbrăcată în aceleași haine cu care am plecat din Capitoliu. Nu fac altceva decât să stau lângă foc. Mă holbez la teancul din ce în ce mai înalt de scrisori nedesfăcute de pe polița șemineului.

– N-am arc.

– Uită-te în hol, spune ea.

După ce pleacă, mă gândesc la călătoria până în hol. O exclud. Dar, peste câteva ore, mă duc oricum, mergând fără zgomot, numai în ciorapi, de parcă n-aș vrea să trezesc stafiile. În birou, acolo unde am băut ceai cu președintele Snow, găsesc o cutie cu haina de vânătoare a tatei, cu cartea noastră despre plante, cu caneaua trimisă de Haymitch și cu medalionul pe care mi l-a dat Peeta în arena-ceas. Cele două arcuri și o tolă cu săgeți

salvate de Gale în noaptea căderii bombelor incendiare zac pe masa de lucru. Mă îmbrac cu haina de vânătoare și las toate celelalte neatinse. Adorm pe canapea, în fosta cameră de zi. Urmează un coșmar oribil, în care zac pe fundul unui mormânt adânc și toți morții pe care îi știu după nume vin și aruncă peste mine câte o lopată plină cu cenușă. E un vis foarte lung, ținând cont cât de mare e lista celor plecați dintre noi, și, cu cât sunt îngropată mai adânc, cu atât îmi e mai greu să respir. Încerc să strig, să-i implor să se oprească, dar cenușa îmi umple gura și nasul și nu pot să scot niciun sunet. Însă lopata hârșâie iarăși și iarăși...

Mă trezesc cu o tresărire. Lumina palidă a dimineții pătrunde pe lângă marginile obloanelor. Hârșăitul lopeții continuă. Încă pe jumătate în coșmar, străbat în fugă holul, ies pe ușa din față și ocolesc casa, fiindcă acum sunt sigură că sunt în stare să țip la morți. Când dau cu ochii de el, mă opresc brusc. Săpatul în pământul de sub ferestre i-a îmbujorat fața. Într-o roabă sunt cincisute crescute în dezordine.

– Te-ai întors, spun.

– Doctorul Aurelius nu m-a lăsat să plec din Capitoliu până ieri, îmi explică Peeta. Apropo, m-a rugat să-ți spun că nu se poate preface la nesfârșit că te tratează. Trebuie să răspunzi la telefon.

Arată bine. Slab și plin de cicatricele arsurilor, ca și mine, dar ochii lui nu mai au privirea aceea cețoasă, chinuită. Însă se încruntă ușor când își dă seama cum arăt eu. Fac fără nicio tragere de inimă efortul de a-mi îndepărta părul din ochi și îmi dau seama că e încâlcit, adunat în ghemo-toace. Simt nevoia să intru în defensivă.

– Ce faci?

– Am fost în dimineața asta în pădure și-am dezgropat astea. Pentru ea, îmi spune. Mă gândeam că le-am putea planta de-a lungul unei laturi a casei.

Mă uit la tufe, la bulgării de pământ care le atârnă de rădăcini, și îmi țin răsufierea când îmi aduc aminte de *trandafiri*. Sunt pe cale să țin la Peeta, adresându-i vorbe urâte, dar îmi dau seama că el a adus cu totul altceva. Pe crengile acestor tufe nu vor înflori trandafiri, ci *primule*. Florile de la care vine numele surorii mele. Dau aprobator din cap către Peeta și mă grăbesc să intru din nou în casă, încuind ușa în urma mea. Dar obiectul demonic e acolo, înăuntru, nu afară. Alerg în susul scărilor, tremurând de slăbiciune și de teamă. Piciorul mi se agață de ultima treaptă și cad pe podea. Îmi impun să mă ridic și intru în camera mea. Mirosul e foarte slab, dar încă mai plutește în aer. E acolo. Trandafirul alb, printre

florile uscate din vază. Zbârcit și fragil, dar păstrându-și nefireasca perfecțiune din sera lui Snow. Înșfac vaza, cobor în bucătărie împleticindu-mă și îi arunc conținutul peste tăciunii încinși. Când se aprind florile, răbufnește o flămă albastră care cuprinde trandafirul, mistuindu-l. Focul înfrânge încă o dată trandafirii. Preventiv, sparg și vaza de podea.

Întoarsă la etaj, deschid dintr-o smucitură ferestrele dormitorului, ca să dispară restul duhului lui Snow. Dar continuă să persiste, în hainele și în porii mei. Mă dezbrac, și de pânză rămân agățate bucăți de piele de dimensiunile cărților de joc. Evit să mă uit în oglindă, intru sub duș și îmi curăț trandafirii din păr, de pe trup, din gură. Strălucitor de rozalie și plină de furnicături, găsesc ceva curat cu care să mă-mbrac. Am nevoie de o jumătate de oră ca să-mi pieptăn părul. Sae Unsuroasa descuie ușa din față. În timp ce pregătește micul dejun, arunc în foc hainele pe care le-am dezbrăcat. La sugestia ei, îmi tai unghiile cu un cuțit.

– Unde-a plecat Gale? o întreb, în vreme ce-mi mănânc ouăle.

– În Districtul 2. Are un post fantastic acolo. Îl văd uneori la televizor, răspunde ea.

Caut în mine însămi, încercând să-mi conștientizez furia, ura, dorul. Nu descopăr decât ușurare.

– Astăzi mă duc la vânătoare, spun.

– Ei, nu m-ar deranja niște vânat proaspăt, ca supliment, zice ea.

Mă înarmează cu un arc și cu săgeți și plec, cu gândul să ies din Doisprezece trecând pe pajiște. În apropierea pieței sunt echipe de oameni cu măști și mănuși, alături de căruțe trase de cai. Caută prin ceea ce a rămas sub zăpada din iarna asta. Adună rămășițe omenești. O căruță așteaptă în fața casei primarului. Îl recunosc pe Thom, fostul coleg de echipă al lui Gale, care se oprește o clipă să-și ștergă sudoarea de pe față cu o cârpă. Îmi amintesc că l-am văzut în Treisprezece, dar probabil că s-a-ntors între timp. Mă salută și mă simt încurajată să-l întreb:

– Au găsit pe cineva aici?

– Toată familia. Și pe cei doi oameni care lucrau pentru ei.

Madge. Tăcută, binevoitoare și curajoasă. Broșa dăruită de ea mi-a dat un nume. Înghit în sec, cu greutate. Mă întreb dacă la noapte li se va alătura personajelor din visele mele. Dacă-mi va azvârli cenușă în gură cu lopata.

– Credeam că, poate, fiindcă el era primarul...

– Nu cred că funcția de primar în Doisprezece a-nclinat sorții în favoarea lui, zice Thom.

Încuviințez și îmi continui drumul, având grijă să nu mă uit în partea din spate a căruței. În tot orașul și în Filon e la fel. Culesul morților. Când mă apropii de ruinele fostei mele case, strada începe să fie ticsită de căruțe. Pajiștea a dispărut, sau a avut parte de o schimbare spectaculoasă. A fost săpată o groapă adâncă și oasele sunt înșirate înăuntru, într-un mormânt colectiv al poporului meu. O ocolesc și intru în pădure prin locul obișnuit. Deși nu mai are nicio importanță. Gardul nu mai e electrificat și a fost întărit cu crengi lungi, ca să oprească animalele de pradă. Dar vechile deprinderi dispar greu. Mă gândesc să mă duc la lac, însă sunt atât de slăbită încât abia ajung până la locul meu de întâlnire cu Gale. Mă așez pe bolovanul pe care ne-a filmat Cressida, dar e prea lat fără trupul lui alături de mine. Închid de mai multe ori ochii și număr până la zece, gândindu-mă că atunci când îi voi deschide va apărea fără niciun zgomot, așa cum făcea adesea. Trebuie să-mi aduc aminte că e în Doi, unde are un post fantastic, probabil sărutând alte buze.

E genul de zi preferat de vechea Katniss. Primăvară timpurie. Pădurea trezindu-se după o iarnă îndelungată. Dar puseul de energie stârnită de

primule se stinge. Când ajung înapoi, la gard, sunt atât de îngreșată și de amețită, încât Thom trebuie să mă ducă acasă cu căruța morților. Mă ajută să mă așez pe canapeaua din camera de zi, de unde privesc firișoarele de praf rotindu-se în razele fîrave ale soarelui după-amiezii.

Capul îmi zvâcnește într-o parte la auzul sâsăitului, dar e nevoie să treacă o vreme ca să cred că e real. Cum a fost posibil s-ajungă aici? Îi văd urmele de gheare lăsate de un animal sălbatic, laba din spate pe care o ține ușor deasupra pământului, oasele proeminente ale feței. Înseamnă c-a venit pe jos, tocmai din Treisprezece. Poate l-au alungat, sau poate pur și simplu n-a putut să stea acolo fără ea, așa că a plecat s-o caute.

– Ai bătut drumul degeaba. Nu e aici, îi spun. Buttercup sâsâie din nou.

– Nu e aici. N-ai decât să sâsâi cât vrei. N-o s-o găsești pe Prim.

La auzul numelui ei, își saltă capul. Își înaltă urechile pleoștite. Începe să miaune plin de speranță.

– Ieși afară!

Se ferește de perna pe care-o arunc spre el.

– Pleacă! Aici n-a mai rămas nimic pentru tine!

Încep să tremur, înfuriată de motan.

– Ea nu se mai întoarce! Nu se mai întoarce aici niciodată!

Înșfac o altă pernă și mă ridic în picioare, ca să țintesc mai bine. Lacrimile încep să-mi șiroiască din senin pe obraji.

– E moartă. Mă prind cu mâinile de mijloc, ca să-mi domolesc durerea. E moartă, mătă proastă. E moartă.

Un sunet nou, pe jumătate plânset pe jumătate cântec, îmi iese din trup, dând glas disperării. Buttercup începe la rândul lui să urle. Indiferent ce-aș face, n-o să plece. Se învârtește în jurul meu, destul de departe ca să nu-l pot atinge, în timp ce un val de hohote după altul îmi chinuie trupul, până când leșin în cele din urmă. Dar motanul trebuie să fi-nțeleș. Probabil știe că inimaginabilul s-a petrecut și că pentru supraviețuire va fi nevoie de fapte până acum inimaginabile. Pentru că, o oră mai târziu, când mă urc în pat, el stă acolo, în lumina lunii, ghemuit alături de mine, cu ochii lui galbeni în alertă, apărându-mă de noapte.

Dimineață, suportă cu stoicism să-i curăț tăieturile, dar scoaterea spinului din labă produce o rundă din mieunăturile lui de pisoiaș. Sfârșim amândoi prin a plânge iarăși, numai că de data asta ne alinăm unul pe altul. Cu puterea astfel dobândită, deschid scrisoarea mamei, primită de la Haymitch, formez numărul de telefon și plâng și împreună cu ea. Peeta apare odată cu Sae

Unsueroasa, aducând o pâine caldă. Ea pregătește micul dejun și îi dau lui Buttercup toată porția mea de șuncă.

Încet, pierzând multe zile, mă întorc la viață. Încerc să urmez sfatul doctorului Aurelius, îmi urmăresc până la capăt impulsurile, uimită când unul capătă în final din nou sens. Îi vorbesc de ideea mea, despre carte, și următorul tren îmi aduce de la Capitoliu o cutie mare, cu coli de pergament.

Am preluat ideea din cartea cu plante a familiei. Locul unde am înregistrat lucruri pe care nu i le poți încredința memoriei. O pagină începe cu fotografia unei persoane. Dacă putem găsi o fotografie. Dacă nu, cu o schiță sau cu un portret făcut de Peeta. Apoi, redate cu cel mai îngrijit scris al meu, sunt înșiruite toate amănuntele pe care ar fi o crimă să le dai uitării. Lady lingând obrazul lui Prim. Tata râzând. Tatăl lui Peeta cu fursecurile. Culoarea ochilor lui Finnick. Ceea ce putea face Cinna cu o fâșie de mătase. Boggs reprogramând holo-ul. Rue ridicată pe vârfuri, cu brațele ușor întinse, ca o pasăre gata să-și ia zborul. Și așa mai departe. Sigilăm paginile cu lacrimi și cu promisiunea că vom trăi bine, pentru ca morțile lor să conteze. Haymitch ni se alătură în cele din urmă, contribuind cu pagini

despre numeroasele tributuri cărora a fost silit să le fie mentor în douăzeci și trei de ani. Adăugirile devin tot mai sumare. O amintire veche, care răzbate la suprafață. O primură întârzie, presată între pagini. Stropi stranii de fericire, cum e fotografia fiului nou-născut al lui Finnick și Annie.

Învățăm să fim din nou ocupați. Peeta coace pâine. Eu vânez. Haymitch bea până se termină alcoolul, apoi crește găște până la sosirea următorului tren. Din fericire, găștele își pot purta foarte bine de grijă pe cont propriu. Nu suntem singuri. Alte câteva sute de oameni se întorc, fiindcă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, aici e căminul nostru. Minele fiind închise, ară, afundând cenușa în pământ, și seamănă plante. Mașinile trimise din Capitoliu defrișează terenul pentru o nouă fabrică, unde vom face medicamente. Deși n-o însămânțează nimeni, pajiștea înverzește iarăși.

Eu și Peeta ne revenim împreună. Încă mai sunt momente în care el se ghemuiește în spatele unui scaun și se ține bine până când se încheie străfulgerările amintirilor inoculate de venin. Eu mă trezesc țipând din coșmaruri cu mutanți și copii pierduți. Dar brațele lui sunt aici, să mă liniștească. Și eventual buzele lui. În noaptea când am din nou senzația aceea, dorința care m-a copleșit pe plajă, știu că asta s-ar fi întâmplat oricum.

Că pentru a supraviețui nu am nevoie de focul lui Gale, învăpăiat de furie și de ură. Sunt plină de foc eu însămi. Ceea ce îmi trebuie e păpădia primăvăratică. Strălucirea gălbuie care înseamnă renaștere în loc de distrugere. Promisiunea că viața poate merge înainte, indiferent cât de mult ai pierdut. Că poate fi din nou bine. Și numai Peeta îmi poate da asta.

Așa că, după aceea, când el șoptește:

– Mă iubești. Adevărat, sau nu?

Eu îi răspund:

– Adevărat.

Epilog

Se joacă pe Pajiște. Fata cu păr întunecat și ochi albaștri, care dansează. Băiatul cu bucle blonde și ochi cenușii, care se străduiește să țină pasul cu ea, cu picioarele lui dolofane, de țânc. A fost nevoie de cinci, de zece, de cincisprezece ani ca să fiu de acord. Dar Peeta și-i dorea atât de mult. Când am simțit-o pentru prima oară pe ea mișcând în mine, am fost mistuită de o groază care părea la fel de veche ca însăși viața. Numai bucuria de a o ține în brațe a reușit să mă vindece. Să-l port pe el a fost mai ușor, dar nu cu mult.

Întrebările abia încep. Arenele au fost rase de pe fața pământului, s-au construit monumente comemorative, Jocurile Foamei nu mai există. Dar copiii învață despre ele la școală și fata știe că noi am avut un rol în toate astea. Băiatul va

afla peste câțiva ani. Cum aş putea să le povestesc despre lumea aceea fără să-i sperii de moarte? Pe copiii mei, care nu pun la îndoială cuvintele cântecului:

*În inima luncii, sub salcia deasă,
E patul de iarbă, e perna frunzoasă.
Pe ea culc-obrazul și pleoapele-nchide.
O să fie soare când le vei deschide.*

*Aici ți-e-adăpostul, aici e căldură,
Aici margarete te apăr' de ură.
Aici vise dulci dimineața-mplinește,
Aici al meu suflet mereu te-ndrăgește.*

Pe copiii mei, care nu știu că se joacă într-un cimitir.

Peeta crede c-o să fie OK. Ne avem unul pe altul. Și avem cartea. Îi putem face să înțeleagă într-un mod care le va spori curajul. Dar într-o bună zi va trebui să le ofer o explicație a coșmarurilor mele. De ce vin. De ce nu voi scăpa cu adevărat de ele niciodată.

O să le spun cum supraviețuiesc. O să le spun că în diminețile rele mi se pare imposibil să mă bucur de ceva, fiindcă mă tem că îmi va fi luat. Atunci fac în gând o listă a tuturor lucrurilor

bune pe care le-am văzut vreodată săvârșite de cineva. E ca un joc. Repetitiv. Chiar puțin plictisitor, după douăzeci de ani.

Însă există jocuri cu mult mai rele.

SFÂRȘIT

Mulțumiri

Aș vrea să le aduc un tribut următoarelor persoane, care mi-au oferit timpul, talentul și ajutorul lor pentru *Jocurile Foamei*.

Mai întâi de toate, trebuie să îi mulțumesc extraordinarului meu triumvirat de editori. Kate Egan, care m-a călăuzit pe parcursul a opt romane, cu puterea de pătrundere, umorul și inteligența ei; Jen Rees, a cărei viziune clară surprinde lucruri ce ne scapă nouă, celorlalți; și lui David Levithan, care reușește cu atâta ușurință să facă față multiplelor sale roluri: creator de note explicative, maestru al titlurilor și director editorial.

În epoca versiunilor necizelate, în timpul intoxicațiilor alimentare și al tuturor suișurilor și coborâșurilor, tu ești acolo cu mine, Rosemary Stimola, în aceeași măsură consilier creator talentat și tutore profesionist, agentul meu literar și prietena mea. Și Jason

Dravis, agentul meu de divertisment. Sunt atât de încântată că veghezi asupra mea acum, când ne îndreptăm spre ecran.

Le mulțumesc designerului Elisabeth N. Parisi și artistului Tim O'Brien pentru frumoasele coperte care au atras atât atenția gaițelor zeflemitoare, cât și pe a oamenilor.

Toate ovațiile pentru membrii incredibilei echipe a Editurii Scholastic, pentru că au adus pe lume *Jocurile Foamei*: Sheila Marie Everett, Tracy van Straaten, Rachel Coun, Leslie Garych, Adrienne Vrettos, Nick Martin, Jacky Harper, Lizette Serrano, Kathleen Donohoe, John Mason, Stephanie Nooney, Karyn Browne, Joy Simpkins, Jess White, Dick Robinson, Ellie Berger, Suzanne Murphy, Andrea Davis Pinkney, întregul colectiv de vânzări al editurii și mulți alții, care s-au dedicat acestei serii cu multă energie, inteligență și simț practic.

Celor cinci scriitori prieteni, Richard Register, Mary Beth Bass, Christopher Santos, Peter Bakalian și James Proimos, pe care mă bizui în cea mai mare măsură, recunoștință pentru sfaturile, perspectiva și râsetele lor.

Toată dragostea pentru răposatul meu tată, Michael Collins, care a pregătit terenul de lucru pentru această serie cu profunda sa angajare în educația propriilor copii în ceea ce privește războiul și pacea, și mamei

mele, Jane Collins, care mi-a făcut cunoștință cu clasicii greci, cu science fiction-ul și cu moda (deși aceasta din urmă nu m-a atras); surorilor mele, Kathy și Joanie; fratelui meu Drew; socrilor mei, Dixie și Charles Pryor, și numeroșilor membri ai familiei mele extinse, ale căror entuziasm și sprijin m-au ajutat să nu mă opresc din drum.

Și, în cele din urmă, mă întorc spre soțul meu, Cap Pryor, care a citit *Jocurile Foamei* în prima variantă, a insistat să răspund la întrebări pe care nici măcar nu mi le imaginasem și a rămas cutia mea de rezonanță pe toată durata scrierii întregii serii. Le mulțumesc, lui și minunaților mei copii, Charlie și Isabel, pentru dragostea lor de zi cu zi, pentru răbdare și pentru bucuria pe care mi-o aduc.

Katniss a supraviețuit calvarului Jubileului Pacificării și, împreună cu familia ei și cu Gale, se află acum la adăpost în Districtul 13. Dar, în haosul final al jocurilor, Peeta a căzut prizonier în mâinile Capitolului, iar președintele Snow îi pregătește o soartă aparte. În timp ce focul revoltei mistuie întregul Panem, Katniss este sortită să devină simbol al revoluției. Pe măsură ce evenimentele se desfășoară cu repeziciune, ea realizează însă că a fost doar un pion mutat pe tablă. Consecințele devin de negândit pe măsură ce numărul victimelor crește, iar Katniss trebuie să găsească o soluție ce pare din ce în ce mai imposibilă.

„*Revolta*, încheierea perfectă a seriei extraordinare începute cu *Jocurile Foamei* și continuate cu *Sfidarea*, va avea peste ani același ecou pe care l-au avut *Împăratul muștelor* de William Golding și *Apocalipsa* de Stephen King.”

School Library Journal

„Așteptată cu frenezie, încheierea seriei *Jocurile Foamei* nu dezamăgește nicio clipă. Dimpotrivă, le oferă cititorilor și mai mult decât ar fi putut spera: acțiune, iubire și suferință la cote de neegalat.”

Booklist

„Suzanne Collins, alături de J.K. Rowling și Stephenie Meyer, este una dintre autoarele ale căror cărți pentru tineri sunt devorate în primul rând de adulți!”

Bloomberg

ISBN 978-606-579-122-0

